<36607081360014

Brunck

Auct. Gr. vet. Collect. I, r. p. 15.

ANTHOLOGIA GRAECA.

TOM. X.

COMMENTARIUS.

VOLUMINIS SECUNDI PARS TERTIA.

FRIDERICI JACOBS
ANIMADVERSIONES
IN
EPIGRAMMATA ANTHOLOGIAE GRAECAE

SECUNDUM ORDINEM ANALECTORUM

BRUNCKII.

VOLUMINIS SECUNDI

PARS TERTIA.

LIPSIAE
IN BIBLIOPOLIO DYCKIO
MDCCCI.

NESTORIS LARANDENSIS

FRAGMENTA.

¶. 344.] I. Cod. Vat. p. 418. Edidit hos verſiculos, qui majoris carminis particula eſſe videntur, (vide Not. poëtar. in *Neſtor.*) *L. Holſten.* ad *Stephan.* v. Λάρανδα p. 188. *Jenſius* nr. 146. *Reisk.* Anth. nr. 797. p. 172. Muſas poëta rogat, ut ipſi modorum ſuorum ſuavitatem audiendam praebeant. — V. 1. ἐπείσατε vitioſe *Holſten.* quod emendavit *Merrick* ad *Tryphiodor.* p. XXXI. *not.* ubi h. l. profert. — V. 3. ὅσσοι γ. π. ἀοιδοτόκου. Vat. Cod. et editores. *Reiskius* emendavit: ὅσσοι γ. ποθέουσιν ἀοιδοτόκου π. πηγῆς. quod haud ſcio an *Brunckii* lectioni praeferendum ſit. Quicunque enim poëtici fontis hauſtum appetunt, ii omnes veſtrorum carminum ſuavitate gaudent. Si *Brunckium* ſequimur, v. 3. poëtarum circumſcriptionem continet, *quibus fons Pierius fluit.* — Ceterum cum verbis ὄμβρος ἀοιδῆς comparandus *ros Cecropius,* quo Theophilae pectus madere ait *Martial.* VII. 68. et ap. *Petronium* in Anth. Lat. L. III. 118. p. 582. *ſic flumine largo Plenus Pierio defundes pectore verba;* quibus ſimilia collegit *Burmannus* T. I. p. 426. et T. II. p. 326. Metaphoricas de copioſo oratore locutiones colligens *Pollux* VI. 147. has excitat: πηγάς τινας ἀφιείς, ὄμβρος, ποταμός, νιφετός, aliasque his ſimiles, quas exultans ſophiſtarum ingenium excogitavit.

II. Sine auctoris nomine legitur in Vat. Cod. p. 448. *Neſtori* tribuit *Planud.* p. 106. St. 156. W. Alphei ὕδωρ ἄβροχον, quod cum maris aqua non miſcetur. *Moſchus*

ap. *Stob.* p. 400. de eodem fluvio: ἐμβαίνει ταῖς κύμασι· τὰν δὲ θάλασσαν Νέρθεν ὑποτρεχάει, κοὺ μίγνυται ὕδασιν ὕδωρ. Arethusae hoc optat *Virgilius* Eclog. X. 4. ut, quum per Sicanos fluctus labatur, *Doris amara suam non intermisceat undam.*

III. Vat. Cod. p. 376. sq. Plan. p. 46. St. 67. W. „Huic fragmento praefiguntur in Planudea duo versus, „qui in Vat. Cod. separati sunt cum hoc lemmate: ἄδη„λον· εἰς δράκοντα ἐκπιόντα ποταμὸν ὅλον. Deinde sequun„tur hi versus cum hoc titulo: Νέστορος εἰς τὸν αὐτὸν „ὁμοίως. Εἰς τὸν ἐν Πυθοῖ δράκοντα. Alteri duo versus le„guntur T. III. p. 146. XX.“ *Br.* — V. 1. ἦν om. Vat. Magnitudinem Pythonis indicans *Callimachus* H. in Del. 92. Παρνησὸν νιφόεντα, ait, περιστέφει ἐννέα κύκλοις. —

ει

V. 2. ἐπέθηκε. ed. Nicol. Sab. γενον. Vat. Cod. θηρίον αἰνογένειον hunc draconem vocat poëta Cyrenaïcus l. c. — V. 3. Κηφισός. Ald. 2. 3. et Nic. Sab. Mox repone ex editis et membranis:

πᾶς δ᾽ ἄρα Κηφισσὸς εἴσω ῥέεν.

quo longe suavius decurrunt numeri, quos *Brunckius* frustra immutavit. In Κηφισσὸς ultima vi caesurae producitur. *Claudian.* Praef. in Rufin. I. p. 17. *Python — Qui spiris tegeret montes, hauriret hiatu Flumina, sanguineis tangeret astra jubis.* — κελαρύζειν de aquarum strepitu illustravit *Toup.* ad Suid. P. II. p. 222. ubi et nostrum locum excitavit. — V. 5. ὀλωλότα. omnem enim fontem haustu siccaverat. Similia vide ap. *Bochartum* in Hieroz. T. II. Lib. V. c. 15.

IV. Cod. Vat. p. 448. Plan. p. 108. St. 158. W. Monet poëta quosdam ei obstrepentes homines, ut, quam artem quisque didicerit, eam exerceat. — V. 1. θρυλήσαντες. Vat. Cod. quod metrum non patitur. Conf. *Theocrit.* Eid. II. 142. θρυλλεῖν transitiva significatione

positum videtur, ut compositum διαθρυλλεῖν pro *obtundere*. διατεθρυλλῆσθαι τὰ ὦτα ταῖς Δημοσθένους πράξεσιν. *Lucian.* Demosth. Enc. 17. T. IX. p. 146. quae ducta sunt ex fonte *Platonis* de Republ. II. p. 358. C. — V. 3. ὧν δέ. Vulgo. καί. Vat. Cod. Mihi verum videtur

ἂν δέ τις — —

Comparavit *Merrick* in Diss. de Tryphiod. p. XXXIII. *Gregorii Nazian.* Ep. XXXVI. ἱπποσύνην δεδιῶτα μὴ ᾄδειν ἐθέλει ἡ ποίησις· μή τι γένηται; μὴ καὶ τῆς ἱπποσύνης διαμάρτῃς καὶ τῆς ᾠδῆς. quae manifeste nostrum locum respiciunt, unde profecta videtur paroemia, quam laudat *Erasmus* in *Equitandi peritus ne canat*.

CEREALII EPIGRAMMATA.

¶. 345.] *I.* Cod. Vat. p. 526. Κερεαλίου inscribit nomine, cum in Plan. p. 165. St. 239. W. *Luciano* tribuatur. Historia de poëta, qui, cum in Isthmicis certaminibus superatus esset, futilem huic casui causam praetexuit. De musicis in Isthmo et Delphis celebratis certaminibus docte disputavit *Spanhem* in Epist. ad Morell. p. 475. ubi nostrum carmen non praeteriit. Totum in verborum lusu vertitur. παρίσθμια tonsillarum vocatur inflammatio, qua spiritus impeditur. *Schol. Apoll. Rhod.* L. I. 938. εἴρηται δὲ Ἰσθμοὶ παρὰ τὸ ἐν στενῷ εἶναι, ὅθεν καὶ τραχήλου τὰ παρίσθμια. Vocem illustravit *Foesius* in Oecon. Hipp. p. 295. Iis, quae *Brodaeus* congessit ad h. l., adde *Theophan. Non.* c. CXX. — V. 2. εὐρὼν ποιητάς. Speraverat ille, ut videtur, foro, ut, aliis, qui certarent, poëtis non praesentibus, ἀκονιτὶ palmam reportaret; quae spes cum eum fefellisset, Delphos profectus est. — παρακνύθια. Vocabulum jocose confictum, quasi morbum, vel aliud quippiam impedimentum signi-

ficans, quod victoriae in Pythicis adversari possit. — V. 2. ἔχω teste *Dorvillio* in cod. quodam legitur.

II. Vat. Cod. p. 528. Plan. p. 169. St. 246. W. Perstringit eos, qui voculis quibusdam atticis passim adhibitis, meros se Atticos esse existimabant. Vide ad *Lucillii* Ep. LXXXVII. *Ammian.* Ep. XXII. et *Cresoll.* Theatr. Rhet. III. 23. — V. 1. παράσημα. Excitavit h. l. *Heinsius* ad *Hesych.* παράσημα. τεράστια. *prodigiosa, obscura, obsoleta* vertit *Brodaeus.* Sed sunt proprie voces insigniores et ob usum rariorem quasi nota quadam insignitae. Ducta metaphora a numis, quos, ubi adulterati essent, οἱ ἀργυραμοιβοὶ notare solebant. Vide *Harpocrat.* v. παράσημος ῥήτωρ p. 280. et *Suidam*, qui sua ex *Harpocratione* derivavit. Ab illo σήματι enim τῶν νομισμάτων τὰ κίβδηλα παράσημα λέγεται. *Hesych.* Quodsi quis tamen etiam hoc loco significationem τοῦ κιβδήλου valere existimet, is fortasse cogitaverit de locutionibus illis soloecismi speciem referentibus, quas recentiores sophistas magno cum studio sectatos esse vere confirmat *R. Bentlejus* in Resp. ad Boyl. p. 175. ad quam cacozeliam referenda sunt etiam illa Mercurii ad rhetorem ap. *Lucian.* Mort. Dial. X. 10. T. II. p. 163. ἀπόθου τῶν ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπεραντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις — καὶ βαρβαρισμοὺς καὶ τἄλλα βάρη τῶν λόγων. — V. 2. ἐστίν. Vulgo et in Cod. Vat. Metrum carere poterat τῷ ν ἐφελκυστικῷ, nec tamen propterea delendum erat. Vide *Hermann.* ad *Aristoph.* Nub. v. 316. p. 53. — V. 3. Nec enim, si qui insigniora quaedam Homeri vocabula didicerit, statim Homerus fiet. — κάρκαρε. Vat. Cod. Cf. *Homer.* Il. υ. 157. — V. 5. νῦν in quibusdam vett. edd. — πράγμασι invenit Ald. in Cod. unde venit in ed. Ald. 2. 3. Sic quoque Vat. Cod. ῥήμασι tentavit *Casaubonus* in not. msc. quod vulgata nec melius est nec deterius. — φράσιν. oratio a communi dicendi usu ne abhorreat, ut auditores, quid velis, intelligant. *Huetius* apte

comparavit *Gellium* L. I. 10. *At Cajo Caesari, excellentis ingenii et prudentiae viro, in primo de Analogia libro scriptum est: Habe semper in memoria atque pectore, ut tanquam scopulum fugias inauditum atque insolens verbum.* — V. 6. ὥςγε Vat. Cod.

III. Hoc Epigramma, quod ἄδηλον est in Plan. p. 285[a]. St. 413. W., in Vat. Cod. p. 260. lemma habet hoc: Ἀντιπάτρου εἰς Ἀντίπατρον ῥήτορα θαυμαστὸν ἢ μᾶλλον ἱερέα. Quo jure igitur *Brunckius Cerealio* hoc carmen tribuerit, equidem ignoro. Antipater rhetor, aliunde non cognitus, utrum Diospolitanus esset an Atheniensis, ambigebatur. Eum utrique forte civitati adscriptum fuisse, suspicatur *Schneiderus*, quod in rhetoribus haud raro fiebat. Vide *Olearium* ad *Philostr.* Vit. Soph. I. XI. p. 495. nr. 8. II, X. p. 588. nr. 4. Nota Atheniensium in civitate donanda liberalitas efficit, ut *Antipatrum* Diospoli oriundum fuisse putem. — V. 1. ἥλικα δ' ἔπνει ἔργα. ἔργα sunt *orationes*, quas habebat Antipater. Quod eas dicitur πνεῦσαι, non debebat offendere doctissimum *Wakefield* in Sylv. crit. IV. p. 112. qui varia tentans sibi ipse non satisfecisse videtur. Verba, carmina, cantum, quem quis edit, ille *spirare*, πνεῖν, dicitur, sive ἀποπνεῖν. De Hesiodo *Alcaeus Messen.* Ep. XVII. τοίην γὰρ καὶ γῆρυν ἀπέπνεεν. Idem Ep. V. de Dorotheo — γοεροὺς ἔνν επε Δαρδανίδας, Καὶ Σεμέλας ὠδῖνα κεραύνιον, ἔπνεε δ' ἵππου Ἔργματα —. ubi verbum ἔννεπε alterius interpretationi inservit. Epigr. ἀδεσπ. DXX. p. 260. Ἔκλαγεν ἐκ Θηβῶν μέγα Πίνδαρος· ἔπνεε τερπνὰ Ἡδυμελίφθογγου μοῦσα Σιμωνίδεω. Plura hujus generis in Anthologia leguntur. — V. 2. Πανελλήνων. De Graecorum ad Olympiam panegyri accipio cum *Cresollio* in Theatr. Rhet. L. III. 6. Thes. Gronov. T. X. p. 96. Nam post Gorgiam, quem in magnis illis Graecorum conventibus verba fecisse constat, (*Philostr.* Vit. Soph. I. IX. 2. p. 493.) alii quoque Sophistae eadem via ad gloriam grassabantur.

Vide *Olear.* in Vit. Apollon. IV. 30. p. 169. nr. 2. — V. 3. κεῖται. Color ductus videtur ex *Antip. Thess.* Ep. LVI. de Alcmane: κεῖται δ' ἠπείροις διδύμαις ἔρις, εἴθ' ὅ γε Λυδὸς εἴτε Λάκων. — V. 5. ἄστεα. Diospolis, quae antiquitus Thebae appellabantur, et Athenae. Cognatas has urbes fuisse poëta ait, quod altera sub Jovis, altera sub Minervae tutela esset. Haec sola mihi succurrit interpretatio, quamvis verba ἑνὸς αἵματος non satis commoda esse probe intelligo. Melius res procederet, si constaret fuisse, qui Cecropem Thebis in Atticam venisse traderent. At ejusmodi traditionis vestigium nullum in locis veterum de Cecrope, quos diligenter collegit *Marsham* in Chron. Sec. VIII. p. 111. — ὡς λόγος ἔλλην. Vat. Cod. quod vulgatae praeferendum. — V. 6. κλήρῳ. τὴν μὲν Παλλὰς ἐλάγχανε, τὴν δὲ Ζεύς. Jejuna hoc in versu vocula ἀεὶ, nec tamen propterea corruptelae suspicionem moverim cum cl. *Wakefield*, qui l. c. tentat κλήρῳ δ' ἡ γαίει sive γάνυται.

FRONTONIS EPIGRAMMATA.

¶. 346.] *I.* Vat. Cod. p. 595. Edidit *Dorville* ad *Charit.* p. 615. *Alberti* ad *Hesych.* II. p. 1140. et *Toup.* in Cur. nov. p. 293. Grammaticus lusus, quo puerum poëta hortatur, ut ne amoris fructum ipsi diutius deneget. — V. 1. „πολεμεῖς μ' ὦ φ. Sic in cod. scriptum, et „lectionem hanc tuetur *Dorvillius*, qui probat bene „graece dici πολεμεῖν τινα, quod si verum non esset, non „ideo mutanda esset hujus versus lectio. Nam πολεμεῖς „μ' ὦ – posset esse pro μοι ὦ. Vide quae notavi ad *Leo*„*nid. Tar.* Ep. LVIII." *Br.* *Salmasii* emendatio πολεμεῖ μοι – in quaedam apographa irrepsit, eamque prae altera probat *Toup.* qui ceterum apte comparat *Xenoph.*

K. II. I. 3. 10. ὦ παῖ, οὕτω τῷ Σάκᾳ πολεμεῖς. Elegantior, nec *Dorvillio* judice repudianda *Salmasii* emendatio in v. 2. τὸν σὸν Καμβύσην οὐκ ἐλεεῖς, λέγε, με. Sic in Sched. Tryll. legitur, ubi etiam οὐκ ἐλέγεις, fortasse pro ἀλέγεις; frustra. — V. 3. Μήδος. i. e. Μὴ δούς. διδόναι, παρέχειν dicuntur pueri amantibus. In eodem verbo, sed sensu diverso lusit *M. Argentar.* Ep. V. p. 267. — Σάκας. Fuerunt, qui hoc vocabulum per εὐρύπρωκτον interpretarentur; nescio quo jure, nam *Hesychii* glossa, σακκινόσωκοι, δασύπρωκτοι, huc non pertinet. *Barbatum* significat *Fronto.* Σάκος. πώγων. *Aristoph.* Eccl. 498. μίσει σάκον πρὸς ταῖν γνάθοιν ἔχουσα. Haec optime explicuit *Brunckius* ad *Aristoph.* T. II. p. 80. sq. — V. 4. Ἀστυάγην paedicones appellant pilosum et deformem, quod ad ejus adspectum non arrigunt. Similiter lusit *Strato* Ep. X. ubi vide not.

II. Cod. Vat. p. 604. Edidit *Klotz.* ad *Tyrt.* p. 100. qui sensum recte explicavit, et *Toup.* Cur. nov. p. 294. Vocabula θησαυρὸν et φάσματος uncialibus literis debebant excudi, quod *Brunckius* neglexit, quamvis monente *Toupio*, nec nobis Lipsienses paruerunt typothetae. Etiam hoc carmen in lusu grammatico versatur. Puerum sibi fingit poëta, cui insequentium temporum conditionem praedicens ad *Menandri* quasdam comoedias respicit. Placuit acumen hujus carminis *Agathiae*, qui id imitatus est Ep. XIV. — V. 1. ἀκμήν. juvenilem florem. Θησαυρός, Menandri fabula, passim laudatur. — Κωμῳδεῖ. Non proprium nomen, sed appellativum esse putabat cl. *Böttiger* in Specim. Edit. Terentii p. 60. qui poëtam puerum *comoedum* ἀκκίζοντα et delicias facientem hortari censet. Huic conjecturae favet *Straton.* Ep. XXXV. in quo similis est ad *Menandri* comoediam allusio. — V. 2. Φάσματος. *Terentius* in Prolog. Eunuchi v. 9. de *Luscio Lanuvino* agens: *Idem Menandri Phasma nunc nuper dedit.* ad quae verba *Scholiastes* hujus fabu-

lae argumentum enarrat. — V. 3. Tempore procedente fies asper, hispidus et nobis odiosus. De *Menandri* Μισουμένῳ, in quo miles quidam Thrasonides primas partes habebat, vide *Bentlej.* in Em. in Men. Reliq. p. 33. et *Harles.* ad Fabric. Bibl. Gr. T. II. p. 465. Respexit hanc fabulam *Martialis* L. XIV. 214. *Pueri comoedi. Non erit in turba quisquam* μισούμενος *ista; Sed poterit quivis esse* δὶς ἐξαπατῶν. Sic scribendum, non διςεξάπατος. — De Γεωργῷ, qui et Γοργίας inscribitur a nomine τοῦ πρωταγωνιστοῦ, vide inprimis *Toup.* in Epist. crit. p. 35. — Τῆς Περικειρομένης argumentum explicuit *Böttigerus* l. c. p. 60. simul sensum hujus versus expediens: „τὴν περικειρομένην, sc. ἀκμὴν, crines, qui puerum in flore „aetatis ornant. Tondebantur pueri, annos pubertatis „ingressi. Item catamiti, quando nova nupta domum „mariti ingrederetur. In eo situs est aculeus epigram„matis.“ De eadem fabula nuper docte disputavit *Huschke* in Anal. crit. p. 172. sqq.

NUMENII TARSENSIS DISTICHON.

Auctori suo hoc distichon vindicavit Vat. Cod. p. 573. In Planud. enim p. 484. St. 629. W. sine auctoris nomine prostat. Membranae depravate legunt: ἐστιν μοι μέλλει et v. 2. ἀναγιγνώσκω τ. κάλαμον. Veram Planudeae lectionem exhibuit *Brunckius.* Sensum sic reddidit *Huetius* p. 49. „Dominus meus est Cyrus. Quid ad me, „si duo haec verba, κῦρος et κύριος, una literula diffe„runt? Formosum hunc Cyrum non lego, sed video.“

GLAUCI EPIGRAMMATA.

¶. 347.] *I.* Vat. Cod. p. 575. Edidit *Reiske* in Not. Poët. p. 203. Pueros, parvis olim muneribus contentos, jam avaros esse factos et majora appetere, conqueritur. *Tibull.* I. 4. 57. *Heu, male nunc artes miseras haec secula tractant. Jam tener adsuevit munera velle puer.* Conf. *Ovidium* I. Amor. IV. de Corinnae avaritia querentem, et *Straton.* Ep. LIV. — V. 1. ὄρτυξ. Plurimum huc facit *Aristophan.* in Avib. 706. ubi aves vim, quam in res humanas exercent, jactantes,

Πολλοὺς δὲ καλοὺς, aiunt, ἀπομωμοκότας παῖδας πρὸς τέρμασιν ὥρας
διὰ τὴν ἰσχὺν τὴν ἡμετέραν διεμήρισαν ἄνδρες ἐρασταί,
ὁ μὲν ὄρτυγα δοὺς, ὁ δὲ πορφυρίων', ὁ δὲ χῆν', ὁ δὲ Περσικὸν ὄρνιν.

Plautus in Captiv. V. 4. 5. *quasi patriciis pueris aut monedulae Aut anates aut coturnices dantur, quîcum lusitent.* Nota historia de Alcibiadis coturnice ex *Plutarch.* T. I. p. 195. E. *Dio Chrysostom.* Or. LXVI. p. 607. puerorum amantes cum gloriosis conferens: ὅταν αὐτοὶ μὲν ὄρτυγας ζητῶσιν, ἢ ἀλεκτρυόνας, ἢ ἀηδόνιον —. Delectabantur autem pueri coturnicibus propter pugnas, quas illas aves inter se committere docebant. Vide *Meursium* in Them. Att. II. 25. et quae collegit *Reimarus* ad *Dion.* *Cass.* T. II. p. 1097. 78. *Plutarch.* T. II. p. 207. B. — Coturnices, pilam et talos, tanquam oblectamenta pueritiae, jungit *Plutarch.* T. II. p. 319. F. de Antonio et Augusto: λέγεται δὲ πολλῆς οἰκειότητος αὐτοῖς καὶ συνηθείας ὑπαρχούσης, πολλάκις σχολαζόντων εἰς παιδιὰν σφαίρας ἢ κύβων ἢ νὴ Δία θρεμμάτων ἁμίλλης [οἷον ὀρτύγων, ἀλεκτρυόνων,] ἀεὶ νικώμενον Ἀντώνιον ἀπαλλάττεσθαι — ubi verba uncis inclusa ex margine in contextum venisse suspicor. — De

ἀστραγάλοις pueris donatis vide ad *Asclepiad.* Ep. XXXI. — V. 3. κέρματα παίγνια. junctim Vat. Cod. et quaedam apogr. — V. 4. ζητεῖτ'. Non recte sensum percepit *Reiskius*, ἄλλο τι de aliis machinis, pueris a paediconibus admovendis, explicans. Nam illas machinas jam indicaverat *Glaucus*, λοπὰς καὶ κέρμα, *vestes et argentum*, quibus puerorum pudicitia expugnari posset. Hoc igitur voluisse videtur: Renuntietis oportet pristino puerorum amori, et aliud quaeratis venerei furoris oblectamentum atque remedium. — In apogr. Lips. ζητεῖ δ' ἄλλο τι.

II. Cod. Vat. p. 413. sq. Planud. p. 96. St. 141. W. Panis cum Nymphis de Daphnide colloquium, quale supra habuimus inter Ep. *Diodori Zonae* VI. *. (Anal. T. III. p. 331.) Elegans carmen. — V. 1. Pan Daphnidis, quem deperibat, vestigia persequitur. De Panis erga pastorem illum amoribus nota sunt omnia. Vide ad *Meleagri* Ep. XXVII. T. I. P. I. p. 47. — φράσατ' ἀτρεκές. *Theocrit.* Eid. XX. 19. Ποιμένες, εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον, οὐ καλὸς ἐμμί. — V. 2. ἐρίφους. vulgo et in Vat. Cod. Sed ἐρίφως est in Flor. ed. et in Ald. 1. — V. 3. φλοιοῦ. Sic plane *Theocrit.* Eid. XVIII. 47. γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται. *Callimach.* in Cydippe fr. CI.: ἀλλ' ἐνὶ δὴ φλοιοῖσι κεκομμένα τόσσα φέροιτε Γράμματα, Κυδίππην ὅσσ' ἐρέουσι καλήν. ut praeclare restituit *R. Bentlejus* hos versus, ad quos videndus *Valckenar.* in Eleg. fragm. p. 210. sqq. — V. 5. Πάν. Sunt haec verba a Daphnide arboris cortici insculpta, quibus ille Pana rogat, ut ad Maleam sive ad montem Psophidium veniat, seque eodem venturum esse pollicetur. Μαλέαν. Non notum Maleae promontorium cum *Brodaeo* intellexerim, sed urbem Arcadiae, quam Μαλαίαν vocat *Pausan.* VIII. 27. p. 654. In talibus orthographiâ nihil incertius. Prope illam urbem montem ejusdem nominis fuisse, ex hoc loco fortasse conjicias. Ψωφίδιον. (vulgo et in Vat. Cod. Ψωφήδιον.) a Ψωφίς, urbe Arcadiae, circum quam plures

ſunt montes Pani ſacri. *Pauſan.* VIII. 24. p. 465. Cf. *Stephan. Byz.* in Ψωφίς, et *Luc. Holſten.* p. 361. — V. 6. ὑπάγω. equidem porro pergam, et Daphnidis veſtigia ſequar. Utraque ſignificatio in hoc verbo jungenda eſt, quando vi neutra uſurpatur, ut ap. *Xenoph.* Anab. IV. 2. 16. p. 233. ἀνέβαινεν ἐπὶ τὸ ἄκρον, τοὺς δ' ἄλλους ἐκέλευσεν ὑπάγειν. Ibid. L. III. 4. 48. p. 210. καὶ τοῖς μὲν ἔμπροσθεν ὑπάγειν παρεκελεύετο. *Ariſtoph.* Nub. 1298. ὕπαγε· τί μέλλεις; οὐκ ἐλᾷς, ὦ σαμφόρα.

III. Cod. Vat. p. 482. cum lemmate: εἰς Βάκχην. Γλαύκου Ἀθηναίου. Sic quoque in Plan. p. 297. St. 436. W. In Bacchae e marmore ſtatuam. Conf. ad *Simonid.* Ep. LXXXI. p. 255. — V. 3. In omnibus et editis et ſcriptis libris, quos equidem vidi, legitur: ὦ Σκόπα, ὁ θεοποιὸς ἐμήσατο, μήσατο τέχνα — nec, unde *Brunckii* lectio ſit ducta, novi. Hanc tamen, ſimilemve expreſſit *Grotius*: *O Scopa, divino reperit tua dextera caelo Prodigium inſanum, Thyada caprinecam.* In ejusmodi locis *Brunckii* taciturnitatem aegre ferimus. Caeterum hoc carmen obverſabatur fortaſſe *Calliſtrato*, cum ſcriberet in ejusdem ſtatuae deſcriptione: καὶ τῶν δημιουργῶν αἱ χεῖρες, θειοτέρων πνευμάτων ἐράνοις ληφθεῖσαι, κάτοχα καὶ μεστὰ (ſic lege pro μετὰ) μανίας προφητεύουσι τὰ ποιήματα· ὁ γὰρ δὴ Σκόπας, ὥσπερ ἔκ τινος ἐπιπνοίας κινηθεὶς, εἰς τὴν τοῦ ἀγάλματος δημιουργίαν τὴν θεοφορίαν ἐφῆκε. Perperam *Scholiaſtes* χιμαιροφόνον apud noſtrum pro θηροφόνον ſimpliciter poſitum eſſe autumat, cum ex *Calliſtrati* deſcriptione conſtet, Scopae Baccham χίμαιραν necatam manibus tenuiſſe.

IV. Vat. Cod. p. 482. εἰς αὐτὴν τοῦ αὐτοῦ. Falſum eſt lemma, nam aliam hiſtoriam hoc diſtichon reſpicit. Plan. p. 297. St. 436. W. Satyri ſpeciem mentitus eſt Jupiter, cum deperiret Antiopam, Nyctei filiam. *Ovid.* Metam. VI. 109. *Addidit, ut Satyri celatus imagine pulcram Jupiter implerit gemino Nycteida foetu.* Vide,

qui hanc fabulam docte persequitur, *Valckenarium* in Diatr. c. VII. p. 59. sqq. Ex hoc carmine conjicias, Antiopam inter Bacchi orgia, cum discurrendo fessa procubuisset, a Jove compressam esse, quae *Heynii* est sententia in Comment. T. X. p. 82. — V. 1. ἔθετο. Vat. Cod. Alter versus parum elegans. Nolim quidem corruptelae suspicionem movere; sed pro meo sensu haud paulo elegantius foret carmen, si legeretur:

εἰς δὲ χορείαν
θρώσκειν ἧκεν ἔρως, ὡς βρομιαζόμενον.

¶. 348.] *V.* Plan. p. 312. St. 452. W. In Philoctetem Parrhasii. Hanc celeberrimi pictoris tabulam *Plinius* cum reliquis ejus operibus non commemoravit. Ad eandem vero pertinere Ep. *Juliani* XXVII. suspicatur *Heynius* in Comm. T. X. p. 96. — V. 1. καὶ τόν. Pronum est emendare:

αὐτὸν ἀπὸ Τρηχῖνος ἰδὼν — —

ut in Ep. ἀδεσπ. CCCIX. αὐτὸν Ἀλέξανδρον τεκμαίρεο. *Alexander Aetol.* Ep. II. αὐτάν που τὰν Κύπριν ἀπηκριβώσατο Παλλάς. *Archias* Ep. XIII. αὐτὰν — Ἀπελλῆς τὰν Κύπριν γυμνὰν εἶδε. Cf. *Julian. Aegypt.* Ep. XL. Incert. DXIV. et CV. Καὶ tamen defendi potest, si poëtam plura carmina in Parrhasii opera continua serie posuisse existimemus. — V. 3. ἔν τε γάρ. Haec expressit *Julian.* l. c.:

Δάκρυα δὲ ξηροῖσιν ὑπὸ βλεφάροισι παγέντα
ἵσταται, ἀγρύπνου σῆμα δυηπαθίης.

βλέφαρα ξηρὰ respondent τοῖς ὄμμασι ἐσκληκόσι. *Hesych.* σκλῆναι. ξηρανθῆναι. ut hanc glossam restituit *Pierson.* ad Moer. p. 50. Conf. not. ad *Asclepiad.* Ep. XIII. T. I. P. II. p. 33. — V. 4. ἐντὸς ἔνεστι πόνος. Epigr. ἀδεσπ. CCXCIV. in Philoctetae signum: καὶ ἐν χαλκῷ τὸν πόνον εἰργάσατο. — V. 5. ὦ λῷστε. *Erinna* Ep. I. λῷστε Προμαθεῦ. — σὺ μὲν σοφός. tuam quidem artem miramur. Vide not. ad *Anacr.* Ep. III. T. I. P. I. p. 198.

VI. Vat.

VI. Vat. Cod. p. 248. Γλαύκου Νικοπόλ. In Plan. p. 252. St. 366. W. gentile non additur. In Eraſippum naufragum. Cenotaphio inſcriptum fuiſſe videtur ad maris litora exſtructo. — V. 1. πέτρης. Vat. — βάρος. Diogenes ap. *Lucian.* M. Dial. XXIV. 2. T. II. p. 216. Bip. ad Mauſolum: ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φὴς (μέγα φρονεῖν) καὶ τῷ κάλλει, καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου; Id. Dial. X. 6. κατάλειπε δὲ καὶ γένος καὶ – ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχωσαν – βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονευόμενα. ubi minima verborum transpoſitione ſenſum adjuveris: βαρύνει γὰρ ταῦτα καὶ μνημ. *talia enim vel verbis commemorata gravare videntur.* In Necyomant. §. 17. T. III. p. 22. Mauſolum τοσοῦτον ἀπολαύειν, ait, τοῦ μνήματος, παρ᾽ ὅσον ἐβαρύνετο τοσοῦτον ἄχθος ἐπικείμενος. — V. 3. τὰ δ᾽ ὀστέα. *Homer.* Od. α. 161. ἀνέρος, οὗ δή που λεύκ᾽ ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ Κείμεν᾽ ἐπ᾽ ἠπείρου, ἢ εἰν ἁλὶ κῦμα κυλίνδει. — V. 4. αἰθυίαις. Similia vide ad *Leonid. Tar.* Ep. LXXIV. T. I. P. II. p. 129. *Propert.* L. III. 5. 27. de Paeto: *Sed tua nunc volucres adſtant ſuper oſſa marinae, Nunc tibi pro tumulo Carpathium omne mare.*

NICARCHI EPIGRAMMATA.

Praeter ea quae hic leguntur Epigrammata Vat. Cod. *Nicarcho* tribuit Ep. *Lollii Baſſi* III. p. 160. Incert. Ep. CIX. et LXXVI. b.

T. 349.] *I.* Vat. Cod. p. 93. ſq. Edidit *Reisk.* in Miſc. Lipſ. IX. p. 111. nr. 287. Et juvenes ſibi placere, nec vetulas tamen ſe aſpernari mulieres poëta declarat. — V. 1. πείθει. in amorem pellicit. — V. 2. ἄκτητ᾽ Vat. Cod. et mox ἦσι μύλε. Simyli, hiſtrionis, nomen notum ex *Demoſthen.* Or. pro Coron. p. 314. 11. ed. R. Vide *Valeſ.* ad *Harpocrat.* p. 316. ſq. — V. 3.

ἦν μὲν et ἦν δέ. Vat. Cod. In marg. γϱ. ἢ μέν. Sic apogr. Guyet. et Ruhnk. exhibent. *Reiskius*, cui melior lectio non cognita erat, in priore enuntiatione ellipsin statuebat: *nam si juvencula me amplectatur, bene.* quod hoc loco, si quid video, locum non habet. — V. 4. ἐνεῆ. Vat. Cod. — „In cod. scriptum δικάσεται, corrupte. „Scriptum olim fuit λιχμάσεται. Λ in Δ mutatum, Χ mu„tatum in Κ, ut ap. Hesychium in λικμάζειν, λικμήσονται, „et omissum Μ, unde ΔΙΚΑΣΕΤΑΙ, quod nullum omnino „sensum habet. Nihil hîc vidit Reiskius, nec ante eum „Salmasius, qui reponebat τιτθάσεται, θϱέψει, τιθηνήσει. „Verissima hac mea emendatione manifesta est carminis „obscoenitas, tamen macula eluenda erat.

„*membrum*
„*Sed rugosa viri lambes anus medii.*"

Br. Frustra hunc locum tentavit *Bernardus* in Epist. ad Reisk. p. 466. σικχάζεται suspicans, *sannis excipitur, irridetur*, quod ab hoc contextu alienum est. Idem p. 484. *Abreschium* συκάζεται narrat reponere ex *Aristaeneto*. Sed quid refert, vera lectione reperta, infelices conjecturas curiose conquirere?

II. Vat. Cod. p. 94. τοῦ αὐτοῦ· πϱὸς ἑταῖϱαν φιλουμένην παϱαίνεσις. In hoc codice subjiciuntur tria disticha, quae, propter priorum versuum depravationem, sola a Planude recepta sunt p. 481. St. 625. W. *Nicarchi* nomine apposito. *Brunckius* ea retulit inter ἀδέσποτα nr. LXXIII. ubi auctoris nomen in membranis deesse perperam dicit. Saepius in ejusmodi rebus apographa viro doctissimo fecere fucum. Jungenda igitur duo fragmenta, quorum alterum in fine, alterum initio mancum et mutilum esse apparet. Primum ponam carmen, sicut in codice legitur:

Τῆς μητϱὸς μὴ ἄκουε, φιλουμένη· ἣν γὰϱ ἀπέλθω
καὶ θῶ ἅπαξ ἔξω τὸν πόδα τῆς πόλεως

τῶν καταπαιζόντων μὴ σχῇς λόγον· ἀλλ᾽ ἐκείνους
ἐμπαίξασ᾽ ἄρξαι πλεῖον ἐμοῦ τι ποεῖν.
πάντα λίθον κίνει· σαυτὴν τρέφε· καὶ γράφε πρός με
εἰς ποίην ἀκτὴν εὐφρόσυνον γέγονας.
εὐτακτεῖν πειρῶ· τὸ ἐνοίκιον εἴ τι περισσὸν
γίνηται, καὶ ἐμοὶ φρόντισον ἱμάτιον·
ἢν ἐν γαστρὶ λάβῃς, τέκε καὶ τέκε· μὴ θορυβηθῇς·
εὑρήσει πόθεν ἐστ᾽ ἐλθὼν ἐς ἡλικίην.

Jam totius carminis ſenſum videamus et argumentum. Si memineris eorum, quae miſere amantes, cum puellas, quas depereunt, relinquere coguntur, eas hortari ſoleant et monere, ut ne aliorum illecebris ſe capi et corrumpi ſinant, *noctes diesque ipſos ament, ipſos deſiderent, ſomnient*, nec de ulla alia re cogitent, (*Terent.* Eunuch. I. 2. 112.) ne, dum ipſi patria carere cogantur, malis artibus pecuniam ſibi quaerant, (idem in Heautont. II. 3. 16.) et quae alia ſunt his ſimilia; horum ſi quis, inquam, meminerit, facile intelliget, *Nicarchum* hoc carmine iſtiusmodi amantium exhortationes ſuaviter irridere et παρῳδεῖν. Ipſe enim puellae ſive potius conjugi longe diverſa praecipit. Quum abiero, ait, neque caſtae matris admonitiones cures, velim, neque eorum, qui liberiores tuos mores reprehendant, ullam rationem habeas. Victui et crumenae proſpicias; et mihi quoque ut de quaeſtu tuo aliquid ſuperſit, cures: reliqua ne hujus quidem faciens. — Hic mihi ſenſus videtur carminis; quem ſi recte explicavero, ſatis lepidum videbitur Epigramma, quod *Salmaſio*, qui de duobus tantum diſtichis ſtatuebat, frigidiſſimum videbatur. Jam ſingula expendamus. — V. 1. ἢν γὰρ ἀπέλθω. Moechi viri praeſentiam timent; poſt abitum conjugem ſuam audacius tentaturos eſſe ſperat. Poſt hoc diſtichon nihil tamen videtur deeſſe, quamvis ſequentia verba non ſatis expedita ſint. οἱ καταπαίζοντες videntur eſſe cognati et vicini, qui moecham, viri abſentia fruentem, dicteriis

incessant. Vitiosam cod. lectionem ἀλλεκεινους *Reiskius* in Misc. Lips. IX. p. 112. nr. 288. ubi quatuor priores versus edidit, in ἀλλά γ' ἐκείνοις sive ἀλλ' ἐς ἐκείνους mutandam censebat. Contextui Brunckiana lectio aptior. Verba πλεῖον ἐμοῦ τι ποιεῖν certe non significant, ut *Reiskius* vertit, *incipe me magni facere*, sed potius, *incipe plura lucrari, quam equidem poteram.* πλεῖον ποιεῖν simpliciter quidem est *proficere*, ita ut comparativi vis fere evanescat. Vide *Valcken.* ad Eurip. Hipp. p. 194. A. Sed atticae dictionis regulis horum poëtarum oratio adstringenda non est. — V. 6. εἰς κοίην ἀκτήν. pro ἐν κοίῃ ἀ. positum videtur, de qua enallage vide quos laudat *Lennep.* ad *Phalar.* p. 223. ἀκταὶ autem, in quibus luxuriosi homines convivari solebant, pro loco luxuriae et voluptati destinato positum. Vide not. ad *Philodemi* Ep. XXX. 5. T. II. P. I. p. 241. — Lect. membranarum εὐφρόσυνον *Br.* tacite in εὐφρόσυνος mutavit: Scribe mihi, in quibus conviviis et lupanaribus diem hilariter transegeris. De coenis cogitandum, quibus meretrices et matronae, meretricum more viventes, adhiberentur. — V. 7. εὐτακτεῖν πειρῶ. Hoc praecepto, si sincera est lectio, vir uxorem monet, ut honestam et modestam speciem prae se ferat, quae ad inflammandos adulteros plurimum confert. De Poppaea *Tacitus* Ann. XIII. 45. *modestiam praeferre et lascivia uti: rarus in publicum egressus, idque velata parte oris, ne satiaret adspectum, vel quia sic decebat.* Nec tamen, fateor, satis apparet, quomodo, quae viro absente moechos ad convivia sequitur mulier, simul εὐτακτεῖν, i. e. decoram speciem gerere possit. Quare putabam aliquando corrigi debere:

εὐαγρεῖν πειρῶ.

Divites et bene numatos amantes laqueis tuis irretire conare – quod reliquis certe in hoc carmine vitae praeceptis consentaneum. Frequentes autem apud hujusmodi scriptores metaphorae a piscatura et venatione ad

meretricias artes traductae, ut ἀγκιστρεύειν, δελεάζειν, σαγηνεύειν, de quibus nonnulla dedit *Abresch.* in Lectt. Aristaen. p. 286. θηρᾷν et θηρεύειν, quae illustrans *Dorvill.* ad *Chariton.* p. 556. laudat particulam epistolae ined. *Alciphronis:* τῇ Ἀφροδίτῃ ἱκετεύομεν διδόναι τινὰ ἡμῖν ἐρωτικὴν ἄγραν. *M. Argent.* Ep. X. ἀλλ' ἔμπης αὐτὴν ἀγρεύσομεν. Adde *Scheffer.* et *Burm.* ad *Phaedr.* L. IV. 4. 4. et quae collegimus ad *Rhiani* Ep. VII. T. I. P. II. p. 325. — V. 7. ἄν τι. recte in editis libris. Sed verba ἄν τι – γίγνηται intra commata ponenda sunt. Si quid lucri feceris, habitationis mercedem solvas, mihique vestem provideas. Verbum φρόντισον ad utrumque substantivum pertinet, ut bene monuit *Scholiastes.* — τὸ ἐνοίκιον *cellae pensionem* vocat *Martial.* L. III. 30. ubi vide *Heraldum* p. 68. — V. 9. „λάβε καὶ τίκε. Inepte vulgo. In membranis scriptum τίκε καὶ τίκε. Salmasio scribendum videbatur τίκε, ναὶ, τίκε. Quod dedi, ex optima emendatione est *Piersoni* Verisim. p. 89." *Br.* — V. 10. πόθεν ἔστ'. unde originem traxerit. Verum patrem aliquando inveniet. *Grotius* vertit: *ad annos Veneris, unde loci venerit, inveniet.*

III. Cod. Vat. p. 94. τοῦ αὐτοῦ. (Ῥουφίνου.) Εἰς ἑταίραν Λέμβιον καὶ Κερκούριον· εἰσὶ δὲ ταῦτα ὀνόματα μικρῶν καραβίων, τῶν παρ' ἡμῖν σανδαλίων. Edidit *Dorville* ad *Charit.* p. 318. *Reiske* Misc. Lips. T. IX. p. 113. nr. 289. *Rufino* restituendum carmen, quod in membranis sequitur post tria ejusdem poëtae Epigrammata, quae, quia in Planudea leguntur, in apographis omissa sunt, ita ut in his proximum locum habeat ab Epigr. *Nicarchi* II. Hinc factum, ut editores verba τοῦ αὐτοῦ ad hunc poëtam referrent. A *Dorvillio* tamen, qui ipsum Cod. inspexit, meliora *Brunckius* doceri potuisset. — De duabus meretriculis tanquam de navigiis poëta loquitur, juvenesque hortatur, ut caveant, ne iis inscensis faciant naufragium. Similia vide ad *Antiphili* Ep. I. — V. 1.

ἑταῖρα. Ap. Guyet. et Ruhnk. ἑτέρα. Cod. Vat. — *Suidas:* Κερκούρους. νηὸς εἶδος. κέρκουροι καὶ μυοπάρωνες καὶ λέμβοι, εἴδη πλοίων. Apte igitur ad allegoriam haec meretricularum nomina inventa ſunt. — V. 2. ἐφορμοῦσιν. Sic Cod. non, ut in quibusdam apogr. legitur, ἐφορμῶσιν. Illud verbum *Dorvillius* de navibus uſurpari docuit, quae in anchoris ſtantes occaſiones captant. Hinc quam apte ad meretrices noſtras translatum ſit, ſponte apparet. Sami illae habitabant, prope portum, nautarum et mercatorum marſupiis ſtruentes inſidias. Conf. Ep. *Simonid.* LXIII. ex cujus Ep. LXIV. quaedam huc translata ſunt. Legitur enim ap. illum: ἀλλὰ σὺν αὐταῖς νηυσὶ τὰ λῃστρικὰ τῆς Ἀφροδίτης Φεύγετε, Σειρήνων αἵδε γὰρ ἐχθρότεραι. — V. 4. καταδύς. qui in has naves deſcenderit. Vide *Dorvill.* ad Charit. p. 204. — πίεται. Similiter de Phryne *Anaxilas* Comicus ap. *Athen.* L. XIII. p. 558. C. Ἡ δὲ Φρύνη τὴν Χάρυβδιν οὐχὶ πόῤῥω που ποιεῖ· Τόν γε ναύκληρον λαβοῦσα καταπέπωκ' αὐτῷ σκάφει. et perpetuus Comicorum imitator *Alciphron* I. VI. p. 24. de meretrice quadam: κωμάζουσι γὰρ πρὸς αὐτὴν ἡ πρὸς θάλασσαν νεολαία, καὶ ἄλλος ἄλλο δῶρον ἀποφέρει· ἡ δὲ εἰσδέχεται καὶ ἀναλοῖ Χαρύβδεως δίκην. *Sidon. Apollin.* L. IX. Ep. VI. p. 544. *ut primum intelligere coepit et retractare, quantum de bonusculis avitis paternisque ſumptuoſitas domeſticae Charybdis abliguriſſet – fugit – meretricii blandimenta naufragii.* καταπίνειν dicuntur praecipue belluae marinae, ut ap. *Lucian.* in Dial. Marin. XIV. 3. T. II. p. 122. ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῄει μάλα φοβερὸν, ὡς καταπιόμενον τὴν Ἀνδρομέδαν. et in Ver. Hiſt. L. I. 33. T. IV. p. 252. ἡμεῖς τοι ἄνθρωποι νήλυδες ἐσμὲν, αὐτῷ σκάφει πρώην καταποθέντες.

IV. Cod. Vat. p. 518. In vetulam, olim formoſam, nunc libidine prurientem. — V. 1. τί γὰρ οἶσθα. Vat. Cod. In marg. apogr. Lennepiani, quod ex Voſſiano factum eſt, γρ. τὸ πάροιθεν, ὅτ' ἦν νέα – quod Brunckiana lectione non deterius. Mihi in mentem venerat:

γραῖα καλὴ χαρίεσσά θ', ὅτ' ἦν νέα.

Syllabarum χαρίεσσά θ' vestigia sunt in γαροισθα, τι autem, quod praecedit, oriri potuit ex praecedente Η, cujus generis errores ubique sunt obvii, etiam in Vat. Cod. Utrumque epitheton junxit in Helenae laude *Theocrit.* XVIII. 38. ὦ καλά, ὦ χαρίεσσα κόρη. et *Meleager* Ep. XLIII. ἡδὺς ὁ παῖς — Καὶ χαρίεις, ἵν' ἔχω μὴ οὐχὶ φιλεῖν πρόφασιν· Καλὸς γάρ, ναὶ Κύπριν, ὅλος καλός. Ceterum color, ut ap. eundem Ep. XXII. ἦν καλὸς Ἡράκλειτος, ὅτ' ἦν ποτε. — τότ' ᾔτει. tum amantes munera poscebat. Vide ad *Asclepiad.* Ep. I. T. I. P. II. p. 21. — V. 2. nunc ipsa moechis mercedem solvere parata est. ἐλαυνομένη. petita metaphora a navibus, quae remis agitantur. *Aristoph.* Eccl. v. 38. ὁ γὰρ ἀνήρ, ὦ φιλτάτη, Σαλαμίνιος γάρ ἐστιν, ᾧ ξύνειμ', ἐγώ, τὴν νύχθ' ὅλην ἤλαυνέ μ' ἐν τοῖς στρώμασιν. Oraculum Cinyrae datum ap. *Platonem Comicum, Athen.* L. X. p. 456. A. Adonis κάλλιστος μὲν ἔφυ θαυμαστότατός τε Πάντων ἀνθρώπων· δύο δ' αὐτὸν δαίμον' ἔχητον· Ἡ μὲν ἐλαυνομένη λαθρίοις ἐρετμοῖς, ὁ δ' ἐλαύνων. — V. 3. τεχνῖτιν habet ap. Voss. In membr. est τεχνίτην. τεχνῖτις mulier Elephantidis et Philaenidis nequitiarum peritissima; qualem *Automedon* Ep. III. describit — ὀρχηστρίδα, τὴν κακοτέχνοις Σχήμασιν ἐξ ἁπαλῶν κινυμένην ὀνύχων. — ὅταν. cum se vino nonnihil invitaverit, tum etiam magis morigera. — ¶. 350.] V. 5. πίνει. Similis puellae commemoratio ap. *Hedylum* Ep. III. ἡ διαπινομένη Καλλίστιον ἀνδράσι — νῆστις τρεῖς χόας ἐξέπιεν. — In fine versus membranae ἣν θέλῃσι exhibent; Voss. ap. in marg. ἥν γε θελήσει. — V. 6. ἐκ. Vat. Cod. Post illa sibi non amplius temperat, quin omnia sursum deorsum vertat. Est in hac paroemiaca locutione nequitia, quam indicasse sufficit. Cf. Ep. V. 9. et *Antip. Thess.* Ep. VIII. quod *Nicarcho* rectius tribui existimo. De meretrice, quae τὰ ἄνω praebebat, accipiendum Ep. *Martialis* II. 31. vulgo minus recte intellectum: *Saepe ego Christinam futui.*

Det quam bene, quaeris? Supra quod fieri nil, Mariane, potest. — V. 7. κολλᾶται. In his color ductus ex *Automedonte* l. c. γλωττίζει, κινίζει, περιλαμβάνει. — V. 8. ἣν μὴ διδῷ. Vat. Cod. qui error ex glossemate videtur ortus, post μηδὲν in textum inserto. Ceterum de his omnibus lectionis varietatibus *Brunckius* ne verbum quidem monuit, licet textum in quatuor locis ex conjectura constituerit. Ceterum v. 3. et v. 8. sic ut *Br.* emendavit *Corn. de Pauw* in apogr.

V. Cod. Vat. p. 550. „Hoc et praecedens, quae „nondum fuerant edita, valde sunt in codice depravata. „Hic observanda est lepida Homeri parodia, ap. quem „Il. ο. (190.) Neptunus sic loquitur:

„Τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφεοί, οὓς τέκε Ῥείη,
„Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Ἀΐδης, ἐνέροισιν ἀνάσσων·
„τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·
„ἤτοι ἐγὼν ἔλαχον πολιὴν ἅλα ναιέμεν αἰεί,
„παλλομένων, Ἀΐδης δ' ἔλαχε ζόφον ἠερόεντα·
„Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι·
„γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς Ὄλυμπος.“

Br. Scriptum est hoc carmen in mulierem ἐκ παντὸς ἐργαζομένην σώματος, ut *Procopius* loquitur in Histor. Arcan. §. 83. p. 34. ed. *Eichel. quae pariter sufficit una tribus*, ut *Martialis* L. IX. 33. Comparandum Ep. I. *Luciani.* — V. 4. εἷς γὰρ ἕν. partem quisque mulieris, non totam, sortito accepit. — V. 5. εὐρώεντα. Etiam hoc Homericum, sed ex alio loco, Od. χ. 512. εἰς Ἀΐδεω ἰέναι δόμον εὐρώεντα. — V. 6. ὕστατον. Vat. Cod. — V. 7. ἀκταὶ νεκύων. *Sophocl.* Oedip. T. 177. ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρου θεοῦ. Idem in Polyxena ap. *Stob.* Ecl. phys. T. II. p. 1008. ἀκτὰς ἐπαιώνας τε καὶ μελαμβαθεῖς Λιποῦσα λίμνης ἦλθον ἠχούσης γόους. — Lectionem Cod. ἐρμηναῖοι ἠνεμόεντες, et vers. sequ. δινεῦνται in τέτανται *Br.* tacite et audacter mutavit,

In nonnullis apogr. ὑμέναιοι ἠνεμόεντες leguntur. Fortasse fuit:

καὶ κρημνοί τ' ἠνεμόεντες.

Posterius enim vocabulum, quamvis tautologicum, mutare non ausim. δινεῦνται autem malim mutare in

δουπεῦνται

quam in τύπτονται; minor enim mutatio et hujus loci lepori accommodatius verbum δουπεῖσθαι, *cum gravi sonitu pulsari et feriri.* quae vis verbi apparet ex *Crinagorae* Ep. XXVIII. οἱ δ' ἄρα δουπήθησαν κολλέες, *vulnerati occubuerunt.* — V. 9. Ζῆνα δεσθεὶς Κλεόβουλον. Vat. Cod. unde apparet, speciosam *Br.* lectionem, cum antiquae lectionis vestigiis comparatam, vix veram videri posse. In *Pauwii* apogr. δὲ θὶς κλ. quae emendatio se facilitate sua commendat. Cleobulum in Jovis loco ponas; alterum Jovem puta, quippe cui superiores regiones sortito obtigerint. — οὐρανόν. *Lucian.* Ep. I. 4. ubi vid. not. — τὸ ψολόεν πῦρ. Ap. Homerum de fulmine usurpatum, Od. Ψ. 330. Ω. 539. ad partem obscoenam translatum est. Inprimis huc pertinet facetum Ep. inter Lusus nr. LXVIII. ubi hortorum deus, se quasdam Homeri voces didicisse existimans, *Psoleon*, ait, *ille vocat, quod nos psoloenta vocamus: Id, quod nos culum, culeon ille vocat.* ubi tamen, ne falsa et sensu cassa dicat, cum *Gronovio*, membranis ducentibus, legendum: *Ille vocat, quod nos psolon*, ψολόεντα κεραυνόν. ψωλὸς enim *verpus* est. — V. 11. ψιάθων. Vat. Cod. ψίαθος, *storea.* Vide *Hesych.* v. et *Spanhem.* ad *Aristoph.* Ran. 575.

VI. Vat. Cod. p. 509. Planud. p. 104. St. 154. W. Historia de muliere, quae, licet gravida non esset, intra sex dies puellam et puerum peperit. — V. 1. „Perperam in Planudea et contra Epigrammatis sensum τῇ „μὲν γαστρὶ λαβοῦσα. Bubastis Aegyptiorum eadem est, „quae Graecorum Diana, de qua videndus Jablonski

„Panth. Aeg. L. III. 3. ubi ultimum hujus Epigr. di„stichon prolatum." *Br.* Emendatum eſt vitium ex Vat. Cod. ἐν γαστρὶ λαβεῖν dicitur mulier, quae concepit. Vide *Wetſten.* ad N. T. I. p. 233. Hinc natum elegans dictum *Machonis* ap. *Athen.* L. VI. p. 246. C. Ὁ δ' αὐτὸς παρέκειτον ἀκούσας ὑπὸ γραίας τρεφόμενον, συγγινόμενόν τε αὐτῇ ἑκάστης ἡμέρας·

Νῦν πάντα, φησί, γίνετ'· ἡ μὲν οὐ κύει,
ἐν γαστρὶ δ' οὗτος λαμβάνει καθ' ἡμέραν.

Apud eundem in ſimili re ſcribendum videtur:

Ὁ δεῖνα, παράδοξόν γε ποιεῖ πρᾶγμά τι
ἡ γραῦς ποιεῖν σ', ἐν γαστρὶ λαμβάνειν ἀεί.

O bone, mirificam rem te facere cogit vetula illa, ut nimirum ſemper ventre concipias. — V. 2. ἀπ' αὐτομάτου. Vat. Cod. — V. 5. Quod ſi omnes mulieres eadem ratione parere didicerint, nullas in poſterum Lucina partes habebit. — καταλύεται. *Philipp.* Ep. XXXIV. Ἀρτέμιδος λέλυται λοχίων χάρις. De καταλύεσθαι dedimus quaedam ad *Lucillii* Ep. X. T. II. P. II. p. 445. — V. 6. τεύξεται. Vat. Cod.

VII. Cod. Vat. p. 94. Plan. p. 481. St. 625. W. Reſpondet iis, qui ei temperantiam commendaverant. Quid me voluptatibus abſtinere jubetis? Num me abſtinentia immortalem reddet? Et ſi tamen moriendum eſt, quid refert, utrum podager an integris et valentibus membris ad inferos deſcendam? — ¶. 351.] V. 3. „Inepte in Plan. πολλοὶ γάρ μ' ἐρέουσιν legitur, quod „ineptius a Brodaeo expoſitum, *complures claudicantem* „*me deridebant. On me tourmente pour m'empecher de* „*boire.* Loquitur podager, cui vini potu interdictum." *Br.* ἐρέθουσιν non ex codice, ſed ex conjectura fluxit. In membr. Vat. πολλοὶ γάρ μ' αἰροῦσιν legitur, quae quantivis pretii lectio, accentu mutato, αἴρουσιν, ſine haeſitatione in textum reſtituenda eſt. αἴρειν pro ἐξαίρειν poſi-

tum, *efferre defunctum, ut sepeliatur*. Quid interest, si podager ad inferos abeo? πολλοὶ γὰρ αἴρουσιν ἐμέ, τότε sc. non deerunt, qui me supremum iter euntem sublevent et efferant. Hanc praeclaram lectionem, quae huic epigrammati acumen suum reddit, expressit *Grotius* T. III. p. 269.:

> *Multi me tollent; fiam sine claudus: ob illud*
> *Ne dulces thiasos sit mihi deserere.*

Hic latinus pentameter graeco longe est elegantior, quem onerant voculae supervacaneae γὰρ ἴσας, in quibus epitheton verbi θιάσους vel aliud quid latere suspicor.

VIII. Cod. Vat. p. 412. Edidit *Jensius* nr. 149. *Reisk.* in Anth. nr. 800. p. 174. Viatoris cum Pane, ad fontem collocato, dialogus. Deus se praetereuntes prohibere ait, quominus aqua ad pedes abluendos abutantur. Sitis tamen levandae gratia omnibus inde haurire licere. — V. 2. αἰγιπόδην. Cod. Vat. et *Reisk.* ut ap. *Silentiar*. Ep. XLVII. 3. Revocanda haec lectio. — V. 3. προθέεις. *Jens.* — V. 4. κοίλαι κάλπιν. *Jens.* vitiose; unde *Reiskius* infelici conjectura κοίλᾳ κάλπι γελῶν. — V. 5. νήπτρα. Vat. et κρυστάλλινα. „Legitima est hujus „versus scriptura, ποτιφέρειν, προσφέρειν tmesis est. Temere „hoc interpolavit Reiskius.“ *Br.* φέρειν omiserat *Jensius*. — V. 7. ὦ σέμνον. Cod. Vat. quod *Salm.* et *Reisk.* emendaverunt. — V. 8. νόμιος. *Jens.* contra cod. fidem. — V. 9. „Depravatum est πίνῃς et contra Epigramma„tis sensum. Potu enim aquae non interdicit Pan, sed „vetat, ne pedum lotione contaminetur fons: metro „etiam repugnat; prima enim in πίνω longa est. *Sal*„*masius* reponebat φέρῃς e praecedenti: ποσσὶ δὲ μή ποτε „νίπτρα φέρειν. Melius, meo judicio, Reiskius ἢν δὲ ποιῇς. „quod reponendum suadeo. πάθος. morbum cinaedicum. „Glossae: *morbosus*. παθικός. Catull. Carm. LVII. *mor*„*bosi pariter, gemelli utrique*. Vertendum itaque erat:

„*Si autem ex industria id feceris, quia cinaedus es.* non, „ut Reiskius: *morbi levandi causa*" *Br.* Emendaveram olim: ἦν δὲ πλυνῇς ἐπίτηδες. a verbo πλυνέω, quo *Homerus* utitur Od. ι. 31. ἀλλ' ἴομεν πλυνέουσαι. ubi vide *Clarkium* de primae syllabae mensura disputantem. Nunc fere pronior sum in *Reiskii* lectionem. Si forte, Pan ait, minae illae te, quia cinaedus es, non tam absterrent, quam invitant, ut aquam inquines, alia etiam poena est, qua te afficere possim. Cum his egregie conveniunt minae Priapi ap. *Catullum* XX. 16.:

Proin', viator, hunc Deum vereberis,
Manumque sursum habebis. Hoc tibi expedit,
Parata namque crux, sine arte mentula.
Velim pol, inquis: at pol, ecce, villicus
Venit: valente cui revulsa brachio
Fit ista mentula apta clava dexterae.

Lusus in Priap. LI.:

— *improbissimi fures,*
Nimirum apertam convolatis ad poenam:
Et vos hoc ipsum, quod minamur, invitat.

Ibid. LXV.:

Quidam mollior anseris medulla
Furatum venit huc amore poenae.
Furetur licet usque, non videbo.

IX. Vat. Cod. p. 94. „Carmen hoc, quo caret apogr. „Buherianum, e Vat. Cod. ad oram exemplaris Wechelianae descripsit Salmasius. Editum a Dorvill. ad Charit. „p. 240." *Br.* Lemma est in Cod. Vat. ἄδηλον [οἱ δὲ Νικάρχου.] Hoc vero a recentiore manu additum. Agricola Pana, Bacchum et Cererem greges foecundos et vini frumentique abundantiam rogat. Cum Baccho Pana conjunxit *Leonid. Tar.* XXX. quem expressit *Sabin. Gramm.* T. II. p. 304. Cf. *Arnald.* de Diis παρ. c. XIX. p. 120. — V. 1. Διονύσσῳ. Vat. Cod. — V. 2. ἔθηκε.

membr. quod *Dorvill.* emendavit. — χθονίη. Cereris cognomen, de quo videndus *Pausan.* L. II. 35. p. 194. sq. et ad *Aristoclis* Epigr. T. II. p. 108. Hinc apparet, initiali majore Δηοῖ Χθονίῃ scribendum esse. — V. 4. ἀμῆσαι. det mihi lactas segetes metere. Ceres ἀμαῖα dicta, ob messem mortalibus monstratam. *Apollon. Rhod.* IV. 986. Δηὼ δὲ κείνῃ ἐνί δή ποτε νάσσατο γαίῃ, Τιτῆνας δ' ἔδαεν στάχυν ὄμπνιον ἀμήσασθαι.

X. Cod. Vat. p. 195. Νικάρχου δοκεῖ. Sine haesitatione *Nicarcho* hoc carmen tribuit Planud. p. 422. St. 557. W. Nicarete, cum eam vitae pudicae, quam texendo toleraverat, poenitere coepisset, ad Veneris castra transit, artis textoriae instrumentis in vestibulo templi ejus concrematis. Similis argumenti est Ep. *Antip. Sidon.* IX. et ἀδεσπ. CXVI. — V. 1. Verbum μιτωσαμένη duplici ratione construitur. ὑπὸ κερκίσι, *accinente radio textorio*, ut ὑπ' αὐλῷ, ὑπὸ μέλει, quae cum aliis hujus generis illustrat *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 434. ed. Bip. nisi malis ellipsin statuere, ὑπὸ κερκίσι γραφεῖσα, cujus similia dedit *Abresch.* in Lect. ad Aristaen. p. 212. — τὰ νήματα. licia telae intendens. πολλά, pro πολλάκις. — V. 4. „πυρῆς absque „causa sollicitat *Brodaeus.* Quae, deserta Minerva, sub „Veneris signis militare maluit, prioris artis instrumenta „super Veneris ara cremavit. πυρὴ hîc est ἐσχάρα, altare, „in templi vestibulo positum, ubi victimarum partes et „thura adolebantur.“ *Br.* Malebat *Brodaeus* θύρης aut πύλης, in vestibulo januae fani tui. Haec vel similis lectio obversabatur *Grotio*, cum verteret: *Caetera suspendit Cypridos ante fores.* πυρῆς h. l. pro *ara* positum esse, non tam facile credimus *Brunckio.* Nec video, quid obstet, quominus Nicarete, a *Nicarcho* conficta, ligna quaedam in Veneris vestibulo exstruxisse et in iis instrumenta sua concremasse putetur. — V. 5. κακῶν γυν. pauperum mulierum sive miserarum simpliciter. — ἔργα. est ars texendi cum ipsis ejus instrumentis, ὀργάνοις. *Antipater*

Sidon. l. c. λιμηρῆς ἄρμενον ἐργασίης. λιμηρὸν ἔρωτα dixit *Theocrit.* Eid. X, 57. — V. 6. νέων vulgo. νέον emendavit *Salmaſ.* in not. ined. ex Vat. Cod. — Notandum eſt τήκειν ἄνθος pro *perdere*, *corrumpere*. Eodem ſenſu, ſed haud paulo rectius *Theocrit.* Eid. II. 83. τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο. *Lucian.* Dial. Mort. XXVIII. 2. T. II. p. 231. οἱ μασθοὶ ἀπετάκησαν. — ¶. 352.] V. 9. δεκάτην ἀπὸ λήμματος. partem quaeſtus meretricii. — ἐργασίην. Vide not. ad *Philippi* Ep. XXVIII. 1. — Senſus eſſe videtur: Ut nunc accepiſti priſtini victus mei inſtrumenta, ita nunc mihi ex nova, quam amplexus ſum, vita quaeſtum praebeas et procures.

XI. Vat. Cod. p. 455. Plan. p. 57. St. 81. W. Scriptum eſt carmen in ſimulacrum Minervae pomum manu tenentis. Venus loquitur. — V. 2. τοὐμὸν ἀρπάξασα δῶρον. Vat. Cod. ubi fortaſſe antiqua lectio latet, quam *Planudes* immutavit, ut metro ſuccurreret. — V. 3. τὸ πάρ. Vat. — V. 4. ἐδογμάτισεν. Vat. Cod. — V. 5. δόρυ καὶ σάκος. tu haſta et clypeo ſuperbias. Venus, malo accepto, ap. *Coluthum* v. 174. Οὐ σακέων βασίλεια, καὶ εἰ πυρὸς ἐσσὶ τιθήνη, Οὔ σοι Ἄρης ἐπάρηξε, καὶ εἰ δορὶ μαίνεται Ἄρης. *Callim.* in Lav. Pall. 44. Minerva ἵππων καὶ σακέων ἀδομένα πατάγῳ. — V. 6. ἀρκεῖ τῷ μήλῳ. Bellum Trojanum nos de hoc pomo geſſiſſe ſufficiat; alterum ne excitetur, pomum redde.

XII. Vat. Cod. p. 518. *Nicarcho* hoc carmen reſtituit, quod in Plan. p. 136. St. 197. W. ἄδηλον eſt. In Niconoën, quae, quamvis vetula, quaerebat adhuc, cui nuberet. — V. 1. νεικονόη. Vat. Cod. — V. 2. ἴδεν. Vat. Cod. Similiter in vetula ridenda luſit *Martial.* X. 39. *Conſule te Bruto quid juras, Lesbia, natam? Mentiris; nata es, Lesbia, rege Numa. Sic quoque mentiris: namque, ut tua ſecula narrant, Ficta Prometheo diceris eſſe luto.* In Luſib. nr. XII. *Quaedam ſerior Hectoris*

parente, Cumaeae ſoror, ut puto, Sibyllae, Aequalis tibi, quam domum revertens Theſeus reperit in rogo jacentem. et nr.LV. *Quae forſan potuiſſet eſſe nutrix Tithoni, Priamique Neſtorisque, Illis ni pueris anus fuiſſet.* De ſene quodam capulari *Philonides* dixerat comicus: νυνὶ δὲ Κρόνου καὶ Τιθωνοῦ παππεπίπαππος. ap. *Polluc.* L. III. 18. Similia, ſi opus foret, plura poſſent excitari. — V. 3. ταῦτα. Illud ſub Deucalione diluvium et Niconoës florem, qui in eandem aetatem incidit. — V. 4. τάφον. Apte haec cl. *Mitſcherlich* admovit *Horat.* III. Carm. XV. 4. *Maturo propior deſine funeri Inter ludere virgines.*

XIII. Vat. Cod. p. 520. Plan. p. 127. St. 183. W. Charmus quidam in Arcadia cum quinque aliis curſu certans, a ſex curſoribus ſuperatus eſt. Nam cum amicus quidam ejus in ſtadium deſcendiſſet, ut eum cohortaretur et excitaret, pone hunc quoque egregius ille ſtadiodromus relictus eſt. — V. 1. Κάδμος in Ed. Flor. et Ald. 1. Χάρμος reliquae et Cod. Vat. — V. 2. ἐν Ἀρκαδίᾳ. Tegeae fortaſſe, ſive ad montem Lyceum. De certaminibus gymnicis in utroque loco celebratis vide ad *Simonid.* Ep. LXXV. 8. 9. — V. 2. ἐξέπεσε. De hiſtrionibus praeſertim hoc vocabulum uſurpatur et de fabulis tragicis comicisve, quae exploduntur; deinde omnino de iis, qui ſperata fruſtrantur laude. — V. 3. εἷς φίλος. Hunc amicum in arenam deſcendiſſe putabat *Brodaeus*, ut ſe a Charmo pateretur vinci; parum recte. Eum acclamando tardiſſimum hominem excitare et exſtimulare voluiſſe, dubitare noli. Hanc ob cauſam θάρσει acclamat; ut illi ap. *Theocrit.* Eid. XXII. 92. in deſcriptione pugnae Pollucis: ἥρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον. — Nec ad curſum paratus erat ille, qui ἐν ἱματίῳ venerat; ſtadiodromi enim nudi currebant. *Pauſan.* I. 44. p. 106.

XIV. Cod. Vat. p. 530. Plan. p. 132. St. 190. W. Callidum vatis Olympici reſponſum. Sunt quaedam La-

cillii Epigrammata (XLIII. XLIV.) in Olympum vatem, ſimilis argumenti. Idem an fuerit, fictumve nomen, non conſtat. — V. 1. πλεύσοι. Vulgo. — V. 3. In edit. pr. et Aſcenſ. κενεὴν inepte legitur, quod quamvis ab *Aldo* emendatum, tamen in *Stephani* edit. rediit. — ¶. 353.] V. 5. ἥξεις. Color idem, ut in Ep. *Lucillii* XLIV.

XV. Vat. Cod. p. 539. ſq. Planud. p. 134. St. 193. W. in titulo: εἰς βαλανεῖον ψυχρόν. Idem lemma in Vatic. membrana legitur, ſed falſum videtur. *Joſeph. Scaliger* in not. mſc. adſcripſit: εἰς βραδεῖς. idemque exiſtimabat *Huetius* p. 14. et *Opſopoeus*. Ab ultimo diſticho, ſi quid video, totius carminis explicatio pendet. — V. 2. Δύστρος. ὁ Μάρτιος μὴν παρὰ Μακεδόσιν. *Suid.* Cf. *Intrpp. Heſych.* T. I. p. 1052. 10. — ἐπ' Ἀντιφ. Antiphilo Archonte. — V. 4. ἄλλον. Vat. Cod. — V. 5. Poſt ὥρας excidit ἡμῖν in ed. Brunckiana et Lipſienſi, quod ſerius animadverti. — Quod ille ſcripſit, ſe inſequente anno rediturum eſſe, id ſatis indicat, ipſius hominis tarditatem rideri, non balnei vitium. In ſeqq. verbis res etiam manifeſtior. Oneſimus in balneo deſidens balneatores juſſerat, proximo anno ahenum de igne demere et aquam ad lavandum parare. Sic enim haec accipienda ſunt. εἰς τότε, *anno abhinc.* Sic dicitur εἰς αὔριον, εἰς τὸν παρόντα χρόνον, ἐς ἀεὶ et ſimilia. — πυρίαν καθαιρεῖν autem quid aliud eſſe poſſit, quam ahenum, aqua calefacta, de igne demere, ut aqua in lacum effundatur ſcilicet? Quo ſenſu *Grotius* haec acceperit, non ſatis apparet ex ejus verſione: *Scripſit ſaepe, brevi rediturus ſpero: miniſtri Illo namque ignem tempore deminuent.* Hic verba *illo tempore* non habent, quo referantur.

XVI. Vat. Cod. p. 523. Plan. p. 158. St. 230. W. Macilentorum quorundam de macilentiae praemio certamen enarratur. Similia in eodem Planudeae titulo leguntur. — V. 2. λεπτ' ἐπιλεπτ. Ed. Flor. et Ald. pr. — V. 4. ἐνέδυ. Ed. pr. Flor.

XVII.

XVII. Vat. Cod. p. 563. τοῦ αὐτοῦ. i. e. Λουκιανοῦ, cujus Ep. praecessit. In Plan. p. 186. St. 272. W. ἄδηλον est. Receptum est in Florileg. *Stobaei* T. X. p. 126. 23. Gesn. 73. Grot. Mulis comparantur avari, quod divitiis suis non magis fruantur, quam jumenta auri argentique, quod gestant, oneribus. — V. 1. ψηφίζων praebuit Vat. Cod. pro vulgato ψηφίζει. — V. 2. βίον ἡμιόνων. Similia collegimus ad *Cratetis* fr. VI. 6. Tom. I. P. I. p. 382.

XVIII. Cod. Vat. p. 531. Νικάρχου. Eidem tribuitur in Lectt. Aldi et Ald. 2. 3. Nicol. Sabiens. In Flor. pr. autem, et ap. *Stob.* T. X. p. 126, 52. Gesn. 73. Grot. *Nicandro* inscribitur, ad quem refertur etiam in Cod. *Nicandri* Gottingensi. In avarum, qui, quod resti parceret, a suspendii consilio abstinuit. — V. 1. Δείναρχος vulgo. Δίναρχος ὁ φείδων Vat. Cod. — ¶. 354.] V. 3. ὀψωνεῖν dicuntur, qui non frugalitatis caussa, sed pecuniae amore parvo obsonant et se difficiles in emendo praebent, secundum *Casaubonum* ad *Athen.* L. VI. 3. p. 402. — V. 4. ἴσος. Vat. Cod. — V. 6. ὅσσ' ἀ. Plan. Stob. — ἔθανεν. Vat. Cod.

XIX. Cod. Vat. p. 532. Νικάρχου. Etiam hoc Epigramma in Ed. pr. Flor. et Ald. Νικάνδρου inscriptum est, ut etiam in Cod. Nicandri Gotting. *Platoni Antipatrove* tribuendum esse, indicat margo *Stob.* Tit. X. p. 127. 9. In *Stobaeo* Grot. p. 75. *Incerti* appictum. — Phidon moribundus non obitum, sed impensas in loculum factas deplorat. — V. 3. ταῦτ' αὐτῷ. Plan. Stob. et Cod. Nicandri. τοῦτ' αὐτῷ. Vat. Cod. Tacite hanc lectionem immutavit clariss. editor. — V. 4. τέκνων. Nic. Cod. Poëtae sententia optime expressa in versione *Grotii*, qui *Brodaeum* sequitur: *solari quaeritis umbram? Unum ex natorum plebe superjacite.* — Frigidum, pro meo sensu, hujus carminis acumen.

XX. Vat. Cod. p. 562. Plan. p. 168. St. 245. W. Peculiare caput *de ventris crepitu* Planudes fecit, in quod hoc carmen referret. — V. 1. et v. 3. ἀποκτείνει. Plan. — V. 2. τραυλὸν μέλος. *Theocrit.* Ep. IV. 12. μέλπουσαι στόμασιν τὰν μελίγηρυν ὄπα. — V. 4. καὶ σώζει. vitiose Vat. Cod. Idem πάλιν.

XXI. Vat. Cod. p. 509. *Nicarcho* hoc Epigramma vindicavit, quod ἄδηλον est in Plan. p. 179. St. 262. W. *Scholiastes Luciani* esse existimabat. In Stephanum quendam, qui aucta re familiari etiam nomen auxit atque produxit; sed frustra. — V. 1. Laudat hoc distichon *Petitus* in LL. Att. p. 260. ut probet, manumissos nomen suum nonnunquam mutasse, nonnunquam syllaba adjecta auxisse. At h. l. de manumisso an agatur, dubitari potest. Certe verba καὶ παῖς ἅμα non minus apte ad aetatem Stephani referas: dum puer erat et pauper, Stephanus appellabatur. At nihil omnino his verbis confici potest, quae depravata esse infra docebimus. Nomen autem produxisse, qui conditionem mutarent, apparet ex *Demosthene* pro Corona T. I. p. 270. 24. ed. R. de Aeschinis genere et natalibus agente: χθὲς μὲν οὖν καὶ πρώην ἅμ' Ἀθηναῖος καὶ ῥήτωρ γέγονε· καὶ δύο συλλαβὰς προσθεὶς τὸν πατέρα, ἀντὶ Τρόμητος, ἐποίησεν Ἀτρόμητον· τὴν δὲ μητέρα, σεμνῶς πάνυ, Γλαυκοθέαν ὠνόμασεν, ἣν Ἔμπουσαν ἅπαντες ἴσασι καλουμένην. Huc spectat *Lucian.* in Somn. §. 29. T. VI. p. 335. παρὰ τὸν Σίμωνα, ὃς ἀντὶ δισυλλάβου τετρασύλλαβος ἤδη, πλουτήσας, εἶναι ἀξιοῖ. quae referuntur ad §. 14. p. 311. χαῖρε, ἔφην, ὦ Σίμων. ὁ δὲ ἀγανακτήσας, Εἴπατε, ἔφη, τῷ πτωχῷ μὴ κατασμικρύνειν μου τοὔνομα· οὐ γὰρ Σίμων, ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. Haec non effugerunt *Brodaei* diligentiam. Nec solum producere nomina, sed etiam ignobiliora in splendidiora mutare solebant: de qua re vide *Lucian.* in Tim. §. 22. T. I. p. 92. et quae ibi collegit *T. Hemsterhusius* p. 379. sqq. Adde *Mercerum* ad *Aristaen.* I. Ep. 14. p. 241. — Initio Ed. pr.

ὢν Στ. quod ex Lectt. Ald. emendatum est. — προκόψας, et aetate provectior et copiis instructior. προκόπτειν de tempore usurpatum illustravit *Alberti* in Obss. ad Epist. ad Rom. XIII. 12. de incrementis et progressu aliarum rerum *Graev.* ad *Luciani* Soloecist. T. IX. p. 474. — V. 4. Ἱπποκρατιππιδίας. Vulgo. Brunckiana lectio ex Vat. Cod. fluxit. Delectabantur Athenienses inprimis nominibus ab ἵππος derivatis, quibus opulentiores equorum alendorum studium significabant. Nota res ex *Aristophan.* Nub. v. 63. sqq. nec praetermissa a Schol. ad h. l. ἡ δὲ λέξις τὸν ἱπποκρατοῦντα καὶ ἱπποτρόφον δηλοῖ, ὅπερ τῶν πλουσίων ἐστί. — V. 5. Διονυσιοπηγανόδωρος. Poëtam non solum longitudine, verum etiam significatione hujus nominis risum lectorum captasse, dubitari vix potest; difficilius fuerit poëtae acumen assequi, quod *Brodaeum* certe et *Scholiasten* fugit. Cur enim, quaeso, magnifico Διονυσίου nomini, quod addita terminatione δωρος etiam graviore sono aures ferit, addidit ignobile πήγανον? nisi forte poëta hac ipsa compositione ineptum hominis ingenium significare voluit. Sed vel sic causam requiras, cur hoc potissimum vocabulum elegerit. — V. 6. ἀγορανόμιον *Brodaeus* forum interpretatur, eumque sequitur *Grotius*. Sed quis unquam forum sic appellavit? ἀγορανόμοι magistratus erant, boni ordinis in foro arbitri annonaeque curam gerentes; horum munus ἀγορανομία. Utrumque vocabulum ap. veteres ubique obvium; ἀγορανόμιον nusquam. Ut autem τὸ θεσμοθέσιον locus est, ubi thesmothetae conveniunt, sic ἀγορανόμιον eum locum significare videtur, in quo aediles congregabantur, quos tabulas habuisse verisimile est, quibus perscripta haberent nomina eorum, qui merces, frumentum, olera adveherent et in foro venalia haberent. Quod si Stephanum in istorum hominum numero fuisse constaret, ratio reddi posset, cur in ἀγορανομίῳ, i. e. in aedilium tabulis sive apud aediles, etiam post nomen crebro mutatum, sem-

per tamen Στέφανος vocari dicatur. At priſtinam Stephani conditionem *Nicarchus* ne verbo quidem indicavit, ſive potius fruſtra indicavit, ſi genuina eſt in v. 1. ſcriptura:

ἦν Στέφανος πτωχὸς καὶ παῖς ἅμα.

quam equidem depravatam eſſe quovis pignore contenderim. Scribe minima mutatione:

ἦν Στέφανος πτωχὸς ΚΗΠΕΥΣ Θ' ἅμα.

et pauper et olitor. Forma κηπεὺς pro κηπουρὸς ap. *Pollucem* notata L. VII. 110. et 140. ſervata eſt etiam in Ep. *Leonidae Tar.* nuper edito a cl. *Huſchke* in Anal. crit. p. 204. αἰὲν ὁ κηπεὺς Κάπων ἐκ τούτων ὥρια δωροφορεῖ. Hac emendatione admiſſa, omnia jam expedita, quae ante difficultatibus laborabant. Primum ipſum Στεφάνου nomen ad priſtinam hominis conditionem ſignificandam facit; deinde intelligitur, cur *Nicarchus* ei ridiculum illud Διονυσιοπηγανοδώρου nomen tribuerit, πήγανον, *rutam*, quam ille olim in foro vendere ſolebant, nobilioribus immiſcens nominibus.

XXII. Cod. Vat. p. 507. Planud. p. 179. St. 261. W. Conqueritur poëta de vino in convivio, quod Mercurii feſto agebatur, effuſo et perdito. — V. 3. οἶνος. Reſpicitur locus *Homeri* Il. φ. 295. Conf. *Alc. Meſſen.* Ep. XV. T. I. p. 490.

¶. 355.] *XXIII.* Vat. Cod. p. 564. ſq. *Nicarcho* vindicavit carmen, quod ἄδηλον eſt in Plan. p. 142. St. 207. W. — V. 1. Omiſſo nomine Plan. τοῦ γρυποῦ ῥητῆρος. Niconis nomen, quod membranae praebent, de homine ingentis naſi occurrit ap. *Lucill.* Ep. XX. p. 312. — V. 5. βουνός. collis. Vide *Valcken.* de hoc vocabulo diſputantem ad *Herodot.* IV. p. 351. 41.

XXIV. Cod. Vat. p. 539. Νικάρχου. In Plan. p. 193. St. 208. W. hoc quoque ἄδηλον. In Theodorum oris gra-

veolentia laborantem, ita ut difficile esset, os ejus a culo discernere. Conf. Ep. *Antip. Thess.* VIII. quod membranae a nonnullis Nostro tribui indicant. *Catull.* XCVII.:

Non, ita me Dii ament, quidquam referre putavi,
Utrumne os an culum olfacerem Aemilio.
Nil immundius hoc, nihiloque immundius illud.
Verum etiam culus mundior et melior. etc.

Anthol. Lat. V. 205. quod optime emendavit cl. *Nodell* in Notis critic. sic:

Quâ tu cunque moves os, culum porrigis ultro:
Nam torpes foetore gravi, si forte loquaris.

— V. 2. καλὸν ἦν. decori esset physicis, si hoc tam subtile discrimen dignoscere possent. — V. 3. ποῖον est in tribus Aldin. et ap. Nic. Sab. pro ποῖος, quod est in reliquis et in Cod. Vat. — V. 4. „Voces χἄμμιγα περδομένου absunt a codicibus omnibus et duabus primariis editionibus: addidit eas Aldus in secunda. Valde corruptum est in Planudea ultimum distichon." *Br.* Aldi interpolatio ob duas causas minime ferenda est; primum, quod a poëtae mente aliena est; non enim agrestis et sordidus homo describitur, qui inter loquendum etiam pedat, sed oris foetore laborans; deinde, quod tertium distichon, si Vat. Cod. fides, cum praecedentibus ne jungendum quidem. In membranis enim non solum separatur, lemmate apposito τοῦ αὐτοῦ, sed etiam nomen hominis diversum introducitur. Hac causa, procul dubio, commotus *Salmasius* haec sic corrigenda putabat in not. inedit.:

νῦν δὲ λαλοῦντός σου ᾠόμην σε βδέειν.

quae vitiose descripta esse videri possent, nisi idem vertisset: *nunc cum loquereris et flatum loquendo faceres, alia parte te illum emisisse putabam.* Facile ad eundem sensum emendare possis:

νῦν δὲ λαλοῦντός σου, βδεῖν σ' ἐνόμιζον ἐγώ.

Sed ejusmodi hariolationibus nihil incertius. — V. 5.

Hoc diſtichon a ſuperioribus disjungendum putabat *Huetius* p. 15. ejusque ſuſpicionem confirmavit Cod. Vat. in quo legitur: πότερον χαμαὶ Διόδωρος ηβδησεινέχει γὰρ πνεῦμα καὶ κάτω καὶ ἄνω. Vulgo habebatur: πότερον ἔχανεν Θεόδωρος Ἦ βδέσ'· ἔχει γὰρ ἔχει πνεῦμα κάτω καὶ ἄνω. Nihil his corruptius et inficetius. *Salmaſius* tentabat in not. mſc. ἢ βδέσεν· ὃς γὰρ ἔχει πν. Elegantior eſt *Brunckii* emendatio, ſed nimis abhorret a vulgatae ductibus et falſa de hujus diſtichi cum ſuperioribus nexu nititur opinione. Longe diverſam viam inſtitiſſe videtur *Grotius*, qui vertit:

Diſcere non valeo, quid venerit inde vel inde:
Vipera namque infra ſibilat atque ſupra.

unde vir doctus in Ephemerid. Jenenſ. an. 1796. nr. 366. p. 469. ſuſpicatur, *Grotium* legiſſe:

ἢ βδέσ'· ἔχις γὰρ ἔχει πνεῦμα κάτω καὶ ἄνω.

Specioſa conjectura; an vera, non dixerim. Haud facile enim quisquam veterum voce ἔχις figurato hoc ſenſu uſus eſt. Praeëunte *Brunckio*, quam minime recedens a lectione Vatic. cod., totum hoc Epigramma ſic lego:

Οὐ δύναμαι γνῶναι, πότερον χαίνει Διόδωρος,
ἢ βδεῖ· ἴσον γὰρ ἔχει πνεῦμα κάτω καὶ ἄνω.

XXV. Cod. Vat. p. 520. τοῦ αὐτοῦ (*Nicarchi*) εἰς βαρβόσμον. In caput εἰς δυσώδεις retulit etiam Planud. p. 143. St. 207. W. Acumen carminis eſt in duplici ſignificatione verbi φιλεῖν. Praeivit noſtro *Antip. Theſſ.* Ep. VII. πρὸς Διός, εἴ με φιλεῖς, Πάμφιλε, μή με φίλει. quod tamen in fellatorem ſcriptum et noſtro longe argutius eſt. — εἴ με φιλεῖς, μισεῖς με. Fluxit hic verborum luſus ex dicto *Theophraſti*, quod ſervavit *Plutarch.* in Vit. Caton. Min. T. I. p. 777. B. μεμψάμενος δὲ μετρίως, οὐ μετρίας τυχεῖν ἀποκρίσεως, ὅτι κινδυνεύει τὸ λίαν φιλεῖν, ὥς φησι Θεόφραστος, αἴτιον τοῦ μισεῖν γίνεσθαι πολλάκις. quod

expressit *Aristaenet.* L. I. 22. p. 54. αἴτιον δὲ ἦν τὸ βδελύσσεσθαι φιλεῖν μισεῖν. — Pro μισεῖς σὺ *Jos. Scaliger* in not. msc. emendabat μισεῖς με. — V. 2. μισῇς. Ed. pr. Flor. Ald. et Asc.

XXVI. Hoc Epigramma et quatuor sequentia continua serie leguntur in Vat. Cod. p. 524. eodemque ordine, quo leguntur in Plan. p. 148. St. 215. W. Ordinem ducit Ep. XXVII. quod junctum est Epigrammati *Stratonis* XCIX. Deinde se excipiunt hoc ordine: XXVI. XXVIII. XXIX. XXX. omnes cum lemmate τοῦ αὐτοῦ. Ne *Stratonem* auctorem putes, vetat omissio lemmatis in Ep. XXVII. et multo magis, quod p. 552. et Ep. XXVII. et XXVI. iterum leguntur sub Καλλικτῆρος nomine. Huic igitur et reliqua tribuenda sunt. *Brunckius* Planudis auctoritatem sequutus est, qui haec omnia sub *Nicarchi* nomine edidit. — Scriptum est hoc Epigramma in medicum, qui aegrotanti mulieri vix manus admoverat, cum subita morte exstincta est. Facetum est carmen propter parodiam veteris Ep. inter ἀδέσπ. CCCXII. de quo agemus ad Ep. ἀδέσπ. CVI. quod et ipsum cum nostro comparandum est. — V. 1. Ἰητρός. sic Vat. loco sec. Ὁ ἰατρός. loco pr. — V. 3. στεφανοῦντο ἡ σορός. Non defuncti solum, sed loculi quoque coronabantur et cippi. Electra *Sophoclis* v. 893. ἐπεὶ γὰρ ἦλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον, Ὁρῶ — περιστεφῆ κύκλῳ Πάντων ὅσ' ἔστιν ἀνθέων θήκην πατρός. Conf. *Aeschyli* Choëph. v. 93. sq. — V. 4. „τὸν „φανόν. sic plerique codd. in quibusdam superscripta „altera lectio τάφον. Bis legitur in membranis hoc car„men: uno loco φανόν, altero τάφον habet. Illud verum „est, et a librariis non intelligentibus mutatum. Signi„ficat *ferale epulum.* Vide *Kirchmann.* de funer. Rom. „p. 523." *Br.* *Salmasius* in not. msc. ad h. l. notavit haec: *Quis sit usus φανοῦ in funeribus, jam pridem viri docti annotarunt, et nos alibi plura dicturi sumus. Posset tamen vulgata lectio confirmari ex sequentibus.* Facit huc

Festus in *Faba* p. 286. 13. *Fabam nec tangere nec nominare flamini Diali licet, quod ea putatur ad mortuos pertinere. Nam et lemuralibus jacitur larvis, et parentalibus adhibetur sacrificiis.* cum quibus conf. *Gellium* X. 15.

XXVII. Vide ad Ep. praeced. Mulier illa, in quam Ep. XXVI. conscriptum est, dubitationem de morte, qua perierit, tollere fingitur. Expressum carmen ex *Hedyli* Ep. V. T. I. p. 484. Ἆγις Ἀρισταγόρην οὔτ' ἔκλυσεν, οὔτ' ἔθιγ' αὐτοῦ· Ἀλλ' ὅσον εἰσῆλθε, κᾤχετ' Ἀρισταγόρης. — Initio carminis *Brunckius* mallet: σύ μ' ἔκλυσε Φείδων, οὔθ' ἥψατο.

¶. 356.] *XXVIII.* Vide ad Ep. XXVI. Historia de medico, qui, gibbosum rectum facturus, eum lapidibus impositis oppressit. Parum facetum carmen. — V. 2. scribendum cum *Jos. Scaligero* τετρακόδας τε. — V. 4. τέθνηκεν. vulgo et in Vat. Cod.

XXIX. Vide ad Ep. XXVI. Excusatio chirurgi cujusdam, quod aegrotum occidisset. Ἀκεστορίδης, quod *Opsopoeus* de *medico* accipiebat, nomen proprium est aegroti. Hujus nominis exempla vid. ap. *Spanhem.* ad *Callim.* Hymn. in Pallad. v. 34. p. 645.

XXX. Vide ad Ep. XXVI. In Alexidem, medicum, qui omnes aegrotos, quibus manum admovisset, ad inferos misit. — V. 2. ἴδεν. *visitavit.* Ut enim ἰδεῖν saepe pro *congredi, colloqui* ponitur, (vide *Ducker.* in *Thucyd.* IV. 125. T. II. p. 472. *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 276. ed. Bip.) sic inprimis de medico, qui aegrotum interrogat, venam explorat etc. — Pro ἐνέχρισε πάλιν *Casaubonus* tentavit in not. msc. ἐνέχρισεν ἅμα. (sic enim eum scripsisse autumo, non ἐνέσχισεν ἅμα.) Si quid mutandum sit, scripserim potius:

πέντ' ἐνέχρισε πάλαι.

quinque nuper inunxit. quam voculae πάλαι significationem illustravit *Valck.* ad Eurip. Hippol. p. 281. Sed

πάλιν pro *item*, *pariter* passim occurrit ap. *Xenophontem* et alios. Hoc modo accipias, an pro *posthac*, *deinde*, parum interest. — V. 3. μία νύξ. Parodiae haec speciem habent. *Horat.* I. Carm. XXVIII. 15. *Sed omnes una manet nox*, *Et calcanda semel via leti.* — V. 4. γέγονεν. Vat. Cod.

XXXI. Vat. Cod. p. 525. Νικάρχου. Plan. p. 149. St. 216. W. In Zopyrum medicum, qui, ut alter Mercurius, animas mortalium ad Orcum deducebat. Haec *Br.* melius, quam antea factum erat, inter personas distribuit. Zopyrum medicum *Brodaeus* eruit ex *Plutarch.* Qu. conv. T. II. p. 653. et *Celso* L. V. 23. qui antidotum describit a Zopyro Ptolemaeo regi paratum. — V. 2. ἐστέρησεν. Vat. Cod. Ed. pr. Flor. Ald. 1. 2. 3. et ed. Nicol. Sab. ἐστέρισε primum in Ascens. reperitur. — V. 4. οἵ τ' ὀπίσω. Sensus esse videtur, Zopyrum totam Aegyptum tumulis implevisse. Horum nonnullos, in conspectu positos, nominatim designat, plurimos alios, longo ordine exstructos, usque ad Paraetonium, digito indicasse contentus. — Παραιτόνιον, urbs et portus Marmaricae, etiam Ammonia appellabatur, in occidentalibus Aegypti finibus. Et Παραιτόνιον scribitur et Παραιτώνιον. Vide *Fabric.* ad *Dion. Cass.* T. I. p. 639. §. 57. — V. 5. Zopyrum sibi poëta sub Mercurii ψυχοπομποῦ fingit habitu. κηρύκιον h. l. est virga illa, qua *nigrum* compellebat Mercurius *gregem*, secundum *Horatium* I. Od. XXIV. 18. Cf. I. Od. X. 18. ῥάβδον vocat *Homer.* Od. ω. init. Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο Ἀνδρῶν μνηστήρων· ἔχε δὲ ῥάβδον μετὰ χερσὶ Καλὴν, χρυσείην, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει. Hinc *Lucian.* D. D. VII. 4. T. II. p. 25. Bip. Mercurium puerum describens: ὑπόπτερος δ' ἐστί· καὶ ῥάβδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ᾗ ψυχαγωγεῖ καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς. Haec virga antiquitus nihil a caduceo diversa fuit. Vid. *Ilgen* ad *Homeri* Hymn. in Merc. v. 528.

p. 475. *Böttiger in den Vasengem.* I. 2. p. 96. sqq. — Pro ἔχων Vat. Cod. ἔχω. vitiose.

XXXII. Vat. Cod. p. 533. Νικάρχου. *Lucillio* tribuit Planud. p. 151. St. 219. W. In antiquis autem edd. Flor. pr. Ald. 1. 2. 3. Ascens. et Nicol. Sabiens. Λεωνίδου inscribitur, simul cum Ep. VI. *Leonid. Alex.* quod in membranis proximum a nostro disticho locum occupat. — In Demophilum, cantorem pessimum. νυκτικόραξ. *noctuam* esse ait *Isidor.* in Origin. XII. 7. cum quo etiam alii conspirant, quos laudat *Burmann.* ad Anthol. Lat. T. II. p. 430. Sed qualem avem proprie significaverint veteres non constare, monuit *Camus Notes sur Aristote* p. 250. Absonus ejus et tristis cantus, ut bubonum, noctuarum, aliarumque hujus generis avium, pessimi ominis esse putabatur. Vide *Interpp. Virgilii* Aen. IV. 462. *Solaque culminibus ferali carmine bubo Saepe queri et longas in fletum ducere voces.* Quod *ferale carmen* appellat *Virgilius* et alii post eum, nostro est θανατηφόρον μέλος. — ὅτ' ἂν et mox καὶ αὐτός. Vat. Cod.

¶. 357.] *XXXIII.* Vat. Cod. p. 541. Plan. p. 154. St. 225. W. Protulit hoc Epigr., quo ridicula de surdis duobus, coram judice surdo litigantibus, historia narratur, *Bandini* in Catal. Bibl. Laurent. T. II. p. 297. Eleganter imitatus est *Hagedornius* noster in Fabul. II. ubi laudat Epigr. *Pelissonii dans le Récueil de Poësies diverses par La Fontaine* T. II. p. 331. — V. 2. „τούτων „τῶν δύο κωφ. Plan. In Vat. membr. deest τῶν, quod a „Planude additum videtur. Salmasii emendatio est, „quam recepi.“ *Br.* Mira tmesis vocis δυςκωφότερος, cujus velim exemplum dedisset cl. editor. τούτων δύο more Homerico, pro δυοῖν. Vide *Eustath.* ad Il. κ. p. 802. et *Hesych.* in δύο. Cod. Bandini: τούτων δὴ δυςκωφότερος. — V. 3. αὐτῷ. Cod. Band. — τὸ ἐνοίκιον. Vide ad Ep. VI. — V. 4. ὁ δ' ἔφη. alter se totam noctem molam agitasse dixit.

Quia ἀλεῖν ambigua ſignificatione gaudet, ut Latinorum *permolere*, (vid. ad Epigr. ἀδέσπ. XVI.) *Brodaeus* nequitiam ſubeſſe putabat. Vereor, ut recte. — Vitioſe Cod. Band. ἔφη οὔπω ἀληλ.

XXXIV. Cod. Vat. p. 540. Plan. p. 161. St. 233. W. Protulit hoc carmen, ubi de *miliario* disputavit, *Laz. Bayſius* de Vaſculis in Theſ. Gronov. T. IX. p. 691. *Athen.* L. III. p. 98. D. σοφισταὶ, οἱ τὸ μιλιάριον καλούμενον ὑπὸ Ῥωμαίων, τὸ εἰς θερμοῦ ὕδατος κατεργασίαν κατασκευαζόμενον, ἰπνολέβητα ὀνομάζοντες. Conf. *Caſaubon.* p. 193. 57. His vaſis carbones fuiſſe ſubjectos, apparet ex *Luciani* Lexiph. §. 8. T. V. p. 187. Bip. ὁ μέντοι ἰπνολέβης, ὑπερπαφλάζων, ἐς κεφαλὴν ἡμῖν ἐπέτρεπε τοὺς ἄνθρακας. ubi *Schol.* ἰπνολέβης. τὸ ἐν συνηθείᾳ μιλιάριον. Erant in eo *fiſtulae, per declive circumdatae, ut ſaepe eundem ignem ambiens aqua per tantum flueret ſpatii, quantum efficiendo calori ſat eſſet;* quae *Senecae* verba ſunt in Quaeſt. natur. L. III. 24. Delineatam miliarii imaginem exhibuit *Baccius* de Conviv. veter. L. III. 6. — V. 3. μὴ φύσα, μὴ κάμνε· μάτην. Vulgo poſt Steph. In Vat. Cod. et antiq. edd. verbis tranſpoſitis: μὴ κάμνε, μὴ φύσα· μάτην — metro vitiato. Nam μάτην priorem corripit. Quare *Joſ. Scal.* in not. mſc. τί inſeruit, κάμνε etiam in κάμε mutato. Hoc auctori ſuo merito reliquit cl. editor, in cujus lectione nihil eſt, quod lectorem morari queat. Nec tamen *Stephani* lectio temere repudianda eſt. — V. 4. βαύκαλιν. vaſis genus, cujus uſus miliarii uſui plane eſt contrarius. Inſerviebat enim refrigerando vino, haud aliter ac ὁ ψυκτήρ, de quo videndus *Athen.* L. XI. p. 503. C. D. et *T. H.* ad *Polluc.* X. 74. Latini *gillonem* vocabant τὴν βαύκαλιν, ſive potius *gelonem*, quem e terra plerumque factum eſſe, apparet ex *Caſſian.* Inſtit. L. IV. 16. *Si quis gillonem fictilem, quem baucalem nuncupant, caſu aliquo fregerit.* Hanc ob cauſam teſta vocatur in Epigr. latino ap. *Pithoeum* L. IV. p. 159.:

Gillo vomit gelidum vastis singultibus amnem,
Vis aliena cui frigoris addit opem.
Nam tepidum laticem curamus claudere testa,
Ut mersa imbrigenis unda nivescat aquis.

Conf. *Burmann.* in Anth. Lat. T. II. p. 370. Ceterum simile est acumen in Ep. *Martialis* L. II. 78. *Aestivo serves ubi piscem tempore, quaeris? In thermis serva, Caeciliane, tuis.*

XXXV. Cod. Vat. p. 551. *Nicarcho* tribuit hoc carmen, cui *Lucillii* nomen inscriptum est in Plan. p. 161. St. 235. W. „Duo priora tantum leguntur disticha in „Planudea. Altera totidem e Vat. membr. addidi, sic „a me emendata; nam horum aliquantum depravata „scriptura." *Br.* Posteriores quatuor versus Planudem propter obscuritatem omisisse, censebat *Salmas.* in not. msc. Excusat se poëta Demetrio, quod ad coenam vocatus insequente demum die venerit; miram scalarum altitudinem praetexens. — V. 1. ἐκλήθην χθές. Vat. — V. 3. πεποίηκα. Parum feliciter *Brodaeus* τετόνηκα conjicit, non memor elegantis locutionis, ποιεῖν χρόνον, *tempus terere. Aristides* T. I. p. 115. de Briseïde: χρόνον τινὰ ποιησάσης παρ' Ἀγαμέμνονι. *Demosthen.* de Fals. Leg. T. I. p. 392. 18. ed. R. οὐκ ἀνέμειναν τὸν κήρυκα, οὐδ' ἐποίησαν χρόνον οὐδένα. Vide *Casaubon.* ad Acta Apost. XV. 33. Illam *Brodaei* lectionem recepit *Stephanus,* relicta ea, quam veteres edd. habent, πεποίηκα; cum ipse tamen significationem verbi ποιεῖν, *agere, commorari,* optime explicaverit in Thesaur. Gr. L. T. III. p. 426. F. G. — V. 4. κίρκον. Vat. Cod. — V. 5. Nunc quidem astra attingis; nec olim mori poteris; quis enim hinc ad inferos descendere queat? — Vat. Cod. hunc versum sic exhibet: ἥψω τῶν ἄστρων ζεῦ ἡνίκα τὸν Γανυμήδην. Scribendum videtur: ἥψω τῶν ἄστρων, *attigisti astra.* — V. 6. Vat. Cod. τῇδ' αὐτὸν, φαίνετ', ἔχων ἀνέβη. Verbi φαίνεται sic interpositi exempla desidero,

et *Brunckius* quoque desiderabat, qui οἴμοι ex conjectura posuit. Elegans lectio, et quam veram esse velis. — V. 7. ποτ' ἀφίξεται. Vat. Cod. unde scribendum puto:

ἔνθεν τίς δ' Ἀΐδην ποτ' ἀφίξεται;

In fine versus membr. οὐκ ἀφυήσει. quod egregie emendavit cl. editor. οὐκ ἀφυὴς εἶ eodem sensu dictum, ut μάλ' εὐφυὴς ἄνθρωπος ap. *Alexin* in *Athen.* L. IV. p. 164. D. *Nae callidus homo es!* — V. 8. πῶ ἔσῃ. Vat. Cod. — πῶς ἔσῃ ἀθάνατος. Sic Pheres in altercatione cum Admeto ap. *Euripid.* Alc. 702. σοφῶς δ' ἐφηῦρες, ὥστε μὴ θανεῖν ποτε.

XXXVI. Cod. Vat. p. 522. Νικάρχου. In Plan. p. 159. St. 231. W. ἄδηλον est. De turdis macilentis agitur, quos poëta primum cum avibus Stymphalidibus comparat. Minus illae, ait, Arcadas infestarunt, quam hi turdi, inanimes licet, me cruciant. ξηροῖς ὀσταρίοις. nihil nisi arida ossa praebentes. — V. 3. Ἅρπυιαι. propter foedum adspectum et macilentiam; perpetua enim fame laborabant Harpyiae. — δραχμῆς. decem una drachma emti. — V. 4. λειμώνων νυκτερίδες. quasi novum vespertilionum genus, non in aedibus, sed in campis et pratis versantium. *Brodaeus* in λειμώνων ad λιμὸν respici existimabat; quod mihi secus videtur. — Pro ἑτύμως Cod. Vat. ἑτοίμως.

¶. 358.] *XXXVII.* Vat. Cod. p. 551. Νικάρχου. In Plan. p. 166. St. 241. W. *Antipatro Thessalonicensi* tribuitur. In navigium Philonis, Servatoris nomine frustra ornatum. — V. 2. οὐδὲ Ζεύς. Ad Jovis σωτῆρος cognomen respicitur. — V. 4. ἔπλεον. qui hoc navigium conscenderunt, ubi a litore solvissent, nulla mora ad Proserpinam deferebantur. Hic sensus carminis, quem nec *Brodaeus* nec *Grotius* perspectum habuit. ἔπλεον in prima enuntiatione, cum παρὰ γῆν conjunctum, non nimis urgeri debet; intelligendum certe de iis, qui *in navigio sedentes* prope litus morantur, anchora nondum soluta. — Περ-

τεφόνην ex Ascens. recepit *Stephanus*. Antiquiores edd. et Vat. Cod. Φερσεφόνην exhibent. Compar. *Antiphili* Ep. XLIII. οὔπω χεῖλος ἔμυσε καὶ ἦν ἴσος Ἄϊδι πόντος. quibus simile ᾅδης πόντιος ap. *Aeschyl.* Agam. 660.

XXXVIII. Vat. Cod. p. 229. Εἰς Τηλεφάνην τὸν αὐλητήν. Νικάρχου. In Plan. p. 220. St. 320. W. ἄδηλον est.— Ut Orpheus cithara, Nestor suaviloquente sapientia, Homerus poëtica facultate, sic Telephanes tibicinandi arte floruit. Ejus monimentum commemorat *Pausan.* I. 44. p. 107. ἰοῦσι δὲ ἐκ Μεγάρων ἐς Κόρινθον, ἄλλοι τέ εἰσι τάφοι, καὶ αὐλητοῦ Σαμίου Τηλεφάνους· ποιῆσαι δὲ τὸν τάφον Κλεοπάτραν τὴν Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου λέγουσι. Quem Samium dicit *Pausanias*, Megarensem vocat *Plutarch.* de Mus. T. II. p. 1138. A. sine dubio quod Megaris habitaverat. *Demosthenes* eum laudat in Orat. c. Midiam T. I. p. 520. 9. καὶ εἰ μὴ Τηλεφάνης, ὁ αὐλητής, ἀνδρῶν βέλτιστος περὶ ἐμὲ τότε ἐγένετο κ. τ. λ. Bis Epigr. nostrum excitavit, de Telephane agens, doctissimus *Leopardus* Em. L. IX. 21. et XII. 9. De eodem disputavit *Burette Mémoires de l'Acad. des Inscr.* T. XIX. p. 464. — V. 2. σοφίης Vat. Cod. — V. 3. τεκτοσύνῃ δ' ἐπέων. *artificiosa carminum compositione.* Artifices hymnorum cum fabris comparans *Pindar.* Pyth. III. 200. ἐξ ἐπέων κελαδεννῶν, τέκτονες οἷα σοφοὶ ἅρμοσαν, γινώσκομεν. et Nem. III. 7. μελιγαρύων τέκτονες κώμων νεανίαι. Hunc fortasse imitatus *Cratinus* dixit in Eumenidibus τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων, quae ridet *Aristophan.* Eqq. 527. et *Euripid.* in Androm. v. 477. τεκτόνοιν ὕμνοισιν ἐργάταιν δυοῖν. Verbum τεκταίνειν, etiam a fabrili arte ad multa alia translatum, attingemus ad *Agathiae* Ep. XXXIV. 2.

APOLLONII GRAMMATICI
DISTICHON.

In Planud. p. 95. St. 140. W. ἄδηλον est. *Brodaei* conjecturam, qui hoc distichon *Apollonio Rhodio*, cujus in *Callimachum* inimicitiae satis notae sunt, tribuendum censebat, confirmavit Vat. Cod. p. 543. Ἀπολλωνίου γραμματικοῦ inscribens. *Apollonius* poëta passim Grammaticus vocatur ap. veteres. Vide in *Historia poët. Anth.* v. — Invehitur poëta in αἴτια *Callimachi*, quod carmen, reconditis et obscuris refertum fabulis, ob molestam doctrinam cum in rebus tum in verbis parum jucundum fuisse videtur. Nec solus *Apollonius* odio habebat *Callimachum* ejusque opera, sed etiam alii, ut Severianus ille, de quo vid. *Suidas* et *Fabric.* Bibl. Gr. T. III. p. 825. ed. Harl. — παίγνιον non, ut vulgo, *delicias*, sed rem ridiculam, irrisione excipiendam, *ludibrium*, significare apparet. Hanc significationem paucis indicavit *Stephan.* Thes. Gr. L. T. III. p. 20. G. Homines diis ludibrio esse affirmans *Plato* de LL. V. p. 803. ἄνθρωπος, ait, τοῦ θεοῦ παίγνιον μεμηχανημένον. quae ad *Plauti* verba in Captiv. Prolog. 23. *Enimvero Dî nos homines quasi pilas habent* — comparavit *Sallierius* ad *Moer.* p. 5. Multa alia de fortuna παιζούσῃ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα (*Lucian.* Nigrin. 20.) ad *Horatii Fortunam* — *Ludum insolentem ludere pertinacem* collegit *Mitscherl.* III. Carm. XXIX. 50. T. II. p. 291. Nove eos, qui alios ludibrio habent, κακὰ παίγνια vocavit *Theocrit.* Eid. XV. 50. cives Alexandriae — *dolis aptissimae telluris*, *Propert.* III. El. IX. 33. — describens, ἐξ ἀπάτας κεκροταμένους ἄνδρας, Ἀλλάλοις ὁμαλοὺς, κακὰ παίγνια. quae *Toupius* in Epist. ad Wartonum attigit. — ὁ ξύλινος νοῦς. Auctor Carminis in Anth. Lat. T. I. p. 611. CLXVII. in malum poëtam, *Daedalus*, ait, *Solus ligna dolans fortibus asciis, Et duri resecans*

robora pectoris, Vatem te poterat reddere ligneum. *Truncum* et *stipitem* stolidi ingenii hominem Latini passim dicunt. Cf. *Terent.* Heauton. V. 1. 4. Hinc sensu privati ξύλινοι, ξύλον; unde intelligendus versus de Mercurio ad preces surdo in Ep. ἀδεσπ. CCCCLXX. Ἑρμείῃ ξυλίνῳ τις ἐπεύχετο, καὶ ξύλον ἦεν. et *Straton.* Ep. XIV. καὶ ξύλον αἰσθάνεται. — V. 2. αἴτιος. Reum et supplicio dignum interpretatur *Stephanus*, secundum *Eustathium*, qui Homericum usum illustrat ad Il. α. p. 53. 5. Il. γ. p. 301. 52. nostrum locum autem excitat ad Od. α. p. 63. 21. ἰστέον δέ, ὅτι αἴτιον ἀεὶ παρ' Ὁμήρῳ, τὸ τὴν αἰτίαν τοῦ γινομένου ἔχον. εἰ δὲ μεθ' Ὅμηρον καὶ ἐπὶ ὑπευθύνων τὴν λέξιν τιθέασιν, ὡς δηλοῖ ὁ γράψας τό, αἴτιος ὁ γράψας αἴτια Καλλιμάχου, ἤγουν ὑπεύθυνος καὶ κολάσεως ἄξιος. Hac autem observatione cave abutaris ad defendendam lectionem in *Themist.* Or. I. p. 13. B. ἀλλ' ὁ μὲν αἴτιος καὶ ἀπάνθρωπος· τύραννος ὑπερβάλλει μὲν τῶν πταισμάτων ταῖς κολάσεσιν. ubi ἄγριος legendum. — Καλλίμαχος, pro vulgato Καλλιμάχου, quod membranae tuentur et *Eustathius*, *Brunckius* recepit ex conjectura *Bentleji* ad Fragm. Callim. p. 416.

STRATONIS EPIGRAMMATA.

T. 359.] *I.* Vat. Cod. p. 569. Edidit *Majus* in Obss. sacr. T. IV. p. 1. *Schneider.* in Peric. crit. p. 69. sq. qui in primis consulendus. — A Jove, paederasta, non a Musis, virginibus, Musam puerilem auspicari se ait. — Facete initium carminis Aratei παρῳδεῖ, quod obversabatur etiam *Ovidio* in Metam. X. 148. *Ab Jove, Musa parens, cedunt Jovis omnia regno, Carmina nostra move.* Idem amantium artes traditurus I. A. A. 25. *Non ego, Phoebe, datas a te mihi mentiar artes: — Nec mihi sunt visae Clio Cliusque sorores Servanti pecudes vallibus, Ascra,*

Ascra, tuis. Usus opus movet hoc —. in quibus similis color est. Similior etiam in Lusibus nr. II. 4.:

> *Nec Musas tamen, ut solent poëtae,*
> *Ad non virgineum locum vocavi.*
> *Nam sensus mihi corque defuisset,*
> *Castas, Pieridum chorum, sorores*
> *Auso ducere mentulam ad Priapi.*

Lucian. de Domo §. 4. T. VIII. p. 94. Bip. Socratem reprehendens, quod in illo cum Phaedro dialogo καὶ τὰς Μούσας ἐκάλει, καὶ ἐπίστευεν ἥξειν αὐτὰς ἐπὶ τὴν ἐρημίαν, συμπεριληψομένας τῶν περὶ τοῦ ἔρωτος λόγων· καὶ οὐκ ᾐσχύνετο γέρων ἄνθρωπος παρακαλῶν παρθένους συνεσομένας τὰ παιδεραστικά. Haec ejusmodi sunt, ut ex *Stratone* expressa videantur. — V. 1. 2. laudat *Valck.* in Diatr. p. 287. — καθὼς εἴρηκεν Vat. Cod. et sic schedae Lacroz. Tryll. et Majus; nec aliter *Menagius*, qui v. 1. excitavit ad *Diogen. Laërt.* p. 179. et *Palladas*, qui *Stratonem* ante oculos habuisse videtur Ep. CXIII. τὴν Κίρκην οὔ φημι, καθὼς εἴρηκεν Ὅμηρος. — ἔκρινεν legitur in apogr. Ruhnk. et *Lennepii*, qui sic dedit ad *Coluthum* p. 2. Jam vide, quid statuendum sit de nota cl. editoris: »ἔκρινεν. ita in vet. »cod. Alia apographa ex inutili emendatione εἴρηκεν, »sicque laudat Menagius ad Laërt. p. 179. Prima in »Ἄρατος hîc etiam correpta, de quo egi supra p. 151. »(ad Antip. Thess. Ep. XV.)«

II. Vat. Cod. p. 569. Edidit *Reisk.* in Notit. Poët. p. 262. *Ruhnk.* ad *Rufin.* p. 260. et *Klotz.* in Mus. puer. p. 47. Amorem cum Gratiis et Baccho junctum carminum suorum argumentum fore poëta significat; nihil sibi negotii esse cum illis fabulis, quas cyclici poëtae ad nauseam usque repetiverint. Ductus videtur color ex Odario *Anacreontis* I. sive ex *Callimacho*, quem similia dedisse suspicamur ex fragm. Elegiarum ap. *Etymol. M.* v. Διφῶ·

μηδ' ἀπ' ἐμεῦ διφᾶτε μέγα ψοφέουσαν ἀοιδήν.

et ſimilis loci comparatione ap. *Propertium* II. 1. 39. *Sed neque Phlegraeos Jovis Enceladique tumultus Intonet anguſto pectore Callimachus; Nec mea conveniunt duro praecordia verſu.* Conf. *Valckenar.* in Elegiaca Callim. p. 285. Eundem fortaſſe reſpexit *Ovidius* in Remed. Am. 381. *Callimachi numeris non eſt dicendus Achilles: Cydippe non eſt oris, Homere, tui.* Cum noſtro autem maxime conſpirat Epigr. Antholog. Lat. L. III. 192. p. 632. egregie emendatum a *Ruhnkenio*, qui nec *Stratonis* carmen comparare neglexit:

Non deerit, Priamum qui defleat, Hectora narret.
Ludere, Muſa, juvat; Muſa ſevera vale.

— V. 1. δέλτοισιν ἐμαῖς Vat. Cod. et plurima apogr. δέλτοις ἐν ἐμαῖς exhibent Sched. Tryll. — Πρίαμ. παρὰ βωμοῖς. Vetus poëta ap. *Ciceron.* Tuſc. Disp. III. 19. 45. *Haec omnia vidi inflammari, Priamo vi vitam evitari, Jovis aram ſanguine turpari.* De Priamo ad Jovis ἑρκείου aram occiſo vide *Heynium* Exc. XI. ad Aeneid. II. p. 312. et quae ipſi congeſſimus olim ad *Tzetzae* Poſthomer. v. 732. p. 171. — V. 3. „ἀηδόνας. Mythographorum et „poëtarum alii Procnen, alii Philomelam in luſciniam „mutant. Ideo videtur utrasque Strato conjunxiſſe; „quod ſi cui non placeat, ſcribere poterit ἀηδόνα, aut „ad vitandum hiatum: μηδ' Ἴτυν ἐν θαλάμοις, μηδ' ἐν πετά„λοισιν ἀηδώ. Aut μηδ' Ἴτυν ἐν θαλάμοις, καὶ ἀηδοῦν ἐν πετά„λοισι.“ *Br.* Vana ſunt haec corrigendi conamina. More a poëtis recepto *Strato* pluralem pro ſingulari poſuit. Videtur autem reſpexiſſe *Homer.* Od. τ. 518.:

ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη, χλωρηῒς ἀηδών,
καλὸν ἀείδῃσιν, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο,
δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσιν·
ἥτε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν,
παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον.

Puer ille in hac ſabula, quam inſigni cum diverſitate narrant veteres, modo Ἴτυς, modo Ἴτυλος vocatur. Vide *Verbeyk.* ad *Anton. Lib.* c. XI. p. 70. et 76. — V. 6. ὀφρύος. Lampſacenum deum cantaturus poëta in Luſibus nr. I. Anth. Lat. T. II. p. 478. *Carminis incomti luſus lecture procaces, Conveniens Latio pone ſupercilium.* Similiter in Ep., quod totum comparandum, L. III. Ep. CXCIII. p. 634. *Eſſe tibi videor demens, quod carmina nolim Scribere, patricio digna ſupercilio.* Apte hoc de levioris argumenti carminibus dicitur, cum contra gravius et tragicae dignitatis carmen ὀφρυόεσσα ἀοιδὴ appelletur ap. *Antip. Theſſ.* Ep. LVII. cum quo comparanda ſunt, quae idem de *Antimachi* verſu praedicat Ep. XXIV. στίχον — ἄξιον ἀρχαίων ὀφρύος ἡμιθέων. Vide not. T. II. P. I. p. 305. et 335.

III. Vat. Cod. p. 569. Integrum carmen primus edidit *Pierſon.* in Veriſim. p. 170. et poſt eum *Toup.* Em. in Suid. P. III. p. 382. Puerorum vaſcula in claſſes deſcribuntur. — V. 1. 2. laudat *Alberti* ad *Heſych.* v. προσθέματα. — Tentaverat *Reiskius* in marg. Apogr. τὰ ποσθέματ'. fruſtra. Sinceritatem lectionis membr. arguit Etym. M. πρόσθεμα καὶ προσθέματα ἐπὶ τῶν αἰδοίων. et *Gloſſae:* πρόσθεμα. αἰδοῖον. *Penis. natura.* Idem eſt πρόσθεμα et πρόσθημα, monente *Toupio*, qui laudat *Xenoph.* Mem. III. 10. 13. οὐ φορήματι, ἀλλὰ προσθήματι ἐοίκασι, *non geſtaminis, ſed appendicis loco eſſe videntur.* Τὰ προσθέματα, *ea quae ventri adhaerent*, convertit *S. Hieronymus* T. III. p. 48. — V. 3. „ἀλάλου. ſic recte Salmaſ. Agitur hîc „de ſchemate primulae aetatis. ἀταλοῦ ſequenti aetati „ſeptennis circiter pueri itidem conveniret.“ *Br.* Mire hic locus exercuit criticos. In Vat. Cod. eſt τὴν ἔτι μ. γ. ἄ. ἀκμὴν λάλου ὀνόμαζε. Quaedam apogr. τῶν exhibent. In marg. ap. Lipſ. ἀμυγδάλου mire conjicitur, eandemque lectionem reperio in Lennep. libro. λάλλου. ap. Ruhnk. ubi in marg. δάλλου tentatur, hac interpretatione addita:

δάλλου i. e. pueri, unde δαλλώ, virgo. item δαλίς. δάλιος. puer. unde δαλιοχεῖν. τῷ παιδὶ συνεῖναι. μοιχεύειν. Hesych. ἀκμὴν δάλλου. *pueri cuspidem. i. e. pipinnam.* Lallus *est naenia nutricum matrumque, quae cantatur ad conciliandum somnum pueris.* Haec *Salmasii* esse, dubitare noli. Idem tamen et ἀλάλου emendavit, quod schedae Lacroz. habent. Huic emendationi quae opposuit *Pierson*, *Brunckius* non removit, nec docuit, ἄλαλον esse *infantem s. puerum, qui per aetatem nondum fari possit*, cum vulgo *mutum* significare soleat. Neutrum poëtae mentem vidisse pronuntiat *Toupius*, et omnino rescribendum esse ἀκμὴν ἀμνοῦ, quod ipse interpretatur *impuberem*, qui μνοῦν sive *florem aetatulae* nondum attigerit. Interpretatio emendatione pejor. Mihi *Piersoni* lectio ἀταλοῦ reliquis praeferenda videtur, ita tamen, ut forma rariore admissa scribatur:

τὴν ἔτι μὲν γὰρ ἄθικτον ἀκμὴν ἀμαλοῦ —

ἀμαλός. ἁπαλός ἀσθενής. *Hesych.* ἄρν' ἀμαλὴν dixit *Homer.* Il. χ. 310. et ἀμαλῇσι σκυλάκεσσι in Od. ν. 14. Haec uncialibus scripta ΑΚΜΗΝΑΜΑΛΟΥ proxime abesse a lectione cod. ΑΚΜΗΝΑΛΑΛΟΥ, in oculos incurrit. — V. 4. „κωκωτὴν φῦσαν scriptum in cod. Recte Salmasius reposuit „κοκκωτήν. At scribendum φυσᾷν. κοκκωτὴν, φυσᾷν ἄρτι „καταρχομένην, *spirare*, i. e. *moveri incipientem.* κόκκοι pro „coleis infra occurrent Ep. LXIV. hinc κοκκωτή. Graeco „huic vocabulo simile habemus in vernacula lingua. „Matres enim et nutrices puerulorum κερκίσκον *la cocotte* „vocant. Emendabat vir doctissimus κόγχον, τὴν φυσᾷν — „quod ingeniosum est, et a vero non absimile; sed a „codicis scriptura longius abscedit.“ *Br.* φυσᾷν jam in apogr. Lips. reperitur. Similiter infra Ep. LVIII. ἀνέπνεις dixit. — V. 5. δ' om. ap. Lips. — λέγε, quod abest a membranis, in plurimis apogr. reperitur. — σαλευομένην. *Clemens Alex.* Paed. L. II. 2. p. 178. ed. Ox. τὰ μόρια ὀφέξει διοιδοῦντα, καὶ κατακοιμίσει τὸν ἐρεθισμὸν τῆς ἤδη σαλευο-

μένης ἐπιθυμίας. — σκῦρον. *Strato* Ep. XLIX. LXXXI. Vide *Automedont*. Ep. III.[a]. p. 208.

¶. 360.] *IV*. Vat. Cod. p. 569. Edidit *Menag*. ad *Laërt*. p. 101. Quae puerorum aetas in amore praestantior sit, docetur. — V. 1. δωδεκέτους. Vat. Cod. — V. 3. ἔχων pro νέμων conjicitur in marg. apogr. Ruhnk. At idem significat verbum νέμειν, quod cum antiquitus ita usurparetur, ut *regendi*, *administrandi*, *colendi* causa aliquid *habere* significaret, deinde pro *habere* simpliciter adhiberi coepit. Ap. *Pindar*. Nem. VI. 27. ἴχνεσιν ἐν Πραξιδάμαντος ἑὸν πόδα νέμων, nihil aliud est, quam ἔχων. Nec aliter ἄραν νέμειν pro ἔχειν ap. *Sophocl*. Trach. 57. quibus similia collegit *Abresch*. ad Aeschyl. T. II. p. 46. — ἄνθος Ἐρώτων. ipse puer. ut puella ap. *Julian. Aegypt*. Ep. LVI. εὐθαλέων Χαρίτων ἄνθος Ἀναστασίη. — V. 4. ἀρχόμενος. Vat. Cod. Quaedam apogr. ἁπτόμενος. — V. 5. „ἑξεπικαιδέκατον. pro ἑξκαιεπιδέκατον. ἐπιδέκατος idem quod „δέκατος. Vide Suid. h. v. Sedecim annorum pueri diis „reservati; at sequens aetas soli deorum patri." *Br*. ἐπιδέκατον τὸ δέκατον, καὶ ἐπίπεμπτον τὸ πέμπτον λέγειν εἰώθασι. *Suidas*. — V. 7. ἔχοι. Apogr. Lennep. — V. 8. ἀλλ' ἤδη. Qui septemdecim annis majores sibi expetunt pueros, jam mutuae voluptatis opus videntur quaerere. Hic sensus est hemistichii facete a poëta ex *Homero* translati. Eodem sensu *Lucian*. in Amor. §. 26. Tom. V. p. 286. εἰ δ' εἴκοσιν ἐτῶν ἀποπειρῴη παιδά τις, αὐτὸς ἔμοιγε δοκεῖ πασχητιᾶν, ἀμφίβολον Ἀφροδίτην μεταδιώκων. Cave autem, cum *Reiskio* τοὺς ἀπαμειβομένους corrigas. In ejusmodi parodiis verba sic passim poni solent, nulla syntaxeos ratione habita. Similiter, sed in alium finem, Homericis verbis usus est *Martialis* L. I. Ep. XLVI. *Edita ne brevibus pereat mihi charta libellis, Dicatur potius* τὸν δ' ἀπαμειβόμενος.

V. Vat. Cod. p. 569. Edidit *Wolfius* ex apogr. Uffenbach. prava interpunctione deformatum in Fragm.

Sappli. p. 236. Prius diſtichon excitat *Warton.* ad *Theocr.* II. p. 113. alterum *Salmaſ.* in *Solin.* p. 134. G. — Omne puerorum genus amore ipſum incendere, poëta ait, ſicuti *Propertius multas ſibi pariter placuiſſe puellas* conqueritur L. II. 18. 3. et L. II. 25. 41. *Vidiſtis pleno teneram candore puellam; Vidiſtis fuſco: dulcis uterque color.* quem ante oculos habuit *Ovidius* L. II. Amor. IV. 39.:

Candida me capiet, capiet me flava puella,
Eſt etiam fuſco grata colore Venus.
Sed pendent nivea pulli cervice capilli;
Leda fuit nigra conſpicienda coma.
Seu flavent; placuit croceis Aurora capillis;
Omnibus hiſtoriis ſe meus aptat amor.

cum quibus conf. *Tibull.* L. I. IV. 9. *Plutarch.* T. II. p. 44. F. οἱ γοῦν ἐν ὥρᾳ πάντες, ὥς φησιν ὁ Πλάτων, ἀμηγέπῃ δάκνουσι τὸν ἐρωτικόν· καὶ λευκοὺς μὲν θεῶν παῖδας ἀνακαλῶν, μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς — τὸν δὲ ὠχρὸν ὑποκοριζόμενος μελίχρουν, ἀσπάζεται καὶ ἀγαπᾷ. Cf. p. 56. D. *Ariſtaen.* L. I. Epiſt. XVIII. p. 46. ἐντεῦθεν ἐπὶ πάσης προφάσεως τοὺς ἐν ἡλικίᾳ ποθεῖς· ἥλικα γὰρ δίκαια, παλαιὸς λόγος, (ſic lege: vide Exercitatt. Crit. T. I. p. 10.) τέρπειν τὸν ἥλικα. — καὶ ὁ μέν τις τῶν νέων, ὅτι σιμός, ἐπίχαρις παρά σοι κληθεὶς ἐπαινεῖται· τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικὸν ἔφης· τὸν δὲ διὰ μέσου τούτων ἐρεῖς ἐμμετρότητα ἔχειν· μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ὀνομάζεις· λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας προσείρηκας· μελιχρώτους δὲ οἴει τοὔνομά τινος ἄλλου ποίημα εἶναι ἢ τοῦ ἐνόντος σοι πόθου ὑποκοριζομένου τε καὶ φέροντος εὐχερῶς τὴν ὠχρότητα. In poſtremis his verbis, ex Platonico fonte derivatis, (cf. de Republ. V. p. 474. D. E. T. VII. p. 55. ed. Bip.) levi mutatione corrigendum puto: μελιχρώτων δὲ τοὔνομα οἴει τινὸς ἄλλου π. ε. — εἰ μόνον ἐπὶ ὥρᾳ προσῇ; Hoc enim dicere vult ſophiſta, ſivè *Plato* potius: τὸ μελιχρώτων nomen num aliunde, quam ex inſita tibi cupiditate ortum exiſtimas, quae vel ipſum pallorem ſuavi vocabulo appellans imminuit, et, modo

eum juvenili flore conjunctum, facile perfert? — V. 1. „μελιχρώδεις. idem est quod μελίχρους, *mellei coloris*, *mellis* „*instar flavus*.“ *Br.* *Wolfius* tentabat μελιχρόου; vel μελιχρώτους. — V. 3. „De puellis nullus hic sermo. κόρας „ξανθάς vertere debuerat Wolfius *flavas pupillas*, et τοὺς „μελανοφθάλμους (sic enim in Cod. scriptum) *illos*, *qui* „*nigris oculis splendent*.“ *Br.* Idem monuerat, qui multa de oculorum colore disputat, *Salmas.* in Plin. p. 134. — V. 4. τάς. Ap. Lipſ. vitiose.

VI. Cod. Vat. p. 570. „Edidit Majus in Catal. „Bibl. Uffenb. p. 575. πρωκτός et χρυσός nomina sunt „ἰσόψηφα. In utroque literae pro numerorum potestate „eandem conficiunt summam 1570. Male in quibus„dam apographis primum distichon a sequentibus avul„sum; in aliis omnino deest.“ *Br.* Quae apogr. duos priores versus a reliquis separant, et recte faciunt, et Vat. Cod. sequuntur. Miror, *Brunckium* non vidisse, duo haec carmina nihil inter se commune habere. Apogr. Lipſ. caret v. 1. 2. In schedis Tryll. autem junctim cum seqq. exhibentur. Sejungendos esse hos versus, existimavit etiam doctissimus *Chardon de la Rochette* Mag. Encycl. an. 5. T. IV. nr. 15. p. 335. — V. 3. 4. laudat *Alberti* ad *Hesych.* v. σφιγκτήρ. χιτών. Ταραντῖνοι. nulla interpretatione addita. Damnat hanc lectionem cl. editor, cujus haec sunt: „Scribendum σπινθήρ, ut emen„darunt viri doctissimi: *puella non habet libidinis scin*„*tillam et fomitem, quo accendatur amatoris ardor.* Tum „recte sequuntur, quae per partes explicant, quinam „sint illi σπινθῆρες. ψυχροῦνται δ᾽ ὄπισθεν πᾶσαι. frigent, si „quis earum aversam Venerem experiatur: habent ergo „quoque σφιγκτῆρα. Nihil verius hac emendatione.“ Mihi secus videtur. Servanda est cod. lectio, quae recte intellecta optimum sensum fundit. Quid poëta voluerit, accurate explicavit doctissimus Gallus, quem modo laudavi: „Critici quidam doctissimi, ait, σφιγκτήρ in σπινθήρ

„mutando Epigrammatis acumen, cujus pars ineſt in „hoc vocábulo, hebetarunt. Hoc voluit auctor carminis, „σφιγκτὴρ οὐκ ἔστι παρὰ τῷ παρθενικῷ αἰδοίῳ, *laxa virginum* „*clauſtra*, et ne a ſenſu horum verborum aberres, „addidit ψυχροῦνται δ' ὄπισθεν πᾶσαι. Deinde inutilem „exiſtimo mutationem τοῦ πορνικὸς in παιδικός, quam a „V. D. in marg. ap. Guyet. propoſitam adoptavit *Brun*„*ckius*. πορνικὸς h. l. laſcivum ſignificat, qui ad libidinem „provocat. *Menagius* adſcripſit margini apogr. Guyet. „haec verba: Mentula deeſt, cui innitatur manus pae„diconis; clavum navis vocant Itali paedicones, il te„mone (timone).“ — φίλημα ἁπλοῦν. φιλήματα γνήσια appellat *Ariſtaen*. L. II. 7. p. 83. quae mox ἀψευδῆ interpretatur. Vide *Abreſch*. in Lectt. p. 222. Paederaſta ap. *Achillem Tat*. L. II. p. 98. καὶ γὰρ ἁπλούστεροι παῖδες γυναικῶν, καὶ τὸ κάλλος αὐτοῖς δριμύτερον εἰς ἡδονήν. — V. 4. φυσικὴ – εὐπνοίῃ. Similiter *Rufin*. Ep. XIV. ubi ſe a puerorum amore ad muliebrem transiiſſe ait: ἀντὶ δ' ἐμοὶ παίδων ἀδόλου χροὸς ἤρεσε γύψου χρίσματα, καὶ φύκους ἄνθος ἐπεισόδιον. Mulierum pulchritudinem elevans ille ap. *Lucian*. in Amor. §. 41. T. VI. p. 304. κἀπειδὰν αὐτῶν ὅλον τὸ σῶμα νόθης εὐμορφίας ἐξαπατῶντι κάλλει διαμαγευθῇ, τὰς ἀναισχύντους παρειὰς ἐρυθαίνουσιν ἐπιχρίστοις φύκεσιν, ἵνα τὴν ὑπέρλευκον αὐτῶν καὶ πίονα χροιὰν τὸ πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίξῃ. et §. 38. p. 301. τίς γὰρ ἂν εὖ φρονῶν ἀνέχεσθαι δύναιτο ἐξ ἑωθινοῦ γυναικὸς ὡραϊζομένης ἐπικτήτοις σοφίσμασιν; ἧς ὁ μὲν ἀληθῶς χαρακτὴρ ἄμορφος, ἀλλότριοι δὲ κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βουκολοῦσιν. *Achilles Tat*. L. II. p. 104. γυναιξὶ μὲν γὰρ πάντα ἐπίπλαστα, καὶ τὰ ῥήματα καὶ τὰ σχήματα, κἂν εἶναι δόξῃ καλή, τῶν ἀλειμμάτων ἡ πολυπράγμων μηχανή· — τὸ δὲ κάλλος τὸ παιδικὸν οὐκ ἀρδεύεται μύρων ὀσφραῖς, οὐδὲ δολεραῖς καὶ ἀλλοτρίαις ὀσμαῖς. Hominum amores cum beſtiarum concubitu comparans *Plutarchus* T. II. p. 493. F. ἦλθεν εἰς τὸ αὐτὸ τῷ ἄῤῥενι τὸ θῆλυ χειρόηθές τε καὶ ποθεινόν, ἡδείᾳ (fort. ἰδίᾳ) μὲν ὀσμῇ χρωτός, ἰδίῳ τε κόσμῳ σώματος ἀγαλλό-

μενον. — V. 5. Vehementer friget, quod *Stratoni* tribuerunt Viri docti, qui Cod. Vat. lectionem πορνικὸς in παιδικὸς mutarunt. λόγος πορνικὸς sunt *verba juvantia*, quae ingenuae puellae proferre nolint. *Martial.* VI. 23. *Tu licet et manibus blandis et vocibus instes, Contra te facies imperiosa tua est.* Idem L. XI. 105. ad uxorem: *Nec motu dignaris opus, nec voce juvare Nec digitis: tanquam dura merumque pares.* Cf. *Juvenal.* VI. 196. — In fine versus οὐδ' ἄκαι . . . Vat. Cod. et sic apogr. Lipf. Lacunam *Salmasius* implevisse videtur. ἀκέραιον βλέμμα. obtutum ingenui et minime mali animi testem. Ep. ἀδεσπ. IX. ἀλλ' οὔ με κανῶν πόθος, ἀλλ' ἀκέραιον Σύντροφον αἰσχύνῃ βλέμμα κατηνθεράκισε. *Philostratus* Epist. XXXIX. p. 930. τὸ ἀκέραιον καὶ ἄκακον καὶ ἀνεπιβούλευτον μόνον ἴδιον τῶν αὐτὸ δεξαμένων τὸ κάλλος. τὸ ἀβλαβὲς καὶ ἀκέραιον junxit *Plato* in Polit. I. p. 416. A. Alia vide ap. *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 18. — διδασκομένη. *Tu licet ediscas totam, referasque Corinthon, Non tamen omnino Laelia Thaïs eris.* *Martial.* X. 68. — χερειοτέρα non est in membranis, sed κακειοτέρα, quae forma nec usu, nec analogia defenditur; κακωτέρα autem, quod ap. poëtas passim occurrit, metrum h. l. respuit. Aliud tamen latere suspicor quam χερειοτέρα, fortasse:

ἐστὶν ἀχρειοτέρα.

si quis eam moneat et docere velit, etiam minus commodam se praebet. — V. 7. ὄπισθεν. Vat. Cod.

VII. Cod. Vat. p. 570. Edidit *Klotz.* in Straton. Carm. p. 48. *Wasse* in Miscell. Obss. IV. p. 369. *Warton* ad *Theocrit.* T. II. p. 47. et *Schneider.* in Peric. crit. p. 32. Ultimi distichi partem excitavit *Spanhem.* ad Callim. p. 581. Dialogus cum puero formoso, coronas vendente. — V. 1. κόρυμβον. Vat. Cod. non κορύμβους, ut *Wasse* dedit. Puer ille hederam floribus intertexebat. — V. 2. στεφανοπλόκια. Apogr. Lipf. Wart. Wass. στεφανηπλόκιον est locus in foro,

ubi coronae vendebantur ad ſacrificiorum et conviviorum uſum. *Ariſtoph.* Thesm. v. 455. *Strabo* L. VI. p. 394. A. ἐκ δὲ τούτου ταῖς γυναιξὶν ἐν ἔθει γεγονέναι ἀνθολογεῖν τε καὶ στεφανηπλοκεῖν, ὥστε ταῖς ἑορταῖς αἰσχρὸν εἶναι στεφάνους ὠνητοὺς φορεῖν. — ¶. 361.] V. 4. „Duplex „ſenſus eſt vocis στέφανος, quod probe intellexit hic „adoleſcentulus, ideo rubore ſuffuſus eſt." *Br.* Nequitiam in his latentem non perſpexit Vir doctus, qui hoc Epigr. in graecorum poëmatum collectionem, puerorum uſibus deſtinatam, recepit. *Pollux* L. II. 210. de inteſtinis: ὁ δὲ δακτύλιος ἐντέρου μὲν τέλος, ὁδὸς δὲ τῶν ἐκ κοιλίας περιττῶν — ὃν οἱ μὲν σφιγκτῆρα, οἱ δὲ στεφάνην καλοῦσι. — V. 5. καλόκων δ' ἐρυθαίνετο. Vat. Cod. recte. Non debebat omitti, quae ſententiae jungendae neceſſaria eſt (*Schneider.* l. c. p. 33.), particula δέ, quam graeci ſic nonnunquam poſt plura vocabula ponere ſolent. Vide *Abreſch.* ad *Aeſchyl.* T. I. p. 392. et in Lectt. Ariſtaen. p. 252. — Quaedam apogr. ἐρυθραίνετο. — καταχύψας. i. e. κάτω κύψας. ut Ep. XVIII. *Terram intuens modeſte.* (*Terent.* Eunuch. III. 5. 33.) Ruborem et oculos in terram dejectos, modeſtiae teſtes, (vide *Burm.* ad *Propert.* p. 6.) junxit *Lucian.* Dial. Mar. XV. 4. T. II. p. 127. τὴν Εὐρώπην — ἐρυθριῶσαν καὶ κάτω ὁρῶσαν. *Muſaeus* v. 160. παρθενικὴ δ' ἄφθογγος ἐπὶ χθόνα πῆξεν ὀπωπήν, αἰδοῖ ἐρυθριόωσαν ὑποκλέπτουσα παρειήν. ubi ſimilia collegit cl. *Heinrich.* p. 98. plura *Abreſch* in Lectt. Ariſtaen. L. I. p. 100. κατακύψας ἐς τὴν γῆν dixit *Lucian.* Icarom. §. 15. T. VII. p. 22. — V. 8. κεῖνον ἐπευξάμενος. vota diis faciens, ut me illius pueri amore beare velint. ἐπεύχεσθαι pro ſimplici εὔχεσθαι poni, docuit *Schneiderus* l. c. p. 34. Male et *Spanhemius* et *Wartonus* haec verba acceperunt.

VIII. Cod. Vat. p. 570. Diodoro puero promittit, ſe eum, licet uxorem duxerit, non relicturum eſſe. Simile quid puellae pollicetur *Rufin.* Ep. XXXIV. — φιλέουσι πέπειρος. ut ὡραῖος ἔρωτος. Vide ad *Oneſt.* Ep. I.

IX. Cod. Vat. p. 570. Poëta se delicias suas etiam ultra puerilis amoris annos amaturum esse promittit. — V. 1. „σοὶ hîc locum non habet. Absolute sententiam „suam proponit poëta, neminem alloquitur; alias v. 4. „non dixisset τούτου. Scribendum credo: οὐδ' εἰ καὶ τρι„χόφοιτος." *Br.* In marg. apogr. Lennep. notatur lectio κἀδσοι et κἂν σοι. In membr. Vat. εἰ καί σοι habetur. — „In Buherii et Guyeti apographis male scriptum ἀπεσκίρ„τησεν: recte membranae ἐπεσκίρτησεν, quod reponen„dum, sensu omnino jubente. Vide Asclepiad. I. Antip. „Thess. XXI. Rufin. XXXI." *Br.* — V. 2. ἕλικες. flavi et delicati cincinni in temporibus nascentes, qui etiam ἴουλος appellantur ap. *Theocr.* XV. 85. πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων. Vide ad *Asclepiad.* Ep. I. T. I. P. II. p. 21. sq. *Apollonid.* Ep. VIII. ἡδὺ παρηϊάδων πρῶτον θέρος ἤματι τούτῳ Κείρεο, καὶ γενύων ἠϊθέους ἕλικας. — ξανθοφυὴς pro ξανθός, ut saepenumero adjectiva composita simplicium loco ita ponuntur, ut alterius partis nulla in interpretatione habeatur ratio. *Wakefieldius* tamen in Sylv. crit. T. II. p. 144. ξανθοφαεῖς mallet, et initio carminis Εἰ καί τοι —.

X. Vat. Cod. p. 570. Edidit *Klotz.* p. 49. Conqueritur poëta, quod se, cum formoso puero cubantem, vires destituerint. — V. 1. οὐκ ἐδυνήθην. Ep. LV. τί πειράζεις τὸν λίθον; οὐ δύναται. *Terentius* Eunuch. IV. 3. 24. *At pol ego amatores audieram esse mulierum eos maxime, sed nihil potesse.* quae ad *Alciphronis* ἀδύνατος ὤν comparavit *Bergler.* L. I. XXVIII. p. 116. *Maximianus* Eleg. II. 55. *Si modo non possum, quondam potuisse memento.* Idem El. VI. 153. in ludicra confabulatione cum mentula: *cum posse perit, mens tamen una manet.* Alia vide collecta a cl. *Mitscherlich.* ad *Horat.* Epod. XII. 15. T. II. p. 583. — V. 2. πῶς εἴπω; admirationis cum indignatione mixtae significationem habet. Similiter formulae πῶς δοκεῖς; πῶς οἴει; et aliae hujus generis orationis ani-

mandae caussa interponi solent, docente *Valcken.* ad Hippol. v. 446. p. 215. Nihil igitur opus, cum *Zeunio* in Anim. in Anacr. p. 144. ὅπως εἴπω scribas. Quod vero idem interrogandi signum delet, probari potest secundum observationem *T. H.* ad *Lucian.* T. I. p. 475. Cf. *Brunck.* ad *Aristoph.* Plut. 742. p. 265. — Mox *Zeunius* ἀλλ' ἐμὲ mutavit in ἄρ' ἐμέ, ut ejusdem particulae repetitio vitaretur. — παρερχομένου. Ap. Lips. παρεσχομένου alia quaedam. Sed παρασχομένου habet Vat. Cod. Epigr. XLII. καὶ παρέχοντα χύδην. *Philodem.* Ep. X. παρέχουσα πάντα. — V. 3. ἔχητε. Ap. Lips. ὑπὸ π. *Klotz.* — V. 4. βάλλετ' ἐπὶ *Klotz.* Et sic ap. Ruhnk. Revocanda lectio membranarum:

ῥίψατ', ἐπεὶ λίην Ἀστυάναξ γέγονα.

λίην priorem h. l. producit, ut ap. *Homer.* Il. α. 553. et passim. Quare minime cum *Zeunio* δὲ post ἐπεὶ inferendum est. — „Ἀστυάναξ. ὁ στύειν μὴ δυνάμενος. Huc „respexit Eustathius ad Homer. pluribus locis p. 656. „extrema: εἰ καί τις παλαιὸς παίζων κωμικώτερον, ἑτέρῳ „λόγῳ Ἀστυάνακτα ἑαυτὸν ἔφη που, ὡς μὴ στύοντα, τουτέστι „μὴ πεφυκότα ἐντείνειν τὸ αἰδοῖον κατὰ ἔρωτα. iterum p. 862. „ἐν δὲ τοῖς καὶ κωμικὴ λέξις, ὁ νάθουργος, ἤγουν ὁ ναθὴν ἔχων „τὴν οὐρὰν ἐν τῷ συγγίνεσθαι. οὕτω γὰρ ἔλεγον τὸ κατ' ἄνδρας „αἰδοῖον. ὁ δὲ τοιοῦτος ἀνὴρ καὶ ἄστυτος ἐλέγετο, καθὰ καὶ „οἶκος ἄστυτος, ὁ μὴ ἔχων ἄνδρα, ὅς ἂν ἔχοι λέγειν τὸ στύομαι „τριέμβολον, (Aristoph. Av. 1256.) ἀλλὰ μᾶλλον τὸ „Ἀστυάναξ γέγονα." *Br.* Acumen hujus dicti aperuit *Reisk.* Miscell. Lips. IX. p. 127. ad Ep. *M. Argentarii* V. Cf. Ep. *Frontonis* I. p. 346. Ex *Eustathio*, quem non nominat, profecit *Hadr. Junius* in Animadverss. L. IV. 13. In Astyanactis nomine diverso modo lusit *Martial.* VIII. 6.:

Miratus fueris cum prisca toreumata multum,
In Priami cyathis Astyanacta bibis.

ubi aetatis tantum ratio habetur: vinum recens ex antiquis poculis bibis.

XI. Cod. Vat. p. 570. Prius diſtichon laudat *Salmaſ.* in Plin. p. 740. G. Integrum edidit Ruhnk. Ep. crit. p. 66. „Lepidum et venuſtum Epigramma, cujus acu„men in duplici uſu verbi τρίβειν, quod medicis pro„prium, de quo videndus Salmaſius in Plin. p. 740. et „altera ſignificatione praetextatum eſt. αἰδοῖον τρίβειν. „*maſtuprari.* Planum et perſpicuum carmen, in quo ta„men viros doctiſſimos nihil vidiſſe compertum ha„beo.“ *Br.* Eundem conf. ad *Ariſtoph.* Ran. 123. T. I. p. 155. — V. 1. ἰητροὺς. Medicos vocat, qui libidinis, qua exſtimulabantur, (hinc δυσέρωτες) remedium ſibi ipſi parabant. In poſtremo verſu moleſtum mihi videtur καὶ poſt σιγῶ. Conditionem exſpectaveris a poëta propoſitam, quae ἀλλὰ ſive εἰ requireret:

εἰ θεραπεύσετέ με.

¶. 362.] *XII.* Vat. Cod. p. 572. ſq. ubi legitur poſt Ep. *Statyllii Flacci* II. T. II. p. 262. cum lemmate τοῦ αὐτοῦ. Huic igitur reſtituendum eſt. Expreſſum hoc Ep. cum ſequ., quod etiam *Statyllii* eſt, ex *Tullii Laureae* Ep. I. p. 102. ubi vide not. — Secundi verſus, qui intercidit, ſenſus eſſe debuit: *Promiſeram tibi, o Phoebe, gallum gallinaceum.* — V. 3. αὐτῷ. Vat. Cod. αὑτῷ recte emendatum eſt. Non mihi, et amori meo, ſed ſibi ſervatus eſt. Idem poëta in Ep. II. ſupra laudato, ἦλθε δέ μοι Πολέμων λάσιος γένυν· οὐ μά σε, Φοῖβε, ἦλθεν ἐμοί. — In fine verſus οὐκ ἔτ' ἀφῆσαι Vat. Cod. ἀφῆσας habet ap. *Gaulmini.* ἀφῖκται in ap. Lennep. reperi. Hac emendatione ſenſus efficitur idoneus; ad elegantiam tamen aliquid in hoc diſticho deſiderari videtur. — V. 5. ἴσως κιάσαι. Vat. Cod. βιάσαι. apogr. Lipſ. et Lennep. Veriſſimum eſt σκιάσαι. *Euripid.* Phoeniſſ. v. 63. ἐπεὶ δὲ τέκνων γένυς ἐμῶν σκιάζεται. Iphig. Taur. v. 1151. πλοκάμους

περιβαλλομένα γένυσιν ἐσκίαζον. et *Philostr.* Ep. LIX. cujus verba vide ad Ep. XVI. 5. — Si ipse sibi barbam optavit puer, idem tibi sacrificet, cum ea optaverit, quae meis votis prorsus contraria sint.

XIII. Vat. Cod. p. 572. τοῦ αὐτοῦ. (*Statyllii Flacci.*) Edidit *Klotz* ad *Tyrt.* p. 27. — V. 3. ὃν δέμοχαι. Vat. Cod. quod *Salmas.* inter describendum emendasse videtur. — φθονεροῖς γενείοις. Lusus in Priap. nr. III. 4. *cum tegit obsessas* *invida* *barba genas.* quam lectionem a quibusdam temere impugnatam hic locus egregie tuetur. — φρίσσοντα. *asperam barbam* vocat *Tibull.* I. IX. 32. *faciem hispidam Horat.* IV. Carm. X. 3. — V. 4. οὐ τοιούτου. Vat. Cod. — V. 5. Acumen est in ambigua verbi τίλλεσθαι significatione, quod primum de avibus usurpatur, quae pennis nudantur, deinde de hominibus, qui sibi pilos patiuntur evelli. Vide *Casaub.* ad *Pers.* Sat. IV. 35. *Vossium* ad *Catull.* p. 41. Mulieres παρατετιλμένας commemorat *Aristoph.* Ran. 519. ubi vid. Schol. Quum autem ad elegantiam mollium hominum pertineret, ne pilos in corpore haberent, mulieres erant in balneis, quae pilos evellerent, quas παρατιλτρίας appellabant. De his vide *Olearium* ad *Philostr.* Vit. Apoll. IV. 27. p. 167. nr. 8. Emendandus *Lucian.* adv. Indoct. §. 23. Tom. VIII. p. 23. Bip. ad cinaedum verba faciens: Εἰπὲ γοῦν μοι καὶ τόδε, εἰ Βάσσος, ὁ ὑμέτερος ἐκεῖνος σοφιστής, καὶ Βάταλος ὁ αὐλητής, ἢ ὁ κίναιδος Ἡμιθέων ὁ Συβαρίτης, ὃς τοὺς θαυμαστοὺς ὑμῖν νόμους συνέγραψεν, ὡς χρὴ *μαίνεσθαι* καὶ παρατίλλεσθαι, καὶ πάσχειν καὶ ποιεῖν ἐκεῖνα κ. τ. λ. Verbum μαίνεσθαι ab hoc loco alienissimum; nec cum erudito Gallo μιαίνεσθαι, sed λεαίνεσθαι καὶ παρατίλλεσθαι legendum videtur. Similiter in Cynico §. 14. T. IX. p. 209. molliores homines describens: καὶ λεαίνοντες καὶ ψιλούμενοι πᾶν τοῦ σώματος μέρος, καὶ μηδὲ τῶν ἀποῤῥήτων οὐδέν, ᾗ πέφυκεν, ἔχειν ἐῶντες. τὸ γένειον λεῖον ποιεῖν καὶ ψιλὸν. dixit *Julian.* in Misopog. p. 339. A. et p. 346. A.

ἄνδρας ἀποψιλουμένους, οὔτι τὰς γνάθους μόνον, ἀλλὰ καὶ ἅπαν τὸ σῶμα, λειότεροι τῶν γυναικῶν ὅπως φαίνοιντο. — V. 6. ἢ σῦν τιλλέσθω. Klotz.

XIV. Cod. Vat. p. 570. Puerum Graphicum conquestum esse puta, quod ligneum scamnum nates ei momorderit. Tunc poëta: Quomodo me igitur affectum putas, cum vel lignum pulchri sensum habeat? — V. 1. δέδακ' Cod. Vat. et ap. Lips. — „Γραφικὸς [in membr. „est Γραφυκοῦ] nomen est proprium. *Graphicus* in Inscr. „ap. Gruterum.“ *Br.* — V. 2. καὶ ξύλον. Vide ad Epigr. *Apollonii* p. 358.

XV. Cod. Vat. p. 571. Edidit *Klotz* in Strat. p. 55. Puerum rogat, ne amorem celet, sed osculum ipsi ultro impertiat. — V. 1. κρύπτῃς. Vat. Cod. et Sched. Lacroz. — „αὐτός. *Solus ille Deus, etiam absque curis nostris,* „*caedere cor nostrum valet.*“ *Br.* Malim sic interpretari: non opus est, te me dissimulatione excruciare, cum jam solus Amor pectus meum satis angat et urat. Frustra *Reiskius* οὗτος ὁ δαίμων tentabat. *Tibull.* L. I. 8. 7. *Desine dissimulare: deus crudelius urit, Quos videt invitos succubuisse sibi.* — λακτίζειν. grave vocabulum. Alias δάκνειν, κνίζειν, νύττειν de eadem re usurpatur, de quibus verbis vide quae dedit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 558. — V. 4. χαρίτων. Vat. Cod. Apographa autem, quae vidi, χάριτα exhibent.

XVI. Vat. Cod. p. 572. Morae impatiens poëta sibi apertum amorem contingere optat. Expressit *Paul. Silent.* Ep. XXXI. — V. 1. κλέψομεν. *quousque tandem clandestina rapiamus oscula?* Id, quod taedii plenum videbatur *Stratoni*, sibi expetebat *Paulus*: Κλέψωμεν, Ῥοδόπη, τὰ φιλήματα, τήν τ' ἐρατεινὴν Καὶ περιδήριτον Κύπριδος ἐργασίην. Ἡδὺ λαθεῖν. — τὰ λαθραῖα. i. e. λάθρα. de qua elegantia vide quae monuit *Valcken.* ad *Theocrit.* Eid. III. 4. p. 68. *Ovid.* I. Amor. IV. 18. *Me specta nutus-*

que meos vultumque loquacem: Excipe furtivas et refer ipse notas. — V. 2. ὄμμασι eſt Cod. Vat. lectio, non νεύμασι, ut apogr. quaedam exhibent. — ὄμμασι φειδομένοις. Hinc fortaſſe *Agathias* Ep. IV. 4. ὅσσον ἰδεῖν βλέμματι φειδομένῳ. — ¶. 363.] V. 3. ἀτέλεστα λαλήσομεν. *quousque inutiles conferemus ſermones, qui exitu carent, moramque ex mora nectemus?* — V. 4. ζευγνύντες. Vat. Cod. Apogr. Lipſ. ζεύξαντες. — V. 5. Iisdem argumentis ad delicias ſuas utitur *Philoſtrat.* Epiſt. LIX. p. 943. ὡς δέδοικά γε — μὴ μέλλοντός σου καὶ βραδύνοντος τὰ γένεια ἐπέλθῃ καὶ τὴν τοῦ προσώπου συσκιάσωσι χάριν, ὥσπερ εἴωθε τὸν ἥλιον κρύπτειν ἡ νεφῶν συνδρομή. — V. 6. τὰς φθονεράς. τρίχας ſcil. Cf. XIII. 3. — „λόγους. ita vetus codex; ſed ſcri„bendum λόγοις. θῶμεν ἐπ' ἔργα λόγοις. i. e. ἐπιθῶμεν ἔργα „λόγοις. Sic etiam emendatum eſt in optimo apographo, „quod habeo, Muſae Stratonis." *Br.* λόγοις legitur in Vat. Cod.

XVII. Cod. Vat. p. 596. „Edidit ad fr. Sapphûs „Wolfius p. 146. e pravo Cod. cujus corruptelae, quae „tamen facili opera ſanari poterant, pravam verſionem „peperere." *Br.* Geminum germanum eſt, et procul dubio ex eodem fonte derivatum, unde *Strato* duxit ſuum, Epigramma *Martialis* L. IX. 26.:

Dantem vina tuum quoties adſpeximus Hyllum,
Lumine nos, Afer, turbidiore notas.
Quod, rogo, quod ſcelus eſt, mollem ſpectare miniſtrum?
Adſpicimus ſolem, ſidera, templa, Deos.
Avertam vultus, tanquam mihi pocula Gorgo
Porrigat, atque oculos oraque noſtra tegam?
Trux erat Alcidas, ſed Hylam ſpectare licebat:
Ludere Mercurio cum Ganymede licet.
Si non vis teneros ſpectet conviva miniſtros,
Phineas invites, Afer, et Oedipodas.

— V. 1. ἑταίρους. Vat. Cod. et ſic *Wolf.* quod mutari non

non debebat. Sic enim loquuntur Graeci, ζηλοτυπεῖν τινα, *zelotypum esse in aliquem, inviaere alicui. Lucian.* Tim. §. 14. T. I. p. 85. κατηγέλας αὐτῶν — αὐτοὺς ζηλοτυπούντων. Idem Dial. Meretr. XII. T. VIII. p. 256. ἰδοῦ τὸ μειράκιον ὁ μοιχὸς, ὃν ἐζηλοτύπεις. — V. 2. „Ε θηλυπρέ„πεῖς pronior erat emendatio θηλυπρεπεῖς, quam θηλυμε„λεῖς.“ *Br.* Illud *Wolfius* invenerat in Cod. Uffenb. — V. 3. ἀδαμάντινος. *Theocrit.* Eid. III. 39. καί κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμάντινα ἐντί. *Philostr.* Epist. XIX. p. 921. οὐκ ἦσθα συγκείμενος ἐξ ἀέρος — ἀλλ' ἐξ ἀδάμαντος, καὶ πέτρας, καὶ Στυγός. *Themist.* Orat. II. p. 26. C. τίνα οὐκ ἂν σιδήρου καὶ ἀδάμαντος στερεώτερον μαλάξειέ τε καὶ ὑποχείριον λάβοι. — ἀπειρὴς οἴνῳ. quem vinum non ad amorem incendat? *Veneris hortator et armiger Liber. Apulej.* Metam. L. II. p. 27. Similia hujus generis collegit doctissimus *Boettiger* ad Terent. Eunuch. IV. 5. 4. et 6. — V. 4. περίεργα βλέπει. Vide ad *Philodem* Ep. VI. 1. T. II. P. I. p. 215. — V. 5. Ita vivos affectos esse par est. Tu autem, si magis libet, ad inferos abeas, ubi nec convivia, nec Venus floret, ibique Tiresiam et Tantalum ad coenam *voca.* (ἕλκε. ut *Philipp.* Ep. III. 5.) — Tristem ap. inferos vitam poëtae ita passim designant, ut Venerem et convivia ab ea abesse dicant. Vide cl. *Mitscherl.* ad *Horat.* L. I. Carm. IV. 19. T. I. p. 70. 71. — διοφρῶν. quaedam apogr. — ἦν δ' ἐθέλῃς. *Wolf.* — V. 7. κάλει. marg. apogr. Lennep. vitiose. — Cum Tantalo amantes, quibus adspectu tantum frui licet, comparari solent. *Paul. Silent.* Ep. III. 6. XXXIII. 1. — ἐς πόθον. ap. Lips.

XVIII. Vat. Cod. p. 596. Pilos puero succrevisse poëta suspicatur inde, quod veste usque ad talos demissa oculisque dejectis incedat. — V. 1. στυγνός. ad tetricum pueri vultum referendum. — κατεσκέπασε vitiose ap. Guyet. et Ruhnk. — πέζης. Vat. Cod. — μέχρι πέζης. usque ad talos, propria verbi πέζα significatione,

cum vulgo ad aedificia, montes, veſtes translatum pro fundamento, radicibus, orâ accipiatur. Honeſtam matronam ſic deſcribit *Horat.* I. Serm. II. 28. *quarum ſubſuta talos tegat inſtita veſte.* In viris pallium usque ad pedes defluens ruſticae negligentiae notam habere videbatur, quod docte monuit *Boettiger* ad *Terentii* Eunuch. IV. 6. 31. — V. 2. ἀπ' ἰγνύης. ſupra poplites ſublatum. Alte praecinctus eſſe ſolebat puer meritorius, qui amantium oculos in ſe convertere ſtudebat, dum in juvenili flore conſpicuus eſſet. In characteriſmo τοῦ ἀγροίκου *Theophraſt.* c. IV. p. 33. ed. Fiſch. καὶ ἀναβεβλημένος ἄνω τοῦ γόνατος καθιζάνειν, ὥστε τὰ γυμνὰ αὐτοῦ φαίνεσθαι. Cf. *Ariſtoph.* Nub. 971. ſqq. — V. 3. κάτω κύψας. pudore ſuffuſus. Vide ad Ep. VII. 5. — V. 4. „ἤλυθον. αἱ τρίχες, ἃς πολλάκις σοὶ ἔλεγον. Nihil hîc vident, „qui aliter interpretantur.“ *Br.* In apogr. Guy. et Ruhnk. tentatur ἤλυθον ὡς ε. *veni coenatum tecum.* Nihil ineptius. In his verbis, cum ſanna pronuntiandis, τρίχες omitti poterat, non minus ac Ep. XVI. ἀλλὰ πρὶν ἐλθεῖν τὰς φθονεράς.

XIX. Cod. Vat. p. 596. Primum diſtichon protulit *Valcken.* ad *Ammon.* p. 218. Integrum *Pierſon.* in Praef. ad Moer. p. XIV. ſine lectionis varietate et *Klotz* ad *Tyrt.* p. 115. Moerin puerum oſculatus poëta tam ſe beatum eſſe redditum ſignificat, ut etiam dubitet, vigilantine an ſomnianti hoc ſibi contigerit. Similiter puella ap. *Ariſtaen.* L. II. 14. p. 94. ἆρα ἐγρήγορα ἢ πλανῶσί με τῶν ὀνειράτων εἰκόνες; ὑπὸ τοῦ σφόδρα γὰρ ἐπιθυμεῖν λαμβάνει με τις ἀπιστία. ubi ſimilia quaedam collegit *Abreſch.* p. 259. — V. 1. καθ' ἣν ὑγιαίνομεν ὥραν. Male haec intellexit Vir D. qui margini ap. Guyet. adſcripſit haec: *cum corpus curamus, valemus, vivimus, coenamus.* nec *Klotzius*, qui ad deſiderium amantis expletum referebat. ὥρη enim, καθ' ἣν ὑγιαίνομεν, circumſcriptio eſt τῆς ὥρης ἑσπερίης, et ejusdem rei repetitio. Ut enim Latini

mane *salvere*, vesperi *valere* jubebant amicos, sic Graecos χαίρειν et ὑγιαίνειν eadem ratione distinxisse constat, cum aliunde, tum ex observatione *Thomae M.* p. 909. (ἰστέον δέ, ὅτι ὡς αἱ τῶν παλαιῶν προσρήσεις, αἱ μὲν ἑωθιναί, χαῖρε, αἱ δὲ ἑσπεριναί, ὑγίαινε.) qui laudat testem idoneum *Lucian.* T. I. p. 724. Plura vide a *Reimaro* congesta ad *Dion. Cass.* LXIX. 18. p. 1166. Videtur tamen poëta hac periphrasi usus esse, ut simul ad gaudia, quae nox allatura erat, respiceret. — V. 2. εἴτε σαφῶς, εἴτ' ὄναρ. pro vulgari εἴτε ὕπαρ, εἴτ' ὄναρ. de quibus formulis vide *Valckenaer* l. c. — V. 5. An me etiam osculatus sit, considero. Nam si hoc mihi vere, non per somnium contigit, non video, quomodo, immortalis factus, adhuc in terris morer. ἀποθειωθείς. *Sosipater* sive potius *Dioscorides* Ep. II. T. I. p. 504. Δωρίδα τὴν ῥοδόπυγον ὑπὲρ λεχέων (haec depravata sunt) διατείνας Ἄνθεσιν ἐν χλοεροῖς ἀθάνατος γέγονα. *Propertius* laetitia elatus ob noctem a Cynthia ipsi concessam L. II. 12. 39. *Si dabit has multas, fiam immortalis in illis. Nocte una quivis vel Deus esse potest.* L. II. 11. 9. *immortalis ero, si altera talis erit.* Pamphilus ap. *Terent.* in Andr. V. 5. 3. votorum compos: *Ego Deorum vitam eapropter sempiternam esse arbitror, Quod voluptates eorum propriae sunt: nam mi immortalitas Parta'st, si nulla aegritudo huic gaudio intercesserit.* Similiter in re diversa coquus *Philemonis* ap. *Athen.* L. VII. p. 289. A. ἅπαντες ἐγένοντ' ἂν θεοί, Ἀθανασίαν εὕρηκα. et Atreus ap. *Senec. Trag.* in Thyeste v. 885. *Aequalis astris gradior, et cunctos super Altum superbo vertice attingens polum. – Dimitto superos: summa votorum attigi.* — Ceterum *Zeunius* in Anim. ad Anacr. p. 92. verbum ἀποθειωθείς in Klotziana officina recens procusum esse pronuntians, corrigit ἀπὸ τῶν θείων sive ἀπὸ θείων δή –. Nihil vidi ineptius.

¶. 364.] XX. Vat. Cod. p. 596. Prius distichon exhibuit *Warton* ad *Theocrit.* T. II. p. 321. Theudis

puer olim ſoli orienti ſimilis, nunc, poſt barbam enatam, minus quidem formoſus, at tamen occidenti ſoli comparandus. — V. 1. παισὶν ἐν ἄλλοις. Pueri tanquam ſolis inter ſidera exſplendentis imago ducta videtur ex *Meleagro* Ep. XXXV. Μυΐσκος ἔσβεσεν ἐκλάμψας ἀστέρας ἥλιος. ubi vide not. *Philoſtrat.* Epiſt. LIX. p. 943. ὡς δέδοικά γε — μὴ μέλλοντός σου, καὶ βραδύνοντος, τὰ γένεια ἐπέλθῃ, καὶ τὴν τοῦ προσώπου συσκιάσωσι χάριν, ὥσπερ εἴωθε τὸν ἥλιον κρύπτειν ἡ νεφῶν συνδρομή. τί δέδοικα, ἅπερ ἔστιν ἤδη βλέπειν; ἕρπει μὲν ὁ ἴουλος, αἱ δὲ παρειαὶ χνοάζουσι, τὸ δὲ πρόσωπον ὅλον ἀνθεῖ. — V. 3. „ὅτε νυκτὶ λαχνοῦται. In „hac comparatione cum Sole oriente et occidente noctis „mentio locum non habet, et phraſis haec vix graeca „videtur: ſcribere debuit νυκτὶ σκοτοῦται, aut ſimile „quid. Salmaſii itaque emendationem recipiendam cen„ſeo, ὅτε μῆλα λαχνοῦται." *Br.* Quum haec *Salmaſii* emendatio ejusmodi ſit, ut aliis meliora reperiendi ſpem minime adimat, amplius cogitandum putavi, et reperiſſe mihi videor lectionem cum doctiorem, tum propius ad Codicis ſcripturam accedentem. Corrigendum puto:

τοὔνεκ' ἐγὼ φλέγομαι καὶ νῦν, ὅτε οἱ πτίλα χνοῦς τε.

Etiamnum amore flagro, cum olim nitentes genae *lanugine ſordeant*, (ut *Martialis* loquitur I. Ep. 32. 5.) quae nebulae ſimilis vultus ſplendorem obducit, tanquam ſolem nubes. Vide *Philoſtratum* modo laudatum. — πτίλα et χνοῦς duplex ejusdem rei nomen, alterum notius, alterum minus notum. χνοῦς quidem in hac re tam proprium eſt, ut ex una Anthologia decem minimum loca proferre poſſim, ubi pro ἴουλος ponitur. Utrumque vocabulum conjunxit *Lucian.* in Amor. §. 10. Tom. V. p. 266. καὶ παῖς οἰκέτης αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἦν, μέχρι τοῦ πρῶτον ὑπογραφέντος αὐτοῖς χνοῦ παραμένοντες· ἐπειδὰν δὲ ἰούλοις αἱ παρειαὶ πυκασθῶσι, οἰκονόμοι καὶ τῶν Ἀθήνησι χωρίων ἡγεμόνες ἀπεστέλλοντο. *Callimach.* H. in Apoll. 36. καί κεν ἀεὶ καλὸς καὶ ἀεὶ νέος· οὔποτε Φοίβου Θηλείαις, οὐδ' ὅσσον, ἐπὶ

χνόος ἦλθε παρειαῖς. Recte *Wernsdorfius* ap. *Himerium* Or. VII. 3. p. 516. emendavit ἀλλ' ἔτι μὲν ἡβῶντας καὶ ἰούλῳ πρώτῳ χνοάζοντας, pro χλοάζοντας. Minus notum vocabulum πτίλα *plumam* proprie significat, unde *Clemens Alex.* Paed. II. p. 216. 31. ἐπιβλαβὴς ἡ ἐν τοῖς χνοώδεσι τῶν πτίλων ἐγκοίμησις. Plumis impleta pulvinaria πτερωτὰ καὶ πτιλωτὰ προςκεφάλαια vocantur ap. *Pollux.* VI. 10. πτίλα, πτερὰ ἁπαλά, ap. *Hesychium*, et ἄπτιλα, τὰ ἀπτέρωτα, ap. *Suidam. Plumam* significat etiam ap. *Aristoph.* Acharn. v. 585. Sed hoc ipso *plumae* vocabulo de lanugine utitur *Horat.* IV. Carm. X. 2. ad formosum puerum: *insperata tuae quum veniet pluma superbiae.* quod cave ne cum *Bentlejo* in *bruma* mutandum existimes. Pueros laevibus genis λείους plerumque appellabant Graeci; tum etiam ἀπτίλους, ut apparet ex glossa *Hesychii:* ἀπτειλοῦς. λείας. Legendum: ἀπτίλους. λείους. Vide *I. Toup.* Emend. in Hesych. T. IV. p. 296. Ut *Strato* autem in emendatione nostra πτίλα et χνοῦς conjungit, sic *Dionys. Halic.* T. VI. p. 1114. οὐ γὰρ δή τοι πλάσται μὲν καὶ γραφεῖς ἐν ὕλῃ φθαρτῇ χειρῶν τιθέντες (sic lego pro χείροντες) πόνους, ὥστε καὶ φλέβια καὶ πτίλα καὶ χνοῦς εἰς ἄκρον ἐξεργάζεσθαι. qui locus unice huc facit. — V. 4. ἠέλιος. Vat. Cod. Eadem imagine in re diversa utitur *Longin.* π. ὕ. c. X. p. 38. ed. *Toup.* ὅθεν ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ παρεικάσαι τις ἂν καταδυομένῳ τὸν Ὅμηρον ἡλίῳ, οὗ δίχα τῆς σφοδρότητος παραμένει τὸ μέγεθος.

XXI. Cod. Vat. p. 596. Edidit *Klotz* ad *Tyrt.* p. 116. Quum poëta se jurejurando obstrinxisset, ne puerum sibi morigerum esse factum, aliis proderet, laetitiae tamen sensu abreptus, silentium rumpit. — V. 2. ὅτι male *Klotz.* Pro λαβεῖν margo apogr. *Guyet.* et *Ruhnk.* καλός. quod contextûs lectione longe deterius. Pudibundus puer amanti, ut amplexus *sumeret*, concesserat, non ultro *obtulerat* eos, παρεῖχε. — V. 3. „ὁδόσπιστος. *perfida, perjura.* Hoc reposuit *Salmasius;* in cod.

„scriptum δυσάπιστος." *Br.* — πεπότηται ἠέρι. Animum ingenti gaudio elatum significat. Similia sunt μετεωρίζεσθαι, ἀνακουφίζεσθαι, quae conjungit Scholiastes ad *Aristoph.* Nub. v. 318. τοῦτ' ἄρ' ἀκούσασ' αὐτῶν τὸ φθέγμ' ἡ ψυχή μου πεπότηται καὶ λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ. Medea ap. *Apollon Rhod.* L. III. 724. τῇ δ' ἔντοσθεν ἀνέπτατο χάρματι θυμός. — V. 4. στέξε. Vat. Cod. στέξαι, continere laetitiam, ne effluat. Illustre est dictum *Platonis* in Gorgia p. 336. E. τὴν δὲ ψυχὴν κοσκίνῳ ἀπείκασε τῶν ἀνοήτων, ὡς τετρημένην, ἅτε οὐ δυναμένην στέγειν δι' ἀπιστίαν τε καὶ λήθην. quae multorum imitatione celebrata sunt, quos laudat *Wetsten.* ad N. T. II. p. 135. Huc facit *Themist.* Or. XXVI. p. 312. D. καὶ ἀποφαίνονται ἀφώνους εἶναι, στέγειν ἅττα ἂν εἰδῶσιν ἐν τῇ καρδίᾳ, καὶ μὴ ἐξαγγέλλειν, μηδὲ κοινωνεῖν, ὥσπερ οἱ τὰ χρήματα θησαυρίζοντες. — V. 5. κεῖνος δὲ π. Vat. Cod. quod *Salmasius* mutavit in γε. — Haec autem sunt illa, quae animo continere non valet: κεῖνός γε πέπεισται. *precibus meis cessit; persuasi, ut morem gereret.* Inepte *Klotzius:* Ignosce mihi Jupiter; ille puer etiam mihi ignovit. — V. 6. ἀγνώστου. Euripidea sententia in Medea v. 542. Εἴη δέ μοι γε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις, Μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος, Εἰ μὴ 'πίσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι. quae Lucianeis admovit *M. Solanus* in Nigrin. §. 23. T. I. p. 47. ed. Bip.

XXII. Cod. Vat. p. 596. Edidit *Warton* ad *Theocr.* T. II. p. 175. Puerum formosum rogat, ne flabello ventum faciat. — V. 1. μέγα δή τι. Vide ad *Callimach.* Ep. XII. 5. T. II. P. I. p. 265. — λεπτὸν λῖνον. *Warton.* de vanno accipit, e panno linteo forte confecta, remittens ad *Paciaudium* de Umbellae gestat. p. 43. sq. Flabellum videtur describi, sive ῥιπίς, quo *faciles* arcessebant *ventos*, ut *Ovidius* loquitur III. Amor. II. 37. Cf. *Mitscherlich.* ad *Horat.* III. Carm. XX. 13. T. II. p. 204. Eodem instrumento utebantur et ad refrigerandum vultum, et ad ignem excitandum, unde πυριτρόφος ῥιπὶς ap.

Philipp. Ep. XIII. et *Eubul.* ap. *Athen.* L. VI. p. 228. F. ῥιπὶς δ' ἐγείρει φύλακας Ἡφαίστου κύνας. Hinc acumen poëtae. — V. 3. ἐμόν. Vat. Cod. et omnia quae vidi apogr. — Duplici igne uror; altero amoris, altero, quem pocula accenderunt, (*Achill. Tat.* L. II. 3. p. 50. Ἔρως δὲ καὶ Διονύσιος, δύο βίαιοι θεοί, ψυχὴν κατασχόντες ἐκμαίνουσιν εἰς ἀναισχυντίαν, ὁ μὲν καίων αὐτὴν τῷ συνήθει πυρί, ὁ δὲ τὸν οἶνον ὑπέκκαυμα φέρων.) isque tua ventilatione magis inflammatur. Puer igitur ille putandus est inter epulas poëtae cum flabello adstitisse. — V. 4. »Concinnior »esset versus scribendo: σῇ τε περὶ ῥιπῇ.« *Br.* Hoc parvi momenti. Sed vide, an περὶ τῆς ῥιπῆς scribendum sit, *propter* sive *per ventilationem tuam. Salmasius* in apogr. Guy. παρὰ σῆς ῥιπῆς tentavit.

XXIII. Vat. Cod. p. 597. Edidit *I. Pierson* in Verisim. p. 96. Non tres, sed plurimas Gratias in Theocle conspici, nec eas mites esse et placidas, sed crudeles et hominum pectora infestantes. — V. 2. τρισσαὶ γ'. marg. apogr. Guyet. et Ruhnk. male. — V. 3. περισκιρτῶσι. Proxime accedit *Aristaenet.* L. I. Ep. X. p. 22. τοῖς ὄμμασι Χάριτες οὐ τρεῖς καθ' Ἡσίοδον, ἀλλὰ δεκάδων περιχορεύει δεκάς. *Alciphron* L. III. Ep. I. p. 274. αὐταῖς ταῖς παρειαῖς εἴποις ἂν ἐνορχεῖσθαι τὰς Χάριτας τὸν Ὀρχομενὸν ἀπολιπούσας. ap. quem L. III. Ep. LXV. p. 438. eleganter correxit *Wyttenbach.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 9. καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τὰς Ὥρας αὐτὰς ἐνορχουμένας ἔχει, καὶ τὴν Πειθὼ τῷ στόματι ἐπικαθῆσθαι εἴποις ἄν. *Lucian.* in Imagin. §. 9. T. VI. p. 11. ἡ χάρις, μᾶλλον δὲ ἅπασαι ἅμα ὁπόσαι Χάριτες, καὶ ὁπόσοι Ἔρωτες περιχορεύοντες. *Libanius* in Ἐκφρασ. T. IV. p. 1070. 23. ed. *Reisk.* ἐπ' ἐκεῖνο τὸ πρόσωπον περιεχόρευον Χάριτες καὶ μεταρσίους τοὺς πόδας ἐκούφιζον, ἵνα μὴ τοῦ κάλλους προσψαύοιντο. Anthol. Latin. T. I. p. 546. *illic et Venus et leves Amores, Atque ipsa in medio sedet Venustas.* Hunc locum cum aliis similibus ad *Horatii Cupidinem in virentis et Doctae psallere Chiae Pulchris excubantem*

genis L. IV. Carm. XIII. 6. comparat *Mitscherlich* T. II. p. 441. nec nostri immemor, quem excitavit etiam cl. *Heinrich* ad *Musaeum* v. 63.:

Πολλαὶ δ' ἐκ μελέων Χάριτες ῥέον· οἱ δὲ παλαιοὶ
τρεῖς Χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι· εἷς δέ τις Ἡροῦς
ὀφθαλμὸς γελόων ἑκατὸν Χαρίτεσσι τέθηλε.

— V. 4. Sic, ut Br. dedit, hic versus legitur in membranis. Quaedam apogr. τοξοβόλαι exhibent, alia post ψυχέων inserunt θ', quae est *Salmasii* conjectura in marg. apogr. Guyet.

XXIV. Vat. Cod. p. 597. Ad puerum olim severum, nunc amanti aequiorem. — V. 1. τὰ περισσά. pro περισσῶς, μάτην. ut in Ep. inter ἀδέσπ. DCLII. τί περισσὰ θρηνεῖς, τί μάτην ὀδύρεαι; — ἔρωτος ἀπέσβη πυρσός. *Paul. Silent.* Ep. XVIII. ἐσβέσθη φλογεροῖο πυρὸς μένος. Conf. Ep. ἀδέσπ. XVII. — V. 2. ὅτ'. cum te inprimis jam amare desierim. — ¶. 365.] V. 2. τὰ δύσμαχα. nondum animo meo saevitiae tuae memoria effluxit. — πλήν. Quum poëta praecedentia dissimulanter dixisset, ut puerum vicissim excruciaret, jam, quasi ejus amplexibus emollitus, spem veniae facit. — Poenitentia, quamvis sera, locum tamen inveniat. ὀψὲ μέν, ἀλλά. Hanc formulam, cui saepe ὅμως additur, exemplis illustravit *Wyttenb.* in Bibl. crit. T. III. 2. p. 40.

XXV. Cod. Vat. p. 597. Ad puerum de osculis minime suavibus et lascivis, sed, ut simulacri, frigidis.— V. 1. „In membranis: τίς χάρις, Η. φιλήμασιν, εἴ μελ„ χ. ἢ φιλέοις. Minori mutatione Salmasius emendabat „οὐ φιλέοις. Quo scripsi et interpunxi modo, eodem re„manente sensu, concisus magis et vividior est sermo." *Br.* In membr. χείλεσι μὴ φιλέοις habetur. *Gilbertus Wakefield* in Sylv. crit. T. III. p. 56. *Salmasii* emendationem magis probat, et praeterea ἀντιπιαζόμενος corrigendum existimat. Mihi vulgata unice placet. — λάβροις

χείλεσι. totis labiis, et crebro repetitis ictibus. *Hesych.* λάβρος. πολύς. σφοδρός. Hoc fortasse restituendum *Luciano* in Amor. §. 3. T. II. p. 411. ubi Charicles ad Veneris simulacrum accurrit, et λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν, ἐφ' ὅσον ἦν δυνατὸν, ἐκτείνων τὸν αὐχένα κατεφίλει. Malim λάβροις. στόμα λάβρον est ap. *Oppian.* Hal. L. II. 202. — V. 3. ἐπ' ἄκροις, χείλεσιν φιλεῖς scil. In his ἐπὶ abundare videtur, cujus abundantiae exempla passim occurrunt. Hoc quidem malim, quam cum *Wakefieldio* ἐπάκροις scribere. *Rufin.* Ep. XXX. Εὐρώπης τὸ φίλημα — ψαύει δ' οὐκ ἄκροις τοῖς χείλεσι, ἀλλ' ἐρείσασα τὸ στόμα (h. e. ἀντιβιαζομένη), τὴν ψυχὴν ἐξ ὀνύχων ἀνάγει. Osculorum diversa genera similiter descripsit *Ephippus* Comicus ap. *Athen.* L. VIII. p. 363. C. D, qui locus iterum, sed vehementer depravatus, occurrit L. XIII. p. 571. E. F. sub *Euschemi* nomine, hominis aliunde non noti, et ex Comicorum catalogo expungendi. Laudantur commodi meretricis mores:

Ἔπειτά γ' εἰσιόντ' ἐὰν λυπούμενος
τύχῃ τις ἡμῶν, ἐκολάκευσεν ἡδέως·
ἐφίλησεν, οὐχὶ συμπιέσασα τὸ στόμα,
ὥσπερ πολέμιος, ἀλλὰ τοῖσι στρουθίοις
χαυνοῦσ' ὁμοίως, ᾖσε, παρεμυθήσατο,
ἐποίησέ θ' ἱλαρὸν εὐθέως, ἀφεῖλε πᾶν
αὐτοῦ τὸ λυποῦν, κἀπέδειξεν ἵλεων.

In his verbis, si κἀφεῖλε pro ἀφεῖλε scripseris, nihil offensioni erit, praeter vocabulum πολέμιος, (in altero loco πολέμιον legitur) in quo aliud quid latet. — V. 4. πλάσμα τὸ κ. Vat. Cod. quod verum videtur. *Illud, quod nosti, signum.* Pictor puellam, quam in tabula pinxerat, perdite amans ap. *Aristaen.* L. II. Ep. X. p. 88. χείλη μὲν, ait, φαίνει ὡραῖα, ἀλλ' οὐκ ἀποδίδωσι τὸν καρπὸν τοῦ φιλῆσαι. Dixerat enim paulo ante: ἀποτυχὼν δὲ τοῦ λόγου, πεφίληκα τὸ στόμα. *Martial.* L. XI. 61. 7. *At Chione non sentit opus, nec vocibus ullis Adjuvat; absentem,*

marmoreamque putes. Ibid. Ep. CII. 3. *Est ita, si taceas, et si tam muta recumbas, Quam silet in cera vultus, et in tabula.*

XXVI. Cod. Vat. p. 597. Quomodo Menedemi, pueri nimium facilis, amplexus petendus sit, docet. — V. 1. ἀλλ'. Modo nutu ei, quid velis, significaveris, statim aperte respondebit: Agedum, praecede, et, quo velis, ducas. Verbo πρόαγε sic usus est *Philodemus* Ep. III. 8. — V. 3. φθάνει. Similis color est ap. *Juvenalem* Sat. XIII. 107. in descriptione improbi, ad perjurium parati: *Tunc te sacra ad delubra vocantem Praecedit, trahere imo ultro ac vexare paratus.* Ceterum in *Stratonis* verbis parodia *Homeri* est, quod *Brunckius* monuit, Il. φ. 257.:

ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
ἂμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει,
χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων·
τοῦ μέν τε προρέοντος, ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι
ὀχλεῦνται, τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει
χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ, φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα.

Haec obversabantur *Aristaeneto* L. I. 17. p. 44. ὁ γὰρ Ἔρως, ὡς ὕδωρ ἀνὰ τοὺς κήπους ἀμαρεῦον, ἄγει με πολυτρόπως. Fortasse etiam L. I. 3. p. 10. Ab ἀμάρη derivatum verbum ἀμαρεύειν, de iis, qui facile obsequium praestant. *Hesych.* ἀμαρεῖν. ἀκολουθεῖν. πείθεσθαι. ὁμαρτεῖν. — V. 4. οὐκ ἀμ. margo apogr. Guyet. quod vulgatae praeferendum videtur.

XXVII. Vat. Cod. p. 597. Primus edidit *Pierson.* in Verisim. p. 168. et ex eo *van Eldick* in Specim. Suspic. p. 31. — V. 1. περιπορφυροσήμους. pueri praetextati, nobiliores itaque, qui fastu amantes deterrent. — V. 2. „Scriptum in Cod. προσαφειέμεθα. quod bene „a Salmasio emendatum est. οὐ προσαφικόμεθα, *ad quos*

„*accedere non possumus.*" *Br.* — ὥσπερ σῦκα. Dictum hoc ex ῥήσει Diogeni tributae ap. *Stobaeum* Tit. XC. p. 506. 1. τοὺς δὲ πολλοὺς τῶν πλουσίων ὁμοίους τοῖς ἐπὶ τῶν δυσβάτων καὶ ἀποκρήμνων φυομένοις δένδροις καὶ ἀμπέλοις. τόν τε γὰρ τοῦτον καρπὸν ἀνθρώπους μὴ λαμβάνειν, κόρακας δὲ καὶ παραπλήσια τούτων ζῶα καταναλίσκειν· ἐκείνους τε τὸν πλοῦτον εἰς μὲν τὰ ἐπιεικῆ τῶν πραγμάτων οὐ κατατίθεσθαι, κόλαξι δὲ καὶ πόρναις καὶ ταῖς αἰσχροτάταις ἡδοναῖς καὶ κενωτάταις δόξαις χορηγεῖν. Minus plene eadem, tanquam Cratetis, proferuntur Tit. XV. p. 152. 42. ubi κόρακες καὶ ἰκτῖνοι junguntur: κόρακες καὶ γύπες in eodem dicto, ap. *Diogen. Laërt.* VI. 60. κόρακες καὶ κολοιοί, ap. *Galenum* in Adh. ad Liter. Studia c. VI. unde apparet, passim veteres hac ῥήσει usos esse. Primum ejus vestigium est ap. *Archilochum* fr. XLV. ap. *Athen.* XIII. p. 594. D. συκῆ πετραίη πολλὰς βόσκουσα κορώνας, Εὐήθης ξείνων δέκτρια Πασιφάη. Haec a posterioribus in sensum paulo diversum detorta sunt.

XXVIII. Cod. Vat. p. 597. Edidit *Klotz* ad *Tyrt.* p. 99. Postremum distichon *Warton.* ad *Theocrit.* T. II, p. 264. Puerum superbum monet, ne formae et aetati nimis confidat. — V. 1. Notanda forma ὀφρύα pro ὀφρύν. Cf. Ep. LV. et *Bianor.* Ep. II. ubi ἰχθύα in Cod. Vat. legitur. — Quousque illud supercilium, illum fastum servabis. — V. 2. μηδὲ τὸ χαίρων. ne salutantem quidem vicissim salutas. Ex *Philodem.* Ep. IV. οὐδ' ὑγίαινε λέγεις. Nostrum fortasse expressit *Rufin.* Ep. XXII. ὑψοῦται Ῥοδόπη τῷ κάλλεϊ· κἤν ποτε χαῖρε Εἴπω, ταῖς σοβαραῖς ὀφρύσιν ἠσπάσατο. Conf. ejusdem Ep. XXXVIII. — V. 4. ὀρχεῖσθαι πυῤῥίχην. num te semper juventutis robore et flore conspicuum fore putas? ἡ πυῤῥίχη enim juvenum exercitatio. *Athen.* L. XIV. p. 630. D. πολεμικὴ δὲ δοκεῖ εἶναι ἡ πυῤῥίχη· ἔνοπλοι γὰρ αὐτὴν παῖδες ὀρχοῦνται· τάχους δὲ δεῖ τῷ πολέμῳ εἰς τὸ διώκειν. Spartae pueri inde a quinto aetatis anno πυῤῥιχίζειν docebantur. Ibid. p. 631. A.

Ad *Ariſtophan.* Ran. 153. ubi ἡ Κινησίου πυῤῥίχη commemoratur, *Scholiaſtes* haec habet: ὅτι ἐν τοῖς χοροῖς πολλῇ κινήσει ἐχρήσαντο. et mox: ὁ Κινησίας ἐπραγματεύσατο κατὰ τῶν Κωμικῶν, ὡς εἶεν ἀχορήγητος· ἦν δὲ καὶ τὸ σῶμα ὀκνηρὸς καὶ κατεσκελετευκώς. Hanc ſaltationem nemo diſertius deſcripſit *Platone* de LL. VII. p. 815. A. B. — V. 6. „τί σπάνις. Sic recte Salmaſius. perperam Cod. τίς." *Br.* In marg. ap. Guyet. εἰ σπάνις. *Mimnerm.* fr. III. τὸ πρὶν ἐὼν κάλλιστος, ἐπὴν παραμείψεται ὥρη, Οὐδὲ πατὴρ παισὶ τίμιος, οὔτε φίλος,

¶. 366.] *XXIX.* Vat. Cod. p. 597. Ad Dionyſium, ludimagiſtrum et paediconem. Spurcum carmen, ſed feſtivum. — V. 1. Puer traditus erat Dionyſio in literarum elementis erudiendus; at hic eo ad libidinem abutitur. Artis grammaticae vocabula ad rem longe diverſam transferuntur a *Stratone.* Similiter luſit Auctor Epigr. quod edidit *Huſchke* in Anal. crit. p. 243. — μετεκβῆναι. Sic Vat. Cod. In quibusdam apogr. μετεκβαίνειν legitur. Quomodo, quaeſo, puerum legere docebis, cum nec a tenuiore intentione (tono) ad graviorem recte transire poſſis. In voce enim formanda per gradus eundum eſt, ita ut ad eum ſemper ſonum, qui proximus eſt, transitus fiat. Hoc non cantoribus tantum, ſed etiam grammaticis, qui puerorum os et vocem formabant, obſervandum erat. In proximis poëta miratur Dionyſium, quod ex ima chorda, cujus acutiſſimus ſonus, ad eam, quae graviſſimum reddat, aberraverit. Hujus loci duplex ſenſus eſſe poteſt. Aut ſignificare voluit paediconem ſubito arrigentem, μεταβαίνοντα igitur ab ἰσχνοτάτῃ τάσει ad ὀγκοτάτην· (τάσις autem et ſoni eſt intentio et mentulae:) aut binos pueros habebat ille, tenellae aetatis alterum, alterum jam provectiorem. Huic interpretationi favet v. 5. ἀμφοτέρους κρούων. Alteri autem v. 1. vocabulum παῖδα, ſingulari numero poſitum, majorem conciliat ſpeciem. Verum enimvero ſi ſincera eſt primi verſus

lectio, παῖδα non de certo quodam puero accipiendum, sed indefinite positum videri debet, pro παῖδας, quod durissimum. Quare alteram interpretationem magis probo. Si autem binos pueros a Grammatico illo subagitatos indicare voluit, quanto expeditior esset sensus, si scripsisset:

πῶς ἀναγινώσκειν, Διόκλεις, τὼ παῖδε διδάξεις — — —

Dioclis nomen, tanquam foedissimi paederastae, recurrit infra Ep. XLVI. 1. — Caeterum verissima est lectio cod. ὀγκοτάτην, pro quo in ap. Lips. ὀξυτάτην perperam legitur. — V. 5. Verum non invideo tibi; incumbe ad tua studia, et in utraque chorda oberrans, invidos plorare jube. Ut autem vulgo οἰμώζειν dicunt Graeci, quibus mala optant, et ut Latini interdum adversarios suos se irrumaturos esse et paedicaturos minantur, sic noster pro solemni phrasi ponit nequiorem, λάμβδα καὶ ἄλφα λέγειν, quibus verbis simul ad artem hominis et ad nequitiam respicitur. De sensu horum verborum audiamus *Brunckium:* „Irrumatorem et paediconem innuit. De „significatione vocis λάμβδα vide *Toup.* ad Suidam P. III. „p. 421. Hi autem, scil. paedicones, ἀλφησταὶ dicti, cujus „nominis rationem declarat Athen. p. 281. F." Facit huc inprimis *Aristoph.* Eccl. 915. δοκεῖς δέ μοι καὶ λάβδα κατὰ τοὺς Λεσβίους. *Ausonius* Epigr. CXX. *Cui ipse linguam cum dedit suam λάβδα est.* Quod de schemate venereo interpretatur *Toupius* ad linctores referendum; λάβδα autem veteres pro λάμβδα dicebant. Vide *Intrpp. Polluc.* L. IV. 133. — ἄλφα. Lusus grammaticus, quo ad ἀλφηστὴς respicitur. Est autem ἀλφηστὴς piscis genus, de quo *Athenaeus* l. c. φασὶ δὲ αὐτοὺς ἁλίσκεσθαι σύνδυο καὶ φαίνεσθαι τὸν ἕτερον ἐπὶ τοῦ ἑτέρου κατ' οὐρὰν ἑπόμενον· ἀπὸ τοῦ οὖν κατὰ τὴν πυγὴν θατέρῳ τὸν ἕτερον ἀκολουθεῖν, τῶν ἀρχαίων τινὲς τοὺς ἀκρατεῖς καὶ καταφερεῖς οὕτω καλοῦσιν. Conf. *Eustath.* ad Il. p. 1226. 44. et p. 1307. 29.

XXX. Cod. Vat. p. 597. Edidit *Klotzius* in Mufa Strat. p. 49. Cf. *Schneider.* Peric. crit. p. 35. — V. 2. Senfus perfpicuus: Si te injuria a me affectum putas, eo quod te amo, poenas fumas, quaefo, eandem mihi injuriam inferendo. Vir D. in marg. apogr. Tryll. tentabat: καὶ σὺ φιλῶν με λάβε. quod non displicebat *Schneidero*, qui tamen ipfe plura ἀντιστροφῆς exempla attulit. Mihi perfpicuitas tamen poftulare videtur, ut verbis transpofitis fcribatur:

τὴν αὐτὴν κόλασιν καὶ σὺ λαβών με φίλει.

XXXI. Cod. Vat. p. 598. Edidit *Warton* ad *Theocr.* T. II. p. 262. In puerum rofis coronatum. — ὄμματα ἔχειν. Ut Ariftoteles, cur pulcritudine gauderent homines, interrogatus, τυφλοῦ τὸ ἐρώτημα εἶναι refpondit, (ap. *Diogen. Laërt.* V. 20.) fic qui pulcritudinem ita fpectant, ut ejus fenfum habeant, ὄμματα ἔχειν dicuntur. *Ovidius* III. Amor. III. 41. *Quid queror et toti facio convicia coelo? Dî quoque habent oculos; Dî quoque pectus habent.* Idem Epift. XVII. 99. *Quam multos credas juvenes optare, quod optas, Qui fapiant? Oculos an Paris unus habes?* Contra *Rufin.* Ep. XXVII. de viro, qui formofam mulierem verberibus male affecerat: ψυχὴν λιθίνην εἶχε καὶ οὐκ ἔβλεπε. — Quod patrem pulchri filii venuftate delectari fingit *Strato*, id fine flagitii fufpicione fieri potuit; fed quid illos patres exiftimas, quos *Themiftius* defcripfit, Orat. XXII. p. 272. ἐγὼ δὲ ὁρῶ καὶ τοὺς πατέρας, ὅτι ἡνίκα ἂν σφόδρα ἀσπάζωνται τὰ παιδάρια, τύπτειν αὐτὰ καὶ δάκνειν ἐξ ἀπλήστου πάθους περιάγονται. Ad haec fi memineris eorum, quae de amantium furore paffim narrant, qui — *infpirant preffantes dentibus ora*, (*Lucret.* IV. 1101. καὶ ἔδακνε μεταξὺ καταφιλοῦσα. *Lucian.* T. VIII. p. 217.) nunquam dubitabis, *Themiftium* non de *patribus*, fed de *paederaftis* cogitaffe, et fcribendum effe adeo: ἐγὼ δὲ ὁρῶ καὶ τοὺς παιδερα-

ετάς. . . . Conf. *Paul. Silent.* Ep. VII. εἶδον ἐγὼ ποθέοντας· ὑπ' ἀπλήστοιο δὲ λύσσης Δηρὸν ἐν ἀλλήλοις χείλεα πηξάμενοι. Sic enim pro ἀτλήτοιο legendum existimo.

XXXII. Vat. Cod. p. 598. Sejuncta haec disticha leguntur in apogr. Lips. non item in membranis. Prius distichon protulit *Warton* ad *Theocr.* II. p. 262. Alterum *Valckenar.* ad *Ammon.* p. 104. — V. 1. Restituendum ex Vat. Cod.:

ὄλβιος ὁ γράψας σε, καὶ — —

ut etiam *Warton* dedit, qui mox male κηρὸν exhibuit. Felicem poëta praedicat ceram, quae et ipsa se a pueri pulchritudine superari sit passa. ἐπιστάμενος. Pulchri sensu imbutam fingit ceram. — V. 3. θριπὸς. Sic Vat. Cod. non τριπὸς, ut ap. Lips. Sunt θρίπες vermiculi, lignum corrodentes, unde σφραγίδια θριπηδέστατα, de quibus vide *Salmas.* in Plin. p. 654. sq. *Interpp. Pollucis* L. VI. 38. et inprimis *Valckenarium* l. c. — „σέρμα θριπὸς, σέρμα „τερηδόνος, θρίψ, τερηδών. Sic σέρμα ὄφιος, ὄφις. Tractu „enim incedunt haec animalia." *Br* ex marg. ap. Guyet. Idem σέρμα et συρμός. De posteriore vocabulo diximus ad *Leonid. Alex.* Ep. XII. Tom. II. P. II. p. 93.

XXXIII. Vat. Cod. p. 598. Edidit *Klotz* ad *Tyrt.* p. 100. Ad puerum barba subito subnascente foedatum Similis coloris est Epigr. *Martial.* L. IV. 7.:

Cur here quod dederas, hodie, puer Hyle, negasti?
Durus tam subito, qui modo mitis eras?
Sed jam caussaris barbamque, annosque, pilosque;
O nox, quam longa es, quae facis una senem!
Quid nos derides? here qui puer, Hyle, fuisti,
Dic nobis, hodie qua ratione vir es?

— V. 1. οὐδ' ὄναρ. Vat. Cod. quae verissima lectio. Est enim fortiter negandi formula, οὐδ' ὄναρ, de qua diximus ad *Callimach.* Ep. XV. T. I. P. II. p. 272. — Ne mi-

nimum quidem hujus barbae veſtigium venerat, i. e. apparebat. Fortaſſe tamen diſtinctione mutata et leni mutatione adjuvanda oratio:

> οὐκ ἐχθὲς παῖς ἦσθα; ναί, οὐδ' ὄναρ οὗτος ὁ πώγων
> ἤλυθε — —

— V. 2. πῶς ἀνέβη. In hoc verſu haereo. τὸ δαιμόνιον idem eſt, quod δαίμων, *fortuna*. *Eurip.* Phoen. 355. τὸ δαιμόνιον κατεκώμασε Δώμασιν Οἰδιπόδα. In Bacch. v. 892. ἰσχὺν ἔχει τὸ δαιμόνιον. *Xenophon* Hiſt. Gr. VI. p. 594. ἤδη τὸ δαιμόνιον αὐτὸν ἦγε. Hinc apparet, ſenſum eſſe debere: unde et quomodo hoc tibi accidit? Sed ἀναβαίνειν *aggrediendi* ſenſu vix occurrit, et deſideratur pronomen. Quare vide, an Strato ſcripſerit:

> πῶς σ' ἄρ' ἔβη τοῦτο τὸ δαιμόνιον;

βαίνειν cum quarto caſu accedere, aggredi, prehendere aliquem paſſim ſignificat. *Schol. Ariſtoph.* Nub. v. 30. verba, ἀτὰρ τί χρέος ἔβα με, per κατέλαβε interpretatur. Impugnandi ſenſu *Euripid.* Phoen. 1550. ὁ σὸς ἀλάστωρ — ἐπὶ παῖδας ἔβα σούς. et Hippol. v. 1371. καὶ νῦν ὀδύνα μ', ὀδύνα βαίνει. — V. 4. Τρώϊλος. Troïlus, minimus natu filiorum Priami, cum patre ſuo compoſitus, ad juvenilis aetatis florem ſignificandum inſervit. *Callimach.* ap. *Ciceron.* Tuſc. Qu. I. 39. *Multo ſaepius lacrymaſſe Priamum quam Troïlum.* Vide, quae olim notavimus ad *Tzetzae* Poſthomer. v. 383. p. 131. Similiter Priamus cum Aſtyanacte componitur ap. *Martial.* VIII. 6. quem laudavimus ad Ep. X. 4.

¶. 367.] *XXXIV.* Cod. Vat. p. 598. Edidit *Waſſe* ad *Thucyd.* p. 7. et *Musgrave* in Exercitt. in Euripid. p. 30. Simplicem et inornatam puerorum pulchritudinem laudat prae muliebri elegantia. Cf. *Plutarch.* T. II. p. 751. A. — V. 1. κίκιννοι. cincinni artificioſe compoſiti. Poëta in Anthol. Lat. L. III. nr. CXCIX. p. 636.:

Sem-

Semper munditias, semper, Basilissa, decores,
Semper compositas arte decente comas,
Et comtos semper cultus, unguentaque semper,
Omnia sollicita comta videre manu,
Non amo: neglectim mihi se quae comit amica,
Haec et inornata simplicitate valet

Contra φύσεως ἔργα laudat in Laïde *Aristaen.* L. I. 1. p. 3. ἡ δὲ κόμη φυσικῶς ἐνουλισμένη, ὑακίνθῳ ἄνθει, καθ' Ὅμηρον, ἐμφερής. Phaedra ad Hippol. ap. *Ovid.* IV. 77. *Te tuus iste rigor positique sine arte capilli, Et levis egregio pulvis in ore decet.* Talem sine arte capillum in Bathyllo suo pingi cupit *Anacreon* Od. XXIX. 6. ἕλικας δ' ἐλευθέρους μοι πλοκάμων, ἄτακτα συνθείς. — V. 3. ῥύπος ὁ ψαφαρίτης: sordes in gymnasiis corporibus adhaerentes. Talem sibi puerum fingit *Philostrat.* Icon. I. 4. p. 768 γράφει μειράκιον, οὐ λευκὸν, οὐδ' ἐκ τρυφῆς, ἀλλ' εὔψυχον καὶ παλαίστρας πνέον, οἷον τὸ τῶν μελιχρόων ἄνθος. Spartae propter athletica studia ῥυπῶντα πλόκαμον tribuit *Himerius* Eclog. XXXI. 8. *Lucian.* de Gymnas. §. 29. T. VII. p. 190. colorem in gymnasiis contractum laudans, τὸν ῥύπον ἀποσμᾷ, ait, καὶ στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. — V. 4. *Br.* exhibuit scripturam Codicis. In apogr. Lips. χρωτὶ λιπ. in apogr. Lennep. et ap. Wass. σαρκὶ μελαινομένη legitur. λιπαινομένη verum videtur. Intelligo colorem corporis oleo palaestrico uncti et splendentis adeo; qualem Delphidem suum describit Simaetha ap. *Theocrit.* Eid. II. 79. στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὺ Σελάνα, Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιποῦσι. — σαρκὶ sincerum non videtur, nec fortasse μελέων. Nihil tamen exputo, quod satis commode substitui possit. Alii videant. — V. 5. ἀκαλλώπιστος et mox γοητής. Vat. Cod. γοητὶς emendavit *Salmasius.* — ἔργον Παφίης est muliebris amor, quem paedcrastae non curant. — Forma mangonum artibus interpolata ad muliebrem Venerem pertinet, non ad eam, quam nos exercemus.

XXXV. Vat. Cod. p. 598. Nemo, quod ſciam, ante *Brunckium* integrum edidit. V. 5. et 6. laudat *Warton.* ad *Theocrit.* T. II. p. 264. Artemidoro, comoedo, crudeli in amantem puero, ut aliquando ab amaſio eadem ſaevitia tractetur, optat. Similia puellae imprecatur *Aſclepiades* Ep. XVIII. ubi vide not. T. I. P. II. p. 37. — V. 1. „Neglecta Salmaſii emendatione, ſervari potuiſſet „Cod. lectio, quam reponendam cenſeo: Οὐδὲ Σμυρναῖαι „Νεμέσεις ὅτι σοί τι λέγουσιν, Ἀρτεμίδωρε, νοεῖς· μηδέν —. οὐδὲ „νοεῖς, Ἀ. ὅτι Σ. Ν. σοί τι λέγουσιν; hoc autem eſt: Μ. Τ. „Τ. Μ.“ *Br.* In Analectis ad *Salmaſii* mentem editum: οὔ σοι Σμ. Ν. οὔ σοι γε λ. Ἀ. νόει· μηδέν —. quod nihili eſt; nec magis tamen membranarum ſcriptura integra et ſincera videri poteſt. Quis enim tam perplexam et contortam verborum ſtructuram tulerit? Leni mutatione corrigendum ſuſpicor:

Οὐ σύ γε, Σμυρναῖαι Νεμέσεις ὅ, τι σῖγα λέγουσιν,
Ἀρτεμίδωρε, νοεῖς; — —

Nonne, o Artemidore, audis, quae Nemeſes Smyrnaeae tacentes docent: Ne quid ſupra modum? ΣΙΓΑ a ΣΟΙΓΕ tam prope abeſt, et ſenſum tam bonum facit, ut me in hoc ſaltem verbo verum vidiſſe cenſeam. Hoc autem oxymoron, σῖγα λέγειν ſive λαλεῖν, Epigrammatariorum uſu frequentatum. *Meleager* Ep. XXIII. καὶ σιγῶν ὄμμασι τερπνὰ λαλεῖ. Idem Ep. XIII. σιγῶν Ἡράκλειτος ἐν ὄμμασι τοῦτ᾽ ἔπος αὐδᾷ. *Claudian.* de Mallii Theodoſ. Conſ. 90. *Quidquid Democritus riſit, dixitque tacendo Pythagoras.* Verbis diverſis, ſed eodem ſenſu, et proxime ad noſtrum locum *Aeſchyl.* in Perſ. 815. Θῖνες δὲ νεκρῶν καὶ τριτοσπόρῳ γονῇ Ἄφωνα σημανοῦσιν ὄμμασιν βροτῶν, Ὡς οὐχ ὑπέρφευ θνητὸν ὄντα χρὴ φρονεῖν. De homine de priſtino honore, quo ſuperbe fuerat uſus, dejecto *Jo. Chryſoſt.* T. III. p. 383. E. σιγῶν ἐντεῦθεν ἀφίησι φωνήν, ἅπασι παραινῶν, μὴ ποιῆτε τοιαῦτα, ἵνα μὴ πάθητε τοιαῦτα. in quibus illi obverſatus videtur locus *Demoſthen.* Orat.

Olynth. α. p. 9. 11. ed. R. Recte autem Nemesis *tacens* docere dicitur mortales, ne superbiant, cum tantum adspectu suo superbiae poenas in animum revocet. De cultu Νεμέσεως ap. Smyrnaeos vide *Pausan.* I. 33. p. 82. et quae collegit *H. Valesius* ad *Ammian.* L. XIV. c. II. p. 59. et in Emendatt. L. II. 17. p. 69. ibique *Burmannum.* His adde *Liebium* in Gotha Numar. p. 283. — V. 3. ὄντως pro οὕτως margo ap. Guyet ὑπέροπτα. qualia Adrasteae iram inflammant. οὐδὲ πρέποντα κωμῳδῷ. ex Romanorum sententia, ap. quos comoedi notam habebant. — V. 4. πάνθ' ὑποκρίν. omnia, quasi in scena versareris, i. e. ficta et simulata, nihil verum et sincerum. — V. 5. Horum aliquando memineris, ubi ipse amore incensus, similem in amasio animum offendes. *Theocrit.* Eid. XXIII. 33. Ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος, ὁπανίκα καὶ τὺ φιλάσεις, Ἁνίκα τὰν κραδίαν ὀπτεύμενος ἁλμυρὰ κλαύσεις. *Propert.* L. III. 23. 35. *Exclusa inque vicem fastus patiere superbos: Et quae fecisti, facta quereris anus.* — Eum ab amati pueri limine aliquando exclusum iri, significant verba, κωμῳδήσεις τὴν ἀποκλειομένην. qui titulus est comoediae *Posidippi* ap. *Athen.* L. VII. p. 301. C. et *Polluc.* X. 98. ubi si *T. H.* nostrum Epigr. cognosset, vidisset τὴν ἀποκλειομένην non esse τὴν κατάκλειστον, ut ipse suspicabatur, sed mulierem ex aedibus, a marito fortasse, (cf. *Rufin.* Ep. XXVII. sq.) exclusam. Est igitur in his verbis elegans accommodatio, ut in Ep. *Frontonis* II. et *Agathiae* XIV.

XXXVI. Vat. Cod. p. 598. Edidit *Dorville* ad *Charit.* p. 338. medium distichon *Salmas.* ad *Solin.* p. 32. D. Agrippam, puerum, Jovis ministerio et amoribus ipso Ganymede digniorem esse. Cf *Meleagr.* Ep. XL. Εἰ Ζεὺς κεῖνος ἔτ' ἐστίν, ὁ καὶ Γανυμήδεος ἀκμὴν Ἀρπάξας. — V. 2. „Scribendum ἥρπαζε, amoto importuno isto ν „ἐφελκυστικῷ." *Br.* In membr. est ἥρπαζεν. — V. 3. „Non offendor Codicis scriptura ἡμῶν. Sic infra LIV.

„οἷόν μου παιδίον ἠφάνικε. neque in ſchedis, quas e Biblio„theca Buheriana habeo, reperio id a Salmaſio mutatum „fuiſſe in ἡμῖν. Quod autem ſic in Plinianis p. 23. le„gatur, id aut auctoris memoriae lapſu, aut typothetae „vitio factum.“ *Br.* — V. 4. „διακονίας in optimo Mu„ſae Straton. apogr. et ſic eſſe in membranis credo.“ *Br.* In membr. eſt διηκονίας, ut *Salm.* et *Dorvill.* dederunt. De ionica et attica forma hujus vocabuli quaedam monens *Br.* ad *Ariſtoph.* Plut. v. 1170. T. I. p. 289. hunc verſum iterum protulit. — V. 5. ἂν ἐσαθ. Vat. Cod. ἐσαθρήσας. Ap. Lipſ. — Mox quaedam apogr, teſte *Dorvillio*, λέξεις; apogr. Guyet. et Ruhnk. ψέξης exhibent. — De Phaone ſuo Sappho ap. *Ovid.* Epiſt. XV. 87.:

Hunc ne pro Cephalo raperes, Aurora, timebam:
Et faceres, ſed te prima rapina tenet.
Hunc ſi conſpiciat, quae conſpicit omnia, Phoebe,
Juſſus erit ſomnos continuare Phaon.
Hunc Venus in coelum curru vexiſſet eburno,
Sed videt et Marti poſſe placere ſuo.

XXXVII. Vat. Cod. p. 598. Edidit *Wolf.* in Fr. Sapph. p. 241. De Mileſio puero inter omnes pulcritudine conſpicuo, ſed cito auſugientis aetatis non ſatis memore. — V. 1. ἄνθεσιν. De magna rerum copia ſimiliter *Pindar.* Pyth. Θ. 82. οἶσθα — ὅσσα χθὼν ἠρινὰ φύλλ' ἀναπέμπει, χὠπόσαι Ἐν θαλάσσᾳ καὶ ποταμοῖς ψάμαθοι Κύμασιν ῥιπαῖς τ' ἀνέμων κλονέονται. — φιλοζέφυροι λειμῶνες. *Catull.* LXIV. 281. *Nam quotcunque ferunt campi, quos Theſſala magnis Montibus ora creat, quos propter fluminis undas Aura parit flores tepidi foecunda Favoni.* Cf. Ovid. II. A. A. 517. — χνοάουσι. apogr. Lipſ. λειμῶσιν ἡδύ τε καὶ ἁπαλὸν χλοάζουσιν. *Himer.* Or. III. 6. p. 437. — V. 2. „Quod in quibusdam exemplaribus legitur ἦρος ἐν „ἀγκ. id ex inutili Salmaſii emendatione eſt.“ *Br.* —

V. 3. εὐγενέτας. Vat. Cod. εὐγενέας ex ap. Buheriano sumsit *Br.* Revocanda forma ποιητικωτέρα, quam membranae praestant. — V. 4. κειρῶν. Schedae Tryll. — Χαρίτων πλάσματα. Fere sic *Theocrit.* Eid. VII. 43. οὕνεκεν ἐσσὶ Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος. Quaecunque venusta, jucunda, grata sunt, Gratiarum manibus et contactibus illam venustatem debere existimantur. Vide ad *Meleagr.* I. 10. *Rhian.* Ep. II. — ¶. 368.] V. 5. Color, ut ap. *Meleagr.* Ep. XXXV. *Philostrat.* Epist. L. p. 938. ad delicias, ἂν δὲ ἐπὶ λειμῶνα (ἔλθῃς), αὐτῶν τῶν ἀνθῶν ἐξέχεις. — V. 7. Ut flores solis aestu cadunt, sic puerorum pulcritudo pilis et barba perit. *Propert.* L. IV. 5. 57. *Dum vernat sanguis, dum rugis integer annus, Utere, ne quid cras libet ab ore dies. Vidi ego odorati victura rosaria Paesti Sub matutino cocta jacere Noto.* *Macedon.* Ep. XVI. 7. ὡς δὲ ῥόδον θαλέθεσκες ἐν εἴαρι· νῦν δ' ἐμαράνθης, Γήραος αὐχμηρῷ καρφομένη θέρει. *Tibull.* I. El. IV. 28. *transiit aetas Quam cito! non segnis stat remeatve dies. Quam cito purpureos deperdit terra colores! Quam cito formosas populus alba comas!*

XXXVIII. Vat. Cod. p. 599. Multi ediderunt. *Spanhem.* ad *Juliani* Caesar. p. 51. *Alberti* ad *Hesych.* T. II. p. 1249. *Majus* in Obss. sacr. T. IV. p. 65. junctim cum sequente. *Wetsten.* ad Nov. Test. T. II. p. 751. *Koenius* ad *Gregor.* de Dial. p. 13. *Schneider.* Per. crit. p. 74. — V. 1. ὀφθαλμοῖς. Ap. Lips. et mox ἀκτῖνος. — σπινθῆρες. ἀποβολὴ πυρός. *Hesych.* Cf. *T. H.* ad *Lucian.* T. I. p. 100. De oculis fulgentibus sic loquitur *Hesiodus* Ἀσπ. Ἡρακλ. v. 72. πῦρ δ' ὡς ὀφθαλμῶν ἀπελάμπετο, τίς κεν ἐκείνῳ Ἔτλη θνητὸς ἐὼν κατεναντίον ὁρμηθῆναι. *Heliodor.* VII. 321. ἐνατενίσας τε καὶ ταῖς βολαῖς τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Χαρικλείας, ὥσπερ ὑπ' ἀκτῖνος ἐκ νεφῶν διαττούσης καταυγασθείς. ut hunc locum ex cod. restituit *Dorville* ad *Charit.* p. 362. ubi similia reperias. Homerica excitavit *Wetstenius* l. c. — V. 2. πυρσοβόλους. Cod. Vat. πυροβόλους.

plurima apogr. *Faces jacularis ocellis*, Anth. Lat. T. I. p. 667. — V. 3. σε. *Alberti*. — ἀντωπός. *Meleag*. Ep. XXXIV. σοὶ καλὸς οὐκ ἐφάνη Θήρων, ἀλλ' ἀντίος ἔστης, Οὐδὲ Διὸς πτήξας πῦρ τὸ κεραυνοβόλον. — V. 4. ἀστράπτεις. Cf. *Meleag*. Ep. XXXVIII. — ὄμμασιν ἀμφοτέροις. *Callimach*. Ep. III. τὸν καλόν, ὦ μόχθηρ', ἔβλεπες ἀμφοτέροις.

XXXIX. Vat. Cod. p. 599. Edidit *Wetsten*. ad N. T. I. p. 428. et *Toup*. Animadv. in Theocr. p. 214. — V. 1. καιρὸν γνῶθι. Dictum Pittaci, ad multas res a serioribus accommodatum. Vide *Gataker*. Adverſ. Miſc. II. 6. p. 299. Cum toto hoc carmine comparandus *Ovidius* L. III. A. A. 65. ſqq. — V. 3. Sic h. v. legitur in membr. *Salmaſius* in marg. ap. Guyet. emendandum cenſebat: καὶ σίκυος κήποισιν ἐπ' εὐύδροισιν. uti *Majus* dedit, et ſchedae Tryll. habent. Nihil mutandum. ἄνδηρα ſunt areolae in hortis, (ἄνδηρα. μέρος τοῦ κήπου, ὥσπερ ἡ πρασιά. *Suid*. ἄνδηρα καὶ πρασιὰς junxit *Nicander* Ther. v. 575.) praeſertim in locis humidioribus, ubi cucumeres bene proveniunt. Appoſite *Etymol. M*. ἄνδηρα. τὰ χείλη τοῦ ποταμοῦ· — παρὰ τὸ ἄνω εἶναι τῶν ῥεῖθρων, ἤγουν τῶν διύγρων. Sed haec occupavit cl. *Schneider*. in Peric. crit. p. 75. ubi hoc carmen edidit. — πρῶτος. dum rarior eſt. Conf. Epigr. *Philodem*. XXIX. τὸ σπάνιον γὰρ τίμιον, ut *Plato* dixit in Euthyd. p. 304. B. — In fine verſ. *Br*. in Anal. δρασθεὶς dedit; in Lect. membranarum ſcripturam ὀρθεὶς revocavit. Sic Ep. XI. φωραθέντες, non φωρασθέντες. — πεπαινόμενος. qui apud proſaicos *pepones*, ſive compoſita voce σικυπέπονες vocantur, monente *Bodaeo a Stap*. ad *Theophr*. VII. p. 781.

XL. Vat. Cod. p. 599. Edidit *Klotz*. in Lect. Venuſin. p. 255. Omnes poëta formoſos pueros, non unum aut alterum eorum amare ſe affirmat; alium enim alia virtute praeſtare. *Ovid*. II. Amor. IV. 9. *Non eſt certa meos quae forma irritet amores, Centum ſunt cauſae, cur*

ego semper amem. *Aristaen.* L. I. Ep. XVIII. p. 46. ἐπὶ πάσης προφάσεως τοῦ; ἐν ἡλικίᾳ ποθεῖς. — V. 1. προστάσσω. Vat. Cod. Emendatum in apogr. Guy. et Ruhnk.

XLI. Vat. Cod. p. 599. Poëtam tibi finge in convivio mero madentem. — V. 1. εὐσταθίη. *Postquam surrexi, neque pes neque mens satis suum officium facit. Terent.* Eunuch. IV. 5. 3. *Lucret.* L. III. 477. *Consequitur gravitas membrorum, praepediuntur Crura vacillanti, tardescit lingua, madet mens, Nant oculi. Xenoph.* Laced. Resp. c. 5. p. 21. τὰς οὐκ ἀναγκαίας πόσεις, αἳ σφάλλουσι μὲν σώματα, σφάλλουσι δὲ γνώμας. — V. 3. ὡς λ. Vat. Cod. „λύχνος ἵσχισται. *Je vois double. Horat.* II. Sat. I. 25. „*Accessit fervor capiti, numerusque lucernis.*" *Br.* Puellam monet *Ovid.* III. A. A. 763. ut tantum bibat — *quâ patiens caput est, animusque pedesque Constent; nec quae sint singula bina vide. Juvenal.* VI. 304. *cum jam vertigine tectum Ambulat, et geminis exsurgit mensa lucernis. Nicander* Alexiph. v. 28. τὰ δὲ διπλόα δέρκεται ὄσσοις, Οἷα χαλικραίῃ νύχιος δεδαμασμένος οἴνῃ. — V. 4. πολλάκις. Vat. Cod. — V. 5. Non in pincernam tantum animo feror, sed jam in ὑδροχόον oculos conjicere audeo. Ad ὑδροχόον *Salmasius* notavit in ap. Guy.: *in aquarium, signum coeleste.* Recte; intelligitur enim pulcherrimus deorum pincerna, Ganymedes, qui *inter sidera collocatus, Aquarii nomine* appellatus est, ut *Servius* ad Aen. I. 32. et *Clem. Alex.* Hom. V. 17. Ζεὺς τὸν ἀετὸν συνεργήσαντα ἐπὶ Γανυμήδους ἁρπαγῇ, καὶ αὐτὸν τὸν Γανυμήδην ἐν ὑδροχόου τιμῇ ἔταξεν. Vide *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 258. ed. Bip. Jam igitur poëta, cui vinum audaciam facit, mortalibus gaudiis non contentus, Jovis delicias mente appetit.

¶. 369.] *XLII.* Vat. Cod. p. 599. Edidit *Dorville* ad *Charit.* p. 455. Sibi puerum nec nimis severum et repugnantem, nec nimis facilem et paratum optat. Cf. *Martial.* L. IV. Ep. XLII. — V. 1. τὰ post μισῶ inse-

runt Sched. Tryll. et v. ſeq. στεναρήν. — V. 3. εὔθυ θέλοντα. *Pinguis Amor, nimiumque patens, in taedia nobis Vertitur, et ſtomacho dulcis ut eſca nocet. Ovid.* II. Amor. XIX. 25. — πapέχοντα χύδην. *Philodem.* Ep. X. 3. *Largam ſe praeſtare omnibus modis* dixit *Martial.* XII. 66. — V. 5. 6. Sic plane Epigr. quod protulit *Salmaſ.* ad Script. H. Aug. T. I. p. 187. Anthol. Lat. III. 261. p. 685.:

Qualem, Flacce, velim, quaeris, nolimve puellam.
Nolo nimis facilem, difficilemque nimis.
Illud, quod medium eſt atque inter utrumque probatur:
Nec volo quod ſatiet, nec volo quod cruciet.

quod paucis mutatis etiam inter *Auſonii* Epigrammata legitur. Anth. Lat. III. 225. p. 656. *Nolo, quod cupio, ſtatim tenere: Nec victoria mi placet parata.* Ejusmodi quid in puero laudat Priapus *Tibulli* I. El. IV. 53. *Tunc tibi mitis erit; rapias tum cara licebit Oſcula; pugnabit, ſed tamen apta dabit.* et ille ap. *Ariſtaenet.* L. I. Ep. XII. p. 31. τὰ τερπνὰ τῆς Ἀφροδίτης ἀπόῤῥητα· λεκτέον δὲ μόνον, ὡς ἀντιλέγει τοσοῦτον, ὅσον ἐν τῷ βραδύνειν ἐρεθίσαι. *Timocles Comicus* ap. *Athen.* L. XIII. p. 570. F. 571. A. in verſibus ſic leviter emendandis:

Ὅσον μεταξὺ μετὰ κορίσκης ἢ μετὰ
χαμαιτύπης τὴν νύκτα κοιμᾶσθαι! βαβαί,
ἡ στιφρότης, τὸ χρῶμα, τὸ πνεῦμα, δαίμονες,
τὸ μὴ σφόδρ' εἶναι πάνθ' ἕτοιμα, δεῖν δ' ἔτι
ἀγωνιάσαι καὶ ῥαπισθῆναί τε καὶ
πληγὰς λαβεῖν ἁπαλαῖσι χερσὶ ἡδύ γε.

— V. 6. τὸν καὶ μή. *Auſon.* Ep. XXXVIII. *Callida ſed mediae Veneris mihi venditet artem Femina, quae jungat, quod volo, nolo vocet.*

XLIII. Vat. Cod. p. 599. Edidit *G. Koenius* ad *Gregor.* de Dial. p. 65. *Klotz* in Strat. p. 50. Cf. *Schneideri* Peric. crit. p. 36. Noctem Cleonicus poëtae pro-

miſerat. Qui cum datam feſelliſſet fidem, poëta ſe jurejurando obſtricturus eſt, ſe puerum nunquam in poſterum in domum ſuam recepturum eſſe. Sed ſtatim ſe ab illo conſilio revocat et puerum excuſat, et eum proximo die venturum eſſe ſperat. — V. 2. poſt μελάθροις ſignum interrogationis poni juſſit *Koehler* in Notis ad haec Epigr. poſt Obſſ. in S. C. p. 42. quod non neceſſe, judice *Schneidero*, qui etiam jurisjurandi formulam οὐ μὰ τόν...., non appoſito dei nomine, illuſtrat, poſt *T. H.* ad *Ariſtoph.* Plut. p. 120. et *G. Koenium* l. c. Adde *Brunck.* ad *Ariſt.* Ran. v. 1374. p. 215. — εἶτα continuandae orationi inſervit, nec indignantis eſt, ut *Klotzius* arbitrabatur, nec cum *Koeblero* in εἶθε mutandum eſt. — V. 4. „οὐ παρά. „Sic *Callimach.* Ep. XIII. οὐ παρὰ τὰς εἴκοσι μεμφόμεθα. In „his locutionibus παρὰ ſignificat propter. Gallice: *je ne „mourrai pas pour attendre un jour.*“ *Br.* Idem jam monuerat *Schneiderus* l. c. et *Salmaſ.* in marg. apogr. Guy. *non per hodiernum diem perimus. i. e. per unum diem. pour un jour, nous n'en mourons pas.* Hunc praepoſitionis uſum illuſtrans, verſum *Stratonis* excitavit *Wakefield.* in Sylv. crit. T. IV. p. 147.

XLIV. Cod. Vat. p. 599. Edidit *Wolf.* in Fragm. Poëtr. gr. p. 104. Poëta, cum Smyrnae literas a puero accepiſſet, quibus illum Sardibus fore certior erat factus, ſe, Amore ducente, Sardes properaſſe narrat. — V. 1. ἄγαγεν δέ με δι'. Vat. Cod. ἔρων. ſched. Tryll. — In his Stratoni praeiviſſe veteres Lyricos, ſuſpicari licet ex loco *Juliani* in Epiſt. ad Eugen. philoſoph. XVIII. p. 386. B. εἰ δέ μοι θέμις ἦν, κατὰ τὸν Τήϊον ἐκεῖνον μελοποιὸν, εὐχῇ τὴν τῶν ὀρνίθων ἀλλάξασθαι φύσιν, οὐκ ἂν δήπου πρὸς Ὄλυμπον, οὐδὲ ὑπὲρ μέμψεως ἐρωτικῆς, ἀλλ' εἰς αὐτοὺς ἂν τῶν ὑμετέρων ὀρῶν τοὺς πρόποδας ἔπτην, ἵνα σε τὸ μέλημα τοὐμὸν, ὥς φησιν ἡ Σαπφώ, περιπτύξωμαι. Noſtrum expreſſit *Paul. Silent.* Ep. XXXVI. — V. 3. ἔδραμεν ἄν μου Vat. Cod. et ſic ap. Lipſ. in cujus marg. μοι legitur. Schedae

Tryll. ἢ μου Nostrum est ex emendatione *Salmasii.* — Formam Σάρδίας, alibi vix obviam, attigit *Wasse*, qui hoc distichon laudat ad *Thucyd.* I. p. 159. Bip. — V. 4. ὕστερον εἰ ζητεῖς. Vat. Cod. quod *Salm.* inter describendum videtur emendasse.

XLV. Vat. Cod. p. 600. „Sic cod. hoc distichon „exhibet:

„οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖς με· φιλῶ δ' ἐγὼ οὐκ ἐθέλοντα,
„εὔκολος ἦν φεύγω, δύσκολος ἦν ἀπάγω.

„Nullo aut pessimo sensu. Salmasii emendationem re„cepi. φιλεῖς με καίτοι οὐκ ἐθέλων χαρίζεσθαι· ἐγὼ δὲ φιλῶ „σε, εἰ καὶ οὐκ ἐθέλοντα χαρίζεσθαι. Significat hîc ἐπάγω „*persequor*, unde ἐπακτῆρες, οἱ κυνηγοί." *Br.* Sensus esse debet, ut in *Theocrit.* Eid. VI. 17. καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει. quod ad Nicaeam ἀκκιζομένην transtulit *Nonnus* in Dion. XVI. p. 297. *Quod sequitur fugio, quod fugit usque sequor. Ovid.* II. Amor. XIX. 36. quae fortasse derivata sunt ex fonte *Sapphûs*, cujus haec leguntur ap. *Dion. Hal.* T. II. p. 47. καὶ γὰρ εἰ φεύγει, ταχέως διώξει· αἰ δὲ μὴ φιλῇ, ταχέως φιλάσει, Κωὐκὶ ἐθέλοις. *Salmasii* emendatio mihi quidem vera non videtur; prioris certe versiculi mutatio supervacanea. Puer amabat poëtam, cum ipsum nolle videret; cum hic vellet, puer nolebat. Pro ἀπάγω fortasse legendum προάγω. προάγων dicitur amator, cum amasium secum ducit. Vide ad Ep. XXVI. 2. Etiam *pelliciendi* vi gaudet verbum προάγειν, quod attigit *Valcken.* ad Hippol. p. 222. D. E. et *Dorville* ad *Charit.* p. 187.

XLVI. Vat. Cod. p. 600. Edidit *Dorville* ad *Charit.* p. 505. Vertit *Reisk.* in Misc. Lips. T. IX. p. 95. De formosi pueri cum foedo paedicone consuetudine. — V. 1. χρύσεα. Jam licet paroemia illa uti: χρύσεα χαλκείων. cujus usus in inaequali bonorum permutatione. *Martial.* IX. Ep. XCVI. *Tam stupidus nunquam nec tu, puto, Glauce,*

fuisti, χάλκεα *donanti* χρύσεα *qui dederas*. *Strato* fortasse profecit a *Platone* in Convivio p. 218. D. E. T. X. p. 264. Bip. ubi Alcibiades Socratem sic loquentem facit: ὦ φίλε Ἀλκιβιάδη, κινδυνεύεις τῷ ὄντι οὐ φαῦλος εἶναι, εἴπερ ἀληθῆ τυγχάνει ὄντα ἃ λέγεις περὶ ἐμοῦ, καί τις ἔστ' ἐν ἐμοὶ δύναμις, δι' ἧς ἂν σὺ γένοιο ἀμείνων, ἀμήχανόν τε κάλλος ὁρώης ἂν ἐν ἐμοί, καὶ τῆς παρὰ σοὶ εὐμορφίας πάμπολυ διαφέρον. εἰ δὲ καθορῶν αὐτὸ κοινώσασθαί τε μοι ἐπιχειρεῖς, καὶ ἀλλάξασθαι κάλλος ἀντὶ κάλλους, οὐκ ὀλίγῳ μου πλεονεκτεῖν διανοῇ, ἀλλ' ἀντὶ δόξης ἀλήθειαν καλῶν κτᾶσθαι ἐπιχειρεῖς, καὶ τῷ ὄντι χρύσεα χαλκείων διαμείβεσθαι νοεῖς. Multi eadem paroemia usi sunt, quorum nonnullos laudat *Erasm.* Chil. I. 2. 1. alios *Abresch.* ad *Aristaen.* p. 56. — χρύσειον. Vat. Cod. — δὸς λάβε παίζειν ex paediconum est facetiis, ut τὸν δ' ἀπαμειβόμενος Ep. IV. Sic Priapus ap. *Philippum* Ep. LVI. ἔστι νόμος που, Δός, λάβε. Lusum quendam iisdem vocabulis significat *Antiphil.* in Lect. p. 172. (Ep. XLIV. T. II. p. 166. ed. Lips.) Unde apparet, inutilem esse conjecturam *Salmasii*, qui prava horum versuum distinctione inductus legendum putabat in marg. Guyet. δός, λάβ' ἑταῖρος. addita interpretatione: ὑμεῖς Σωσιάδας ὁ καλὸς καὶ Διοκλῆς ὁ δασὺς νῦν εἴπατε, δός, λάβε, ὦ ἑταῖρε. — V. 3. κάλυκας. *Suidas:* ῥόδον ἀνεμώνῃ συγκρίνεις. ἐπὶ τῶν ἀνόμοια συμβαλλόντων. Similia de rerum inaequalium compositione vide ad *Asclepiad.* Ep. VII. T. I. P. II. p. 26. — μύκαισιν. Vat. Cod. — V. 4. „Dorvillius γαλακτοπαγεῖ dedit, ut „in cod. scriptum est, manifesta menda, quam eluit Sal„masius. At quod illic v. 5. legitur διδούς, quod con„structionem turbat, e codice non est, in quo recte scri„ptum, sensu sic requirente, δίδως.“ *Br.* In apogr. Goth. γαλακτοπαγῆ, quod etiam in membr. esse puto. γαλαθηνοὶ ἄρνες *Theocrit.* XVIII. 41. — ¶. 370.] V. 5. ἀλόγιστε. *Homer.* Il. ζ. 234. ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεύς. — κομίζει. ap. Lips.

XLVII. Vat. Cod. p. 600. *Klotz* in Musa Strat. p. 56. Cf. *Schneider.* in Peric. crit. p. 49. Versum 1. laudat *Warton.* ad Theocr. T. II. p. 75. De puero tenello, nondum suspiciose observato nec sub custodia habito. — V. 1. ἀπαλὸς ὅλως. Vat. Cod. sed literis superscriptis error emendatus. — οὐκ ὀλίγως. Haec, ni fallor, obversabantur *Rufin.* Ep. XVIII. γείτονα παρθένον εἶχον Ἀμυμώνην, Ἀφροδίτη, Ἥ μου τὴν ψυχὴν ἔφλεγεν οὐκ ὀλίγον. — V. 2. πρὸς (πρὸ sched. Tryll.) τὸ θέλειν. *Aristaen.* L. I. Ep. XVI. p. 42. προσεγέλασεν ἡδὺ, καὶ ἦν σφόδρα βουλομένης τὸ βλέμμα. De verbo θέλειν in re venerea proprio dedi quaedam ad *Antip. Sidon.* Ep. IX. T. II. P. I. p. 21. — οὐκ ἀμύητα. ita ut eum his orgiis initiatum esse suspiceris. Vide ad Ep. LIII. 1. — V. 3. πλεῦν. πλέον. ap. atticos πλεῖν, de quo *Koen.* ad *Gregor.* p. 60. — Mox ἀφυλάκτοις Cod. Vat. In marg. ap. Guy. tentatur: νῦν δ' ἀφύλακτος ὄμφαξ, ἣν δ' —. In contextu autem et in apogr. Lennep. ἀφύλακτοι. Puerum cum vineto comparat, quod, dum immaturae sunt uvae, non custoditur. De paederasta, interdiu amoribus suis virtutis praetexente speciem, *Plutarch.* T. II. p. 752. A. εἶτα νύκτωρ καὶ καθ' ἡσυχίαν γλυκεῖ' ὀπώρα, φύλακος ἐκλελοιπότος. *Aristaenet.* L. II. 5. p. 80. πολεμεῖ παιδισκάριον ἄωρον Ἀφροδίτῃ, ἔτι θαλαμευόμενον, ἔτι φρουρουμένην, καὶ μόλις ὑπὸ φύλαξιν ἔσθ' ὅπῃ προκύπτουσαν τῆς οἰκίας. — ὄμφαξ saepe de aetate immatura. Vide *Schneider.* l. c. et nos ad *Onest.* Ep. I. T. II. p. 289.

XLVIII. Cod. Vat. p. 600. „Initium hujus carmi„nis deest, quod si exstaret, intelligeretur forte, quid „in primo qui nunc legitur versu poëta voluerit. Cor„rupta videntur verba ἣν τούτῳ φωνῆς. Salmasius repo„nebat ἦν πού τι φρονέῃς, quod licet vero non absimile, „ob mox sequens φρονέεις genuinum non credo. Dialo„gus est inter ludimagistrum et discipulos: voces e pa„laestra ductae, sed ad alterius luctae significationem „translatae.“ *Br.* Similem vide lusum in Ep. *Lucillii* IV.

et ap. *Lucian.* in Afino §. 9. T. VI. p. 140. — V. 1. ἦν τοῦτο φρονέης. margo ap. Lipf. — Partem hujus difti- chi protulit *Alberti* ad *Hefych.* T. II. p. 1055. πρῶσον. ὤθησον. Inter exercitationes palaeftricas erat etiam τὸ ὠθεῖν et οἱ ὠθισμοί. *Lucian.* in Gymn. §. 24. T. VII. p. 183. palaeftrae utilitates recenfens, καταπίπτειν ἀσφαλῶς μανθάνουσιν, ait, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠθισμούς, καὶ περιπλοκάς, καὶ λυγισμούς, καὶ ἄγχεσθαι δύνασθαι κ. τ. λ. — Verbum πρῶσαι autem inter technica vocabula gymnafii fuiffe apparet, cum ex h. l., tum ex *Luciano* in Afin. §. 10. T. VI. p. 141. ubi meretrix in genua procumbens, ἄγε δὴ σὺ ὁ παλαιστής, ait, ἔχε τὰ μέσα, ὥστε τινάξας ὀξεῖαν (f. τὰς ἰξύας), ἐ π ί π ρ ω σ ο ν, καὶ βάθυνον· ψιλὸν δρᾷς αὐτοῦ παρακείμενον, τούτῳ χρῆσαι. qui locus inprimis huc facit, et fimul comparatione cum verbis poëtae noftri ab importunis quorundam conjecturis defenditur. Hujus generis conjectura ap. noftrum quoque occupavit ap. Lipf. ubi τρώσας legitur. — V. 3. Pueri funt verba, qui fe talibus adhuc imparem fatetur. Diophantus paedotribae nomen eft. — παίδων ἡ πάλη. Lucta puerorum alia. Ambigua verba et ad rem nequam deflexa. Refpicitur autem puerorum lucta, quae Ol. XXXVII. primum Olympiae exhibita eft. *Paufan.* VI. 8. p. 394. — V. 5. Paedotribae verba, quorum tamen nexus cum fuperioribus non omnino apparet. „Scr. ὀχλοῦ. In cod. ὄχλον. „Salmafio prave emendanti aufcultare non debueram. „Eft imperativus paffivi ὀχλοῦ. κινοῦ. *ceve.*“ *Br. Salmafius* ὄχλει ab ὀχλέω tentabat. — ἐμβάλλοντος verbum nequam. Puella ap. *Lucianum* l. c. τεῖνε ἄνω τὰ σκέλη — καὶ παρεισελθὼν βάλε, καὶ τρώσας (l. πρώσας) νύσσε ἤδη πανταχοῦ, ἕως πονέσῃ, καὶ ἡ ὀσφὺς ἰσχυέτω. et p. 141. εἶτα ἀνακλάσας ἔμβαλλε καὶ σύνεχε. Eadem nequitia partem obfcoenam ἔμβολον appellavit *Ariftoph.* in Thefmoph. fecund. ap. *Athen.* I. p. 29. A. οὐδ' ἄλλον, ὅστις ἐπεγείρει τὸν ἔμβολον. quem refpicit *Hefych.* v. ἔμβολον. — τὸ αἰδοῖον.

XLIX. Cod. Vat. p. 600. Edidit *Pierson.* in Verisim. p. 93. comparans *Rufini* Ep. II. — V. 1. σαῦραν. Vide Ep. III. 5. — V. 2. ἔμβασις. folium. *descensionem* appellat *Plin.* H. N. XX. 17. Vide *Salmas.* ad *Solin.* p. 847. B. — τὴν ἀναδυομένην. *alludere videtur ad* τὴν ἀναδυομένην Ἀφροδίτην, monente *Salmas.* in marg. ap. Guy. et Ruhnk. — V. 3. Haec si cum tribus illis deabus in certamen descendisset, abstulisset victoriae praemium. — ταύτης. Vat. Cod. et mox τότ' ἐν. Posterius verum est et reponendum. — V. 4. τὰς τρεῖς ἂν ταύτη προκατέκρινε θεάς. Vat. Cod. In sched. Lacroz. οὐ ταύτῃ. Piers. οὐ ταύτης. Nostra lectio *Salmasii* debetur ingenio. Sed haud paulo vividius scripsisset *Strato:*

ταῖς τρισὶν ἂν ταύτην προκατέκρινε θεαῖς.

Ne metro verearis in verbo προκατέκρινε, vide *Hermann.* de Metr. p. 70.

L. Vat. Cod. p. 600. Edidit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 348. *Majus* in Bibl. Uff. Catal. p. 578. Primum distichon protulit *Salmas.* ad *Solin.* p. 278. Tertium *Valckenar.* in *Koppiersii* Obss. p. 150. et inde *Burmann.* ad *Propert.* p. 499. — Librum quendam, fortasse carminum suorum volumen, poëta alloquitur, eumque felicem praedicat, quod in puerorum manus venturus sit. Deinde eundem rogat, ut puerorum animos auctori suo conciliet. — V. 1. Εὐτυχές, οὐ φθονέω, βιβλίδιον. Apte comparavit *Dorvillius* Ovidianum: *Parve, nec invideo, sine me liber ibis in urbem;* sed idem Latina ex graeco *Stratonis* archetypo expressa esse frustra existimat. Solemnis fuisse videtur formula in laudandis aliorum bonis adhibita, οὐ φθονέω, οὐδεὶς φθόνος, *sine invidia*, et sim. ne scilicet fraudi esset laudatio illis, qui felices praedicabantur. Vide de veterum circa βασκανίαν superstitione, *Spanhem.* ad *Callim.* p. 148. et *Abresch.* ad *Aeschyl.* T. I. p. 272. — Sic *Ovidius* iterum II. Heroid. 79. *Illa, nec*

invideo, fruitur meliore marito. — ἢ ῥα σ' ἀναγνοὺς. *Protinus haec scribens, Felix, i, litera, dixi: Jam tibi formosam porriget illa manum. Forsitan admotis dominae tangere labellis. Ovid.* XVIII. Heroid. 15. — V. 2. „In „cod. scriptum ἀναθλίβει, quod ob sequentia verba in „futuro posita mutandum erat.“ *Br.* πρὸς τὰ γένεια. In evolvendis chartarum voluminibus partem nondum evolutam mento subjiciebant, primorem vero partem subinde explicantes ambabus tenebant manibus simulque legebant, eam interim, quae nondum erat explicita, sub mento convolutam tenentes; quae verba sunt *Salmasii* l. c. p. 278. E. F. prolata etiam a *Schwarzio* de Ornam. Libr. p. 94. qui ad eundem legendi morem refert *Martial.* L. IV. p. 87. — V. 3. κατὰ μηρῶν δροσερῶν. *convolutum te tenebit ad femora delicatissima.* Quae tenera sunt, δροσερὰ vocantur, *rori simillima.* Vide ad *Philodemi* Epigr. Lect. p. 144. (Ed. Lips. XXXII. Anim. T. II. P. I. p. 245.) ἦπαρ δρόσῳ προσεοικὸς dixit *Alciphr.* I. 20. p. 75. — V. 5. ὑποκόλπιον. Ad librum suum *Martialis* L. III. 5. *Est illi conjux, quae te manibusque sinuque Excipiet, vel si pulverulentus eas.* — Mox παρὰ δίφροις, i. e. παραβληθὲν δίφροις, corrigit et ap. *Koppiersium* l. c. et in posthumis ad Callimachea Annotatt. p. 6. *Valckenarius*, comparans *Propertium* L. III. 2. 19. *Ut tuus in scamno jactetur saepe libellus, Quem legat expectans sola puella virum.* — V. 6. κεῖνα. illam partem, quam verbulo designasse sufficit. In nequitiis enim pronomina nude posita ad res obscoenas significandas faciunt. Sic κεῖνα de libidinosis amplexibus Auctor Ep. inter ἀδέσπ. LVI. ὕπνον ἔχω κεῖνα χαριζόμενον. Partem virilem significavit *Aristoph.* Acharn. 1149. ἀνατρίβειν γε τὸ δεῖνα. de quo loco vide *Br.* ad Lysistr. v. 921. p. 60. Eundem usum illustrans *D. Heraldus* ad *Martial.* IX. 69. p. 184. res diversas non satis accurate distinxit. — ¶. 371.] V. 7. ἐν ἠρεμίῃ. *otiose sedentem.* (dum solus amantem expectat, ut est

ap. *Propertium.*) *Chion* Epist. II. ἀπραγμοσύνη γὰρ ἦν καὶ ἠρεμία. plura vide ap. *Dorvill.* l. c. — προςλαλήσεις. De suis chartis *Propertius* L. III. 22. 5. *Illae jam sine me norunt placare puellam, Et quaedam sine me verba diserta loqui.* Loquentem librum fingit etiam *Ovid.* Trist. I. 1. 22. *Horat.* I. Epist. XX. 21. et alii plures.

LI. Cod. Vat. p. 600. sq. Integrum primus edidit *Klotz* in Musa Strat. p. 55. Alterum distichon protulit *Salmasius* in Scr. Hist. Aug. p. 146. *Alberti* ad *Hesych.* in προυνικοί. *Warton.* ad *Theocrit.* T. II. p. 75. Conf. *Schneider.* Peric. crit. p. 47. sq. Lascivum sibi puerum optat. *Martial.* IV. Ep. XLII. 9. de puero, quem velit: *Saepeque nolentem cogat, nolitque volentem, Liberior domino saepe sit ille suo.* — V. 1. στυγνὸς — κατηφής. tristis et ignavus. Ep. XVIII. στυγνὸς δή τι, Μένιππε, κατεσκέπασαι μέχρι πέζης. Ep. LIV. τί πάλιν δεδακρυμμένον ἢ τί κατηφές, παιδίον. Utrumque junxit *Philostr.* Epist. LIV. p. 941. τίς ἡ κατήφεια αὕτη; τίς ἡ νύξ; τί τὸ στυγνὸν σκότος τοῦτο; — V. 2. μηδ' εἴσης. Vat. Cod. μὴ δείσης. quaedam apogr. εἴης emendatum in apogr. Lipf. — παιδίον ἐξ ἀγέλης. quem *Callimachus* περίφοιτον ἐρώμενον vocat, *omnibus vulgantem corpus*, Epigr. I. *Schneiderus* malit sic intelligere: ne sis βοΐδης, i. e. εὐήθης, ut explicat h. v. ex *Menandro* sumtum *Eustath.* ad Od p. 962. *Jo. Philoponus*: ἀγέλαιος. ὁ ἀμαθής. ἀγελαῖος. ὁ ἀπὸ τῆς ἀγέλης. — V. 3. „Scribendum προὔνεικα. contractum enim est ex προένεικα. „Vide Hesychii interpp. ad προυνικοί. In Cod. scriptum „φιλήματα, quod ob sequens in pentametro φίλημα non „male a Salmasio mutatum videtur, licet λαλήματα nihil „fere aliud sit, quam λόγος, quod etiam infra recur„rit.“ *Br.* πορνικὰ φιλήματα. Vat. Cod. idque exhibet ap. Lipf. in cujus marg. πορνικὰ κεῖνα tentatur. Hujus conjecturae, minime ineptae, auctor hunc versum sic concepisse videtur:

ἔστω πορνικὰ κεῖνα φιλήματα — — —

Alii

Alii προύνεικα et πράνικα. In marg. ap. Guyet. et Ruhnk. προυνικά, i. e. *praecursoria*. Ibidem λαλήματα legitur. Sed in Comm. ad Scr. H. Aug. l. c. προύνικα φιλήματα edidit *Salmasius*. De προύνικος sive προύνεικος, utrumque enim scribitur, locupletius se aliquando acturum esse, promittens *Hemsterhusius* ad *Polluc.* IX. 96. p. 1082. fidem datam, quantum scio, non exsolvit. Multa de hoc vocabulo collegit *Schneiderus* l. c. *Hesych.* προύνικον. ὀξὺν. εὐκίνητον. et προύνικοι — δρομεῖς, ταχεῖς, ὀξεῖς, εὐκίνητοι. γοργοί. μισθωτοί. Byzantinorum esse vocem tradidit *Pollux* p. 782. — πρὸ ἔργων. In ap. Lips. προσέργων. Mihi vera videtur conjectura V. D. in marg. apogr. Lennep.

πρὸς ἔργῳ

i. e. *in concubitu*, *inter amplexus*. Hoc enim est ἔργον. De Venere et Marte *Lucian.* D. D. XVII. 1. T. II. p. 49. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν τοῦ λέχους καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν. ubi vide *Hemsterh.* — παίγνια. λόγος. Varias meritorii pueri nequitias recenset. Cf. ad Ep. VI. 5. — πληκτισμός, ut multa hujus generis, ex palaestra petitum. *Lucian.* de Gymn. §. 11. T. VII. p. 162. παιομένους γε καὶ διαπληκτιζομένους ἀνθρώπους καὶ πρὸς τὴν γῆν ἀρασσομένους. — Ceterum color, ut ap. *Petron.* Anth. Lat. T. I. p. 656. *Dicta, sales, lusus, sermonis gratia, risus Vincunt naturae candidioris opus.*

LII. Vat. Cod. p. 601. „Ex hoc et gemello altero „XCV. transtulit Ausonius Ep. CXIX. Nam, ut vere „monuit Salmasius ad Histor. Aug. p. 53. omnia sua „Burdigalensis noster e graecis de verbo ad verbum ex„pressit, vel de latinis veteribus adumbravit. Alterum „quod in Planudea extat p. 188. monachus aut dor„miens, aut nihil omnino intelligens, in florilegium „suum recepit." *Br.* — V. 3. μέσος γὰρ ὑπ. Vat. Cod. ὁ γάρ. Sched. Lacroz.

LIII. Vat. Cod. p. 601. Vitiis inquinatum edidit *Klotz* in Mus. Strat. p. 56. unde eum in sensu carminis

perspiciendo caecutiisse, mirari noli. Conf. *Schneider* Per. crit. p. 51. — V. 1. Εἰ μέν. Si rudis esses eorum, quae te rogo. ἀμύητα. *in amore rudis. Propert.* II. 25. 82. *Sum rudis ad Veneris furtum*, Paridi Helena scribit ap. *Ovid.* XVII. Epist. 141. Cf. *Burmann.* ad Anth. Lat. T. I. p. 697. Noster Ep. XLVII. πρὸς τὸ θέλειν οὐκ ἀμύητα γελᾷ. *Aristaenet.* L. I. Epist. XIV. p. 36. ᾤηθητε δέ με ῥᾳδίως ἐξαπατᾷν, ὡς ἐρωτικῶν ἀγύμναστον παῖδα καὶ παντελῶς ἀμύητον Ἀφροδίτης. Cf. L. II. Ep. V. p. 80. et L. II. Ep. VII. p. 87. *Achilles Tat.* L. V. 15. p. 212. μυηθῶμεν οὖν, ὦ φίλτατε, τὰ τῆς Ἀφροδίτης μυστήρια; Id. L. V. 26. p. 237. οὐκ αἰσχύνομαι τὰ τοῦ ἔρωτος ἐξαγορεύουσα μυστήρια· πρὸς ἄνδρα λαλῶ μεμυημένον. Quaedam hujus generis attigit *Lennep.* ad *Coluth.* II. 1. p. 80. Ad sensum totius distichi facit *Philostrat.* Epist. XLIII. p. 933. εἰ σωφρονεῖς, διὰ τί ἐμοὶ μόνῳ; εἰ χαρίζῃ, διὰ τί μὴ κἀμοί; — ὑπὲρ οὗ σ' ἔτι πείθω. Persuadendi conatum h. v. significat, praesertim in re amatoria. Vide *Villoison.* ad *Longum* p. 144. — V. 2. ὀρθῶς αἰδεῖσαι. sic Vat. Cod. Praeclare hoc emendavit *Salmasius* in marg. Guy. et Ruhnk. — δείσαις firmat *Martial.* L. XI. Ep. 79. *Paedicare semel cupido dabit illa marito, Dum metuit teli vulnera prima novi.* Lusus in Priap. nr. III. *Quod virgo prima cupido dat nocte marito, Dum timet alterius vulnus inepta loci.* — V. 3. τεχνίτην. postquam te dominus hujus artis mysteriis imbuit, cur dare recusas — *quod tu Des licet assidue, nil tamen inde perit*, ut idem ille dixit in Lusibus. — In ap. Voss. δεσποτικῇ κοίτῃ. — τεχνίτην. Etiam in his nequitiis τέχνη quaedam locum habebat. Hinc de puella *Philodem.* Ep. XXI. ὦ κακοτεχνοτάτου κινήματος. *Automed.* Ep. III. κακότεχνα σχήματα. *Nicarch.* Ep. IV. 3. εὑρήσεις τεχνῖτιν. — V. 5. 6. Plane sic hi versus leguntur in membr. optimo sensu. ὃς referendum ad δεσπότης, quod vocabulum in δεσποτικῇ κοίτῃ latet. Comparationem poëta instituit inter amorem herilem et eum, quo ipse pue-

rum amplexurus sit. — ἐπὶ τὸ χρέος. Apogr. quaedam ἐπί τι χρ. Tanquam ad debitum solvendum, ita te dominus vocat. εἶτ' ἀπολύσας. ἀπολῦσαι dicitur creditor debitorem, quem pecunia soluta dimittit. Vide *Lennep.* ad *Phalar.* p. 219. — λόγον. apogr. quaedam. unde *Herelius* in Anim. crit. miscell. λόγων correxit. — V. 7. Quanto melior tua ap. me erit conditio! Non enim cum domino, sed cum amante ex aequo ludes, mecum confabulaberis, et omnia rogatus, nihil jussus facies. In his *Br.* iterum optimi Cod. fidem secutus est. Apographa in diversa abeunt. Qui v. 7. ex Cod. Leidensi protulit *Valcken.* ad *Ammon.* p. 107. laudat emendationem *Jos. Scaligeri:* ἀλλ' ἦν δ' ἔνθα τρυφῆς, παίσεις ἴσα — quam etiam in marg. ap. Lennep. reperio. Nihil melius quam membranarum lectio.

LIV. Vat. Cod. p. 601. Edidit *Klotz* ad *Tyrt.* p. 75. *Toup.* in Cur. poster. ad Theocr. p. 10. De puero, non amplius ludicris contento, sed mercedem poscente. In eodem argumento versatur *Glaucus* Ep. I. ubi vide not. — V. 1. Tristem et lacrymantem alloquitur. — V. 2. „Scr. εἰπόν. imperativus est, ut infra LX. μή σ' ὀδυνῶ. Sic codex. [μὴ δ' ὀδυνῶ potius.] Sed mendose. „Scribendum μηδ' ὀδυνῶ. *Dic aperte, ne doleas, quid* „*vis?*“ *Br.* Apogr. Lips. μὴ δ' ὀδυνᾶ. *Klotz.* ὀδύνα. *Brunckii* emendationem occupavit *Salmas.* in marg. ap. Guy. et Ruhnk. — ἁπλῶς εἰπόν. *Aristaen.* L. II. 7. p. 83. ἔφη πρὸς ἐκεῖνον ἁπλῶς, μηδὲν ποικίλλουσα. — V. 3. χεῖρα. Vat. κοίλην. *Tibull.* L. II. 4. 13. *Nil prosunt elegi, nil carminis auctor Apollo; Illa cava pretium flagitat usque manu.* ubi Ill. *Heynius* comparat *Sueton.* in Vesp. c. 23. — ¶. 372.] V. 5. „κοπτῆς. Vide Hesychii Interpp. ad κοπτά· μελίπηκτα. „Male in cod. scriptum φιλίης.“ *Br.* Non tibi jam mellitae placentae satis placent, nec sesama, nec nuces, quibus antea delectabaris scilicet. κοπτοπλακοῦντος confectionem describit *Athen.* L. XIV. p. 647. F. cum quo conf. *Intrpp. Polluc.* VI. 81. Inter bellaria κοπτῆς et σησάμης

junctim mentionem facit *Clearchus Solensis* ap. eund. p. 649. A. In marg. ap. Guyet. et Ruhnk. κοπτῆς γε φίλης tentatur. *Klotz* dedit, ex sua, sed prava emendatione: κοπτὸς πλακοῦς φίλος. — V. 6. „καρύων. „dexteritas nucum acervos nucibus petendi et dejiciendi." *Br.* post *Salmasium*. εὐστοχίη etiam *divinandi felicitatem* significare potest, qualis regnat in illo ludo, quem ἀρτιασμὸν vocant. *Pollux* IX. 101. τὸ δὲ ἀρτιάζειν ἐν ἀστραγάλων πλήθει κεκρυμμένων ὑπὸ ταῖν χεροῖν, μαντείαν εἶχε τῶν ἀρτίων ἢ καὶ περιττῶν. ταὐτὸ δὲ τοῦτο καὶ κυάμοις καὶ καρύοις καὶ ἀμυγδάλαις. *Ovidius* in Nuce v. 73. utrique interpretationi favet:

Has puer aut certo rectas dilaminat ictu,
Aut pronus digito bisve semelve petit.
Quatuor in nucibus, non amplius, alea tota est,
Cum sibi suppositis additur una tribus.
Per tabulae clivum labi jubet alter, et optat,
Tangat ut e multis quamlibet una suam.
Est etiam, par sit numerus qui dicat an impar:
Ut divinatas auferat augur opes.

Vide *Meursium* de Ludis Gr. c. VI. — V. 7. ὡς ὁ διδάξας. Sic fere *Tibullus*, ubi in eodem argumento versatur, L. I. 4. 59. *At tibi qui Venerem docuisti vendere primus, Quisquis es, infelix urgeat ossa lapis.* In re diversa *Propert.* L. II. 14. 31. *Illi sub terris fiant mala multa puellae, Quae mentita suas vertit inepta comas.* *Ovid.* I. Amor. X. 11. *Cur sim mutatus, quaeris? quia munera poscis. Haec te non patitur causa placere mihi.* — In fine apogr. Lips. ἠφάνισεν. ut infra Ep. LXII. τὸν πηλὸν τοῦ Διὸς ἠφάνισας. *Philipp.* Epigr. III. τὴν ἀκμὴν ὡς ῥόδον ἠφάνισας. Nostra forma utitur *Rufin.* Ep. XXXVIII. νῦν μοι προσπαίζεις, ὅτε τὰς τρίχας ἠφάνικάς σου.

LV. Cod. Vat. p. 601. Ad puerum parieti applicantem femora. — V. 1. τὴν ὀσφύα. Notanda forma, ut

ὀφρύα Ep. XXVIII. 1. Hyacinthus, puer, τὴν ὥραν τῶν ὀσφύων ὑπεκφαίνει ap. *Philostr.* Imag. I. 24. p. 799. si recte emendavimus pro ὀστῶν. Ap. *Lucian.* in Asin. §. 6. T. VI. p. 136. latinus interpres verba, ἡ δὲ ὀσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται, non recte accepit, in quibus ἡ ὀσφὺς puellae sunt femora, et ἡμῖν aut per pleonasmum est additum, aut emendandum: ἡ δὲ ὀσφύς, νὴ Δί', ὑγρῶς ἐπικινεῖται. Alii aliter. — V. 2. Hoc loco et Ep. XLVIII. 5. Κῦρε. Ap. Lips. τί πειράζεις τὸν λίθον. Vide *Rubnk.* ad Tim. p. 210. De formoso puero *Philostr.* Epist. L. p. 938. καὶ καθῆσθαι (δοκεῖς), ait, πείθων τοὺς λίθους. — οὐ δύναται. Vide ad Ep. X. 1.

LVI. Vat. Cod. p. 601. — Paederasta ad puerum. Δός μοι. Cf. ad Ep. XLVI. — βάλε pro λάβε frustra tentavit *Salmas.* in marg. ap. Guyet. — τὴν χάριν. amplexus tuos gratis mihi imperti. — ὡς βασιλεύς. Regium enim est donare. Anaxilaus, Rhegii tyrannus, rogatus, τί τῆς τυραννίδος μακαριώτατον, ἔφη, τὸ μηδέποτε εὐεργετοῦντα νικηθῆναι. *Stob.* T. XLVI. p. 326. 42. διδόναι μᾶλλον ἢ λαμβάνειν βασιλικώτερον. *Themist.* Or. VIII. p. 118. C.

LVII. Vat. Cod. p. 601. Edidit *Klotz* in Mus. Strat. p. 50. et iterum ad *Tyrt.* p. 28. Similia comparavit *Schneider.* in Peric. crit. p. 37. — *Philostr.* Epist. LIX. p. 943. μέλλοντες ἐγγηράσαμεν· — πρὶν οὖν σοῦ τὸ ἔαρ ἀπελθεῖν ὅλον, καὶ χειμῶνα ἐπιστῆναι, δὸς αὐτό, πρὸς ἔρωτος. Idem Epist. XXXIII. p. 929. ἔστιν ἔαρ καὶ κάλλους καὶ ῥόδων. *Appulejus* in Anth. Lat. T. I. p. 659. *Tu mihi da contra pro verno flore tuum ver.* — V. 2. Κύριε βούλευσαι. Sic Cod. Vat. Sed scribendum videtur:

Κῦρι, βεβούλευσαι — —

Κῦρις enim ille appellatur, non Κύριος, Ep. LV. et XLVIII. — καλάμη. Vide Anim. ad *Asclepiad.* Ep. I. T. I. P. II. p. 22.

LVIII. Vat. Cod. p. 601. In obscoenam sui partem poëta invehitur, quae, puero omnia praebente,

officium negaverat. Similem apostrophen vide ap. *Ovidium* III. Amor. VII. 67. *Petronium* c. 132. *Maximian.* Eleg. V. 83. sqq. et inprimis *Scythin.* Ep. II. ubi vide Not. T. II. P. I. p. 276. — V. 1. ἢ εὔτονος. Vat. Cod. καὶ emendatum in ap. Lennep. Sic plane *Ovidius* l. c. *Nostra tamen jacuere, velut praemortua, membra Turpiter, hesterna languidiora rosa. Quae nunc ecce! rigent intempestiva, valentque: Nunc opus exposcunt, militiamque suam.* — V. 2. ὅλον. Vat. Cod. ὅλως apogr. Lennep. — ἀνάπνευσις. Cf. Ep. III. 4.

LIX. Vat. Cod. p. 601. sq. Duo priora disticha protulit *Warton.* ad *Theocr.* T. II. p. 237. Integrum *Klotz* ad *Tyrt.* p. 82. Ad puerum tenellum in bellum proficiscentem. Felicem poëta praedicat Achillem, cui hic puer alter Patroclus futurus sit. — V. 1. στρατιῆς. Vat. Cod. στρατιὴν emendavit *Salmas.* in marg. Guyet. et Ruhnk. Sed revocanda Codicis lectio. Nam ἐπί, motum ad locum significans, cum tribus casibus promiscue construitur; quod docuit *Brunck.* ad *Aeschyli* Prometh. v. 663. ad *Apollon. Rhod.* IV. 580. et ad *Aristoph.* Thesm. v. 69. p. 88. — πῶς ἀ. *Wart.* vitiose. — V. 2. οὗτος ἐρᾶ. Vat. Cod. Optima est *Salmasii* emendatio ὅρα. *Vide, quid agas, consilium muta.* — οὗτος et ὦ οὗτος. vulgaris, ap. Atticos praesertim, compellandi ratio, quam accurate explicuit *Lennep.* ad *Phalar.* p. 94. Cf. *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 280. — V. 4. κρύψει. *Et texit galea barbara molle caput,* Hippolyte ap. *Propert.* L. IV. 3. 44. — V. 5. 6. Patroclum Achilli in deliciis fuisse, communis erat seriorum temporum opinio. De puerorum amore *Sext. Empir.* Hypot. Pyrrh. III. 24. p. 176. καὶ τὴν Ἀχιλλέως πρὸς Πάτροκλον διάπυρον φιλίαν εἰς τοῦτο ἀνάγουσί τινες. ubi vide *Fabric.* Adi et *Solan.* ad *Luciani* Amor. §. 54. T. VI. p. 319. et *Drelincourt* in Achill. Homer. p. 115. Eodem respexit *Theocrit.* Eid. XXIX. 34. —

Patrocli nomen in ap. Lipf. forte cum κλιτεῖς permutatum, infelicem *Klotzii* conjecturam peperit.

¶. 373.] *LX.* Vat. Cod. p. 602. Edidit *Klotz* ad *Tyrt.* p. 98. Ad puerum arridentem amico, fed nunquam ad ejus preces refpondentem. — V. 2. ταῦτα. Vat. Cod. et *Klotz.* πᾶσι φίλε. *Klotz.* πᾶσι φίλεις. Ap. Lipf. In membranis eft πασι φιλε, accentu aut nullo, aut obfcure appicto. Nomen pueri h. l. recte effe pofitum, dubitare noli. — In fine *Klotz.* verba minus integra putans, γελᾷς fufpicatur. Interrogandi figno pofito omnis difficultas tollitur.

LXI. Vat. Cod. p. 602. Edidit *Klotz* in Muf. Strat. p. 51. Conf. *Schneider.* Peric. crit. p. 39. Ad grammaticos, mercedem pro pueris erudiendis pofcentes. Se aut gratis, aut mercede etiam infuper appenfa, illorum fe magiftrum fore profitetur. — καὶ μισθούς. Vat. Cod. recte. In ap. Lipf. et Lennep. τοὺς μ. quod minime ferendum. Initio periodi καὶ magna cum gravitate pofitum, admirationem et indignationem fignificat. — V. 3. τε λαλῆσαι. ap. Ruhnk. in contextu. — V. 4. χρυσέων. Vat. Cod. χρυσίων. Ap. Lipf. — V. 5. φιλεῖται Sched. Tryll. In marg. φιλείτω. quae eft membr. lectio. φιλῆσαι nefcio quis tentavit ap. *Klotz.* — Si quis formofos habet pueros, mihi eos tradat, et me beneficio obftringet et quodcunque voluerit mercedis loco a me accipiet. In ult. verf. μηδὲν ap. quaedam. — In fine verfus ap. Lipf. interrogandi nota perperam ponitur. τί θέλει eft pro ὅ τι θέλει. de quo vide notata ad *Callimachi* Ep. I. 2. Tom. I. P. II. p. 252.

LXII. Vat. Cod. p. 602. Edidit *Klotz* in Muf. Strat. p. 51. Conf. *Schneider.* Per. Cr. p. 39. In apogr. Lipf. et in Sched. Tryll. junctim legitur cum Ep. LXIII. Poëta mythum de Prometheo feftive interpretatur. Poenas illi a Jove irrogatas effe, quod luto, unde ho-

mines fingebat, pilos et barbam admiscuerit. — V. 2. ἠφάνισας. *corrupisti.* ut Ep. LIV. 4. οἷόν μου παιδίον ἠφάνικεν. *Hesych.* ἀφανίζειν. σήπειν. ἀπολλύειν. Cf. *Thom. Mag.* p. 130. sq. et *Alberti* Obss. ad Matth. VI. 19. 20. — V. 5. εἶτα δέ. *Klotz.* — V. 6. ἐκ Διός. *Klotz.* et Sched. Tryll. καὶ *Schneiderus* restituit ex ap. Lips.

LXIII. Vat. Cod. p. 602. Edidit *Klotz.* in Mus. Str. p. 52. (cf. *Schneider.* Per. cr. p. 40.) qui hoc carmen compositum putat in tabulam pictam, Ganymedis raptum exhibentem. Ejusmodi imagines ii certe ante oculos habebant, qui primi in hoc argumento luserunt; Noster autem expressit *Meleagr.* Ep. XL. ubi vide not. — V. 1. δῖον *Klotz* male cum παῖδα conjunxit. — V. 2. διφυεῖς πτέρυγας. *Meleag.* Ep. XLII. διφυῆ ταρσὸν ἀνεὶς πτερύγων. *Posidipp.* Ep. XIII. Occasioni ταρσοὺς διφυεῖς, i. e. διεροὺς tribuit. — V. 3. στῖχε. Vat. Cod. et in fine μῆδε θεῖη. (sic) quod certa emendatione correxit *Salmas.* — V. 4. καλύκων. quaedam apogr. — V. 5. γαμψώνυχε. *Klotz.* — ταρσὸς h. l. pro pedibus ponitur, ut ap. *Anacreont.* Od. VIII. 4. ubi vide *Fischerum* p. 38. — Similia timet auctor Ep. ἀδεσπ. VI. αἰετέ, τὸν χαρίεντα — πῶς ἔφερες; μή που κνίσματ' ὄνυξιν ἔχῃ. *Martial.* L. I. Ep. VII. *Aetherias, aquila puerum portante per auras, Illaesum timidis unguibus haesit onus.* — ἀλγήσει. *Klotz.* ἀλγήσῃ Cod. et sic hunc versum laudat *J. Fr. Gronov.* in Lectt. Plautin. ad Rudent. II. 1. 21.

¶. 374.] *LXIV.* Vat. Cod. p. 602. Primum distichon *Salmas.* protulit ad Scr. Hist. Aug. T. I. p. 800. Duo posteriora ad T. I. p. 520. et hinc *G. Cuperus* in Obss. crit. I. 22. p. 91. Integrum *Ruhnk.* Epist. crit. p. 66. *Toup.* in Addend. ad Theocr. p. 392. Conf. *Schneider.* Per. crit. p. 78. Historia de paedotriba, puerum in alia, quam ipsi mandatum esset, palaestra exer-

cente. — V. 1. λεῖον. ut Ep. XI. — V. 2. εἰς τὸ γόνυ κάμψας. (male ap. Lipſ. κάμψαι.) idem quod κατακλίνας Ep. XLVIII. εἰς τὸ γόνυ κάμπτεσθαι *ingeniculare* vocat *Aelius Lamprid.* in Vita Heliogabali c. 5. p. 800. *Agebat praeterea domi fabulam Paridis, ipſe Veneris perſonam ſubiens, ita ut ſubito veſtes ad pedes defluerent, nudusque una manu ad mammam, altera pudendis adhibita, ingenicularet, poſterioribus eminentibus in ſubactorem rejectis et oppoſitis. Juvenal.* X. 224. *quod diſcipulos inclinet Hamillus.* Facete Palaeſtra ap. *Lucian.* in Lucio c. 10. νῦν, ἔφη, δείξεις, εἴπερ νέος εἶ καὶ εὔτονος παλαιστὴς, καὶ εἰ ἐπίστασαι ποιεῖν τὰ ἀπὸ γονατίου· καὶ πεσοῦσα ἐπὶ τοῦ λέχους εἰς γόνυ, ἄγε δὴ σύ, ὁ παλαιστής, ἔχεις τὰ μέσα κ. τ. λ. et *Ariſtoph.* in Pace v. 894.:

> Ἔπειτ' ἀγῶνά γ' εὐθὺς ἐξέσται ποιεῖν
> ταύτην ἔχουσιν αὔριον καλὸν πάνυ,
> ἐπὶ γῆς παλαίειν, τετραποδηδὸν ἑστάναι,
> καὶ παγκράτιόν γ' ὑπαλειψαμένοις νεανικῶς
> παίειν, ὀρύττειν, πὺξ ὁμοῦ καὶ τῷ πέει.

In verbo παιδοτριβεῖν ſimiliter luſit *Automed.* Ep. I. qui paedotribam a pulcris pueris circumdatum conſpicatus, ἐγὼ παίζων δὲ πρὸς αὐτὸν φημί· Σὺ καὶ νύκτωρ, φίλτατε, παιδοτριβεῖς; — V. 3. χεῖρί. et κώκκους. Vat. Cod. Cf. ad Ep. VI. 8. *Addaeus* in Ep. nuper edito a cl. *Huſchkio* in Anal. crit. p. 260.:

> Ἥν τινα καλὸν ἴδῃς, εὐθὺς τὸ πρῆγμα κροτεῖσθω·
> Βάζ' ἃ φρονεῖς, ὀρχῶν δράσσεο χερσὶν ὅλαις.

non ſic, ſed ὄρχεων ſcripſiſſe videtur, niſi forte ἔργων malis, quod etiam ſenſum haberet aptiſſimum, ſecundum ea, quae diximus ad Ep. LI. 3. — V. 5. „ὃς δὲ „τάχος. male in Cod. ſcriptum ὡς. ὅς, i. e. οὗτος, ὁ παιδο„τρίβης. repoſuerat jam Salmaſius.“ *Br.* ὡς non eſt in membranis, ſed in vitioſis apographis. — Domino pueri accedente, paedotriba nihil ſe turpe admiſiſſe ſimulans,

puerum reclinavit, pedes ejus pedibus ſubvinciens et collum manibus ſtringens. Sic enim ſolent palaeſtritae. *Lucian.* in Gymn. §. 1. T. VII. p. 155. οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι καὶ λυγίζουσι. — τέλος δὲ ἤδη περιπλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστέρα, τὸν πῆχυν ὑπεβαλὼν τῷ λαιμῷ, ἄγχει ἄθλιον. Cf. c. 31. p. 191. *Philoſtrat.* II. Imag. 6. p. 819. δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπτιασμῶν τε, — καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς περιγίνεσθαι χρή, οἷον (f. τὸν) πίπτοντα· δεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ τέχνης εἰς τὸ ἄλλοτε ἄλλως ἄγχειν. De ὑπτιασμῷ vide praeterea *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 205. De reliquis *Cuperum* l. c. *T. H.* ad *Lucian.* D. D. T. II. p. 267. ed. Bip. et *Reimar.* ad *Dion. Caſſ.* T. II. p. 1182. — „In cod. minus bene ἐμπλέξας. [et „χειρί.] at v. 7. recte habet ἀπάλαιστρος." *Br.* Fallitur cl. editor; codex ἀπάλαιστος habet. ἀπάλαιστρον *Meleagro* Ep. XCVII. reſtituit *Reisk.* in Miſc. Lipſ. IX. p. 473. — V. 8. „φησὶ in cod. ſcriptum et ſervavit Toupius. At in „eleganti hoc carmine ferendum non erat, quum prae„ceſſiſſet προσέειπε. Vitium ſenſit *Ruhnkenius*, et ideo „mutanti illud προσέειπε in πρὸς ἀλείπτην aſſentitur. At „hoc a codicis ſcriptura longius recedit, et quum per ſe „ſatis intelligatur, aliptem eſſe, quem ſic increpat pueri „herus, frigidiuſculum eſt πρὸς ἀλείπτην. Veram lectio„nem, unica mutata litera, reſtitui, ſcribendo φημί. „*Finiſſez, je vous le dis, vous allez m'étouffer cet enfant.* „Ut in vernacula lingua *je vous dis*, ſic graecis φημὶ vim „in aſſeverationibus addit. Denique πνιγίζεις codicis „lectio eſt, et vera, quam docte tuetur Toupius, qua „mutata periret carminis acumen." *Br.* πυγίζεις ap. Lipſ. idque amplexus erat *Ruhnken.* in prima Epiſt. crit. editione, poſtea, meliora edoctus, in *Brunckii* et membranarum lectione acquievit. Quid verum eſſet, dudum ante *Toupium* viderat *Schneiderus*, qui tamen φησὶ tuetur, quod pedeſtres quoque ſcriptores voculas εἶπε, ἔφη, et ſimilia pleonaſtice intrudere ſoleant. Multa hujus

generis loca ex latinis scriptoribus collegit *Ruhnken.* ad *Rutil. Lup.* p. 20. *Vir Doct.* in Obss. Misc. Nov. T. X. p. 14. — πυγίζειν praetextatum est verbum et de utraque palaestra usitatum. *Aristoph* Nub. v. 1379. κᾆπειτ' ἔφλα με, κἀσπόδει, κἄπνιγε, κἀπέτριβεν. quae omnia sunt ambigue dicta. *Anaxilas* ap. *Athen.* L. XIII. p. 558. C. de Nanno meretrice, οὐ δύ' ἀποπνίξασ' ἑταίρους τὸν τρίτον θηρεύεται Ἔτι λαβεῖν; Eodem sensu dicitur ἄγχειν ap. *Anacreont.* L. II. Od. 21. juvenis puellam vino somnoque gravem, μὴ λέγοισι πεῖθων Τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει. ubi vide *Fischerum* p. 198. Jam vide, annon in hoc carmine omnia optime cohaereant. *Salmasius* tamen in marg. ap. Guyet. haec notavit: *Inconcinnum hoc Epigramma octostichis constans, male invicem sibi cohaerentibus.* Quae quid velint, non exputo.

LXV. Cod. Vat. p. 603. Formosum quendam puerum poëtae obviam factum esse puta. — V. 1. τερπνὸς. Ap. Lips. — V. 4. ὀπισθόμενον. quaedam apogr. Veteris cujusdam poëtae parodiam haec verba redolent. Plurima deorum simulacra in templis ita collocata erant, ut tergum videri non posset. Quare tanquam rem memorabilem in Veneris Cnidiae templo contra factum fuisse notavit *Lucian.* in Amor. §. 13. T. V. p. 270. ἔστι δ' ἀμφίθυρος αὐτῆς ὁ νεώς, καὶ τοῖς θέλουσι τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς καὶ κατὰ νώτου, καὶ ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. δι' εὐμαρείας οὖν ἐστι τῇ ἑτέρᾳ πύλῃ παρελθοῦσι, τὴν ὄπισθεν εὐμορφίαν διαθρῆσαι.

LXVI. Vat. Cod. p. 603. De juventute et amore, levi utroque et fugitivo, ad puerum. — V. 1. ἀταρπιτόν. In bene auspicata via congressi sumus, i. e. mutuo nunc amore fruimur; jam vide, ut etiam constans sit et firmus amor. Hunc sensum redditurus poëta non bene junxit ἀταρπιτὸν et μονίμην. Ad v. 1. haec notavit *Salmas.* in marg. ap. Guyet.: πῆς. ἀφ' ἧς πρώτης. *an* ἀπὸ πρώτης

„ἐλλειπτικῶς pro ἀπὸ πρώτης ἀρχῆς. Talis autem ordo erit: „ἣν φράζες, ἀπὸ πρώτης ἀρχῆς, ἀπ' αὐτῆς ἀρχομένης, πῶς etc. „placet. Et ſic lectio ἣν ἀπὸ πρ. maneat." — Verba ἀπὸ πρώτης per inprimis equidem reddiderim. — V. 4. „καίρια. ἀβέβαια. πρόσκαιρα. temporaria. Male in cod. „ſcriptum κύρια." Br. — V. 5. μενεῖ. ap. Lipſ. — εἰ δ' ἀφύλακτα μίμνετον. quae ſi non cuſtodita et obſervata manent. Haec mihi ſincera non videntur. Verbum requiro τῷ ἁρμοσθέντα oppoſitum, ut v. c. ἀποζευχθέντα, vel aliud, quod eandem vim habeat. Quare vide, an ſcribendum ſit:

εἰ δ' ἄφιλ' αὐτὰ
μίμνετον ἀλλήλων, ᾤχετ' ἀποπτάμενα.

alterum ab altero ſejunctum celerrime avolat. Eadem conſtructione ἄφιλα πάντων dixit Euripid. in Troad. v. 287. in Sophiſtae characteriſmo: ἄφιλα τὰ πρότερα φίλα τιθέμενος πάντων. quae olim amicitia juncta erant, ea ſejungit ab omnibus. — Iis, quae de juventute alata laudavimus ad Simonid. fr. II. Tom. I. P. I. p. 203., adde Theocrit. Eid. XXIX. 28. νεότατά γ' ἔχειν παλινάγρετον Οὐκ ἔστι· πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδίας φορεῖ· Κἄμμες βραδύτεροι τὰ ποτήμενα συλλαβεῖν.

LXVII. Vat. Cod. p. 603. In apogr. Guyeti hoc Epigr. junctum legitur verſibus 5 – 8. Ep. LXXVII. quod variis conjecturis locum dedit, quas commemorare ſupervacaneum ſit. Ineptum carmen, cujus ſenſum aperuit Brunckius: „Ammonius, ὄρῥος λέγεται ὁ περὶ τοὺς „γλουτοὺς τόπους, ὃν τινες ταῦρον λέγουσιν. hic podicem „notat, unde intelligitur, quid ſit κύων, qui deinde „aenigmatice vocatur Ἡρακλέους ἄλοχος. Scilicet Herculis „conjux fuit Ἥβη, quod nomen appellative pubem ſignificat; hic autem penem. ὑγρανθεῖσα Δημήτηρ eſt ἡ πεπεμμένη τροφή, retrimentum in ima alvo." Br. — Simili ratione in Ἡρακλείας nomine luſit M. Argentarius T. II.

p. 529. (Ed. Lipſ. p. 245.) ἤ σοι τοὔνομα τερπνὸν ἀφ' Ἡρακλῆος ἐχούσῃ, Μάχλε, φιλεῖν ἥβην κέκριται ἠϊθέων; ubi vide not. In vocabulis ταῦρος et κύων reſpicitur ſimul ad aſtra hujus nominis. Hinc φλογόεις κύων. καῦματ' ὀπωρινοῖο κυνὸς dixit Auctor Ep. ἀδεσπ. CCLX. Cf. *Huſchke* in Anal. crit. p. 232. ſq. *Flagrantis atrox hora Caniculae. Horat.* III. Carm. XIII. 9. — V. 3. καρποδόχου μητέρος. Vat. Cod. Noſtrum eſt in ſched. Tryll. et Lacroz. In prioribus etiam ὑπαντέισης. Ad ſenſum inprimis facit *Juvenal.* XI. 43. *An facile et pronum eſt agere intra viſcera penem Legitimum, atque illic heſternae occurrere coenae.*

¶. 375.] *LXVIII.* Cod. Vat. p. 603. Poëta puero, quem deperibat, peregre profecto, noctium, quas ſine eo tranſigebat, ſolitudinem conqueritur. — V. 1. μυδαλέεντα. Vat. Cod. *Aeſchyl* Perſ. 537. διαμυδαλέοις δάκρυσι κόλπους τέγγουσα. *Paul. Silent.* Ep. XXXVII. ὀφθαλμοὶ — κρυεροῖς δάκρυσι μυδαλέοι. — Pro ὄμματα ap. Lipſ. vitioſe ἄμματα. — πεφυρμένος hinc fortaſſe ſumſit *Rufin.* Ep. XXV. in loco huic noſtro ſimillimo: οὐκ ἔτι βαστάζω, μὰ τὰ σ' ὄμματα, τὴν φιλέρημον Καὶ τὴν μουνολεχῆ σεῖο διαζυγίην. Ἀλλ' αἰεὶ δακρύοισι πεφυρμένος .... Similiter *Apollon. Rhod.* L. III. 673. δάκρυσιν ὄσσε πεφυρμένα. *Tibull.* L. I. VIII. 53. *Vel miſer abſenti moeſtas quam ſaepe querelas Conjicit et lacrymis omnia plena madent.* — V. 2. ἄγρυπον. Vat. Cod. ἀμπαύω de conatu accipiendum, animum, curis et triſtitia excruciatum (ἀδημονίῃ ἄγρυπνον), tranquillum reddendi. — τῆς ἀδημονίας τὸ βάρος ἐπικουφίζειν dixiſſe videtur in ſimili re *Ariſtaen.* I. Ep. XVI. p. 41. monente *Ruhnkenio* ad Callim. fr. LXVII. p. 441. quamquam alii aliter. — V. 3. ἥ με κατουν ἐδάμασεν. Vat. Cod. cui corruptiſſimae lectioni elegantiſſimam ſubſtituit cl. editor, et in qua nihil deſideres, niſi majorem cum membran. ſcriptura ſimilitudinem. Sic enim librarios aberraſſe, ut κατουν et πόθος confunderent, nemo facile cre-

diderit. Amplectenda igitur elegans conjectura *Huschkii* in Anal. crit. p. 163.:

ἄγρυπνον ἀμπαύω θυμὸν ἀδημονίῃ,
ἥ με χατοῦντ' ἐδάμασσεν ἀποζευχθέντος ἑταίρου.

Comparat cl. auctor *Homer.* Odyss. β. 249. de Penelope: οὔ κεν οἱ κεχάροιτο γυνή, μάλα περ χατέουσα, ἐλθόντ'. *Apollon. Rhod.* L. I. 887. τὰ δέ οἱ ῥέε δάκρυα χήτει ἰόντος. *Propert.* L. IV. El. III. 27. *Diceris et macie vultum tenuasse: sed opto E desiderio sit color ille meo.* — V. 4. „εἰς ἰδίην „ἔφερον. alterum apogr. ἔφεσον. in quibus nullus omnino „sensus." *Br.* Membranae legunt:

μοῦνον ἐπεί με λιπὼν ἐσιδίην ἔφεσον.

Lectionem ἔφεσον depravatam esse vix putaverim, praesertim propter imitationem *Rufini* Ep. XXV. in quo carmine μεγάλης νηὸς Ἀρτέμιδος, i. e. Ephesus, commemoratur. Vitium igitur haerere videtur in ἐσιδίην, quod utinam attigisset perspicacissimus *Huschkius*. Mihi in mentem venit scribere:

μοῦνον ἐπεί με λιπὼν ἦλθε σύδην Ἔφεσον.

postquam me solum relinquens Ephesum contendit. Omissa nimirum syllaba ἦλθ', ex reliquiis utriusque vocabuli facile εσιδιην oriri potuit. ἦλθε σύδην, ut ille ap. *Menandrum* — ἐνθένδε πῶς γ' Ἐλευθερῶν Ἀπῆλθεν εὐθὺς ὡς ταχύ. ut emendavit *Valcken.* ad *Ammon.* p. 90. σύδην αἱροῦνται φυγὴν dixit *Aeschyl.* Pers. 480. ἦλθεν autem h. l. positum pro ἀπῆλθεν, ut saepe. Vide quae collegit *Arnzenius* in Epist. crit. de quibusdam Pindari locis p. 31. Quod si cui non satis placuerit, is per me legat:

ἔσσυτο εἰς Ἔφεσον.

quod tamen longius abest a Vat. Cod. vestigiis. — V. 5. Revocanda membr. lectio Θεόδωρος, quae non consulto mutata est. Cf. Ep. LXXXVI.

LXIX. Vat. Cod. p. 603. Edidit *Klotz* in Mus. Strat. p. 57. „Hujus distichi sententia opposita est sen-

„tentiae ſuperioris carminis LXV.“ *Br.* Fortaſſe hoc diſtichon ſuperiori illi Epigrammati primitus annexum erat, ſic fere:

> Τερπνὸν ὅλως τὸ πρόσωπον ἐμοὶ προσιόντος ἀπαρκεῖ·
> οὐκέτι δ' ἐξόπιθεν καὶ παριόντα βλέπω.
> οὕτω γὰρ καὶ ἄγαλμα θεοῦ καὶ νηὸν ὁρῶμεν
> ἀντίον, οὐ πάντως καὶ τὸν ὀπισθόδομον.
> ἢν δ' αὖ καὶ παριδεῖν ἐθέλω καλὸν ἀντισυναντῶν,
> βαιὸν ὅσον παραβὰς εὐθὺ μεταστρέφομαι.

Judicent alii. — V. 1. *παριδεῖν*, i. e. *παριόντα ἰδεῖν*. Si quem puerum praetereuntem videre cupio. — *ἄν τι συν.* Vat. Cod.

LXX. Vat. Cod. p. 603. Edidit *Pierſon.* in Praef. ad Moer. XIV. De juſto tempore puerilis amoris. — V, 1. Neque nimis tenera aetate ſit puer, quem amare velis, neque exoletus. *ἠλιτόμηνον. πρόωρον. ὠμόν. οὐκ ἐν τῷ δέοντι μηνὶ τεχθέντα. Heſych.* Vide *Homer.* Il. τ. 118. Hoc loco is eſt, qui nondum juſtum annorum implevit numerum. Talis puer dicitur *ἁμαρτεῖν εἰς καιρόν*, quaſi peccare in ipſam illam aetatulam, quae nondum *aequare amorem* valet, ut loquitur *Virgil.* Aen. V. 474. — *ἄφρονα*, a puero ad tempus translatum epitheton de eo, qui ſenſum amoris nondum habet. Sic hunc locum interpretari malim, quam *ἁμαρτεῖν* de pudicitia violata, quo ſenſu ap. recentiores paſſim occurrit. Vide *Elsnerum* Obſſ. ſacr. ad Joann. Ev. VIII. 11. — V. 2. *τῷ πείθοντι φίλῳ.* amatori pueri. *πείθειν* ſic fere Ep. LIII. *εἰ μὲν ἔφυς ἀμύητος ἀκμὴν ὑπὲρ οὗ σ' ἔτι πείθω.* et ap. *Philoſtrat.* Ep. L. p. 938. quem locum adſcripſimus Ep. LV. — V. 2. *φέρε.* Vat. Cod. — V. 3. Turpius etiam eſt, ſi quis annis pubertatis exactis (*ὁ παρήλιξ*) ſe amanti morigerum praebet. — Ante *παιδικὰ* Cod. Vat. *καὶ* inſerit. — V. 5. *τὰ μὲν οὐκέτι*, ad exoleti aetatem, *τὰ δ' οὔπω*, ad immaturam referri debet.

LXXI. Vat. Cod. p. 603. Edidit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 197. unde ſumſerunt *van Eldick* in Suſp. p. 30. et *Toup* in Animadv. ad Schol. Theocr. p. 215. Ad Alexin puerum, deflorescente pulcritudine, ſuperbiae, quam olim in amantes exercuerat, Nemeſi poenas pendentem. Conf. *Rufin.* Ep. XXXII. — V. 1. ὡς ἀγαθή. quandoquidem amantium injurias ulciſcitur. — ὑπὸ κόλπον πτύομεν. *veniam a deis ſpei alicujus audacioris petimus in ſinum ſpuendo.* *Plin.* Hiſt. Nat. XXVIII. 4. *Lucian.* T. III. p. 259. ed. *Reiz.* ὑπερμαζᾷς γε καὶ ἐς τὸν κόλπον οὐ πτύεις; *Callimachus* ap. *Schol. Theocr.* Id. VI. 39. (fr. CCXXXV.) Δαίμων τί κόλποισιν ἐπιπτύουσι γυναῖκες. ubi non accedo ſententiae *Bentleji*, Καλλ. ὁ. αἰτίων· τρὶς κολπ. corrigentis. Lege potius:

— — Δαίμων, τῷ κόλποισιν ἐπιπτύουσι γυναῖκες.

Vide de hoc more *Caſaub.* in Lect. Theocr. c. VIII. *D. Herald.* ad *Martial.* VI. 29. p. 124. et quae de vi ſalivae in avertendis malis collegit *Wetſten.* ad N. T. T. I. p. 902. ſq. Quaedam huc pertinentia notavimus ad *Meſomed.* Hymn. in Nemeſ. v. 12. — V. 2. ὑστερόπουν. Vat. Cod. quod in pluribus eſt apogr. *Salmaſ.* emendaſſe videtur. ὑστερόπουν optime de dea, quae ſuperbos et injuſtos a tergo inſequitur. πάντως ὕστερον ἦλθε Δίκη. *Gregor. Nazianz.* Orat. XIX. p. 302. D. οὐχ ὑπερήμερος ἀπήντησεν ἡ ἀντίδοσις, οὐδ' ὀπισθόπους ἡ Δίκη, τοῦτο δὲ ποιητικόν. Ipſo vocabulo ὑστερόπους, ſed ſenſu nonnihil diverſo, utitur *Ariſtoph.* Lyſiſtr. 326. μῶν ὑστερόπους βοηθῶ. *Schol.* μὴ ὕστερος τοῦ καιροῦ ἦλθον εἰς τὸ βοηθῆσαι. Vide inprimis *Wyttenbach.* de S. N. V. p. 17. et *Mitſcherlich.* ad *Horat.* III. Carm. II. 29. p. 31. — V. 4. τὸ φθονερὸν κάλλος. pulchritudinem, quae longum ſui uſum mortalibus invidet. — V. 5. ἐλήλυθε. Vat. Cod. et ſic *Dorvill.* ἐπήλυθε. *Toup.* — „Dorvillius lectionem cod. ſervavit ὑπερχάλεπτος, in qua explicanda nugatur; Toupius τριχάλεπτος reponit. ἡ τριχάλεπτος δαίμων eſt ipſa Nemeſis, quae

„quae supra nominata; vox τριχάλεπτος composita est ex „τρὶς et χαλεπτός, idem quod χαλεπός, a χαλέπτω, τριχά-„λεπτος, τριχάλεπος et παγχάλεπος, *valde molesta.* Est qui-„dem in hac voce παρήχησις, et τὴν τρίχα innuit, in quo „argutiola est; sed vox ipsa τριχάλεπτος aliter explicari „nec potest nec debet." *Br.* Contra *Toupium*, qui suum τριχόλεπτος ita commendare conatur, ut pro λεπτόθριξ positum contendat, disputavit *Schneiderus* in Per. crit. p. 82. sq. Est autem in illo vocabulo studiose quaesita amphibolia, et respicitur simul ad τρίχα et λεπτός, ut in illis lusibus fieri solet, quos *calembours* Franco-Galli vocant. Nam ob id ipsum *molesta* (τριχάλεπτος) est Nemesis, quod puerorum genas pilis et barba foedat. Conf. inprimis *Automed.* Ep. II. T. II. p. 207. ibique notas. — *Van Eldick* suspicabatur ἡ πρὶν ἄελπτος δαίμων, ex *Horatio* IV. Od. X. 2. *Insperata tuae quum veniet pluma superbiae.* — οἱ θέραπες. De hac forma vide ad *Leonid. Tar.* Ep. XXXVII. Anim. T. I. P. II. p. 97. Adde *Ion. Chii* Fr. II. T. I. p. 161. — Servi et ministri pulchrorum amantes, notante *Dorvillio.* Juvenis ad puellam ap. *Aristaen.* L. II. 2. p. 75. δοῦλόν με θέλεις ἔχειν; ὡς ἐθελόδουλον ἔχε. — ἐρωτικὸς σοὶ διατελέσω θεράπων. — In παρερχόμεθα est contemtus significatio. *Rufin.* l. c. de vetula: ὡς δὲ τάφον νῦν σε παρερχόμεθα. Cf. *Mitscherlich.* ad Horat. T. II. p. 442.

¶. 376.] *LXXII.* Vat. Cod. p. 604. Felicem praedicat Eucliden quendam, quod, patre defuncto, non amplius impediatur, quominus amori indulgeat; dum ipse, sub patris nimium vivacis imperio, clandestinis furtis contentus esse debeat. — V. 3. εὔφρονα νεκρόν. Vat. Cod. quod minime contemnendum. Hoc enim ipso ille bonum erga filium animum (τὸν εὔφρονα θυμόν) demonstraverat, quod moreretur. Ut noster εὔφρονα νεκρόν, sic *Xenoph. Ephes.* L. II. 1. p. 31. φανοῦμαι νεκρὸς σώφρων. — παίζειν de venerea voluptate dixerat Sardanapa-

lus ap. *Arrian.* Exped. Alex. II. 5. 5. ἔσθιε καὶ πῖνε καὶ παῖζε (quae transscripsit *Suid.* T. III. p. 287.), sive secundum *Plutarch.* T. II. p. 336. C. ἔσθιε, πῖνε, ἀφροδισίαζε. Novissimo vocabulo etiam lascivius substituit *Apollodor.* ap. *Schol. Arist.* Av. 1022. ὄχευε. — V. 4. πατρὸς θανάτου. Cod. Vat. De impio filiorum in patres animo *Juvenal.* XIV. 250. *Jam nunc obstas et vota moraris: Jam torquet juvenem longa et cervina senectus.*

LXXIII. Vat. Cod. p. 604. *Stratoni* vindicat. In Planud. p. 472. St. 613. W. *Meleagro* tribuitur. De pulchritudinis brevitate. *Burmannus* hoc carmen comparavit cum Ep. Anth. Lat. L. IV. 152. p. 108. *Ac veluti formosa rosa, cum tempore prodit, Arescit certe tempore deinde suo: Sic tu coepisti primo formosa videri Tempore, sed subito desinis esse mea.* Theocritea Eid. XXIII. 28. καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστι, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει· Καὶ τὸ ἴον καλόν ἐστιν ἐν εἴαρι καὶ ταχὺ γηρᾷ — Καὶ κάλλος καλόν ἐστι τὸ παιδικόν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ — quae his nostris simillima sunt, ad *Tibullum* L. I. IV. 27. excitavit cl. *Heynius. Plinius* H. N. XXI. 1. *Natura flores odoresque in diem gignit, magna, ut palam est, admonitione hominum, quae spectatissime floreant, citissime marcescere.* — V. 1. εἰ κάλλει καυχᾷ. Hinc, ut videtur, *Rufinus* Ep. XV. ταῦτα δὲ στεψαμένη, λῆξον μεγάλαυχος ἐοῦσα. Ἀνθεῖς καὶ λήγεις καὶ σὺ καὶ ὁ στέφανος. ubi vide not. — γίγνωσκ' ὅτι. Vat. Cod. — V. 2. ἐῤῥίφη. Vat. Cod. — V. 4. ταῦτα δ' ὁ μὴ φθ. Vat. Cod. ὁμοῦ et ἐξεμάρανʼ ὁ χρ. Plan. Legendum, praeeuntibus membranis:

ταῦτα δ' ὁμῇ φθονέων ἐξεμάρανε χρόνος.

Vide *Bentlej.* ad Fr. Callim. nr. CCXCIII. et *Albertum* ad *Hesych.* v. ὁμᾶ. — χρόνος φθονέων. *fugit invida aetas. Horat.* I. Carm. XI. 7.

LXXIV. Vat. Cod. p. 604. Etiam hoc distichon sub *Meleagri* nomine legitur in Plan. p. 472. St. 613. W.

— μετάδος. ut *Plato* Ep. V. τῆς σῆς παρθενίης μετάδος. Ep. ἀδεσπ. LXXVIII. ζῶντί μοι, εἴ τί γ' ἔχεις, μετάδος. — V. 2. τί φοβῇ. *Ovidius* L. III. A. A. 88. *Gaudia nec cupidis vestra negate viris. Ut jam decipiant, quid perditis? omnia constant. Mille licet sumant, deperit inde nihil.*

LXXV. Vat. Cod. p. 604. In Eunuchum, qui, pulchros pueros alens, nec ipse eorum fructum habebat, nec aliis, ut haberent, permittebat. — V. 2. βλάβην. foede illorum pudicitia abutitur, solidae ac robustae voluptati impar. *Scelus illud ingens* significare videtur, quod in Pontico vituperat *Martial.* L. IX. 42. et L. XI. 23. — V. 3. „Suspecta mihi vox ῥόδα. An rosa in praesepi? „Notum est proverbium. Scribendum forte: ὄντως ὡς ὁ „κύων φάτνῃ ἔπι.“ *Br.* Equidem potius φάτνῃ a librario inculcatum putaverim, cui notissima erat paroemia, κύων ἐπὶ φάτνῃ, ἐπὶ τῶν μήτε χρωμένων, μήτε ἄλλους χρῆσθαι ἐώντων *Suidas.* Idem sensus subjectus esse potuit alii proverbio de cane rosas custodiente, rem ipsi inutilissimam. Viderint alii: mihi, quid scribendum sit, non succurrit.

LXXVI. Vat. Cod. p. 604. Ad puerum, de ejus perfidia. — V. 1. μισοπόνηρε. qui te pravos homines odio habere frustra simulas. χαῖρε. cum ironia dictum, sicuti χαίρειν ἐᾷν sive φράζειν Graeci dicunt ea, quae omittunt et negligunt. Parum adeo diversum vocabulum ab ἔῤῥε, quod in simili re usurpat *Meleager* Ep. LXIII. ἔῤῥε κακὸν κοίτης θηρίον, ἔῤῥε τάχος. — βάναυσε. Corpus vulgantem sic compellat *Automedon* Ep. II. ubi vide not. — V. 3. μηκέτι. Ex *Meleagro* expressa videntur l. c. τί θεούς; σὺ γάρ με λέληθας Ἔγνων· μηκέτι νῦν ὄμνυε, πάντ' ἔμαθον. — V. 4. τὸ πόσον. Sic recte membr. πόσον. Ap. Lips. *Philodem.* Ep. III. πόσου παρέσῃ; Similiter *Ovidius* II. Amor. VIII. 25. *Quod si stulta negas, index anteacta fatebor; Et veniam culpae proditor ipse meae. Quoque loco tecum*

fuerim, quotiesque, Cypassi, Narrabo dominae, quotque, quibusque modis.

¶. 377.] *LXXVII.* Cod. Vat. p. 605. Duo priora disticha protulit *Rubnken.* in Auctar. Emend. ad Hesych. p. 242. Secundum *Alberti* ad v. ἐπιπείρει I. p. 1375. Duo posteriora absunt h. l. ab ap. Lips. et junguntur Epigr. ἀδεσπ. IX. cum quo ea edidit *Schneider.* Per. crit. p. 92. Alius error in aliis apogr. de quo audiamus *Brunckium* in Praef. p. VIII. „Guieti festinatione et in„consideranția factum est, ut, quum duo simul vertisset „folia, primo disticho Epigrammatis Stratonis LXVII. „duo ultima disticha subjunxerit epigrammatis ejusdem „poëtae LXXVII. unde multis lectum carmen ἀσύστατον, „quod profecto qui voluerunt interpretari, ludibrium „debent, et quae media interjacent carmina XII. praeter „illorum alterius finem, alterius initium omiserit.“ — V. 1. ἀλλήλοις παρέχουσιν. Ad flagitiosam hanc rem significandam verbum excogitarunt graeci ἀλληλίζειν. ἀλλήλους περαίνειν. ut interpr. Lex. Msc. Sangerm. Quid sit περαίνειν, apparet ex *Schol. Theocr.* Eid. IV. 58. μύλλει. ἐλαύνει. ὠθεῖ. περαίνει. *Suidas:* περαίνειν. τὸ συνουσιάζειν. *Demetrius* ap. *Stob.* T. VI. p. 98. 6. ἡ τοῦ γείτονος ἀρέσκει σοὶ γυνή; πέραινε. Vide inprimis *Sopingium* ad *Hesych.* v. πέραινον. Nec tamen haec significatio obtrudenda *Stratoni* in voc. ἀντιπεραινόμενοι, quod *Albertus* fecisse videtur. Contextus potius flagitare videtur, ut haec sic explicemus: iidem se vicissim inscendunt, et concubitum perficiunt, modo agentes, modo patientes. — V. 6. ἵσταται δ' πρ. Vat. Cod. ἄντιον *Br.* tacite in contextum recepit. Si scripturae discrepantiam consideres, vix vera videtur emendatio. Caeterum nec hoc distichon, nec quae proxime sequuntur, satis integra puto. — V. 8. κνήθειν. Hujus paroemiae vestigium ap. *Suidam* in τὸν ξύοντα ἀντιξύειν. ἐπὶ τῶν βλαπτόντων τινὰς ἢ καὶ θεραπευόντων.

ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὄνων, καθ' ὅσον ἐκεῖνοι ὑπ' ἀλλήλων κνήθονται καὶ ἀντικνήθουσι.

LXXVIII. Vat. Cod. p. 605. Anth. Plan. p. 486. St. 630. W. „Hoc diſtichon, quod in Planudea legitur, „melius omiſiſſet plane monachus; at ut ſalvo pudore „ſervaret, ita corrupit, ut in eo nec metrum nec ſen„ſus ſit. In membr. etiam v. 1. perperam δώσω, pro „quo, flagitante metro, repoſui ἕξω.“ *Br.* Multa quidem in Anthologia peccavit monachus, nec tantum tamen, quantum ii arbitrantur, qui de Anthologia Cephalae ex interpolatis apographis exiſtimant. In hoc quidem carmine v. 1. Palatinae membranae ſic exhibent: Πέντ' αἰτεῖς δέκα δώσω· καὶ εἴκοσι δ' ἀντία ἕξεις. *Planudes* autem ſic: Πέντ' αἰτεῖς· δέκα δώσω· καὶ εἴκοσι δ' αὐτίκα ἕξεις. Ubi hîc, quaeſo, tanta eſt depravatio, quantam nos *Brunckii* verba ſuſpicari ſinunt? In v. 2. autem emendavit etiam corruptum χρυσοῦς in χρυσός. — Ceterum me nec in Brunckiana lect. quid ſit ἀντία ἕξεις, intelligere fateor. Fortaſſe nequitia ſubeſt, quam non perſpicio. — Quod ad media verba attinet, ea forte transponenda ſunt ſic:

Πέντ' αἰτεῖς, δώσω δέκα κ' εἴκοσιν.

LXXIX. Vat. Cod. p. 605. Edidit *Alberti* ad *Heſych.* T. I. p. 1092. Poëta ſe annis ad Veneris palaeſtram inutilem reddi conqueritur. Conf. *Philodemi* Ep. XII. — V. 1. πολιαὶ αἱ ἐπὶ κρ. Vat. Cod. *Br.* dedit correctionem in marg. ap. Guy. propoſitam. Mihi articulus valde videtur inficetus. Nec eum neceſſarium putavit *Theocrit.* Eid. XIV. 68. ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα Πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερὼ ἐς γένυν ἕρπει Λευκαίνων ὁ χρόνος. Quare membranarum ductu ſcripſerim:

ἤδη μοι πολιοῦνται ἐπὶ κροτάφοισιν ἔθειραι.

Verbum πολιόω *Stephanus* laudat ex *Ariſtotel.* H. Anim. L. III. πολιοῦνται οἱ κρόταφοι. *Philodem.* Ep. XIV. ἤδη καὶ

λευκαὶ με καταισπείρουσιν ἴθειραι. — V. 2. μικροῖς. Sched. Tryll. vitiose. — ἀργόν. *Jam – tibi, Maevi, Incipit et medios mejere verpa pedes. Truditur et digitis pannucea mentula lassis, Nec levat exstinctum sollicitata caput. Martial.* L. XI. 47.

LXXX. Vat. Cod. p. 605. Edidit *Klotz.* in Muf. Strat. p. 53. distinctione depravatum, quam emendavit *Loesner.* in Actis erudit. ann. 1768. p. 150. — V. 1. πεπόνηκας. Vat. Cod. Contra *Herelium* βέβληκας emendantem *Loesnerus* disputat. Amans amoris laqueis irretitus cum delphino comparatur Ep. ἀδεσπ. XXXI. quod laudat *Schneider.* Per. crit. p. 44. simul cum loco *Aristaeneti* L. I. Ep. XVII. p. 44. ubi juvenis, post multas machinas puellae admotas, συχνότερον οὖν, inquit, τὸ δέλεαρ αὐτῇ προσακτέον· κἂν αὖθις τὸ ἄγκιστρον καταπίῃ, πάλιν ἀσπαλιεύσω. ubi quaedam hujus generis notavit *Abresch.* p. 110. Largiori manu nobis has elegantias affudit *T. H.* ad *Lucian.* Mort. Dial. VIII. T. II. p. 440. et *Wyttenb.* ad *Plut.* de S. N. V. p. 52. Adde *Plautum* in Trucul. I. Act. I. Sc. 14. sqq. — V. 2. μή σε φύγοι. Lenta manu adducendus est hamus, ne piscis aufugiat. Alia imagine in eadem re usus *Meleag.* Ep. LIX. τὴν πυρὶ νηχομένην ψυχὴν ἂν πολλάκι καίῃς, Φεύξετ', Ἔρως· καὐτή, σχέτλι', ἔχει πτέρυγας.

LXXXI. Bis legitur in membranis Vat. p. 510. et 605. Edidit *Wolf.* ad *Sapph.* Fragm. p. 22. De mentula, ad puerum. Nihil hic *Wolfium* vidisse, ex inficeta ejus versione apparet. — τὴν σαῦραν. Vide ad Ep. III. 5. et Ep. XLIX. 1. Primo loco Vat. Cod. habet: πρώην τὴν σαῦραν Ἀγάθων ῥοδοδάκτυλον εἶχεν, Νῦν δ' αὐτὴν ἤ. κ. ῥ. ἔχει. Altero loco sic, ut *Br.* dedit, nisi quod nomen pueri in ἄνιμ depravatum est. Ἄλκιμ' est ex emend. *Salmasii.* — In ῥοδοδάκτυλον simul respicitur notissimum illud Aurorae epitheton, et pueri δάκτυλος, quo verpam designabant. Vide *Brunck.* ad *Aristoph.* Nub. 649.

¶. 378.] *LXXXII.* Vat. Cod. p. 605. Vetus paederasta et podager optat, se in harpaginem converti. — V. 1. ἀπόλωλε. Vat. Cod. — V. 2. πόθει. Vat. Cod. — Ad κρεάγραν *Salmasius* haec notavit: *fort.* χέραγρον. *ut scilicet lautius vivam publicum stipendium utriusque nomine accipiens; sed* ἐπέχω. Hoc si voluisset poëta, eum καὶ χέραγρον scripturum fuisse, puto. Deinde ἐκτρέφομαι pro verbo simplici, et hoc pro εἶναι videtur positum; nisi forte στρεβλοῦμαι scripsit ille, sive ἐκφέρομαι. Hoc quidem probabile est. Optare enim videtur poëta, ut, dum efferatur, ipsi contingat, quod multis in fabulosa historia contigisse dicitur, ut, τοῦ νεκροῦ ἀφανισθέντος, nova quaedam species appareret. (Cf. *Antonin. Lib.* fab. I. et XXXIII.) Sed quid sit, quod κρεάγραν mutari velit, non perspicio. Instrumentum esse τὴν κρεάγραν ad carnes ex olla eximendas, satis constat; deinde instrumentum τιμωρητικόν. ut *Aristoph.* Eqq. v. 769. τῇ κρεάγρᾳ τῶν ὀρχιπέδων ἑλκοίμην εἰς Κεραμεικόν. Cf. Plut. v. 957. Idem est λύκος, ut apparet ex *Polluc.* X. 31. Sic autem et paedicones appellabantur. Vide ad Ep. LXXXIX. Hinc fortasse tenuis lux ad obscurissimum locum accidit, qua alii ad eum illustrandum utantur. Quae enim sola se mihi offert hujus aenigmatis explicatio, ea contortior est, quam ut eam cum lectoribus communicare ausim. Haec igitur acutioribus expedienda relinquo.

LXXXIII. Vat. Cod. p. 605. Edidit *Klotz.* Mus. Strat. p. 53. et *Goens* in Animadv. ad Porphyr. p. 107. Conf. Ep. V. — V. 2. ὅλος. Vat. Cod.

LXXXIV. Vat. Cod. p. 605. Puerili amore homines bestiis praestare docet. — V. 1. πᾶν ἄλογον. Hoc argumento *Agathias* utitur contra paederastas Ep. I. 4. Daphnis contra Gnathonem ap. *Longum* L. IV. p. 109. Vill. muliebris amoris defensor ap. *Lucian.* Amor. §. 22. T. V. p. 281. sq. Contra ap. eundem §. 36. p. 298.

puerorum amator ſic, ut noſter, argutatur: *τί δὴ παράδοξον, εἰ ζῶα τῆς φύσεως κατάκριτα, μηδὲν ὧν λογισμοὶ παρέχονται, παρὰ τῆς προνοίας λαβεῖν ἠὐτυχηκότα; προσαφήρηται μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὰς ἄῤῥενας ἐπιθυμίας; οὐκ ἐρῶσι λέοντες, οὐδὲ γὰρ φιλοσοφοῦσιν· οὐκ ἐρῶσιν ἄρκτοι, τὸ γὰρ ἐκ φιλίας καλὸν οὐκ ἴσασιν· ἀνθρώποις δὲ ἡ μετ' ἐπιστήμης φρόνησις — βεβαιοτάτους ἐρώτων ἐνόμισε τοὺς ἄῤῥενας.* — V. 2. *ταῦτ'*. Sched. Tryll. male. — V. 3. *ὅσοι*. qui mulierum amore tenentur, beſtiis nihil praeſtant.

LXXXV. Vat. Cod. p. 605. Edidit *Reisk.* in Not. ad Anthol. Ceph. p. 171. A binis fratribus amatus, dubius poëta haeret, utri ſe potiſſimum in ſervitium dedat. — V. 1. *ζεῦγος*. De ſororibus *Cercidas* ap. *Athen.* L. XII. p. 554. D. *ἦν καλλιπύγων ζεῦγος ἐν Συρακούσαις.* *Lucian.* Amor. §. 11. T. V. p. 268. *τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἑκατέρωθεν ἐξαψάμενος.* *ζεῦγος φίλιον* *Eurip.* Herc. Fur. 1403. Hoc cum cognato *ξυνωρὶς* explicavit *P. Weſſeling.* in Obſſ. crit. I. 27. p. 115. ſq. *Valcken.* ad Phoen. p. 116. — V. 3. *ἀποστίχει*. Vat. Cod. — *τοῦ μέν*. Alterius praeſentia me oblectat; alterius abſentia deſiderium mihi movet. *τὸ λειπόμενον* de abſentis deſiderio interpretatur etiam *Salmaſ.* in marg. Guy.

LXXXVI. Cod. Vat. p. 605. Primus edidit *Leichius* in Not. ad Carm. Sepulcr. p. 5. unde repetivit *Toup.* in Cur. nov. p. 255. A puero Theodoro eadem ſibi officia praeſtari cupit poëta, quae Meriones olim Idomeneo praeſtiterit. — V. 1. *ἐπὶ Τροίῃ*. Vat. Cod. quod etiam ferri poteſt. Vide ad Ep. LIX. 1. — *ἀπό*. membr. *ἐπί*. ap. Lipſ. — V. 3. *περιδέξιον*. ad utrumque miniſterium aptum. Cf. *Interpp. Homer.* Il. φ. 163. — V. 4. *ἀλλὰ* Leich. bis. — V. 5. *τέλειμοι νῦν δεγεπεινῶμεν καὶ διὰ μηριόνην.* Vat. Cod. „Salmaſius reponebat *βινῶμεν*, quod hujus loci non eſt, uti ex ſuper. LXXXIV. patet. Quod „dedi, debeo cl. Reiskio, et verum eſſe credo. *διαμηριόνῃ*

„fictum est a poëta vocabulum, quo alludit ad signifi„cationem verbi διαμηρίσαι. Chorus Avium ap. Aristoph. „[v. 705.]

„πολλοὺς δὲ καλοὺς ἀπομωμοκότας παῖδας πρὸς τέρμασιν ὥρας,
„διὰ τὴν ἰσχὺν τὴν ἡμετέραν, διεμήρισαν ἄνδρες ἐρασταί.

„Melior videtur ea scriptura, quod in ea integrum no„men Μηριόνην, e quo petivit acumen poëta, servatum „est. Cl. Toup legit: νῦν δ' ἄγε πίνωμεν, καὶ διαμηρίσομεν, „quae scriptura lusum in verbis, quem sectatus est poë„ta, non adeo manifestum exhibet." *Br.* *Schneiderus* in Peric. crit. p. 91. legendum proponit: νῦν δ' ἄγε βινῶμεν καὶ κατὰ Μηριόνην. i. e. ὥσπερ Μηριόνης. Sed βινεῖν muliebri amori proprium est. Mihi in his emendationibus deesse videtur vocabulum, quod opponatur τῷ πανήμερος. Quare vide, an in syllabis νῦν δέ γε lateat νύκτα sive νυκτὶ δέ. Reliqua nondum satis expedio. Caeterum in Merionis nomine eadem ratione lusit *Antip. Sid.* Ep. III. et *Rufinus* Ep. III.

LXXXVII. Vat. Cod. p. 605. Verba initio Ep. sic accipienda: τίς δύναται γνῶναι, εἰ ὁ ἐρώμενος παρακμάζει. Quomodo is, qui cum amato puero omne tempus exigit, animadvertat, eum deflorescere? Nam qui heri placuit, quomodo non idem et hodie placeat? et si hodie, cur non et proximo die? — T. 379.] V. 4. τί παθών. Nota formula, cujus discrimen a simili, τί μαθών, subtiliter enucleavit *Wolf.* ad *Demosth.* Leptin. p. 348. sq.

LXXXVIII. Vat. Cod. p. 606. Edidit *Schneider* in Notis ad Anacr. ex *Abr. Gronovii* Annot. ad *Aelian.* H. A. p. 1003. *van Goens* ad *Porphyr.* de Antr. Nymph. p. 105. *Warton.* ad *Theocr.* T. II. p. 45. Cf. *Schneid.* in Per. cr. p. 44. — Ad apem, quae in pueri ore consederat. Expressum ex *Meleagr.* Ep. CVIII. — V. 1. βουποίητα. *Wart.* βομβευνίας μελίσσας dixit *Meleag.* Ep. CX. 13. et *Bianor* Ep. XV. 2. uterque fortasse ex *Phileta.*

Cf. *Antig Caryst.* c. XXII. ibique *Beckm.* — In fin. verf. ἰλοῦσα quaedam Apogr. — V. 2. ὑαλέην levem, splendidam faciem. ὑαλόεν. λαμπρόν. πρᾶον. *Hesych. Rufin.* Ep. XXXV. ὄμματα μὲν χρύσεια καὶ ὑαλόεσσα παρειά. et in verff. ineditis, qui pertinent ad ejusdem Ep. III. τῆς δὲ ῥοδοκλεῖης ὑάλῳ ἴσος. Leves pueri παρειάς, ἀπαλὰς appellat et διαυγεῖς *Philostrat.* Epist. XLIII. p. 942. Ambitiosiore verborum ornatu *Lucian.* Amor. §. 26. T. V. p. 287. τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μηδ' ἀκαρῆ τριχὸς αὐταῖς ὑποφυομένης, ἠλέκτρου, φασίν, ἢ Σιδωνίας ὑέλου διαφεγγέστερον ἀπαστράπτει. — V. 3. ἀνθολογοῦσι. Ap. Lipf. — V. 4. Idem ἐφάψεσθαι. — In Sched. Tryll. ἀκειροτάτου. quod eruditis viris negotium fecit. *Herelius* vidit ἀκηροτάτου fcribendum effe. *Philostr.* Epist. XXXVI. p. 939. ἀκηράτου χρωτός. cutis pura, fine ullis maculis. Jungitur ἀκήρατος et ἄχραντος. Vide *Toup.* ad *Longin.* p. 295. — V. 5. σίμβλοις. Vat. Cod. quod emendavit *Salmasius.* — μελίπαιδας *Schneiderus* interpretatur active (ut βοτρυόπαις ἄμπελος in Ep. *Theocr.* IV.) de favo, unde mel profluit. — V. 6. ἔχων. quaedam ap. vitiofe.

LXXXIX. Vat. Cod. p. 606. Edidit *Klotz* in Lect. Venuf. p. 400. Tres priores verfus *Warton* ad *Theocr.* II. p. 143. Poëta formofo puero munera promiferat, jurejurando addito. Nunc dubitat, quid ei potiffimum donet. — V. 1. ἐπίκωμος l. μεταδόρπιον. Vat. Cod. *Hesych.* ἐπίκωμος. ὁ ἐπᾴδων τῇ φίλῃ· ἢ ἀπὸ οἴνου ᾄδων. *Alciphr.* L. I. 37. p. 164. καὶ μέχρι μὲν τῶν Ἀδωνίων καὶ ἐπίκωμός ποτε πρὸς ἡμᾶς καὶ κοιμησόμενος ἐφοίτα. *Bud.* in Comm. L. Gr. p. 1523. 10. laudat praeterea *Plutarch.* in Symp. VII. Sap. T. II. p. 148. A. καίπερ ἄχαρις καὶ ἄωρος ἐπίκωμος ἥκων. Haec ad tuendam codicis lectionem fufficiant. — Deinde junge νυκτερινὴν μεταδόρπιον ὥρην. *noctu post coenam.* Sic ἐπιδόρπιος ὥρη ap. *Nonnum,* quem *Stephanus* laudat, eodem fenfu. Eleganter quidem de perfonis μεταδόρπιος dicitur, quod *Br.* in hunc locum invehere cona-

batur; ſed non omnia ad eandem elegantiae regulam exigenda ſunt. — V. 2. εὗρον membr. non εἶδον, ut eſt in ap. Lipſ. — Pro λύκος *Loesner.* ap. *Schneiderum* Per. crit. p. 91. mallet λύκου; perperam. Se ipſum λύκου voce deſignat, ut paederaſtam. *Plato* in Phaedr. p. 241. D. ὡς λύκοι ἄρνας φιλοῦσι, ὡς παῖδα φιλοῦσιν ἐρασταί. Iisdem fere verbis uſus *Ariſtaenet.* L. II. 21. p. 104. addit: καὶ λυκοφιλία τούτων ὁ πόθος. *Lucillius* Ep. V. de Cratippo quodam paederaſta et cinaedo, λύκος εἶναι Πᾶσι λέγων, ἐφάνης ἐξαπίνης ἔριφος. — V. 3. Ἀριστοδίκου. *Wart.* — V. 4. ἐξεφίλουν. ut is ap. *Petron.* c. LXXXVI. *Ut tertia nox licentiam dedit, conſurrexi ad aurem male dormientis: Dii, inquam, immortales! ſi ego huic dormienti abstulero coitum plenum et optabilem, pro hac felicitate cras pueru aſturconem Macedonicum optimum donabo.* — V. 5. δ' omitt. ap. Lipſ. — V. 6. „Ultima ſic melius diſtinguentur: οὔτ' ἀπάτης „γὰρ ἄξιος, Ἑσπερίης οὔτ' ἐπιορκοσύνης. Fuit tempus, quo „apud Graecos, Aſiaticos praeſertim, Romana perfidia „in proverbium abire potuit, eodem modo, quo perfi„dia Punica ap. Romanos.“ *Br.* Diſtinctionem mutavit cl. editor ad mentem *Salmaſii* in marg. Guyet.

XC. Vat. Cod. p. 606. Ad puerum Diphilum. Dum Veneris operi nondum maturus eras, oſculis et, quae plenam voluptatem antecedunt, contentus eram. Nunc te majora poſco, quae dare potes, in poſterum non poteris. In omnibus enim rebus temporis et aetatis habenda eſt ratio. Cf. Ep. LXX. et XXXIX. — Primus hoc Ep. edidit *Schneider.* in Per. crit. p. 89. — πεῖρα. Sic honeſte *Philo Jud.* p. 638. F. ἡ ἑτέρου πεῖραν ἀνδρὸς λαβοῦσα. Plenius *Heliodor.* VII. p. 342. πεῖραν ἔχω σου μᾶλλον τῶν Ἀφροδίτης. — εἴχομεν in ἤγομεν mutandum cenſebat *Salmaſius*, ſine cauſa idonea, nec expedito ſenſu. — Mox εἰς Vat. Cod. quod ap. Lipſ. in εἷς mutavit, rectius *Schneider.* ἧς. — ἀκμήν. i. e. ἔτι. Vid. *Pierſon.* ad *Moer.* p. 79. — V. 3. ὄπισθεν. Vat. Cod. — τὰ ὄπισθεν.

Aelius Gall. Ep. I. τῷ μὲν ὑπὲρ νηδύν, τῷ δ' ὑπό, τῷ δ' ὄπιθεν. Noster Ep. VI. 7. ψυχροῦνται δ' ὄπιθεν πᾶσαι, — νοῦ παρεόντων. Recte sic cod. participium praesentis, sed addito „ὕστερον, intelligitur, poëtam de futuro loqui. Salmasius „emendabat παρεσόντων, quod minime necessarium, et „ne graecum quidem est. Futurum ἔσω in usu non est, „dixisset παρεσομένων, si per metrum licuisset." *Br.* Praeclare monuit *Schneiderus*, tertium versum huc traductum esse ex Odyss. λ. 66. ubi Elpenoris umbra Ulyssem rogat, ut ipsi exequias domi faciat: νῦν δέ σε τῶν ὄπιθεν γουνάζομαι, οὐ παρεόντων, Πρός τ' ἀλόχου. i. e. τῶν καταλελειμμένων οἴκοι. *Schol.*

XCI. Vat. Cod. p. 606. Edidit *Warton.* ad *Theocr.* II. p. 39. Comissabundus poëta clausae amasii januae incendium minatur. — V. 1. λαμπάδι. Similiter Delphis ap. *Theocrit.* Eid. II. 127. Εἰ δ' ἄλλᾳ μ' ὠθεῖτε καὶ ἁ θύρα εἴχετο μοχλῷ, Πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας. *Ovid.* I. Amor. VI. 57. *Aut ego jam ferro ignique paratior ipse Quem face sustineo, tecta superba petam. Nox et amor vinumque nihil moderabile suadent.* Poëta ap. *Nonium* in *Turbam*: *Nemo unquam vidit, ebrium ire interdiu, neque turbam facere, neque fores exurere.* — V. 2. συμφλέξας. Crudelius quidem hoc, nec tamen propterea sollicitanda lectio. In Ap. Lips. et ap. Warton. συμπλέξας. — V. 3. Ἀριανόν. Ap. Lips. De forma Ἀδριανὸς vide ad *Philippi* Ep. LVIII. T. II. P. II. p. 188. — V. 4. In verbo πωλήσω non haesisse cl. editorem miror. *Vendendi* significatio locum non habet; *versari* autem alicubi non est πωλεῖν, sed πωλεῖσθαι. Docte et acute *Salmasius* in marg. ap. Guy. et Ruhnk. φωλήσω. *apertis januis insidias faciam.* Finge tibi illum post januam in angulo (ἐν φωλεῷ) latentem, sicuti puellam ap. *Tibull.* L. I. IX. 43. *Saepe insperanti venit tibi munere nostro Et latuit clausas post adoperta fores.* — Oblique perstringit

lascivos Italorum mores, apud quos pueri amantes facilius admittant.

¶. 380.] *XCII.* Vat. Cod. p. 606. Ebrii poëtae esse videtur, qui unum ex comissantibus rogat, ut ipsi manum porrigat et titubantis dirigat gressum. Pergit autem ad puerum, cui, nisi forte cum patre cubet, poenas minatur. Qualem poenam cogitet, ex contextu facile suspicari licet. — V. 1. παύσης. Vat. Cod. Nostrum *Salmasio* debetur. — V. 2. χλεύην ἔσχε. me ludibrio habuit. *Aeschrion* T. I. p. 189. χλεύην τε ποιεῦ καὶ γέλωτα καὶ λάσθην. — V. 3. ἀκαίρως. In marg. ap. Ruhnk. ἔκηλος notatur. Sincera est lectio membr.

XCIII. Vat. Cod. p. 606. sq. Edidit *Klotz.* in Mus. Strat. p. 54. In puerorum gregem, quos poëta cum Amoribus, ex templo forte procedentibus, comparat. — V. 1. ἐκ ποίου ναοῦ. quandoquidem Amores in deorum sunt contubernio. — V. 2. καταστίλβειν. Vat. Cod. — Amor ap. *Moschum* Eid. I. 7. χρῶτα μὲν οὐ λευκός, πυρὶ δ' εἴκελος. *Longus* L. II. p. 33. ed. *Moll.* λευκὸς ὥσπερ γάλα, καὶ ξανθὸς ὡς πῦρ, στιλπνὸς ὡς ἄρτι λελουμένος. Formosus puer ap. *Diodor.* Ep. T. II. p. 306. κὴν στίλβῃ Χαρίτεσσι λελουμένος. — ἀμαυρὰ βλέπω. tanta pulchritudo oculorum mihi perstringit aciem. — V. 4. οὐ πέλεται ex *Salmasii* est correctione, sed infelici, pro οὐ δύναται. Quanto melius *Klotzius*, cui hoc saltem in loco diva Critica favit,

οὐ δύνατ' εἶναι
ἄνθρωπος τούτων κύριος, οὐ δύναται.

quo et vitium tollitur, et orationis gravitas insigniter augetur. — V. 5. ἢ δ'. quaedam apogr. πολλου. Vat. Cod. — V. 6. μόνως — ὃς δὲ πόσους. Vat. Cod. μόνος. Ap. Lips. μόνον. Sch. Tryll. quae *Salmasii* conjecturas exhibere solent. — Deinde ὃν δὲ πόσος Lips. ὅς σε πόσους. Tryll. — Si quis mortalis horum puerorum dominus

est, ille Jovem longe multumque superat, qui, quamvis deus, nonnisi unum Ganymeden habet. Quantus igitur, is esse debet, cui tantus Ganymedum numerus suppetat? — Bene hic locus videtur emendatus, nisi quod ex membranis legendum est:

ὃς Γανυμήδην

ἔσχε μόνος.

XCIV. Vat. Cod. p. 607. Edidit *Pierson.* ad *Moer.* p. 97. tertio disticho omisso, quod in quibusdam apogr. separatim exhibetur. Scriptum est ad paederastam, qui exoletis delectabatur. — V. 1. Grammaticis rationibus docet, quam perversus sit mos exoletos amandi. Paedicones nimirum φιλόπαιδας vocari, non φιλοβούπαιδας. Est enim βούπαις *grandis puer, puber, exoletus.* Vide *Piers.* l. c. — ἡ λέξις ἐξ ἐτύμου φ. ἑλκομένη. significatio vocabuli ex etymologia derivata. — In Vat. Cod. ῥήμασιν, quod *Salmas.* correxit. Idem vero male v. 3. παῖς φ. tentavit. — V. 5. ἀποβάλλω. Ap. Lips. vitiose. — Sensus manifestus: Tu iis pueris oblectaris, quos ego rejeci. Hoc argute sic expressit: se Pythia celebrare, Dionysium illum Olympia; quae referenda sunt ad anni tempus, quo illi ludi celebrabantur. Pythicorum nimirum celebratio incidebat in vernos menses, Olympicorum in aestivos. Qui ad illa serius venerant, vel ab agonothetis rejecti fuerant, Olympiam proficisci ibique fortunam experiri poterant.

XCV. Vat. Cod. p. 538. Edidit *Bourdelot* ad *Petron.* c. 140. Convertit *Ausonius* Ep. CXIX.:

Tres uno in lecto: stuprum duo perpetiuntur,
Et duo committunt; quatuor esse reor.
Falleris; extremis da singula crimina, et illum
Bis numeres medium; qui facit et patitur.

Conf. Ep. LII. — V. 3. τὸ ἐν. Vat. Cod. — V. 4. κοινὰ ἔργα. pro κοινῶς, ὁμοίως. insolenter dictum.

[T. 381.] *XCVI.* Vat. Cod. p. 509. „Extat in Pla„nudea p. 252. W. 173. St. sed in eo grassata est mala „monachi manus." *Br.* Amicum hortatur, ut, dum vivat, amet et bibat. Conf. *Rufin.* Ep. XVI. ibique not. — V. 2. παισί. Eodem sententiarum nexu *Horat.* I. Carm. IV. 18.: defunctus *Nec regna vini sortiere talis, Nec tenerum Lycidam mirabere.* ubi cum multis similibus etiam nostrum carmen laudavit cl. *Mitscherlich.* Initio carminis Plan. καὶ πῖνε καὶ τέρπου Δημ. quod *Br.* ex membranis mutavit. „Scribendum καὶ πῖε νῦν. Homer. Od. ι. „347. Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον. Nicarch. supra VIII. καὶ πίε „καὶ κοίλαν κάλπιν ἑλὼν ἄρυσαι· et hic v. 5. νῦν ἐν ἐμοὶ πιέτω. „In πῖνε prima producitur. Palladas XVI. ἔσθιε, πῖνε, μύσας „ἐπὶ πένθεσιν. Quaedam in hoc carmine ferre non po„tuisse Planudem, mirabitur, qui attendet sequens di„stichon ab eo receptum fuisse, in quo probabile est, „stupidum hominem nihil intellexisse." *Br.* — Exitum v. 2. sic deformavit Planud. αἰεὶ τέρψιος ἐξόμεθα. — V. 3. Ad *Luciani* Contempl. §. 22. T. III. p. 404. τί οὖν ἐκεῖνοι στεφανοῦσι τοὺς λίθους καὶ χρίουσι μύρῳ; *T. H.* hos *Stratonis* versus excitavit. Nostrum locum cum Ep. ἀδεσπ. LXXVIII. contulit *Rutgers.* Var. Lect. L. IV. p. 411. Sobrii cujusdam et abstemii cineribus vinum infundens nescio quis in Anth. Lat. II. p. 284. *Ossibus infundam quae nunquam vina bibisti. Martial.* L. III. 12. *Qui non coenat et ungitur, Fabulle, Hic vere mihi mortuus videtur.* De more mortuos ungendi multa collegit *Wetsten.* N. T. I. p. 515. — V. 5. ἐν omittit Vat. Cod. quod a seq. syllaba facile absorberi potuit; nec opus est emendatione *Salmasii* in not. ined. καὶ μὲν ἐμοὶ π. — V. 6. κατακλασάτω. Vat. Cod. Notandum, Deucalionem pro aqua et diluvio poni.

XCVII. Vat. Cod. p. 510. Plan. p. 104. St. 154. W. Poëta in Draconis nomine ludit. — τὴν τρώγλην. Quo sensu accipiendum sit, apparet ex *Meleag.* Ep. XLIX.

διασυτρώγλων δὲ πῖσμα Λαστραύρων μελέτω ποιμένιν αἰγοβάταις.

XCVIII. Vat. Cod. p. 607. Se non haec ſolum, ſed multa alia puerilis amoris carmina ſcripſiſſe teſtatur. Hoc carmen in fine totius operis a *Stratone* collecti poſitum fuiſſe videtur, ut etiam in Vat. Cod. ultimum locum in Muſa Stratonis occupat. — V. 1. παίγνια. carmina minora, ut *luſus* ap. Latinos. — V. 3. Hujus loci ſenſus non plane expeditus. Quomodo *Strato* aliis paederaſtis alia ſcribebat? Num illi *Stratonis* ingenio utebantur, ut ap. nos poëtae patellarii pro parva mercede aliis carmina ſcribunt? Vix puto. An ſcripſit noſter:

ἄλλα δ' ἐγὼν ἄλλοισιν ἀεί, φίλε, παισὶ χαρίσσω.

Hoc ſenſum haberet commodum; ſed nihil definio. — V. 4. τις μοι τ. ἀνέδωκε. Vat. Cod. Emendatior lectio debetur *Salmaſio*.

XCIX. Vat. Cod. p. 524. Plan. p. 148. St. 215. W. In Capitonem, ocularium, a quo Chryſes quidam inunctus multo minus vidit, quam antea. Lepidum carmen. *Schneiderus* Artemidorum Capitonem perſtringi cenſet in Per. crit. p. 130. Vide Prolegg. noſtra p. XLVIII. ſq. — V. 1. ἐνέχριεν. ſic Vat. Cod. ἐνέχρισεν. Plan. quod reponendum puto. — V. 2. μακρόν. Vat. Cod. et Plan. ubi *Opſopoeus* obſervat, in quibusdam exemplaribus μακρῶν, in aliis μικρὸν legi. Prius dictum; ut *longus annus*, *magna talenta*, et ſimil. ad augendam rem, non ad genus quoddam rei ſignificandum. — V. 5. διπλέθρων. Vat. Cod. — V. 10. οὐκέτι μήποτ' ἴδῃ. „Sic libri omnes: at bene graecum non videtur. Scribendum cenſeo: οὐκέτ' ἂν οὔποτ' ἴδοι." *Br.*

NICO-

NICOMEDIS SMYRNAEI
ANASTREPHONTA.

Ne lectores frustra quaerendo fatigarentur, inscriptionem horum carminum non mutavi, quamvis falsissimam. Septem enim haec disticha ἀντιστρέφοντα, quae continua serie leguntur in Vat. Cod. p. 201. et in Plan. L. VI. c. 4. non sunt *Nicomedis Smyrnaei*, sed Νικοδήμου Ἡρακλεώτου, ut diserte apud utrumque scribitur. Ep. VIII. an *Nicodemi* sit, dubitabant veteres. Lemma enim in Vat. p. 365. Νικοδήμου, οἱ δὲ Βάσσου; et sic voluit Plan. L. I. c. 39. p. 59. ubi tamen prono errore Νικομήδους, οἱ δὲ Βάσσου, scribitur. Hinc *Brunckii* error. — Longe diversi hominis, *Nicomedis Smyrnaei* medici, sunt Ep. IX. X. et XI.

T. 382.] *I.* Plan. p. 416. St. 551. W. — V. 1. φᾶρος. vestimenta, quae Ulysses a Phaeacibus dono acceperat. Vide Odyss. N. 10.

II. Ibid. — V. 2. diverso ordine ἔγραφεν Ὠφελίων et in Vat. Cod. et in Plan. quod cur a cl. editore mutatum sit, non exputo. Ophelionis pictoris nomen nonnisi ex duobus his distichis cognitum habebat *Iunius*. — ἀντ' ἀλκᾶς, *quod ei periclitanti auxilium tulissem*, interpretatur *Brodaeus*. Hoc verum videtur. Disertiorem rei explicationem metri lex et artificium non patiebatur. De sinceritate lectionis dubitabat *Heynius* in Comment. Soc. Reg. X p. 89. — φίλον Βρομίοιο. quia in Bacchi comitatu erat. *Nonn.* Dionys. L. XIV. p. 390. In artis operibus saepissime Panes Bacchi ministris junguntur. Vide *Heyns antiquar. Auff.* II. p. 71. not. *f.* — Ἀρκάδος. Mercurii, qui apud Arcades inprimis colebatur.

III. Ibid. Non διερῆς vulgo, sed divisim δ' ἱερῆς legitur. Ineptum quidem epitheton διερῆς, quod Vat. Cod.

praestat, sed non sollicitandum. Aërope, Atrei conjux, a Thyeste in adulterium pellecta, sive violata, Tragoediarum pars fuisse videtur, unde h. l. Ἀερόπης δάκρυα. Cf. *Apollodor.* L. III. 2. 1. *Meziriac.* ad Ovid. Epist. T. II. p. 256. sq. „Obscurum est, quid artifex sibi in „arte licere putaverit, cum in eodem Epigr. coena „Thyestea commemoretur, et ipsa in ea tabula exhi„bita, una cum poena, Atrei fuga scilicet, et Pelopiae „incestu.“ *Heyne* Comm. Soc. reg. T. X. p. 111. Diversas ejusdem pictoris tabulas indicare videtur, ut in proximo diversas Praxitelis statuas. De poena crudelitatis, quam Atreus dedit, vide *Hyginum* Fab. LXXXVIII. — In fine v. 2. *Br.* iterum transposuit verba ἔγραφεν Ὠφελίων.

T. 383.] *IV.* Ibid. Pan, Nymphae et Danaë Praxitelis ex marmore junctim memorantur in Ep. ἀδεσπ. CCCXV. Non vere Pana, sed Satyrum significari, ex utre, quem ibi gestasse dicitur, colligit *Heynius* in Comm. T. X. p. 89. not. *u.* Satyros plures elaboravit Praxiteles, quos commemorat *Heyne antiqu. Auff.* II. p. 63. sq. — V. 2. Πᾶνά με. Planud. et Vat. Cod. Hic etiam Παντελικῆς.

V. Ibid. In imaginem videtur scriptum, quae nuptiarum pompam exhibebat; sponsam nempe ex paterna domo traductam, juvenes Veneri sacra facientes. — ἐκ θαλάμων. *Homer.* Il. σ. 492. ἐν τῇ μέν ῥα γάμοι τ' ἔσαν εἰλαπίναι τε· Νύμφας δ' ἐκ θαλάμων, δαΐδων ὑπολαμπομενάων, Ἠγίνεον κατὰ ἄστυ.

VI. Ibid. Hoc quoque disticho ad *Homeri* locum, modo laudatum, respicitur. Ex Veneris manibus puellam sponsus accipit. Conf. *Pindar.* Pyth. Θ. 16. — V. 1. αἰθομένας ὑπὸ δαισίν. Vat. Cod. — εὐρυχώρῳ solemni errore edd. veteres.

VII. Ibid. Ἀσκανίη urbs in Bithynia, de qua vid. ad *Diodor.* Ep. XIV. Propter Bacchi cultum illustris fuisse

videtur regio, siquidem Silenus ille, quem commemorat *Alexander Aetolus* fragm. ap. *Strabon.* L. XII. p. 849. B. et L. XIV. p. 999. D. is est, quem Bacchicae fabulae illustraverunt.

VIII. Vat. Cod. p. 365. Νικοδήμου, οἱ δὲ Βάσσου. Plan. p. 59. St. 85. W. Νικομήδους, οἱ δὲ Βάσσου. — Pro σώστο Msc. Gudian. bis σώζετο.

¶. 384.] *IX - XI.* „Inscriptiones istae primum vul„gatae sunt ab Octavio Falconerio in Inscriptionibus „athleticis Rom. 1668. [Gronov. Thes. VIII. p. 2342.] „Iterum a Sponio in Miscell. erud. antiqu. p. 131. „unde eas repetiit Fabric. Bibl. gr. T. XIII. p. 348. „quorum ridiculum errorem correxit Gorius Inscr. antiq. „T. I. p. 271." *Br.* Leguntur eaedem in *Donii* Inscript. Cl. I. p. 25. sq. et in *Muratorii* Thesaur. CMLXVI. Superscripta sunt primo horum Epigrammatum haec verba: Τῷ σωτῆρι Ἀσκληπιῷ σῶστρα καὶ χαριστήρια Νικομήδης ὁ ἰατρός. Dedicat Nicomedes imaginem Aesculapii pueri, a Boëtho sculptore factam. De Boëtho disputabimus in *Catalogo Poëtar. Anthol.* v. *Nicomedes.* — V. 1. παιδὸς θεοῖο. divini pueri. Sub pueri specie Aesculapius colebatur ap. Arcadas, ut tradit *Pausanias* L. VIII. 25. p. 651. — Παιᾶνος κοῦρον. Patrem Aesculapii interpretes significari existimant; equidem *Aesculapii pueri* interpretari malim. Nam Παιὰν ipse est Ἀσκληπιὸς, ap. *Orpheum* Hymn. LXVI. ἰητὴρ πάντων, Ἀσκληπιὲ, δέσποτα Παιάν — et in aliis locis, quae notavimus in Exercitt. critic. T. II. p. 53. — ἀπαρτιτόκου junctim dederunt plures, inter quos *Falconerius* poëtam propterea barbariei incusat. Videbatur deus, qualis paulo ante a matre editus erat. — V. 3. Laudatur Boëthi sculptoris artificium, qui illam statuam etiam posteris spectandam elaboraverat. — ἰμήσαο. *Glaucus* Ep. III. σᾶς χειρὸς θεοποιὸς ἐμήσατο τέχνα Θαῦμα χιμαιροφόνον. — Falcon. et Spon.

Στιοβοηθε, pro sculptoris nomine illud habentes. — V. 5. ζωάγρια νούσων, tanquam pretium pro vita servata solutum; idem quod σῶστρα in Inscriptione. — χειρῶν δεῖγμα παλαιγ. *monimentum priscae artis.* Ambiguum, utrum haec ita dicta sint in laudem Boëthi, ut ejus opus cum antiquissimorum sculptorum operibus comparetur iisque exaequetur, an revera antiqui cujusdam Boëthi ἄγαλμα significetur. Alteri huic interpretationi, in quam fere magis inclinat animus, non obstat, quod poëta v. 3. ipsum Boëthum alloquitur.

X. Hoc Epigramma eidem lapidi insculptum ac superius cum titulo: Τῷ βασιλεῖ Ἀσκληπιῷ σῶστρα καὶ χαριστήρια Νικομήδης Σμυρναῖος ἰατρός. Scriptum in eandem Aesculapii imaginem. — V. 1. Boëthus imaginem tuam, Aesculapi, felici manu expressit talem, qualem te Ilithyae in lucem protulerunt. ἐκ Φλεγύου. *Homeri* Hymn. XV. Ἰητῆρα νόσων, Ἀσκληπιόν, ἄρχομ' ἀείδειν, Υἱὸν Ἀπόλλωνος, τὸν ἐγείνατο δῖα Κορωνὶς Δωτίῳ ἐν πεδίῳ, κούρη Φλεγύου βασιλῆος. Conf. *Pausan.* L. II. p. 171. et *Pindar.* Pyth. III. 10. sqq. — ἀκειρεκόμῃ. Marmor. Nostrum *Salvinio* debetur. — V. 3. Verba paulo intricatiora sic ordinanda sunt: τοῖον σεῖο ἄγαλμα, Ἀσκληπιέ, Βοηθὸς ἔτευξεν πραπίσιν ἀγαθῆς χειρός. Mire et insolenter dictum πραπίδες χειρός, *peritae manus mens,* quae scil. haud secus ac mente praedita statuam illam elaboraverat. Similis insolentiae locutio est ap. *Philostratum* I. Imag. X. p. 778. καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ τείνει τὸν νοῦν εἰς τὴν πηκτίδα. — V. 5. Hanc imaginem tuus, Aesculapi, minister in hoc templo posuit. — νηῷ ἐν τῷδε. Aesculapii delubrum a Diocletiano in Thermis Trajani exstructum fuisse docet *Famianus Nardinus* Antiqu. Romae L. III. c. 10. In hoc templo *Falconerius* Aesculapii hanc statuam a Nicomede dedicatam esse suspicatur propter locum, in quo hae inscriptiones sunt erutae. — V. 7. σὸς θεράπων. Nicomedes medicus. — ὀλιγη . . δόσιν. Marmor. parvum ex voto

munus, qualia mortales immortalibus tribuere solent. — τῶνδε, consiliorum et omnino beneficiorum.

Epitaphium in Nicomeden edidit *Gorius* in Thesauro T. III. p. 127. *Murator.* p. CMLXVII. In lapide subscripta sunt haec: Εὐψυχῶ Νικομήδης· ὅστις οὐκ ἤμην, οὐκ ἐγενόμην, οὐκ εἰμί, καὶ οὐ λυποῦμαι. ζήσας ἔτη ΜΔ καὶ ἡμέρας ΚΓ. Haec verba aenigmatice dicta, V. Doct. *Chardon de la Rochette dans le Magaz. Encycl.* An. IV. 1. p. 239. sic interpretatur: *Le courage de Nicomède est ferme: du néant je passai à l'être, et je rétourne au néant sans en être affligé, après avoir vecu* 44 *ans et* 23 *jours.* Haec interpretatio quomodo conciliari possit cum verbis οὐκ ἐγενόμην, me non satis intelligere fateor.

AMMIANI
EPIGRAMMATA.

Praeter Epigrammata, quae hîc sub *Ammiani* nomine leguntur, Vat. Cod. eidem tribuit Ep. inter ἀδέσπ. XLII.

T. 385.] *I.* Vat. Cod. p. 529. Planud. p. 170. St. 248. W. Dedicationem pilei ab Athenagora rhetore Mercurio factam cavillatur poëta. Prius distichon pro inscriptione donarii habendum esse, bene vidit *Brodaeus.* — V. 1. Ἀρκαδικὸν πῖλον. qualem Mercurius, Arcadum deus, gestare solebat. πῖλος Ἀρκαδικὸς ἢ Λακωνικὸς est ap. *Dion. Chrys.* Or. XXXV. p. 433. A. *Hesych.* Ἀρκὰς κυνῆ. Ἀρκαδικὸς πῖλος. Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ. Vide *Toup.* Epist. crit. p. 42. et inprimis *Valcken.* ad *Theocrit.* Adon. p. 345. *Dorvillius* ad *Charit.* p. 4., hoc carmine laudato, monuit, vanissimum rhetorum et sophistarum genus deorum apparitiones solitos esse fingere, unde declamandi occasionem arriperent, et hoc vel illud dedica-

rent, non ſine ſui jactatione. Exemplum ejusmodi dedicationis ſervavit *Phrynichus:* Κατ' ὄναρ Πολέμων ὁ Ἰωνικὸς σοφιστὴς Δημοσθένους τοῦ ῥήτορος εἰκόνα χαλκῆν ἐν Ἀσκληπιοῦ τοῦ ἐν Περγάμῳ τῇ Μυσίᾳ ἀναθεὶς, ἐπέγραψεν ἐπίγραμμα τοιόνδε· Δημοσθένη Παιανιέα Πολέμων κατ' ὄναρ. ubi *Phrynichus* temere reprehendit formulam κατ' ὄναρ, *ſomnii monitu, ex ſomnii praecepto*; quam illuſtrarunt *Alberti* Obſſ. phil. p. 1. ſq. et *Abreſch.* in Lectt. Ariſtaen. p. 300. ſq. Illo *Phrynichi* loco nihil ad noſtrum carmen magis eſt appoſitum. Ut Polemo Demoſthenem, ſic Athenagoras Mercurium ſe per quietem vidiſſe gloriatur. Quum autem ſcripſiſſet, ſe ponere pileum κατ' ἐνύπνιον, *ſomnio illo commotum; Ammianus* illum irridens, jungit ῥήτωρ κατ' ἐνύπνιον, quaſi ille ſe non ſtudio et arte, ſed ſomnii viſu rhetorem evaſiſſe dixerit. Ambiguam verborum ſtructuram feliciter, ut fere omnia, imitatus eſt *Grotius:*

Arcadi Mercurio petaſum dedit Arcada munus,
Vovit ut in ſomnis rhetor Athenagoras.

Jam in ſequentibus *Ammiani* mens eſſe videtur haec: Si Athenagoras ſe per ſomnium rhetorem evaſiſſe dicit, donum procul dubio ferendum eſt deo, quo favente illi tam praeclarum artis ἕρμαιον contigit; ſin contra ὕπαρ, videns et vigilans, non Mercurii afflatu, ſed ingenio et meditationibus, rhetor evaſit, idque nobis perſuadere conatur, ſatis erat poſuiſſe: θῆκεν Ἀθηναγόρας, *rhetoris* praedicatione penitus omiſſa. Ceterum de hoc Athenagora nihil aliunde conſtat; quare *Dorvillius, Ammiani* cenſuram ex odio natam atque iniquam eſſe, temere pronuntiat. Pilei certe dedicationem a vano et arroganti homine fieri potuiſſe, nemo dubitabit. Quare *Ammiano* fides habenda eſt, dum certiora doceamur, Athenagoras ille, quem Syracuſanorum demagogum fuiſſe conſtat ex *Thucyd.* VI. 35., cum noſtro nihil praeter nomen commune habet. — V. 2. *Joſ. Scaliger* in

not. msc. ῥήτωρ in δῶρον mutandum censebat; in quo aut non perspicio acutissimi viri mentem, aut eum, vocabulis transpositis, voluisse censeo:

'Αρκαδικὸν πῖλον κατ' ἐνύπνιον 'Αρκάδι ῥήτωρ
Ἑρμείῃ δῶρον θῆκεν 'Αθηναγόρας.

in quo ambiguitas structurae, quam *Ammianus* ridet, etiam magis sentitur.

II. Vat. Cod. p. 528. sq. 'Αμμιάνου, non 'Αββιάνου, ut est in Plan. p. 170. St. 247. W. In Flaccum, rhetorem, soloecismorum ditissimum. In eundem, vt videtur, est Ep. *Lucillii* LXXXVI. Eum tum temporis, cum *Ammianus* hos versiculos scriberet, inter in Cyprum suscepturum fuisse, suspicari licet; nisi poëta hoc tantum finxerit, quia Cyprii barbare loquebantur. Ad vicinitatem Ciliciae, ubi Soloe, Soloecismorum patria, respici putabat *Huetius* p. 18. — V. 2. „πεντάκι διακοσίους. Sic codd. omnes, et editiones duae primariae, „recte. διακοσίους τετρασύλλαβον est, facta synizesi vocalium ια. Sic Αἰγυπτίας, Αἰγυπτίης, ubi, licet aliter sentiat Clarkius, υ positione longum esse credo, et ultimas vocales in unam syllabam coalescere. Il. β. 811. „vera, meo judicio, scriptura est: ἔστι δέ τις προπάροιθε „πόλιος αἰπεῖα κολώνη. Homero, cui prae aliis placuit Ionica dialectus, Atticum πόλεως male obtrudunt. In „Dionysii Periegesi v. 118. scribendum ex optimis codd. „'Ισσοῦ ἄχρι πόλιος, Κιλίκων χώραν παραμείβων. Ubi vulgatae „editiones plane inconcinne habent 'Ισσοῦ ἄχρις πόλιος, „quo ingratius auribus nihil accidere potest. Sic in „Empedoclis fragmento, quod habet Anthologia (ed. „Wechel. p. 169.) quodque consulto omisi, e codd. „scribendum v. 2. ναίετ' ἀν' ἄκρα πόλιος, ἀγαθῶν μελεδήμονες ἔργων. Quod enim in Vat. scriptum πόλης e prava „pronuntiatione ortum, quae η et ι confundebat: Jani „Lascaris cod. recte πόλιος habet. Sed de hoc satis." *Br.*

In marg. ed. Wechel. Scholion: γρ. καὶ πέντε διηκοσίους καὶ πεντάκι διακοσίους· ὧν τὸ τρίτον τοῖν δυοῖν προτέρων χεῖρον εἶναι δοκεῖ. — V. 3. ἀριθμῷ. *paucos.* ἀριθματοὺς ἀπὸ πολλῶν *Theocrit.* Eid. XVI. 87. — V. 4. τοῦ λοιποῦ. *in posterum.* *Aristaen.* L. II. 13. p. 93. φυλάξομαι δὲ τοῦ λοιποῦ, ἵνα σε μηδὲν ἀνιάσω. Plenius *Aristoph.* Ran. 594. ἀλλ' ἤν σε τοῦ λοιποῦ ποτ' ἀφέλωμαι χρόνου. Sylvam exemplorum dedit *Wetsten.* ad N. T. II. p. 237.

III. Vat. Cod. p. 529. Planud. p. 170. St. 247. W. In Asiaticum quendam, subito rhetorem factum. *Brodaeus* de oratore Asiaticum dicendi genus sectante accipiebat; sed minus recte. Thebanus fuisse videtur, vel certe Thebis prima oratoriae facultatis specimina dedisse. Hinc *Ammianus:* καὶ τοῦτ' ἐν Θήβαις νῦν γέγονεν τὸ τέρας. etiam hoc prodigium ceteris, quae Thebis acciderunt, annumerandum est. De Sphinge agi putabat *Brodaeus*; quod mihi secus videtur. Respicitur potius fabula de Tiresia, qui, cum mulier esset, repente vir evasit. Vide ad *Evenum* Ep. XII. — οὐδὲν ἄπιστον. jam nihil non credibile! Paulo disertius *Archilochus* fr. XVI. χρημάτων ἄελπτον οὐδέν ἐστιν, οὐδ' ἀπώμοτον. ubi vide not.

IV. Cod. Vat. p. 529. Plan. p. 170. St. 248. W. Etiam in hoc disticho rhetorum imperitiam perstringens, certissimam viam ad eloquentiae laudem Paulo indicat, literas non discere. Plurimum huc facit, quod rhetor ille gloriosus ap. *Lucian.* T. III. p. 15. ed. R. ad discipulum: ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν ἔμβαινε, οὐ μεῖον ἕξων διὰ τοῦτο, οὐδ' ἄν, τὸ κοινότατον, μηδὲ γράφειν τὰ γράμματα εἰδῇς· ἄλλο γάρ τι παρὰ πάντα ταῦτα ὁ ῥήτωρ. Τὰ γράμματα μανθάνειν dicuntur, qui literarum figuras discunt. Notus senarius, γράμματα μαθεῖν δεῖ καὶ μαθόντα νοῦν ἔχειν. *Porphyrius* de Abstin. L. II. 41. οὐδὲ πᾶς τὰ γεγραμμένα δύναται ἀναγινώσκειν, ἀλλ' ὁ μαθὼν γράμματα. — διδάξαι ῥήτορα. ad rhetoricam artem fingere et formare. Graecismum illustrat

D. Herald. ad *Martial.* p. 110. sq. fusius *T. H.* ad *Aristoph.* Plut. p. 4.

V. In Cod Vat. desideratur. Plan. ibid. In eundem Maurum rhetorem scriptum videtur *Palladae* Ep. XXXIX. — Quem noster βαρόχειλον vocat, idem ῥυγχελέφας ap. *Palladam.* — Ad verba δαίμονα λευκοφόρον varia comminiscitur *Brodaeus.* Cacodaemonem eum appellari putat, candida indutum veste, quod paucis ante diebus manumissus esset. *Tertullianum* enim inter manumissionis insignia etiam albam vestem numerare. Deinde putat, ad τὰς λευκὰς, *vitiliginem albam,* respici. Vide *Bernard.* ad *Theoph. Non.* T. II. p. 234. Alia minus probabilia praetereo. *Opsopoeus,* rhetores olim albis vestibus indutos incessisse, arbitrabatur, et hinc *Cresollius* in Theatr. Rhetor. L. III. 16. Thesaur. Gron. T. X. p. 123. Rideri autem Maurum, nihil rhetoris habentem praeter vestem. At haec ad poëtae acumen illustrandum non sufficiunt. Rhetores illorum temporum cum declamaturi in publicum procederent, candida toga indutos fuisse, et per se probabile est, et intelligitur ex *Persii* Sat. I. 15. *Scilicet haec populo, pexusque togaque recenti, Et natalitia tandem cum sardonyche albus, Sede leges celsa.* ubi vide *Casaubonum.* Maurum autem Africanum fuisse, cum nomen hominis docet, tum epitheton βαρόχειλος, quo ad tumida gentis illius labia respicitur. Hunc igitur poëta miratur, quod se tanquam deum sive daemonem artis rhetoricae gerat, cum *ater* sit *daemon,* et *cui per mediam nolis occurrere noctem,* ut de servo Mauro *Juvenal.* V. 53. Similiter de Aegyptio Anthol. Lat. T. I. p. 608. 3. *Quem nisi vox hominem labris emissa sonaret, Terrerent visos horrida labra viros. Dira Adrumeta tuum rapiant si Tartara monstrum, Custodem hunc Ditis debet habere domus.* In voce δαίμων ambiguitatem esse, nec *Huetium* fugit p. 18. virum perspicacissimum. δαίμων τέχνης est *egregius et plane divinus rhetor;* sicuti *Herme-*

ſtanax ap. *Athen.* XIII. p. 597. verſ. 28. Homerum ἥδιστον δαίμονα μουσοπόλων vocat; quod ne conjectura tentes, vetat *Columella* Praef. L. I. 30. *Nec parens eloquentiae, Deus ille Maeonius* – imitatus fortaſſe *Ciceron.* IV. ad Attic. 15. *Deus ille noſter Plato.* — Deinde vero δαίμων pro genio quodam, ſive larva ex inferis emiſſa, ponitur. *Manes* enim *ſepulti* δαίμονες vocantur, quare Mors δαιμόνων κοίρανος ap. *Euripid.* Alceſt. v. 1140. Cf. *Dorvillium* ad *Charit.* p. 108. et 178. Multa autem illa tempora de daemonibus *atris*, miſeros mortales infeſtantibus, ſomniabant. *Pauſan.* L. VI. 7. p. 468. de Daemone ap. Temeſſenſes: χρόαν δὲ δεινῶς μέλας καὶ τὸ εἶδος ἅπαν ἐς τὰ μάλιστα φοβερός. *Lucian.* T. III. p. 57. ed. R. ὁ δαίμων αὐχμηρὸς καὶ κομήτης καὶ μελάντερος τοῦ ζόφου. *Palladas* Ep. XL. 6. ἡ δὲ τάλαινα φρικτῶν δαιμονίων ἑρμαγέλην ἔτεκε.

¶. 386.] *VI.* Cod. Vat. p. 538. In Plan. p. 131. St. 189. W. ſine auctoris nomine proſtat. Schol. in marg. ed. Wechel. Εἰσί τινες οἱ ὑπ' ἀργείας τὸν δάκτυλον ἢ τὸν κάλαμον λείχουσιν· ὁ δέ φησι, οὐκ ἀπεχθάνομαι σοὶ ἀργῷ ὄντι, ἀλλ' ὅτι οὐ μόνον τὸν κάλαμον, ἀλλὰ καὶ ἄλλο λείχεις. Tecte rem infamem ſignificat auctor Scholii, qui hoc diſtichon rectius accepit, quam *Joſ. Scaliger* de Em. Tempor. p. 480. qui de poëta agi putabat ad aram Lugdunenſem victo et carmina ſua lingua delere juſſo. Cf. ad *Lucillii* Ep. LXXVIII. Senſus carminis noſtri magis apparebit, comparato Ep. ἀδεσπ. LXXIV. et LXXV. — V. 2. ποεῖς. Ed. pr. et tres Aldinae.

VII. Vat. Cod. p. 522. *Ammiano* vindicat; in Plan. p. 157. St. 229. W. etiam hoc ἄδηλον. De obſcuro quodam oppido, quod ſibi metropolios nomen temere arrogabat. — πόλις. cum gravitate dictum, ut ap. *Procopium Gazaeum* Orat. edita in *Villoiſoni* Anecd. T. II. p. 45. ἡ πόλις τὸν εὐεργέτην, δι' οὗ νῦν αὐχένα γαῦρον ἐπαίρω καὶ πόλιν εἰμί. *in urbium numero habeor.*

VIII. Vat. Cod. p. 538. Plan. p. 167. St. 243. W. Ad Marcum quendam, cruce dignum. Initio diſtichi et ap. Planud. et in Vat. Cod. Μαστaύρων legitur, quod *Brodaeus* ad Marci patriam, Maſtauram, referebat. Idem Λαστaύρων legendum conjecit, quod *Br.* in textum recipere non dubitavit. Hoc ſi verum, Marcus ut cinaedus traducitur. λάσταυροι. πόρνοι. Vide *Valcken.* ad *Ammon.* p. 41. et *Intrpp. Heſychii* v. Λάσταρνοι. Emendationis neceſſitatem non video. — Utram vocem praetuleris, ad reliqua nihil intererit. Demtis enim, ex *Ammiani* praecepto, duabus literis, σταύρων relinquetur. Habes hic primum exemplum ejusmodi luſus, quem recentiores *Logogriphum* appellare ſolent. Hujus generis plura in ſeqq. occurrunt.

IX. Vat. Cod. p. 538. Plan. ibid. „Nominis Μάρκος demta prima litera, ſupereſt ἄρκος, idem quod „ἄρκτος." *Br.* Marcum igitur dignum cenſet, qui ab urſis dilaceretur. Talia παρὰ γράμμα σκώμματα et παραγραμματισμοὺς vocari, notavit *Brodaeus.* Sed hanc ſibi interpretationem displicere ſignificavit *Salmaſius* in notis inedit. meliorem ſe alibi daturum eſſe promittens, cujus promiſſi fidem non exſolvit. Ad *Brodaei* tamen interpretationem ſtabiliendam facit *Ariſtoteles* Rhetor. L. III. 11. 6. de urbane dictis agens, et praecipue de eo genere, quod in παραδόξοις verſatur; ὥσπερ ἐν τοῖς γελοίοις τὰ παραπεποιημένα. ὅπερ δύναται καὶ τὰ παρὰ γράμμα σκώμματα· ἐξαπατᾷ γάρ. — τὰ δὲ παρὰ γράμμα ποιεῖ οὐχ, ὃ λέγει, λέγειν, ἀλλ' ὃ μεταστρέφει ὄνομα. — De forma ἄρκος pro ἄρκτος vide *Euſtath.* ad Odyſſ. ε. p. 223. 35.

X. Vat. Cod. p. 538. ad *Ammianum* refert. In Planud. p. 167. St. 243. W. *Palladae* tribuitur cum duobus ſequentibus. Scriptum eſt in malignum et alienis malis gaudentem. — V. 2. σκόρπιος ὤν. cum natura malus ſis. *Artemidor.* Oniroçr. II, 13. φαλάγγια δὲ καὶ σκόρ-

πιοι καὶ σκολόπενδραι πονηροὺς σημαίνει ἀνθρώπους. Vide *Wetsten.* ad N. T. II. p. 782. sq. — V. 3. ἑκὼν τι Plan. ἑκόντι. Vat. Cod. — ἀφίεις. Vat. Cod. — V. 4. ἀστὴρ Κρονικός. Vide ad *Lucillii* Ep. LI. *Ovidius* in Ibide v. 217. *Te fera, nec quidquam placidum spondentia Martis Sidera presserunt, falciferique senis.* Cf. *Casaub.* ad *Persii* Sat. V. 50.

XI. Vat. Cod. p. 538. Plan. ibid. ut *Palladae.* In Pollianum, qui, ut alter Oedipus, patrem, matrem fratremque occiderat. — Quamvis Iocasta ipsa sibi intulit manum, et ejus filii mutua perierunt caede, horum tamen malorum omnium causa videbatur Oedipus. Hujus autem filii, item fratres ejus erant; unde ap. *Sophocl.* in Oed. T. 1481. liberos suos ad se vocans, δεῦρ' ἴτ' ἔλθετε, ait, ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας. *Seneca* Oedip. v. 872. *me petat ferro parens, Me natus: in me conjuges arment manus Fratresque.*

XII. Vat. Cod. p. 538. Plan. ibid. ut *Palladae.* In hominem nequam, senem et podagrum. — ἡ ποδάγρα — εὗρεν. Ad paroemiacum dicendi genus videtur respici, quo usus est *Theocrit.* Eid. X. 17. εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν· ἔχεις πάλαι ὧν ἐπεθύμεις.

¶. 387.] *XIII.* Vat. Cod. p. 538. Plan. p. 167. St. 242. W. *Martialis* L. IX. 30. Epigramma in Philaenidem his versibus claudit:

Sit tibi terra levis, mollique tegaris arena,
Ne tua non possint eruere ossa canes.

quae ex graeco *Ammiani* conversa esse volunt *Potterus* Archaeol. IV. 7. *Goeus* de Gepotaph. p. 66. etiam *Menag.* ad *Diogen. Laërt.* VI. §. 49. p. 256. qui hanc ob causam *Ammianum Martiale* antiquiorem putant. Mihi haec argumentatio errore carere non videtur. Sed de his olim disputabitur in Histor. crit. Poëtar. Anthol. v. *Ammianus.*

XIV. Vat. Cod. p. 536. Plan. p. 169. St. 246. W. Avarum quendam, qui vicinorum agrorum terminos movere audebat, de futura ejus ap. inferos paupertate admonet. Eodem ſententiarum nexu *Horat.* L. II. Carm. III. 17. *Cedes coëmtis ſaltibus et domo, Villaque — Victima nil miſerantis Orci.* et magis etiam L. II. 18. 23. *Quid? quod usque proximos Revellis agro terminos, et ultra Limites clientium Salis avarus — Nulla certior tamen Rapacis Orci fine, deſtinata Aula divitem manet herum.* ubi diligentiſſimus interpres noſtri carminis memor non erat. — παροϱίζων. Hoc verbum, ſicut etiam παροϱιστὴς in lemmate, quorum ſignificationem verba Horatiana diſerte explicant, ex hoc uno loco cognitum habuit *Stephanus.* — V. 3. Ante ὅμοιος lacuna eſt in Vat. Cod. in marg. autem ſic ἰϱί. Deinde ὁμοίως. *Luciani* Charon T. III. p. 62. ed. Bip. ὦ μάταιοι, τῆς ἀνοίας, οὐκ εἰδότες ἡλίκοις ὅϱοις διακέκϱιται τὰ νεκϱῶν καὶ τὰ ζώντων πϱάγματα· καὶ οἷα τὰ παϱ' ἡμῖν ἐστι· καὶ ὅτι Κάτθαν' ὁμῶς ὅ τ' ἄτυμβος ἀνήϱ, ὅς τ' ἔλλαχε τύμβου, Ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ Ἶϱος, κϱείων τ' Ἀγαμέμνων. — Apud eundem in Mort. D. I. 3. T. II. p. 131. Diogenem facit divitibus nuntiari jubentem: τί, ὦ μάταιοι, τὸν χϱυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωϱεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ἐπὶ ταλάντοις συντιθέντες, οὓς χϱὴ ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν μετ' ὀλίγον. Cf. *Antiph.* Ep. IV. τεθνήξῃ, πλουτοῦσαν ἀφεὶς μεγάλην διαθήκην, Ἐκ πολλῶν ὀβολὸν μοῦνον ἐνεγκάμενος.

XV. In Vat. Cod. p. 543. auctoris nomine caret, quod in Planud. p. 141. St. 204. W. adſcriptum eſt. Cf. *Nicarchi* Ep. XXIII. — V. 3. Ζεῦ σῶσον. De more ſternutantibus acclamandi vide *Interpp. Petronii* c. XCVIII. et *Scaliger.* in Lect. Auſon. L. I. c. 16. Sternutationem pro re ſacra habitam eſſe a veteribus, notavit *Athen.* L. II. p. 66. qui ineptam hujus ſuperſtitionis cauſam affert. Vide *Caſauboni* Animadv p. 138. Ex noſtro autem loco apparet, ſternutantibus non alios

tantum, sed ipsos sibi acclamasse, quod hinc notavit *Morin sur les souhaits en faveur de ceux qui éternuent, Mém. de l'Acad. des Inscr.* T. V. p. 436. et *Potter.* in Archaeol. II. 17. — V. 4. τὰς ἀκοάς. Vat. Cod.

XVI. Vat. Cod. p. 521. *Lucillio* tribuit; *Ammiano* Planud. p. 157. St. 228. W. Historia de pusillo quodam homine, qui, cum murem in cavo suffocasset, se cum Hercule comparabat. — V. 1. Μάρκωνα Vat. Cod. — V. 2. μικρὸς malebat Anonymus Bibl. Bodlej. — V. 3. ψιλῶς. Vat. Cod.

XVII. Vat. Cod. p. 522. Ἀμμιάνου, οἱ δὲ Νικάρχου. Idem lemma in Plan. p. 157. St. 229. W. In Diodorum, pusillum, qui spinam ex pede acus ope extracturus, ipsam acum pede pertudit. Cf. *Lucillium* Ep. LVIII. — V. 1. Notanda vox λεπτακινός, aliunde non cognita. — V. 2. ἐτρύπησεν. Vat. Cod.

XVIII. Vat. Cod. p. 522. Plan. p. 159. St. 232. W. In capite εἰς μακρούς. In Stratoniceum — militis nomen esse videtur — ingentis amplitudinis hominem, quicum plures in eadem urbe habitare posse non videbantur.

¶. 388.] *XIX.* Vat. Cod. p. 509. Male auctoris nomen in *Abbianus* mutatum est in Planud. p. 172. St. 251. W. ut et Ep. II. De culcitra durissima, cui in Procli domo incubuerat. — V. 1. ἐπὶ ξενίαν. *ad hospitis coenam invitatus*, ut videtur. Adscribam verba *Stephani* in Thes. L. Gr. T. II. p. 1126. D. „Sicut autem ἐπὶ „ξένια καλεῖν dici docui pro hospitio invitare, sive ad „hospitium, sic et ἐπὶ ξενίᾳ καλεῖν alicubi legitur in eadem „significatione. Sed ego locos hosce suspectos habeo, et „vel ἐπὶ ξένια (a nominativo singulari ξένιον) vel ἐπὶ ξενίαν „reponendum censeo, quod ap. Philonem legitur, alio- „qui tamen rarum.“ *Ammiani* tum non meminerat vir doctissimus. — Verba ὅτε καιρὸς ὕπνου μοι jungenda cum

ſubſequentibus: Quum heri in hoſpitium eſſem vocatus et dormiendi tempus appetiviſſet, culcitrae incubui vere ſaxeae. — V. 2. ἐπεκλίθην. Vat. Cod. — Γοργόνος ἡ N. quia illa omnia adſpectu ſuo in ſaxa mutabat, haec ipſa in ſaxum mutata erat. — V. 3. μὲν om. Vat. Cod. et vett. edd. ante *Stephanum*. — V. 4. Πλόκλου vitioſe pro Πρόκλου exſcr. in ed. Lipſ. — V. 6. Periiſſem ſane in hoc tam duro cubili. Ludit poëta in τύλην et στήλην, *cippum* intelligens tumulo imponendum.

XX. Vat. Cod. p. 566. Plan. p. 185. St. 270. W. *Stob.* Flor. T. X. p. 127. 30. Gesn. 75. Grot. De Apellis cujusdam coena, in qua convivis nihil praeter olera apponebatur. Olera autem pro viliſſimo cibi genere habentur. *Juvenal.* Sat. IX. 78. *Curius parvo quae legerat horto Ipſe focis brevibus ponebat oluſcula: quae nunc Squalidus in magna faſtidit compede foſſor.* Hinc veteris diſciplinae cultor et magiſter Ofellus ap. *Horatium* II. Serm. II. 116. *Non ego – temere edi luce profeſta Quicquam praeter olus, fumoſo cum pede pernae.* — V. 1. ὡς κῆπον τεθυκώς. quaſi hortum mactaſſet, non hoſtiam. Simili feſtivitate *Horatius* ad Iccium I. Epiſt. XII. 21. *Verum ſeu piſces, ſeu porrum et caepe trucidas.* — V. 3. τῆλις. Vat. Cod. Vulgo τῆλυς. quod nimis patienter tulerunt priſtini editores. τῆλις eſt foenum graecum, unde, oleo affuſo, aliisque herbis additis, ἥδυσμα quoddam parabatur, τήλινον vocatum. Vide *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 331. E. F. — V. 6. δειπνίσας. Vulgo.

XXI. Vat. Cod. p. 529. ſq. Plan. p. 187. St. 273. W. Ad hominem, neſcio quem, qui, barbam alens, ſe pro philoſopho habitum iri putabat. Cf. *Luciani* Ep. XXIII. ubi vide not. Herodes Atticus ap. *Gellium* N. A. IX. 2. cum vidiſſet *palliatum et crinitum* quendam, *barbaque prope ad pubem usque porrecta* — eum interrogavit, *quisnam eſſet? Atque ille vultu ſonituque vocis objurgatoria*

philosophum sese esse dicit, et mirari quoque addit, cur quaerendum putasset, quod videret. Video, inquit Herodes, barbam et pallium, philosophum non video. De barba philosophorum quaedam dedit *D. Heraldus* in Adverf. II. 16. p. 131. — V. 2. μυιοσόβην. muscarium, flabellum abigendis muscis. Vide *Polluc.* X. 95. qui respexit versum *Menandri* ap. *Athen.* L. XI p. 484. E. in convivii descriptione: Πέρσαι δ' ἔχοντες μυιοσόβας ἑστήκεσαν. de quo more videndus *Reimarus* ad *Dion. Cass.* T. II. p. 1245. 9. Erant haec muscaria saepissime ex pennis caudae pavoninae composita, quale illud est ap. *Martial.* XIV. 67. *Lambere quae turpes prohibet tua prandia muscas, Alitis eximiae cauda superba fuit.* ubi vide *Raderum.* Tum etiam ex cauda boum. De bobus Indicis agens *Aelian.* Hist. An. XV. 14. ἐκ τούτων γε τῶν βοῶν καὶ τὰς μυιοσόβας ποιοῦνται. In *muscarium bubulum* distichon est *Martial.* XIV. 71. Propter similitudinem et usum caudam equi *muscarium* appellat *Vegetius* in Mulom. IV. 1. 1. et passim. — V. 3. κείρων Vat. Cod. — V. 4. φθειρῶν. *Menti dominus pediculosi* est ap. *Martial.* XII. 59. *Julian.* in Misop. p. 338. C. de barba sua jocatus: προστέθεικα τὸν βαθὺν τοῦτον πώγωνα. — ταῦτά τοι διαθεόντων ἀνέχομαι τῶν φθειρῶν, ὥσπερ ἐν λόχμῃ τῶν θηρίων. — In fine γέγονεν Vat. Cod.

XXII. Vat. Cod. p. 530. Planud. p. 187. St. 273. W. Nihil jam ad philosophiae professionem requiri, quam atticarum quarundam, Platonicarum inprimis, vocularum et phrasium copiam, cum barba et pallio conjunctam. De illa sophistarum cacozelia vide *Cresoll.* in Theatr. Rhet. L. III. 23. et quae supra notavimus ad *Cerealii* Ep. II. p. 345. — V. 3. στόλιον. pallium breve et angustum. μάλλιον. coma demissa. *Schol. Theocr.* Eid. XI. 10. κικίννοις. τοῖς μαλλοῖς. κόμῃ. Vide *D. Heinsium* ad *Hesych.* μάλλιον, etiam hunc versum excitantem. — ὦμιον ἔξω. Exerto humero Cynici incedebant. Is, qui Commodo

vitae

vitae finem praedixit, φιλοσόφου φέρων σχῆμα, βάκτρον γὰρ ἦν αὐτῷ μετὰ χεῖρας, ἡμιγύμνῳ τε αὐτῷ ἐκκρεμὴς πήρα. *Arriani Epictetus* a *Brodaeo* laudatus περὶ κυνισμοῦ· ἢ τοῖς ἐπαντῶσι λοιδορεῖσθαι ἐκαίρως, ἢ καλὸν τὸν ὦμον δεικνύειν. Hinc ἐξωμίαι dicebantur Cynici, eorumque vestitus ἐξωμίς, de quo vid. *Salmasius* ad *Tertull.* de Pall. p. 255.

T. 389.] *XXIII.* Vat. Cod. p. 509. sine auctoris nomine. Ἀββιανοῦ nomen adscriptum in Plan. p. 129. St. 187. W. Ludit poëta in vocabulo ἐγχεσιμώρου, quod ap. *Homerum bellicosum, hasta furentem* significat, Il. β. 692. η. 134. hoc loco autem sive τὸν ἔγχει μωραίνοντα, hasta inepte utentem, sive summo cum labore jaculantem, secundum etymologiam a veteribus probatam: οἱ περὶ τὰ ἔγχεα μεμορημένοι, ὅ ἐστι, κακοπαθοῦντες. Vid. *Albert.* ad *Hesych.* T. I. p. 1077. 17. Simplicius tamen cum *Stephano* in Thes. L. Gr. T. I. p. 1373. B. stultos et fatuos pugnatores intelligas. Poëtam praeterea in nominibus istorum hominum argutatum esse volunt *Brodaeus* et *Opsopoeus*. Κυλλὸς est *mutilus*, ut *Lucill.* Ep. XI. κυλλὸς δ' ἠκόντιζεν ἀμείνονα, ubi vide not. In λεῦρος autem ejusmodi allusio nulla est. Quod enim *Opsopoeus tenuem* interpretatur, id falsissimum. Sed cogitabat procul dubio de λειρός, de quo vocabulo prostat haec glossa *Hesychii:* Λειρός· ὁ ἰσχνός, καὶ ὠχρός. καὶ Λῃρίας (Λειρίας. Steph. et Guyet.) λέγουσι κύνας, τὰς κατισχνωμένας καὶ ἀποβαλούσας τρίχας, ἢ τὸν μικρὸν λαγών.

XXIV. Vat. Cod. p. 509. Etiam h. l. Plan. p. 42. St. 62. W. Ἀββιανοῦ. In Lucium quendam, qui plures senatores, quorum nomina per α incipiebant, interfecerat. Quum, *Ammianus* ait, verisimile sit, te in his caedibus eodem, quo coepisti, ordine progressurum esse, tibi jam nunc praedico, me Originem appellari, teque proinde ad me ultimo loco esse venturum. Obscurum est, quo hoc carmen spectet. Docta quidem *Brodaei* con-

jectura, illud ad Valentem imperatorem referentis, cui cum sortes indicassent literas quasdam, in successoris sui nomine futuras, is omnes, in quorum nominibus fatales illae literae invenirentur, capitali poena afflixit. Sed qui hanc historiam ap. *Amm. Marcell.* L. XXIX. 1. 2. legerit, is statim intelliget, eam ab *Ammiani* carmine abhorrere. Aliter rem narrat *Zosimus* L. IV. 13. p. 302. ubi vide *Heynium* p. 637. In Christianorum sub Valente persecutionibus *Lucius* quidam, Arianorum Episcopus, nomen suum inter implacabiles aliter sentientium inimicos professus est, de quo *Suidas* in Οὐάλης. Hunc fortasse de Lucio *Ammiani* nostri interpreteris; nec tamen hac ὁμωνυμίᾳ sola res confici potest, cum *Ammiani* praesertim aetas incertissima sit. Jam Brunckium audiamus: „Factum videtur hoc carmen in delatorem quen„dam, qui capitalium criminum plures senatorios accu„saverat quorum forte incipiebant a literâ A nomina. „Id autem sub Valentis imperio contigisse probabile „non est: antiquior videtur fuisse Ammianus." — V. 1. τοὺς ἀπὸ ἄλφα. In his verbis fortasse amphiboliam quaesivit poëta. οἱ ἀπὸ ἄλφα et ii esse possunt, quorum nomina per α incipiebant, et ii, qui dignitate, opibus et honoribus florerent. *Martial.* L. II. 27. *Codrus alpha paenulatorum.* L. V. 27. *Quod alpha dixi, Codre, paenulatorum.* Ut viri in aliqua re primarii alpha vocabantur, sic *Eratosthenem* τὸ βῆτα appellatum fuisse constat, διὰ τὸ δευτερεύειν ἐν παντὶ εἴδει παιδείας. *Suid.* in Ἐρατοσθένης. — V. 2. τὸν ἀδ. ἔχεις. fratrem habes, quem perimas, propter initialem v. ἀδελφός. — V. 3. ἐστιν in Anal. excusum pro ἐστι. — V. 4. ἤδη σοί. Vat. Cod. et Plan. quod cur mutatum sit, ignoro. — Nomen Origenis propter initialem literam Ω potissimum a poëta est positum. Fortasse tamen praeterea aliud quoddam respicitur, quod in hac historiae obscuritate indagare non licet.

XXV. Vat. Cod. p. 454. ſq. *Ammiano* tribuit, quod *Lucillii* eſt in Plan. p. 15. St. 25. W. Paraſitos increpat, qui, ut a regibus ſuis alantur, plorare et ridere neceſſe habeant, non ex animi ſententia, ſed ex regis juſſu. — V. 1. ὤνθρωπε. Vat. Cod. — V. 3. ἐστυγωμένῳ. Vat. Cod. — V. 4. συγγελῶντι. Vulgo et in Plan. Voces perperam conjunctas diviſit *Wetſten.* ad N. T. II. p. 80. Adulatores ap. *Plutarch.* T. II. p. 13. B. θεσηρότες, ὅθ' οἱ τρέφοντες γελῶσι. Boni ſervi officium ſic deſcribit Soſia ap. *Plautum* Amphitr. III. Sc. III. 4. *Atque ita ſervum par videtur frugi ſeſe inſtituere: Proinde beri ut ſint, ipſe item ſit: voltum e voltu comparet: Triſtis ſit, ſi beri ſint triſtes: hilarus ſit, ſi gaudeant.* Obſequioſum amantem inſtruens *Ovid.* II. A. A. 200. *Quod dicet, dicas; quod negat illa, neges. Riſerit, arride: ſi flebit, flere memento. Imponat leges vultibus illa tuis.* — V. 5. κλαυθμοῖο. Plan. quod ſuavius ad aures accidit. — V. 6. „E ſingulis vocibus κλαιωμιλίῃ et γελοωμιλίῃ duas inepte „fecerunt, quas ineptius interpretati ſunt. Voces ſunt „fictae et compoſitae ex κλαίω, γέλως et ὁμιλία. *n'ayant „ſujet ni de pleurer, ni de rire, mais riant et pleurant „par compagnie.*" *Br.* Haud aliter haec ſcripſit et explicuit Vir Doctus ap. *Huetium* p. 5. Ablativi κλαιωμιλίῃ et γελοωμιλίῃ arcte jungendi ſunt cum participiis συγκλαίων et γελῶν in v. 4. quibus interpoſitus v. 5. pro parentheſi habendus eſt. Non igitur putaverim cum cl. *G. Wakefield.* in Sylv. crit. T. III. p. 38. conſtructionem laborare; multo minus ejus auctoritatem ſecutus corrigere velim: ἢ τί σοι, οὐ κλαυθμοῦ — nota interrogandi in fine poſita. *Grotium* vulgatam lectionem ſecutum eſſe miror: *Aſt ego tam Miliae rideo quam lacrymo.* Scholiaſt. in ed. Wech. paroemiam hic ſuſpicabatur; *Brodaeus* de uxore *Lucillii* (*Ammiani*) agi putabat.

XXVI. Vat. Cod. p. 509. Plan. p. 52. St. 74. W. (Ἀββιανοῦ.) Mors omnes appetit eosque, alium alio

morbo affectum, in idem detrudit barathrum. — V. 1. *ἠὼς truditur dies die. Horat.* II. Carm. XVIII. 15. ubi cl. *Mitſcherl.* inter alia ſimilia et noſtrum locum adſcripſit. — V. 2. *ὁ πορφύρεος* ſecundum *Homer.* Il. ε. 83. et π. 334. Pluribus facete dictis Homerica haec ῥῆσις locum fecit, quae collegit *Gatacker.* in Miſc. poſthum. p. 847. — V. 3. Alios tabes, alios febris, alios tumor et aqua intercus abripit. De morte homines in medio curſu evertente agens Mercurius ap. *Lucian.* in Contempl. §. 17. T. III. p. 54. *ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ,* ait, *καὶ ὑπηρέται μάλα πολλοί, ὡς ὁρᾷς, ἠπίαλοι καὶ πυρετοί, καὶ φθόαι, καὶ περιπνευμονίαι — καὶ τούτων οὐδὲν ὅλως αὐτοὺς εἰσέρχεται, ἔστ᾽ ἂν εὖ πράττωσιν.* — et paulo poſt: *νῦν δὲ ἐς αἰεὶ ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὰν ἐπιστὰς ὁ ὑπηρέτης καλῇ καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ ἢ τῇ φθόῃ, ἀγανακτοῦσι πρὸς τὴν ἀγωγήν, οὔποτε προσδοκήσαντες ἀποσπασθήσεσθαι αὐτῶν.*

XXVII. Cod. Vat. p. 534. Planud. p. 151. St. 220. W. Dum Niceten laudare videtur, ut muſicum medicumque praeſtantiſſimum et alterum Apollinem, tecte eum perſtringit. *Ἀπόλλων ὤτων* nimirum is eſt, qui canendo *ἀποκναίει τὰ ὦτα τῶν ἀκροατῶν*, aegrotorum autem *Ἀπόλλων*, qui illos non curat, ſed perdit. Reſpicitur, ut jam ſatis apparet, ad etymologiam nominis, *ἀπὸ τοῦ ἀπολλύναι* derivati, cujus auctor fuiſſe videtur *Euripides* in Phaëthonte ap. Schol. in Oreſt. v. 1397. *Ὦ χρυσοφεγγὲς ἥλι᾽, ὥς μ᾽ ἀπώλεσας, Ὅθεν σ᾽ Ἀπόλλων᾽ ἐμφανῶς κλήζει βροτός.* Conf. *Macrob.* Saturn. I. 17. — V. 1. *ἀίδων.* Vat. Cod. et *ᾠῶν.* Hoc, etiam in Planud. lectum, emendavit *Opſopoeus* et *Brodaeus*, quorum emendationem ſequitur *Grotius.* — In argumentorum indice v. *Nicetes* hoc diſtichon perperam interpretatus ſum.

RUFINI EPIGRAMMATA.

¶. 390.] *I.* Vat. Cod. p. 90. „In antiquioribus „Planudeae codicibus Ep. hoc ultimum eſt libri VII. In „multis deeſt, et cum non repertum fuiſſet in eo, ex „quo Anthologia primum Florentiae excuſa eſt, diu „latuit.“ *Br.* Edidit *D. Heinſius* in Carm. Gr. p. 150. junctim cum Epigrammate *Gaetulici* I. p. 166. ut etiam *Reiskius* in Miſc. Lipſ. IX. p. 103. nr. 282. In duo carmina haec dividenda eſſe, ſponte vidit *Schneiderus* Peric. crit. p. 1. 2. ejusque conjecturam firmarunt cum Schedae Tryll. tum Cod. Laurent. in *Bandini* Catal. II. p. 103. In Vat. Cod. *Rufini* Ep. ſtatim poſt *Gaetulici* carmen ſequitur. Poëta ſe parabilem nullisque periculis obnoxium ancillarum amorem matronarum amoribus praeferre affirmat. In eodem argumento bona pars Satyrae II. *Horatii* in Lib. I. conſumitur, cujus hi verſus inprimis comparari merentur:

Desine matronas ſectarier, unde laboris
Plus haurire mali eſt, quam ex re decerpere fructus.
Nec magis huic inter niveos viridesque lapillos —
Sit licet hoc Cerinthe tuum — tenerum eſt femur, aut crus
Rectius, atque etiam melius perſaepe togatae.
Adde huc, quod mercem ſine fucis geſtat; aperte
Quod venale habet, oſtendit: nec, ſi quid honeſti eſt,
Jactat habetque palam, quaerit quo turpia celet.

— V. 2. σπάταλα κλέμματα. *furta Veneris* (*Brouk*h*uſ.* ad *Propert.* IV. 7. 15.), quae in matronis (ταῖς σοβαραῖς) magno ſumtu, in ancillis minimo conſtant. σπάταλον adjective; ut infra Ep. XXXVII. ταῦτα τὰ τῶν σπατάλων τέρματα παλλακίδων. — In ſequente comparatione colorem fortaſſe duxit ex *Stratonis* Ep. VI. — V. 3. σοβαρῶν. Sched. Tryll. ἑσπομένη σύνοδος. ſic Vat. Cod. non

ἄνοδος, nec κινδύνων, ut *Reiskius* ſine cauſa emendabat. ἐσσομένης Cod. Flor. De meretrice decrepita *Macedon.* Ep. V. τὸ δ' αὐξοσέληνον ἐκεῖνο Ἐξέλιπε συνόδου μηκέτι γινομένης. *Charit.* L. II. p. 34. ἐρωτικὴν ποιησάμεναι τὴν πρώτην σύνοδον τοῦ γάμου. Pericula, quibus moechi ſe vitamque ſuam exponunt, eleganter deſcribit *Horatius* l. c. v. 39 – 45. et 127. ſqq. — V. 5. χάρις. *parabilem amo venerem facilemque. Illam, Poſt paulo, ſed pluris, ſi exierit vir: Gallis hanc, Philodemus ait: ſibi, quae neque magno Stet pretio, neque cunctetur cum eſt juſſa venire. Candida rectaque ſit; munda hactenus, ut neque longa Nec magis alba velit, quam det natura, videri. Horat.* l. c. v. 119. ſqq. — V. 6. δάροις ἐκ σπατάλοις. Vat. Cod. Quum in ap. Lipſ. ἐκπατάλοις legatur, *Reiskius* conjecit: δώροις ἐκπάγλοις. In marg. ap. Guy. et Ruhnk. haec leguntur: *Lego* ἐκ σπατάλης. *Supra* σπάταλος *adjectivum. Lego hic:* δώροις ἐκ σπατάλοις ἀλεγιζ *i. e. curis ex luxurioſis donis anxium i. e. immodicis.* In hac *Salmaſii* nota deſcribenda erratum eſſe videtur. δώροις ἐκ σπατάλης habet Cod. Medic. ap. Bandin. — V. 7. μιμοῦμαι. Idem argumentum pluribus exemplis ex antiquitate de heroum in ancillas amoribus allatis exornavit *Horat.* II. Carm. IV. 1 – 8. quae ex graeco poëta derivata eſſe vix eſt quod dubites.

II. Vat. Cod. p. 93. „Ediderunt hoc Epigr. Pierſon. „Veriſim. p. 98. et cl. Toup. Epiſt. crit. p. 70. Hic „emendandi impetigine ſeductus quaedam mutavit ſine „minima neceſſitate.“ *Br. Reisk.* Miſcell. Lipſ. T. IX. p. 107. nr. 285. *Schneider.* Per. crit. p. 3. In lavantes puellas ſcriptum eſſe hoc carmen exiſtimans *Toupius*, ab ejus ſenſu longe aberravit; enarrat enim trium puellarum de pygarum praeſtantia certamen; quale illud eſt, cujus mentionem fecerunt *Athen.* L. XII. p. 554. C. et *Alciphron* L. I. Ep. XXXIX. p. 188. Valde hujus carminis argumentum diſplicuit auctori lemmatis in Vat.

Cod. qui adſcripſit haec: εἰς πόρνας ἀναίσχυντον καὶ σαπρὸν καὶ ὅλον γέμον ἀναιδείας. — V. 1. αὔτη. Vat. C. — V. 2. „Cod. γυμνὴν ἀστεροπὴν μελέων. Hoc magis poëticum eſt, „quam γυμνῶν ἀστεροπὴν μελέων [ut Toupius corrigebat] „et quoad ſenſum nihil differt. Idem ſtatuendum de „λευκῇ εὐαφίῃ v. 4. Toupius reponit λευκὴ εὐαφέων. At „quod v. 5. διαινομένης pro διαιρομένης ſcribit, id plane con„tra ſententiam eſt. διαιρομένης, quae crura divaricabat: „ſic omnino eſſe debet. Non lavabantur meretrices „tres, quae judicium hoc ſubibant, in balneo non erant; „nec quod ſequitur κύματι κωφῷ, de aqua intelligendum „eſt. Optimam ubique codicis ſcripturam repraeſen„tavi." *Br.* In marg. ap. Lipſ. δείξασθαι adſcriptum erat. — V. 3. Pro σφραγιζομένη *Reisk.* ut et metro, quod laborare putabat, et ſenſui ſuccurreret, σφαραγιζομένη corrigebat; poſtea, de errore admonitus, p. 439. ſq. tentabat καὶ ῥ' ἣ μὲν — σφραγιζομένη γ. λευκὴ — εὐβαφίη. Noviſſimum eſt ap. *Suidam*, qui hoc diſtichon protulit T. I. p. 470. γελασίνοις· γραμμαῖς ταῖς ἐκ τοῦ γελᾶν γινομέναις: unde id apte laudavit *Berglerus* ad *Alciphron.* l. c. qui unam ex certantibus puellis ſic loquentem facit: ἰδοὺ σκόπει τὸ χρῶμα ὡς ἀκριβές, ὡς ἀκήρατον, ὡς καθαρόν· τὰ πορφυρᾶ τῶν ἰσχίων ταυτί· τὴν ἐπὶ τοὺς μηροὺς ἔγκλισιν, τὸ μήτε ὑπέρογκον αὐτῶ, μήτε ἄσαρκον, τοὺς γελασίνους ἐπ' ἄκρων. De *gelaſinis* quaedam dedit *Raderus* ad *Martialis* verba, *nec grata eſt facies, cui gelaſinus abeſt.* L. VII. 22. p. 503. Appoſite ad noſtrum locum, has rugulas deſcribens, verbo σφραγίζεσθαι utitur *Lucian.* Amor. §. 14. T. V. p. 271. de Veneris Cnidiae femoribus: τῶν δὲ τοῖς ἰσχίοις ἐνεσφραγισμένων ἐξ ἑκατέρων τύπων, οὐκ ἂν εἴποι τις ὡς ἡδὺς ὁ γέλως, μηροῦ τε καὶ κνήμης, ἐπ' εὐθὺ τεταμένης ἄχρι ποδός, ἠκριβωμένοι ῥυθμοί. — V. 4. Qui ſe cod. ſcripturam ubique repraeſentare ait cl. editor, et hoc loco et in ſqq. apographi ſui lectiones expreſſit. Membr. enim habent: λευκὴ — εὐαφίην. et ſic *Suidae* codd. Pariſini,

cum ibi vulgetur λευκὴ – εὐβαφίην. Revocanda est membranarum lectio, quippe longe elegantior emendatione *Salmasii*, quam ap. Ruhnk. et Guyeti exhibet. Prima pygarum λευκὴ οὖσα εἶχεν ἄνθος εὐαφίης, i. e. eximium quendam tumorem, tactui suavissimum. Menoeceum describens *Philostrat.* I. Imag. IV. p. 768. eum fingit εὐαφέσι στέρνοις, καὶ πλευραῖς, καὶ γλουτῷ συμμέτρῳ, ubi τὸ στέρνον εὐαφὲς de pectore *molliter tumente* explicandum esse, (secus ac voluit *Casaubon.* ad *Athen.* L. II. 9. p. 99. 20.) apparet ex *Luciani* Amor. §. 53. T. V. p. 318. ubi paederastae ad pueri amplexum arrepentis artificia describuntur: ἢ λαθρίως (hoc delendum videtur, ut glossema sequ. vocabuli, sive καὶ addendum.) ὑγρῶς ἡ δεξιὰ κατὰ κόλπου δῦσα, μαστοὺς βραχὺ τὴν φύσιν ὑπεροιδῶντας πιέζει. Eidem restituendam esse vocem εὐαφὴς suspiceris in Amor. §. 26. p. 287. οἱ δὲ εὐαφεῖς μηροὶ θριξὶν ὥσπερεὶ ῥυπῶντες, ubi vulgo minus apte εὐφυεῖς legitur. — Verissimum autem est ἀνθεῖν εὐαφίην, ubi nota vim transitivam, quae huic vocabulo, ut multis similibus, inest. ἴουλον ἀνθῶν πρῶτον Ep. in stat. athlet. XVIII. T. III. p. 21. — Pro ἀπὸ *Berglerus* mallet ἐπί. quod minime necessarium. ἀπὸ h. l. periphrasi inservit, ut saepissime; in εὐαφίην ἀπὸ γλουτῶν si praepositio abesset, eam non desiderares. Vide ad *Hybriae* Scol. T. I. P. I. p. 308. — V. 5. διαιρομένης. Verbi διαίρεσθαι usum de iis, qui *varicitus ambulant* et crura valde aperiunt, illustravit *Casaubon.* ad *Theophr.* Char. 3. p. 46. ed. *Fisch.* — φοινίσσετο χιονέη σάρξ. Rosarum cum nive conjunctio passim occurrit in floridi coloris descriptione. Nihil huic loco magis appositum quam *Musaei* v. 58. ἄκρα δὲ χιονέων φοινίσσετο κύκλα παρειῶν, Ὡς ῥόδον ἐκ καλύκων διδυμόχροον. ubi vide veterum loca ab *Heinrichio* laudata p. 63. — V. 6. γαληνιόωσα ad puellae placidum vultum retulit *Reiskius*, cum de pygis unice agatur. Tertiae puellae pyga similis tranquillo mari, quod lenibus ventis crispatur. Huic

imagini multo aptior mihi videtur cod. ſcriptura χαράσσετο, quam quod *Salmaſio* in mentem venerat, ταράσσετο. Nec κούφῳ cum *Schneidero* legam. Imaginem illuſtrat ſimulque firmat vulgatam *Apoll. Rhod.* L. IV. 152. οἷον ὅτε βληχροῖσι κυλινδόμενον πελάγεσσι Κῦμα μέλαν κωφόν τε καὶ ἄβρομον. Huic imagini convenit verbum χαράσσειν, *ſulcare*, *ſignare*, *notare*, etiam leniter impreſſis ſignis atque veſtigiis. De lanugine genas ſignante *Chriſtodor.* in Ecphr. v. 212. οὐδὲ γὰρ ἦεν Ἄνθεϊ λαχνήεντι γενειάδος ἄκρα χαράξαι. et v. 278. ἁπαλοῖς δὲ νεοτρεφέεσσιν ἰούλοις Οἴνοπος ἄκρα χάρασσε γενειάδος. Cf. Ep. in ſtat. athl. XI. T. III. p. 19. Ut in his locis χαράσσειν verum eſt, ſic contra ap. *Pindarum* Ol. II. 113. ταράσσοντες recte ſe habet, neque, quod V. D. in mentem venit, cum χαράσσοντες permutari debet. — Ceterum ad rem facit inprimis *Alciphron* l. c. καὶ πρώτη Μυῤῥίνη τὸ ζώνιον λύσασα, βόμβυξ δ' ἦν τὸ χιτώνιον, δι' αὐτοῦ τρέμουσαν οἷόν τι μελίπηκτον γάλα τὴν ὀσφὺν ἀνεσάλευσεν. — V. 9. 10. Hoc diſtichon *Planudes* in Anthol. recepit p. 476. St. 619. W. ubi legitur: εἰ ταύτας ὁ κριτὴς ὁ θεῶν ἐθεάσατο κούρας. Eodem ordine verba exhibent membr. In apogr. Guy. et Ruhnk., verbis temere tranſpoſitis, ὁ θεῶν ὁ κριτής. Brunckiana lectio etiam in marg. ap. Lipſ. reperitur. Fortaſſe expreſſit *Ruſinus* Ep. *Straton.* XLIX. 3. 4.

III. Vat. Cod. p. 93. Recepit in Anth. Planud. p. 476. St. 619. W. mutatis iis, quae eum transſcribere pudebat. Simile, ut in praecedente Ep., trium puellarum certamen deſcribitur, non autem de pygarum, ſed de anticae partis praeſtantia. Pro κρείσσονα μηρίνην v. 2. Planudes dedit κάλλος ἀρειότερον, quo carminis feſtivitas perit. Verum non interpolavit tantum carmen, ſed, quod *Brunckium* fugit, inſigniter mutilavit. Nam poſt v. 4. membranae quatuor hos verſus inſerunt:

Καὶ Ῥοδόπης μὲν ἔλαμπε μέσος μηρῶν πολύτιμος
οἷα ῥόδων πολιῷ σχιζόμενος Ζεφύρῳ.
τῆς δὲ Ῥοδοκλείης ὑάλῳ ἴσος, ὑγρομέτωπος,
οἷα καὶ ἐν νηῷ πρωτογλυφὲς ξόανον.

Deinde sequitur distichon ex Ep. VI. 5. 6. male huc translatum. Hoc tam insigne augmentum, quo ipso tamen hoc carmen non integrum praestatur, primus exhibuit *Schneiderus* in Per. crit. p. 104. — V. 2. μηριόνην. Vide ad *Straton.* Ep. LXXXVI. et T. II. P. I. p. 17. — ¶. 391.] V. 4. γυμναὶ habet Cod. Vat. In Ed. Flor. et Ald. pr. οἴῳ. In lectt. Aldi οἴνῳ. Vulgata μούνῳ primum reperitur in Ald. 2. quam plurimae sequutae sunt. Revocanda membranarum lectio, distinctione mutata; licet *Planudis* emendatio minime inepta sit. Sic *Aristaen.* L. I. Ep. II. p. 5. δύο κόραι μειδιῶσαι καὶ μόνῳ γε τῷ ἀριθμῷ λειπόμεναι τῶν Χαρίτων. — νέκταρι λειπόμεναι. Hoc unum illis deerat, quod nondum nectare vescebantur, ceterum deabus simillimae. Divinitatis honor a diis cum mortalibus communicatus, nectaris et ambrosiae convictu passim significatur. *Appulej.* Metam. VI. p. 183. *Porrecto ambrosiae poculo, sume, inquit, Psyche, et immortalis esto.* Vide *T. H.* ad *Lucian.* D. D. IV. fin. T. II. p. 259. ed. B. et ad *Horatii* L. III. 3. 11. *Quos inter Augustus recumbens Purpureo bibit ore nectar* – *Mitscherlich.* T. II. p. 41. — Aliquid jejunitatis inesse verbis νέκταρι λειπόμεναι, sentiens *Salmasius* in not. Ap. Lennep. tentabat; νέκταρ ἀλειφόμεναι – quae elegans est et acuta suspicio.— In iis, quae in membranis leguntur, primum scribe, mutato accentu, ῥοδών, *rosarium*, quod pro ῥόδον rei augendae caussa positum est. Deinde πολιῷ ζεφύρῳ verum esse nequit. Fortasse prima syllaba deleta legendum:

λείῳ σχιζόμενος ζεφύρῳ.

i. e. *placido*, πρηεῖ, μαλακῷ. ut ap. *Loll. Bass.* Ep. VI. *Dioscorid.* Ep. XII. Ep. ἀδεσπ. CCLIX. τὸ πνεῦμα λεῖον καὶ

καθεστηκός, est ap. *Aristoph.* Ran. 1033. Ceterum conf. elegantem *Himerii* locum Or. I. 19. p. 360. τὰς παρειὰς αἰδοῖ φοινίσσοντες πλέον ἢ τὰς τῶν ῥόδων ἡ φύσις κάλυκας, ὅταν ἠριναῖς ὥραις ὑπὸ τῆς ἀκμῆς σχιζόμεναι πετάλοις ἄκροις ἐρευθῶνται. Idem Ecl. XX. 4. τὸ ῥόδον — οἰκουρῆσαν τὸ πολὺ τῆς ἀκμῆς εἴσω τοῦ κάλυκος, ὀψὲ προκύπτει καὶ σχίζεται. — V. 7. Rhodocleae μηρεόνη vitro similis, quod ad laevitatem referendum est. Cf. ad *Straton.* Ep. LXXXVIII. quo pertinet etiam comparatio cum recente simulacro. — V. 10. εὐθὺ συνεστεφάνουν. Plan. εὐθὺς συν. Vat. Cod.

IV. Vat. Cod. p. 93. Edidit *Reisk.* in Miscell. Lips. T. IX. nr. 286. p. 110. Puellam sibi optat μήτε ὑπέρογκον μήτ' ἄσαρκον, ut *Alciphron* loquitur L. I. 39. p. 190. qualem describit *Appulej.* in Metam. L. II. init. *Sed et cetera corporis inexplicabiliter ad regulam congruentia, inenormis proceritas, succulenta gracilitas, rubor temperatus.* quae *Abresch.* in Addendis ad Aristaen. p. 115. apte comparavit ad *Alciphronis* locum, ibi ex Cod. prolatum: ἐκδῦσα δὲ ὅλη πρόσωπον φαίνεται, οὔτε κατάξηρος, οὔτε κατάσαρκος. Quam *regulam* vocat *Appulejus*, Polycleti est κανών, ut apparet ex loco simillimo *Luciani* de Saltat. §. 75. T. V. p. 165. τὸ δὲ σῶμα κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἤδη ἐπιδείξειν μοι δοκῶ. μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἐπιμήκης — οὔτε πολύσαρκος, ἀπίθανον γάρ, οὔτε λεπτὸς εἰς ὑπερβολήν, σκελετῶδες γὰρ τοῦτο καὶ νεκρικόν. *Pseudo-Gallus* sive *Maximianus* Eleg. I. 79. *Horrebam tenues, horrebam corpore pingues: Non mihi grata breuis, non mihi longa fuit. Cum media tantum dilexi ludere forma. Major enim mediis gratia rebus inest. — Quaerebam gracilem, sed quae non macra fuisset: Carnis ad officium carnea membra placent.*

V. Cod. Vat. p. 95. Edidit *Reiskius* in Misc. Lips. T. IX. p. 116. nr. 292. Poëta cum aliquando in Thaliae diu desideratos amplexus venisset, nervos sibi tor-

pere sensit, pigroque toro *crimen onusque* jacuit, ut *Ovidius* loquitur L. III. Am. VII. 4. Conf. *Straton.* Ep. X. et LVIII. — V. 3. μοι in Cod. omissum addidit *Reiskius.* — πέπλασαι. quaedam Apogr. πέπλησαι a πελάω. *At qualem vidi tantum tetigique puellam, Sic etiam tunica tangitur ipsa sua.* *Ovid.* L. III. Amor. VIII. 39. — V. 4. ἔκλυτος. sine viribus, languens. Hinc lux *Horatio* Epod. XII. 9. qui locus explicari debet de prurigine mulieris, quae prope cubantis viri, odio illius devoti, solutam naturam (ἔκλυτον αἰδοῖον) venerea rabie excitare conatur. — V. 5. ταλας. Vat. Cod.

VI. Cod. Vat. p. 97. Primum distichon protulit *Warton* ad *Theocrit.* T. II. p. 297. Integrum *Reiske* in Misc. Lips. IX. p. 124. nr. 301. et hinc *Toupius* in Epist. crit. p. 123. Lavans puella describitur. — V. 1. χρύσεα pro *pulchris* simpliciter, ut in χρυσέη Ἀφροδίτη; quamvis h. l. λύγδινα vel ejusmodi epitheton fortasse aptius fuisset. χρωτὶ γαλακτοπαγεῖ, arcte cum χρύσεα jungenda, descriptionem continuant. γαλακτοπαγῆ ἄρνα tenellum puerum appellavit *Strato* Ep. XLVI. μαζοὶ γλαγόεντες, *Sosipater* sive potius *Dioscorides* Ep. III. Cf. ad *Antip. Thess.* Ep. XXXII. T. II. P. I. p. 313. sq. — V. 3. εἰλίσσοντο. Vat. Cod. — Hic versus mihi sincere scriptus non videtur. Vitium fortasse in ἀλλήλαις haeret. — V. 4. σαλευόμεναι. i. e. τρέμουσαι. *Vincis mollitie trementes plumas, Aut massam lactis modo alligati.* *Martial.* L. VIII. 64. Supra Ep. II. 6. πυγὴ — αὐτομάτη τρυφερῷ χρωτὶ σαλευομένη. — V. 5. ὑπὲρ οἶδ. Vat. Cod. Laudat hoc distichon *Suidas* T. I. p. 907. cum interpretatione: περὶ αἰδοίου ἀνδρὸς ὁ λόγος. quod falsum esse et *Reiskius* vidit, et *Toupius* monuit. Ambigue *Eustathius*, qui postremum versum laudat ad Od. δ. p. 143. 18. εἰ δὲ καί τι μόριον σώματος Εὐρώτας λέγεται, δηλοῖ ὁ γράψας ἐλεγεῖον τό· οὐχ ὅλον Εὐρώταν κ. ὅ. ἑ. De natura muliebri sermo-

nem esse, dubitare noli. In nomine Εὐρώτας respicitur ad originem vocis, repetendae ab εὐρύς, quod de *laxis* usurpatur. Conf. *Menag.* ad *Diogen. Laërt.* VI. 2. 6. εὐρυτέρως ἔχειν ambigue nequam, ut solet, *Aristoph.* Lysistr. v. 420. Haec igitur adduntur a poëta in vituperium puellae, ceterum formosae, sed a nimio Veneris usu εὐρυτιώσης. De Ulysse similiter, sed in laudem, ut de viro, auctor Ep. in Lusib. LXX. 17. *Hujus et Alcinoi mirata est filia membrum Frondenti ramo vix potuisse tegi.* Pudorem in amore commendans *Ovid.* II. A. A. 613. *Ipsa Venus pubem, quoties velamina ponit, Protegitur laeva semireducta manu.*

VII. Cod. Vat. p. 97. Edidit *Reiskius* in Miscell. Lips. IX. p. 125. nr. 302. sine latina interpretatione. De condace lusu agens v. 1–4. exhibuit *Salmasius* ad *Solin.* p. 726. A. ubi κόντακα et κόνδακα nihil differre contendit. Aliter sentiebat idem, cum in marg. apogr. sui haec notaret: „*Fort.* κόντακα. κόνταξ *est* κόνταξ. *genus* „*lusus, unde* κοντοπαίκτης. *Forte* κατὰ νύκτα *i. e.* κατ' ὄναρ" Posterior conjectura in censum venire non meretur; sed κόνταξ, a κόντος derivandum, fortasse verum est. In hoc lusu palus ita jaciebatur, ut summo capite in terra humectata et emollita figeretur, idemque sic depactus alio deinde palo dejiciendus erat. In hoc lusu is, ut par est, vincebat, qui palum et rectius defixerat, et defixum citius everterat. Sic certe *Pollux* IX. 120. describit τὸν κυνδαλισμόν, quem a κόνδαξ nihil discrepasse, verisimile est. κόνδαλοι enim paxilli sunt, sicut κόντοι. Cf. *Pollux* X. 188. et *Hesych.* in κυνδάλη. Hinc Epigrammati nostro aliquid lucis affulget. Ludit *Rufinus* in ambigua significatione vocis κόνταξ, quae πάσσαλον significat. Jam vero quid πάσσαλος sit apud nequiores illos, constat ex *Aristoph.* Eccl. v. 1012. ταῖς πρεσβυτέραις γυναιξὶν ἔστω τὸν νέον Ἕλκειν ἄνατὶ λαβομένας τοῦ παττάλου. cum quo cf. facetum locum in Eqq. 374. sqq. Quod autem in allegoria

persistens noster δώδεκά σοι βέβληκα ait, aliud dicit, aliud significat: *Duodecies tibi palum defixi, et cras toties figam vel etiam saepius*, quae amantis sunt, qui se duodecim numeros *sustinuisse* gloriatur. (*Ovid.* III. Amor. VII. 26. *Philodem.* Ep. XII.) — V. 2. γέλαν ἐπόουν. Cod. Vat. male *Reisk.* γελῶν. Pro ἐπόουν in marg. ap. Guyet. et R. ἐδόκουν tentatur. *Bernardus* in Epist. ad *Reisk.* p. 466. ἠδὺ γελῶν ἔβων, et praecedente versu κόρδακα malebat; neutrum bene. — ¶. 392.] V. 4. ἐπιστάμενος. h. l. idem quod ἐπισταμένως, nec tamen cum hoc permutandum. In marg. ap. Guyet. et Ruhnk. ἐρεισάμενος conjicitur, allegoria pessumdata. — V. 5. 6. male huic carmini adhaesisse, suspicabatur *Reiskius*, cui assentitur *Schneiderus* in Per. cr. p. 81. ubi duo priora disticha exhibuit. Equidem sic absolutum esse carmen vix putaverim. Depravata videtur hujus distichi lectio, fortasse in pluribus vocibus. Nihil equidem definio, sed contextus foret tolerabilis, si legeretur:

εἶδ' ἄγε καὶ νύκτωρ ἐρχομένην σε βαλῶ.

Εἶδ' ἄγε ad incitandam orationem poëtae, opus aggredientis, minime ineptum. Vide inprimis *Valcken.* ad Callim. Eleg. p. 279. *Age, te vel noctu et in tenebris feriam, nec a scopo aberrabo.* Obversabatur *Rufino Automedontis* Ep. I. ἐγὼ παίζων δὲ πρὸς αὐτὸν Φημί· Σὺ καὶ νύκτωρ φίλτατε, παιδοτριβεῖς;

VIII. Cod. Vat. p. 97. Edidit *Reiske* in Misc. Lips. IX. p. 126. nr. 303. duo priora disticha; vers. 5. separatim p. 127. nr. 305. Junxit, quae jungenda erant, et v. 6. ex schedis Tryll. adjecit *Schneiderus* in Per. cr. p. 9. Membranae in contextu nonnisi quinque priores versus habent; v. 6. in calce paginae legitur. Scriptum est in puellam, quamvis provectioris aetatis, tamen adhuc formosam. Expressit *Platon.* Ep. VI. Comparandum *Agathiae* Ep. XX. *Pauli Silent.* Ep. VIII. — V. 1. ὁ χρόνος. Vat. Cod. Delevit articulum *Salmasius.* — ἔσβεσεν.

Epigr. ἀδεσπ. XIX. Ἐσβέσθη Νίκανδρος, ἀπέπτατο πᾶν ἀπὸ χροιῆς Ἄνθος. *Themistius* Or. XIII. p. 165. C. ὑπέρωρόν γε ἤδη τὸ κάλλος αὐτῶν, καὶ τὸ μὲν οὐχ οἷός τε ἄγασθαι ἔτι τοῦ ἔρωτος, τὸ δὲ ἐκλάμψαν εὐθὺς ἀπέσβη καὶ ἀπέπτη. ut haec probabiliter reſtituit *Pierſon.* ad *Moer.* p. 49. — V. 4. ἢ ῥόδον. Fateor, mihi haec, *papillarum pulchritudo ſive roſa* in poëta vehementer frigida videri et jejuna. Elegantius ſcripſiſſet, et rei, de qua agitur, accommodatius:

οὐδὲ τὸ καλὸν
τῶν ἱλαρῶν μήλων ἨΡΙΝΟΝ ἐξέφυγεν.

idque reponendum judico. In ſimili argumento Ep. XIX. εἰαρόμασθον habet, i. e. *vernantibus puellam papillis.* ἠρινὸν κάλλος ad *ver aetatis* referendum. *Petronius* c. CIX. *cecidere capilli Vernantesque comas triſtis abegit biems. Martial.* L. II. 61. *vernant dubia lanugine malae. Maximian.* Eleg. I. 89. *niſi quae ſuffuſa rubore Vernarent propriis ora ſerena roſis.* — V. 5. ὦ - θεοείκελον κάλλος. Vat. Cod. ἄνθος, ex *Salmaſii* procul dubio emendatione, habent apogr. Guy. et R. Vera videtur emendatio, licet in ἄνθος et κατέφλεξε diverſi generis imagines jungantur; ſed in ejusmodi vocabulis, quorum metaphorica ſignificatio frequenti uſu fere obliterata fuit, tantam diligentiam ſequioris aetatis poëtae non praeſtabant. In eadem re metaphorae continuationem non magis obſervavit *Juvenal.* IX. 126. *Feſtinat enim decurrere velox Floſculus, anguſtae miſeraeque breviſſima vitae Portio.* — V. 6. „Duplex eſt in Cod. ultimi verſus ſcriptura. „Prior, quam exhibui; et haec altera:

„ἥλικα πρωτοβόλων λάμπεν ἀπὸ βλεφάρων.

„Poſteriorem, quae a poëta eſſe videtur, praeferendam „duco, e Platonis Epigr. in Archeanaſſam, quod ſibi „imitandum propoſuit Rufinus.“ *Br.* Mihi neutrum a *Rufino* profectum eſſe videtur; idemque viſum ei, qui

Vat. Cod. scripsit, cum utrumque versum in margine relinqueret.

IX. Vat. Cod. p. 98. τοῦ αὐτοῦ (*Rufini*), οἱ δὲ Παλλαδᾶ Ἀλεξανδρέως. Hujus potius esse crediderim, quam illius. Edidit *Majus* in Catal. Bibl. Uffenb. p. 578. *Reiske* in Misc. Lips. p. 128. nr. 306. In Zenonis conjugem rixosam, fusus grammaticus. Mulier Ἀνδρομάχη appellabatur, quasi *perpetuas cum marito rixas exercens*; e parentibus quippe male ominati nominis prognata. Hanc ob caussam marito poëta suadet, ut moechum uxori quaerat *Lysimachum*, qui huic domestico bello finem faciat. Similiter in *Lysimachi* nomine lusit *Lucill.* Ep. CXIV. Ap. *Aristaenetum* L. II. 12. p. 90. Eubulides de conjugis moribus conquestus, ἔστι δέ, inquit, καὶ τὸν τρόπον καὶ τοὔνομα Δεινομάχη.

X. Vat. Cod. p. 98. τοῦ αὐτοῦ. (Post praecedens Ep. sequitur; quare etiam hoc *Palladae* esse puto, cujus ingenium sapit.) Edidit *Reiske* in Misc. L. IX. p. 129. nr. 307. De vitae fructu mature percipiendo. — V. 1. τρυφῆς. Vat. Cod. quod emendavit *Salm.* τρυφὴ βίος dictum, ut *vita vinum* ap. *Petron.* c. XXXIV. ubi vide *Schefferum.* — V. 4. οὐδενί. Vat. Cod. quod conjectura assecutus est *Zeune* in Anim. in Anacr. p. 57. οὐκέτι. Ap. Lips. — σήμερον. *Martial.* L. I. Ep. XVI. 11. *Non est, crede mihi, sapientis dicere, Vivam. Sera nimis vita est crastina: vive hodie.* *Horat.* I. Carm. IX. 13. *Quid sit futurum cras, fuge quaerere, et Quem fors dierum cumque dabit, lucro Adpone; nec dulces amores Sperne puer neque tu choreas.* ubi vide *Mitscherl.* T. I. p. 109.

XI. Vat. Cod. p. 98. καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐπίγραμμα Ῥουφίνου. Edidit *Merrick* ad *Tryphiodor.* v. 454. p. 70. *Reisk.* in Misc. L. IX. p. 130. nr. 308. Poëta Rhodocleam lavantem conspicatus, Venerem esse putat, ejusque iram deprecatur. Deinde errorem agnoscit. Cf. *Aristaenet.*

net. L. I. Ep. VII. p. 19. — V. 1. ἡ om. Vat. — V. 2. κατ' αὐχενίους. Vat. λυσαμένη. ſolutis crinibus, ut Venus, quae ex undis ſurgens defluentes capillos manu premit. Vide ad *Leonid. Tar.* Ep. XLI. T. I. P. II. p. 101. et *Antip. Sidon.* Ep. XXXII. — *Merrick* cum λουσαμένη reperiſſet in Ap. ſuo, σμησαμένη conjecit ex *Callimachi* Lav. Pall. v. 32. — ¶. 393.] V. 3. ἱλήκοις, ut ἵλαθι et ἵλεως εἴης, deorum numen venerantis et placare conantis voces. Conf. *Spanhem.* ad *Callim.* p. 843. Tireſiae ſibi fatum timere ſe fingit, qui cum vidiſſet, quae mortalibus videre nefas, tenebris oculos ſuos obduci ſenſit, ὄμματα νὺξ ἔβαλε. *Callimach.* Lav. Pall. v. 82. Sic enim puniri ſolebant, qui deas nudas vidiſſent; quare aurei aevi innocentiam laudans *Propertius* L. III. 11. 38. *Pinus*, ait, *et incumbens latas circumdabat umbras, Nec fuerat nudas poena videre deas.* Epigr. ἀδεσπ. CCCXXXIII.

Ἦν ποτ' ἔρος φιλέεσκες Ἄρες, σκοπίαζε Κυθήρην
ἐνθάδε λουομένην νάμασι φαιδροτάτοις.
δέρκεο νηχομένην· μὴ δείδιθι· οὐ γὰρ Ἀθήνην
παρθένον εἰσορόας, οἷά τε Τειρεσίας.

Conf. *Macedon.* Ep XXX. — Hujus diſtichi emendatior lectio debetur *Salmaſio.* In membrana ſic habetur: ἡμετέροισι Μ. μνήσῃς Θ. ἰδοῦσα τ. Ut metri vitium tollerent, quidam ſcripſerunt μεμνήσῃς. — τύπον pro ipſa ſpecie, μορφῇ, poſitum. Sic *Diodor. Jun.* Ep. V. δείδια σόν τε φυῆς ἱερατὸν τύπον. *Paul. Silent.* Ep. XXVII. γραπτὸν ἔχω ψυχῇ σῆς τύπον ἀγλαΐης. μορφῆς τύπωμα dixit *Eurip.* in Phoen. 165. — V. 5. 6. εἶτα. quum mulier ſis, non dea. Quaedam apogr. ἐκδέδυκας legunt; ſed vera eſt membr. lectio.

XII. Vat. Cod. p. 99. Edidit *Reisk.* Miſc. Lipſ. IX. p. 131. nr. 309. Sententia ſimilis ei, quam expreſſit *Pallad.* Ep. VI. qui conjugem nonniſi in concubitu gratam, ceterum odioſam eſſe cenſebat. Sed ut nunc leguntur hi verſiculi, male inter ſe cohaerent. Vitium in v. 2. latere exiſtimans *Salmaſius*, in marg. ap. Guyet,

ſcripſit: φρονίτεκιν. ὅτι φρονοῦσι δηλαδὴ μετὰ τὴν συνουσίαν. Experientia edoctus hoc probe tenebat bonus *Salmaſius*, qui, alioqui ſatis iracundus et rixoſus, coram uxore ne muſſitare quidem audebat. φρονίτεκιν tamen verum non videtur. Mutilum eſſe locum ſuſpicor. Sententia ſic debebat procedere: Niſi major eſſet inter venereos amplexus voluptas, quam poſt illos, nemo diu cum mulieribus viveret; omnes enim mulieres poſt concubitum ingratae videntur.

XIII. Vat. Cod. p. 90. Plan. p. 477. St. 619. W. Veterum ſculptorum artem poëta deſiderat, quae Melitae pulcritudinem exprimat et effingat. Haec ex comico quodam expreſſa eſſe videntur, ut haec ap. *Plautum* in Poenul. V. IV. 101. *Tandem huic cupitum contigit. O Apella, o Zeuxis pictor, Cur numero eſtis mortui? hinc exemplum ut pingeretis. Nam alios pictores nihil moror hujusmodi tractare exempla. Philoſtrat.* Epiſt. LXV. p. 945. Φειδία καὶ Λύσιππε καὶ Πολύκλειτε, ὡς ταχέως ἐπαύσασθε· οὐ γὰρ ἂν πρὸ τούτου γε ἄγαλμα ἄλλο ἐποιήσατε. — V. 2. αἱ ταῖς. Vulgo. αὐταῖς ex membr. reſtituit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 551. τέχναι ſunt artis opera, quae illi *animaſſe* videbantur. Similia collegimus in Exercitt. crit. T. II. p. 19. — V. 6. ξόανον vulgo. In membr. eſt ξοάνων, quod *Salmaſius* emendavit.

XIV. Vat. Cod. p. 91. Plan. p. 476. St. 618. W. Poëta, qui olim puerorum amori indulſerat, ſe nunc, contra quam ſperaverat, in mulieres ferri fatetur. Cf. *Meleagr.* Ep. XLVIII. — V. 1. *Suidas* T. II. p. 379. Κρόταλος ἀρσενικῶς. ἀντὶ τοῦ εὔγλωττος καὶ εὔστομος, ὡς τὰ κρόταλα. καὶ ἐν Ἐπιγράμματι. καὶ νῦν καλοῦμαι θηλυμανής· ἢ νῦν δίσκος ἐμοὶ κρόταλον. Diverſa in hac gloſſa commixta. Rectius ſcriptum *Rufini* verſum protulit idem in δισκεύων T. I. p. 609. Diſcus puerorum exercitium, κρόταλον mulierum παιδιά. Hinc κροτάλων θηλυμανεῖς στρόβους Venerem decere ait *Antimachus* T. I. p. 167.

Notae *mulieres crotalistriae.* ἡ κροτάλοις ὀρχηστρίς. *Satyr. Thuill.* Ep. VII. Semiviri Galli eodem instrumento utebantur. *Hephaest.* Enchir. p. 40. Γάλλαι μητρὸς ὀρείης φιλόθυρσοι δρομάδες, Αἷς ἔντεα παταγεῖται καὶ χάλκεα κρόταλα. — V. 3. ἀδόλου. Ab hominibus candidi et sinceri animi τὸ ἄδολον ad faciem colorem non mentitam, nec fucatam, translatum est. *Herodot.* L. III. 22. p. 204. εἰπάντων δὲ τῶν Ἰχθυοφάγων τὴν ἀληθηΐην περὶ τῆς πορφύρης καὶ τῆς βαφῆς, δολεροὺς μὲν τοὺς ἀνθρώπους ἔφη εἶναι, δολερὰ δὲ αὐτέων τὰ εἵματα. quae ab aliis expressa notavit *Wesseling. Philostr.* Epist. XLI. p. 931. οὐ γὰρ κονιᾶς τὰ πρόσωπα, οὐδὲ ἐν ταῖς κηρίναις τέταξαι γυναιξὶν, ἀλλ' ἐν ταῖς ἀδόλως καλαῖς. Ceterum conf. *Straton.* Ep. VI. 4. — γύψου χρίσματα dedit Plan. et Suid. qui partem hujus distichi laudat T. I. p. 798. in ἐπεισόδιον. Vat. Cod. χρώματα. — Gypsum pro creta videtur positum. Hac enim *inducta candorem quaerebant.* (*Ovid.* L. III. A. A. 199.) Vide *Mitscherl.* ad *Horat.* Epod. XII. 11. p. 581. — ἐπεισόδιον. additamentum, formae interpolatio. *Crinagor.* Ep. VI. δαψιλῆ οἰνοπόταις γαστρὸς ἐπεισόδια. — V. 5. Quis hoc unquam putasset? *Delphini in sylvis* de rebus incredibilibus fere paroemiace dicuntur post *Archilochum* fr. XVI. χρημάτων ἄελπτον οὐδέν ἐστιν. — μηδεὶς ἔθ' ὑμῶν εἰσορῶν θαυμαζέτω, Μηδ' ἵνα δελφῖσι θῆρες ἀνταμείψωνται νόμον ἐνάλιον. *Horat.* Art. Poët. v. 29. *Qui variare cupit rem prodigialiter unam, Delphinum sylvis appingit, fluctibus aprum.*

XV. Vat. Cod. p. 99. Plan. p. 474. St. 616. W. Rhodocleam missa corona admonet, ne de pulcritudinis, cito deflorescentis, munere superbiat. Conf. Ep. *Platon.* IV. V. *Thymoclis* T. II. p. 259. ibique not. *M. Argentar.* Ep. XIV. *Ovidius* puellas hortans, ut tempore utantur, (L. III. A. A. 67.) *Hos ego,* inquit, *qui canent frutices violaria vidi: Hac mihi de spina grata corona data est. Propert.* II. El. XII. 51. *At veluti folia arentes*

liquere corollas, Quae passim calathis strata natare vides; Sic nobis, qui nunc magnum spiramus amorem, Forsitan includet crastina fata dies. ubi *Burm.* nostrum carmen comparavit, sicuti etiam ad Anthol. Lat. IV. 152. T. II. p. 109.:

At veluti formosa rosa, cum tempore prodit,
Arescit certe tempore deinde suo,
Sic tu coepisti primo formosa videri
Tempore, sed subito desinis esse meo.

— V. 1. ἄνθεσι καλοῖς est ex membr. Vat. pro vulgato ἄνθεσι πλέξας. — V. 2. ὑφ'. Vat. et Plan. — δρεψάμενος. Plan. — ¶. 394.] V. 4. ὑγρός. φιλόμβρος νάρκισσος. *Meleag.* Ep. XCII. — V. 5. δὲ deest in Plan. et Vat. Supplevit *Burmann.* Anth. Lat. T. II. p. 109. — μεγάλαυχος. *Strato* Ep. LXXIII. Εἰ κάλλει καυχᾷ, γίγνωσχ' ὅτι καὶ ῥόδον ἀνθεῖ. — V. 6. ἀνθεῖς. Vat. Cod.

XVI. Vat. Cod. p. 89. Ῥουφίνου εἰς Προδίκην ἑταῖραν. Planud. p. 477. St. 619. W. Ductum carmen ex *Straton.* Ep. XCVI. Idem fere sententiarum contextus ap. *Horat.* II. Carm. XI. 5. *Fugit retro Levis Juventas et Decor, arida Pellente lascivos amores Canitie facilemque Somnum – Cur non – rosa canos odorati capillos, Dum licet, Assyriaque nardo Potamus uncti?* — V. 1. Προδόκη. Vat. Cod. a pr. man. et sic *Suidas* in πυκάζειν T. III. p. 238. — πυκασώμεθα. *Anacreon* Od. IV. ῥόδοις δὲ κρᾶτα πύκασον. et sic *Strato* l. c. — V. 2. κεράμενοι. Vat. Cod. Majora pocula poscunt strenui potatores procedente convivio, vel in majoribus solemnitatibus. *Horat.* Epod. IX. 33. *Capaciores affer huc, puer, scyphos.* Vide *Lambinum* ad L. II. Serm. VIII. 35. — V. 3. εἶτα. *Tibull.* L. I. 1. 69. *Interea, dum fata sinunt, jungamus amores. Jam veniet tenebris mors adoperta caput. Jam subrepet iners aetas, nec amare decebit.*

XVII. Vat. Cod. p. 98. Plan. p. 474. St. 615. W. Simile est Ep. XXIV. — V. 2. εἰαρινῶν. Vat. — V. 3.

χεῖρας Ἀθήνης. Ut dubites, quo ſenſu accipiendae ſint *Minervae manus*, efficit Ep. XXIV. ubi iterum occurrunt, et quidem ita, ut peculiarem pulcritudinis partem ſignificare videantur. In noſtro autem loco pronius, de lanificio et Ἐργάνης *artibus* intelligere. Huic interpretationi et contextus favet, et *Propert.* L. III. 19. 7. *Eſt tibi forma potens, ſunt caſtae Palladis artes, Splendidaque a docto forma refulget avo.* — V. 4. Χάριτες τέσσαρες. Ductum ex *Callimach.* Ep. XVI. Conf. Ep. ἀδέσπ. LI. — In fine verſus φίλαι Vat. Cod. et vett. edd. plurimae.

XVIII. Vat. Cod. p. 99. Plan. p. 474. St. 616. W. Poëta vicini filiam, virginem ingenuam, quam vitiaverat, gravidam eſſe audiens, ſe ſumma conſilii inopia laborare ſignificat. — V. 1. Ἀφροδίτην vulgo et Vat. a pr. man. Ἀφροδίτη emendavit *Scaliger* in not. mſc. et *Huetius* p. 47. Illud potius ſequutum eſſe miror magnum *Grotium*, qui vertit: *Contiguas aedes habuit Venus altera nobis: Per quam non leviter mens furiata mea eſt.* — V. 2. ἔφλεξεν. Vat. Cod. — V. 3. πρὸς ἔπαιξε. Vat. προσπαίζειν dictum, ut Ep. XXXVIII. νῦν μοι προσπαίζεις — de puella virum variis illecebris, facete dictis praeſertim et jocis, pelliciente. *Lucian.* in Aſin. §. 11. παῦσαι προσπαίζων. — Mox vulgo legitur καὶ εἴποτε καιρὸς ἐτόλμα. Ἠρυθρία. quod aſſis non eſt. ἐτόλμων ex membr. Vat. probavit *Grotius: foret cum ſola rogavit.* Sed ſic tamen ſequens verbum pendet. Recte igitur *Br.* emendaſſe puto: καὶ εἴποτε καίρι' ἐτόλμων, Ἠρ. *ſi quando, quae ad finem ducerent, tentarem, Erubuit.* — τὸν πόνον. quid multa? amore tacta eſt. τοῦ πυρὸς αἰσθάνομαι, amoris flammam ſentiens quidam in Ep. ἀδεσπ. LXIV. πονεῖν, amoris aeſtu laborare. *Anacr.* Od. XL. 15. πόσον, δοκεῖς, πονοῦσιν, Ἔρως, ὅσους σὺ βάλλεις. Idem Od. III. 32. σὺ δὲ καρδίαν πονήσεις. (Cf. Interpp. Horat. I. Od. XVII. 19.) Quare non opus eſt, cum *Opſopoeo* πόθον legere. — V. 5. ἤνυσα. *Paul. Silent.* Ep. XII. τὸ λοιπὸν ἀνύσσαμεν ἔργον ἔρωτος.

XIX. Vat. Cod. p. 99. In Plan. p. 474. St. 616. W. ultimum distichon deest. In mulierem, olim formosam, nunc annis deformem redditam. — V. 1. εἰαρόμασθος: *durae stantesque papillae. Maximian.* Eleg. V. 27. — ¶. 395.] V. 5. ἀλλοτρ. τρίχας. *comam adscititiam*, quam πηνήκην vocabant. Vide *Lucian.* Dial. Mer. V. T. VIII. p. 217. XII. p. 255. ed. Bip. Reliqua in hoc versu non sic, ut *Br.* edidit, leguntur in membranis, sed sic: καὶ ῥυτῶδες τὸ πρόσωπον. τὸ lineae superscriptum. Fortasse haec a librario sunt addita, ad versum, jam antiquitus mutilum, explendum. Pronum quidem, ῥυτῶδες in ῥυσσῶδες mutare: sed sic quoque languidum exit hemistichium. — V. 6. πίθηκος. Vetula πίθηκος ἀνάπλεως ψιμμυθίῳ, *Aristoph.* Eccles. v. 1064. Notatis ad *Lucill.* Ep. XXXV. T. II. P. II. p. 462. adde *Plautum* Mil. Glor. IV. 1. 42. *Pithecium haec est prae illa.* et *Simonid.* de Mulier. v. 71 – 73.

XX. Vat. Cod. p. 100. Plan. p. 475. St. 616. W. Amores poëta rogat, ne Melissiam, amorem dissimulantem, urere desinant, donec se victam fateatur. Expressum fortasse ex *Callimachi* Ep. XII. Cf. etiam *Asclepiad.* Ep. X. — V. 1. Μελησιάς. Vat. Cod. — τὸ σῶμα κέκραγε. Quamvis dissimulet, totum tamen corpus amorem prodit. *Pseudo-Gallus* sive *Maximian.* El. III. 45. *Prodere non ausus carpebar vulnere muto, Sed stupor et macies vocis habebat opus.* Idem Eleg. IV. 28. *Nam subito inficiens vultum pallorque ruborque Interdum certae vocis habebat opus.* — V. 2. βελέων φαρέτρην. Ep. ἀδεσπ. LVIII. εἰς ἐμὲ τὴν φαρέτραν ἐξεκένωσε κόρη. Vide not. ad *Posidippi* Ep. I. T. II. P. I. p. 134. ad *Archiae* Ep. I. p. 250. — V. 3. „καὶ βάσις ἀστατέουσα, καὶ ἄστατος ἄσθματος ὁρμή. „Nihil in hoc versu scripti libri variant; neminem tamen non offendet ἄστατος, cum ob praecedens ἀστατέουσα, tum quia hic proprium non est. Reponi posset, καὶ „ἄπνοος ἄσθματος ὁρμή. ἄπνοος autem pro δύσπνοος." Br.

Magis aures quam ſenſum offendi puto vocabulo ἄστατος, quod de reſpiratione, modo retenta, modo incitata explicari poteſt. Ducta imago a ventis ἀστάτοις, quae ad dubium animi ſtatum ſignificandum adhibetur ap. *Philon.* p. 54. A. σαλεύων καὶ κλονούμενος αἰεί, καὶ πνεύματος τρόπον ἀστάτου διαφορούμενος. Si quis tamen ad ingratum ſonum vitandum mallet:

καὶ ἄκριτος ἄσθματος ὁρμή·

nec hoc, puto, ineptum foret. Suſpiria *crebra* et *vehementiora* ἄκριτα vocari poterant, ut μῦθοι ἄκριτοι. ἀναρίθμητοι. *Euſtath.* Il. p. 264. 20. ἄκριτα ἄχεα. πολλά. Idem p. 1469. 50. μύρια καὶ ἄκριτα junxit *Oppian.* Hal. I. 80. Eadem amantis ſigna componit *Appulej.* in loco ſimillimo, Metam. VI. p. 395. ed. *Oud.* *Ab iſto vacillante et ſaepius titubante veſtigio, deque nimio pallore corporis, et aſſiduo ſpiritu, imo et ipſis marcentibus oculis tuis, amore nimio laboras.* Idem L. X. p. 631. *Pallor deformis, marcentes oculi, laſſa genua, quies turbida, et ſuſpiritus, cruciatus tarditate vehementior.* De Medea amante *Valer. Flacc.* VIII. 163. *non ullus tibi tuus color, aegraque verba Errantesque genae,* (i. e. ἄστατον ὄμμα· temere nonnulli tentarunt.) *atque alieno gaudia vultu Semper erant.* *Horatius* Epod. XI. 9. *conviviorum et poenitet, In queis amantem et languor et ſilentium Arguit, et latere petitus imo ſpiritus.* — V. 4. κοῖλαι βλ. βάσεις. Sedes oculorum tumentes, ut illius ap. *Theocrit.* Eid. I. 38. οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι. cujus locutionis elegantiam multos, etiam *Rufinum*, ad imitandum invitaſſe docet *Ruhnken.* ad *Tim.* p. 169. κοίλους ὀφθαλμοὺς amantibus tribuit *Paul. Aegin.* L. III. 17. — V. 6. „τὴν ἀπιθῆ. In membranis prius fuerat τὴν ἀπαθῆ, quod „deterius non eſt.“ *Br.* Mihi autem poſterior lectio in hoc contextu ne ferenda quidem videtur. Ceterum hujus varietatis in ap. Gothano nullum veſtigium. — μίχεις. Ad veneficas *Propert.* L. I. 1. 21. *En agedum do-*

minae mentem convertite nostrae, Et facite illa meo palleat ore magis.

XXI. Vat. Cod. p. 100. Plan. p. 475. St. 616. W. Conf. Ep. XXIX. Sulpicia ap. *Tibullum* L. IV. 5. 6. *Uror ego ante alias: juvat hoc, Cerinthe, quod uror, Si tibi de nobis mutuus ignis adest. Mutuus adsit amor.* — V. 2. „ἢ σβέσον ἢ μετάθες. Sic recte Vat. membr. Pla„nudes perperam ἢ σκόν. Adumbratum est e Polemonis „II. p. 184. Utrumque expressit Ausonius Ep. LXXIX. „LXXX." *Br.* Vide Animadv. T. II. P. II. p. 76. ubi alterum *Ausonii* Ep. laudatur. Alterum hoc est:

Aut restingue ignem, quo torreor, alma Dione:
Aut transire jube: vel face utrumque parem.

XXII. Vat. Cod. p. 100. sq. Planud. p. 475. St. 617. W. De Rhodopes superbia poëta conquestus, optat, ut approperante senectute mitior reddatur. Expressum ex *Straton.* Ep. XXVIII. — V. 1. ὑψοῦται. ὑψαυχενεῖ. Vide *T. H.* ad *Propert.* p. 702. — V. 2. ὀφρύσιν. cum supercilio quodam salutem reddit. ἀσπάζεσθαι idem, quod χαῖρε λέγειν. Vide *Spanhem.* ad *Arist.* Plut. v. 323. sq. — V. 3. στεφάνους. Ianua ap. *Propert.* I. El. XVI. 7. *Et mihi non desunt turpes pendere corollae Semper, et exclusi signa jacere faces.* ubi *Burmannus* quaedam dedit de more amatorum januas coronandi. Cf. *Asclepiad.* Ep. IV. et *Heyne* ad *Tibull.* I. El. II. 14. — V. 4. Haud scio, an verbis transpositis melius scribatur:

ὀργισθεῖσα πατεῖ ἴχνεσι τοῖς σοβαροῖς.

— V. 5. Idem Cynthiae insolentius se gerenti optat *Propert.* L. III. 23. 32. *At te celatis aetas gravis urgeat annis, Et veniat formae ruga sinistra tuae Vellere tum cupies albos a stirpe capillos, Et speculo rugas increpitante tibi.* — V. 6. κἂν. *saltem.* Vide *Locellam* ad *Xenoph. Ephes.* p. 202. — ἡμεῖς ed. Steph. vitiose.

XXIII. Vat. Cod. p. 101. Planud. p. 475. St. 617. W. Poëta se contra Amoris impetus satis fortem, eidem vero cum Baccho conjuncto imparem esse fatetur. Expressum ex *Posidippi* Ep. II. — V. 1. λογισμὸς Amori perpetuo opponitur. Vide not. ad *Meleagri* Ep. LVI. T. I. P. I. p. 72. — V. 3. συνελεύσομαι Plan. — V. 4. πρὸς δύο. Ad paroemiam respici putat *Scholiastes* Wechel.: μηδ' Ἡρακλῆς πρὸς δύο. qua *Plato* passim utitur, eumque secutus *Liban.* de vita sua p. 17. Δυοῖν γὰρ ἕνα οὐκ εἶναι κρατεῖν, οὐδὲ τὸν Ἡρακλέα, τὴν παροιμίαν λέγειν. Non semper Herculis nomen additur. *Euripid.* ap. *Stob.* p. 79. Grot. τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον Δυοῖν ἐρίζειν. quod illustrat *Toup.* Em. in Suid. T. I. p. 256. Eodem fortasse respexit *Phaedrus* L. II. 6. 16. *tuta quae naturae fuerat munere, Impar duobus occidit tristi nece.* — Ceterum huc facit *Achill. Tat.* L. II. p. 69. Ἔρως δὲ καὶ Διόνυσος, δύο βίαιοι θεοὶ, ψυχὴν κατασχόντες ἐκμαίνουσιν εἰς ἀναισχυντίαν, ὁ μὲν καίων αὐτὴν τῷ συνήθει πυρὶ, ὁ δὲ τὸν οἶνον ὑπέκκαυμα φέρων. quibus adde, quae notavi in Animadvv. T. I. P. I. p. 73. — V. 4. τί ποιεῖν. Flor. Ald. pr. Ascens.

¶. 396.] *XXIV.* Vat. Cod. p. 101. Plan. p. 476. St. 618. W. Conf. Ep. XVII. — V. 1. τὰς χεῖρας Ἀ. Ad *Servii* locum, qui digitos Minervae consecratos dixit, hunc versum admovit *Hadr. Junius* Animadv. IV. 12. in Thes. crit. IV. p. 416. Eundem et *Spanhemius* attigit de Minerva εὐπήχει agens ad *Callimach.* p. 610. Si aliunde constaret, Minervae manus pro eximie pulchris fuisse habitas, hoc certe loco de pulchritudine acciperem malis quam de dexteritate et peritia. Mihi non liquet. — V. 3. εὐδαίμων. Haec ducta videntur ex loco celeberrimo *Sapphus* ap. *Longin.* π. ὕ. §. X. p. 42. quem expressit etiam *Lucian.* in Amor. §. 46. T. V. p. 308. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν, δαίμονες οὐράνιοι, βίος εἴη διηνεκὴς οὗτος, ἀπαντικρὺ τοῦ φίλου καθέζεσθαι, καὶ πλησίον λαλοῦντος ἀκούειν. — V. 4. ἤϊθεος. Vat. Cod. — ἀθάνατος. Excitat *Burmann.*

h. l. ad *Propert.* L. II. 11. 9. *Quanta ego praeterita collegi gaudia nocte! Immortalis ero, si altera talis erit.* Cf. not. ad *Straton.* Ep. XIX. 6.

XXV. Vat. Cod. p. 89. „Hujus elegiae, quae mu„tila est, primum distichon in Planudea legitur sub Ru„fini nomine p. 476. St. 618. W. Multis interjectis „reliqua ibi leguntur p. 482. St. 626. W. absque „auctoris nomine. Unum et idem carmen est, a Planude „male divulsum." *Br.* Lemma est in Vat. εἰς Ἐλπίδα, εἴτε ἑταίραν τινὰ τὴν οὕτως καλουμένην ἐρωτικόν. Argumentum carminis his verbis concepit *Huetius* p. 48. „Puella ex „voto secubabat ab amatore suo. Ait ille, se ejus deside„rium ferre non posse, sed vel violaturum voti religio„nem, cui consenserat cum juramento, vel abiturum „Ephesum, patriam suam, vale ipsi dicto. Si haec sit „nativa sententia, legerim, εἰς δὲ σὸν ὄμμα ψεύσομαι, non „πτήσομαι." Haec doctissimus praesul, non improbabiliter, praeterquam quod πτήσομαι depravatum censet. Mutilum esse tertium distichon non puto, sed depravatum, et sine melioris cod. ope vix restituendum. Ex iis, quae intelligi possunt, hic sensus videtur emergere: Rufinus puellam, Elpida, nescio qua de causa reliquerat in patria. Post breve tempus, cum desiderium ejus non ferret, in patriam redire statuit, ut puellae adspectu iterum fruatur, et iterum iterumque ei vale dicat. — V. 2. εἰ χαίρειν. Similiter *Plautus* in Asin. III. Sc. III. 1.:

Arg. Cur me retentas? Phil. Quia tui amans abeuntis egeo.

Arg. Vale. Ph. Aliquanto amplius valerem, si hic maneres.

Arg. Salve. Ph. Salvere me jubes, quoi tu abiens affers morbum.

— δύνασαι est in Plan. δύναται Vat. Cod. — V. 3. οὐκέτι βαστάζω. *Tibull.* III. 2. 3. *Durus et ille fuit, qui tan-*

tum ferre dolorem, Vivere et erepta conjuge qui potuit. Non ego firmus in hoc, non haec patientia noſtro Ingenio; frangit fortia corda dolor. — μουνολεχῆ διαζυγίην. diſcidium, quod me cogit *deſerto jacere frigidum lecto*, ut *Ovidius* loquitur Epiſt. I. 7. — V. 5. δακρύοισι πεφυρμένος. *Strato* Ep. LXVIII. μυδαλέοντα πεφυρμένος ὄμματα κλαυθμῷ. — In exitu verſus membr. Vat. legunt ἢ ἐπιορκήσων, et ſic edd. vett. Flor. Ald. 1. 2. 3. In Aſcenſ. ἐπιορκῶ reperitur, quod Steph. recepit. *Brodaeus* corrigebat ἢ ἐπὶ Κροίσου, i. e. *Sardes*. Hoc ſenſum efficit ſatis bonum, neque tamen certa videri debet haec emendatio, cum etiam aliae ſuperſint emendandi viae. Senſus in univerſum fuiſſe videtur: Nunquam non moeſtus et lacrymans per varias Aſiae regiones vagor; ſive: fruſtra lacrymarum et triſtitiae remedium ap. deos quaero. — V. 7. αὔριον. Jam ſubito poëta conſilium apud animum conſtituit, quo intolerabili huic deſiderio finem faciat: Age, cras me patria recipiet! — ἐς δ' ἑὸν ὄμμα πτήσομαι. In tuum adſpectum advolabo. *Tibull.* I. III. 89. *Tunc veniam ſubito, nec quisquam nunciet ante: Sed videar coelo miſſus adeſſe tibi.* — ἐῤῥῶσθαι. Haec ſic accipienda videntur, ut ſupra dixi: iterum iterumque te valere jubebo. — Sic enim ſolent amantes ſe ipſos fallere, varias ſaepenumero cauſas conſiliis ſuis praetexentes. Ante iter initum Rufinus Elpidi ſuae *longum* procul dubio *vale* dixerat; nunc in ipſo itinere, deſiderio ejus languens, viam remetiri ſtatuit, ut illud *vale* denuo repetat. — In eundem ſenſum haec accepit *Grotius*, qui totum carmen ſic vertit:

Spes mea, Rufinus tibi vivere dulciter optat,
Vivere ſi ſine me dulciter ipſa potes.
Juro tuos oculos, inſtar mihi numinis, ultra
Diſſidium lecti non queo ferre tui.
Semper eunt lacrymae: cupio perjurus haberi,
Cras niſi Dianae limina ſancta peto.

Patria me accipiet: citus ad tua limina curram,
Et repetam centum vocibus illud ave.

XXVI. Vat. Cod. p. 98. Plan. p. 474. St. 615. W. In Maeonidis puellae laudem, quam Minerva et Juno conſpicatae Venerem eſſe putabant. — V. 2. Μαιονίν. Vulgo. quod ex membr. emendatum. — V. 4. οὐ καλόν. Utraque dea, tali ſpecie viſa, ultro ſe victam fatetur. — In verbis οὐ καλὸν et περὶ καλλοσύνης acumen a poëta quaeſitum.

XXVII. Vat. Cod. p. 94. Planud. p. 478. St. 620. W. Mulierem formoſam, quam maritus nudam et male mulcatam domo ejecerat, conſolatur, ſalubri conſilio addito. Hoc quoque carmen, ut haud pauca iſtorum poëtarum, et ſophiſtarum epiſtolae quam plurimae, ex comoediae quadam ſcena ductum videtur. Conf. ad *Straton.* Ep. XXXV. 5. — V. 1. ἔδειρε. flagello cecidit. *Ariſtoph.* Ran. v. 631. πάντα τρόπον ἐν κλίμακι δήσας, κρεμάσας, ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρων, Στρεβλῶν. ex quo loco, ut id obiter moneam, explicandus *Horat.* II. Epiſt. II. 15. ubi mango de puero venum proſtante: – *ſemel hic ceſſavit, et, ut fit, In ſcalis latuit metuens pendentis habenae.* In ſcalis flagellum pendebat, quia ſervi, poenas daturi, ſcalis alligabantur. — De marito in uxorem ſaeviente etiam *Agathias* Ep. XIV. μάστιξε ῥαδινῆς ἄψεα θηλυτέρης. — V. 2. ψυχὴν λιθίνην. *Tibull.* I. X. 59. *Ah lapis eſt ferrumque, ſuam quicunque puellam Verberat.* *Ovid.* III. Amor. VI. 59. *Ille habet et ſilices et vivum in pectore ferrum, Qui tenero lacrymas lentus in ore videt.* Cf. *Heynium* ad *Tibull.* I. 1. 64. *Impudicorum coetus fortem quemque et ſiliceum virum emollit.* *Seneca* de Ira L. III. 8. *Alciphron* L. II. 1. p. 204. οὐχ οὕτως εἰμὶ λιθίνη. *Philo* de Vita Moſ. T. II. p. 165. δίκην τὴν διὰ λίθων κατ' ἀνδρὸς λιθίνην καὶ ἀπέρατον ψυχὴν ἔχοντος. *Themiſt.* Or. XXVI. p. 315, C. ὡς οὐδεμία μηχανὴ τὸν τῷ λόγῳ ὁμο-

παθοῦντα κεῖσθαι ἄνευ ἐπὶ τῆς πέτρας καὶ αὐτοῦ βάθρου ἀκινητότερον. Sic haec ſcribenda videntur. — καὶ οὐκ ἔβλεπες. Iis, quae notavimus ad *Straton.* Ep. XXXI. adde *Achill. Tat.* L. III. p. 120. ἐπὶ τοῦτο τὸ πρόσωπον πληγαὶ κατηνέχθησαν· ὦ θεοί, δοκῶ, τυφλὸς Θέρσανδρος ἦν. L. VI. 21. p. 276. Therſander Leucippen, quae ſe pudicitiam intactam conſervaſſe affirmaverat, irridens, εὐνοῦχοι, inquit, σοὶ γεγόνασιν οἱ λῃσταί; φιλοσόφων ἦν τὸ πειρατήριον; οὐδεὶς ἐν αὐτοῖς εἶχεν ὀφθαλμούς; — V. 4. τέκνον. Ad mulierem referri debet. Ne te, quaeſo, tantopere flagitii pudeat. Omnes idem faciunt, licet non omnes eadem patiantur. — ¶. 397.] V. 5. ὅταν ἐστὶν ἔσω. ὁ μοιχὸς ſcil. — κεῖνος ὁ maritus. ὅτ' ἄν. Vat. Cod.

XXVIII. Vat. Cod. p. 94. Plan. p. 478. St. 621 W. Ejusdem fere cum praecedente argumenti. In exitu carminis mulierem in conjugis limine morantem et plorantem hortatur, ut lacrymas ſiſtat, aliumque ſibi commodiorem virum quaerat. — V. 1. ἐπ' ἄν. Vat. Cod. — ὡς ἀπὸ Πυθαγ. quaſi nunquam ipſe talia fecerit, quaſi germanus Pythagorae diſcipulus. Dictum, ut ap. *Martial.* L. IX. 47. *Sic quaſi Pythagorae loqueris ſucceſſor et haeres.* Pythagoras enim οὐδὲ πώποτε ἐγνώσθη οὔτε διαχωρῶν, οὔτε ἀφροδισιάζων, οὔτε μεθυσθείς. ap. *Suid.* T. III. p. 234. Cf. *Diogen. Laërt.* L. VIII. 19. Praeſertim autem *Rufini* aetate ii, qui ſe Pythagorae ſucceſſores et diſcipulos exiſtimari volebant, commercium cum mulieribus turpe putabant. *Porphyr.* de Abstin. IV. 20. — V. 3. καταδρύψεις est in Plan. κατὰ τρίψεις. Vat. Cod. Illud unice verum. *Perſes* Ep. VI. ἐλεεινὰ καταδρύψασα παρειάς. Vide not. ad *Mnaſalc.* Ep. XVII. T. I. P. I. p. 410. — V. 5. ἐκμάξαι, τὰ δάκρυα ſcil. ut infra Ep. XXXIII. ἀποψήσασα τὸ δάκρυ. — χευδρήσομεν. Vat. Cod. — V. 6. τὸν μηκέτι Vat. Cod. — Vel ſtolidum maritum, quem facile fallat mulier, vel talem ſignificat, qualem *Juvenalis* de-

ſcribit I. 56. *doctum ſpectare lacunar* — *et ad calicem vigilanti ſtertere naſo.* Cf. *Plutarch.* T. II. p. 760. A.

XXIX. Vat. Cod. p. 101. Plan. p. 476. St. 618. W. Plurimum ad ſenſum hujus diſtichi facit *Theophyl. Simoc.* Epiſt. XLIV. οὐκ ἰσόῤῥοπον ἔχουσιν οἱ Ἔρωτες τὴν πλάστιγγα· ἄνισα τοῖς ἀνθρώποισι ζυγοστατοῦσι τὰ δάκρυα· εἰ μὲν οὖν ἀδικοῦσι, θεοὶ μὴ κεκλήσθωσαν, εἰ δὲ τὴν προσηγορίαν οὐ ψεύδονται, ὀρθῶς δικαζέτωσαν.

XXX. Vat. Cod. p. 90. Ῥουφίνου εἰς Εὐρώπην τὴν ἑταίραν. Planud. p. 477. St. 619. W. Hoc Epigramma cum nonnullis aliis, quae in Planudea ſequuntur, in apogr. Grotiano *Callimacho*, non *Rufino*, tribui, monuit *Burmannus* in Addend. ad Anth. Lat. T. II. p. 747. qui inſignis error, cujus origo facile patebit Planudeam inſpectantibus. — V. 1. φίλαμα. Vat. Cod. — ἄχρι χείλεος. *Lucian.* de Merc. cond. T. III. p. 224. ed. R. οὐδὲ μέχρι φιλήματος ἄκρου μεταδιδόντες. — V. 2. Hic verſus ex membr. Vat. emendatus eſt. ἠδ' κἂν praebet etiam Flor. pr. Sed ſeqq. edd. ἤδει legunt. — ψαύῃ. vulgo. Caeterum haud ſcio, an melius legatur:

κἂν ψαύσῃ μοῦνον ἄκρου στόματος.

Eurip. Hecub. v. 242. οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψαυσέ μου. — V. 3. At ille non ſummis tantum labiis, ſed fortiter et ex animo oſculatur. „ἀλλ' ἐρίσασα. i. e. ἐρείσασα. Illud „recte habet Vat. Cod. hoc minus bene Flor. et Aldina „prior. Sic ſupra Lucillius CII. δανίσας pro δανείσας. „Vide Heſychii Intrpp. ad ἐρίσει et ἔρισμα. Ineptiſſime „autem ceterae edd. ἐρύσασα." *Br.* In Lectt. Aldi ἐρύσασα corrigitur; vitioſe pro ἐρίσασα, quod ſeqq. editores in errorem induxit. ἐρείσαντα φιλεῖν idem eſt, quod προσφυῶς φιλεῖν, ὥστε μόλις ἀνασπᾶσαι τὰ χείλη, ap. *Lucian.* in Dial. Meretr. III. T. VIII. p. 207. *Oſculo adhaerere* dixit *Seneca* de Ira c. 24. *oſcula adſigere Lucret.* L. IV. 1075. Vide *Silentiar.* Ep. VII. — V. 4. ἐξ ὀνύχων. Similiter

Asclepiad. Ep. XVII. ἀλλ' ὁ πόνος δύεται εἰς ἔνοχα. ubi vide.

XXXI. Vat. Cod. p. 102. Planud. p. 478. St. 621. W. Puellam monet, ut jam nunc venturae senectutis memor, mature se ipsi tradat. *Ovid.* L. III. A. A. 69. *Tempus erit, quo tu, quae nunc excludis amantem, Frigida deserta nocte jacebis anus. – – Quam cito, me miserum, laxantur corpora rugis Et perit in nitido qui fuit ore color.* — V. 1. Προδόκη (vide XVI. 1.) παρὰ κλαύσομαι. Vat. Cod. — V. 4. Sensus est, quem explicat *Lucian.* de Merc. Cond. §. 7. T. III. p. 224. εἶτ' ἔλαθον ἄμφω γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι, καὶ οὗτος τοῦ ἐρᾷν, κἀκεῖνος τοῦ μεταδιδόναι.

XXXII. Vat. Cod. p. 91. Εἰς Προδίκην ἑταίρ. Plan. p. 478. St. 622. W. Ad eandem Prodicam, jam anum et ab amantibus desertam. Cf. *Macedon.* Ep. V. Simile huic Epigramma expressit *Ausonius* Ep. XIII. *Dicebam tibi, Galla, senescimus; effugit aetas. Utere rene tuo: casta puella, anus es. Sprevisti, obrepsit non intellecta senectus, Nec revocare potes, qui periere, dies. Horat* IV. Carm. XIII. 1. *Audivere, Lyce, Dî mea vota, Dî Audivere, Lyce, Fis anus.* — V. 1. οὐκ ἔλεγον. Sic fere *Ovid.* I. Amor. XIV. 1. *Dicebam, medicare tuos desiste capillos.* — Προδόκη etiam h. l. Vat. Cod. — V. 2. ἥξουσιν. Vat. Cod. et Plan. In Flor. tamen ἥξουσι. — αἱ διαλυσίφιλοι, rugae et cani puta, quibus amor fugatur, sive vinculum amoris dissolvitur, διαλύεται. *Bion* ap. *Stobaeum* LXIV. p. 410. Gesn. Βίων πρὸς τοὺς λέγοντας, ὅτι τὸ κάλλος τυραννίδα ἔχει, φεῦ, ἔλεγε, τυραννίδος τριχὶ καταλυομένης. Vide Animadv. T. II. P. II. p. 127. — ¶. 398.] V. 3. ῥυτίδες. Eadem conjungit *Ovid.* II. A. A. 117. *Et tibi jam cani venient, formosa, capilli: Jam venient rugae, quae tibi corpus arent.* Corpus *rugis aratum* nostro est ῥακῶδες, quod praeclare illustravit *T. H.* ad *Aristoph.* Plut.

v. 1066. p. 395. et ad *Luciani* Timon. §. 32. Tom. I. p. 102. Rugoſum ventrem *ſciſſum* vocat *Martial.* L. XIV. 60. — V. 5. Ductus color ex *Straton.* Ep. LXXI. μετέωρε. i. e. ὑπερήφανε. ut infra Ep. XXXVIII. 5. — κολακευτῶν. Vat. Cod. — V. 6. ὡς τάφον. Vetulas σοροὺς vocabant. *Ariſtoph.* Veſp. 1355. ποθεῖν ἐρᾶν τ' ἔδικας ὡραίας σοροῦ. Epigr. ἀδεσπ. LXXXVII. ἔγχαλκος γραῖα πλουσία ἐστὶ σορός. ubi plura vide. Ad hunc dicendi uſum reſpexit *Meleager* Ep. LXXVII. 10. ubi ἄνωθε fortaſſe defendi poterit ex comparatione *Ariſtophanis* Eccleſ. v. 1108. Ad noſtrum autem locum nihil accommodatius *Luciani* Tim. §. 5. T. I. p. 75. ἀλλ' ἤν που καὶ ὁδῷ βαδίζων ἐντύχοιμι τινὶ αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ στήλην παλαιοῦ νεκροῦ ὑπτίαν, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνατετραμμένην, παρέρχονται; μηδὲ ἀναγνόντες. ad quem *Hemſterhuſius* noſtri loci non immemor fuit. ἔμψυχον τάφον ſenem vocat idem in Mort. Dial. VI. 2. T. II. p. 143. *Laberius* ap. *Macrob.* Sat. L. II. 7. *me vetuſtas amplexu annorum enecat. Sepulcri ſimilis nil niſi nomen retineo.* Cf. *Smicrines* de Archippa, Sophoclis ſenis amaſia, ap. *Athen.* XIII. p. 592. B.

XXXIII. Vat. Cod. p. 98. Plan. p. 478. St. 621. W. Lacrymis et miſera lamentatione cum poëta ſe Prodicam commoviſſe putaret, illa eum manibus ſuis domo ejecit. Mire *Opſopoeus*, harum mulierculaturm mores minus perſpectas habens, Prodicam amatorem prae amore ſive verecundia potius ejeciſſe autumat. Riſum poëta quaeſivit ex παραδόξῳ. — V. 6. ταῖς τρυφεραῖς χερσὶν ἡμᾶς. Planud. edd. omnes usque ad *Stephan.* cum quo Vat. Cod. conſpirat.

XXXIV. Vat. Cod. p. 91. Plan. p. 477. St. 620. W. Mutuum puellae amorem usque ad canos et cineres promittit. Conf. *Callimachi* Ep. XIII. 3. — V. 1. βοῶπις. Pro nomine proprio habuit auctor lemmatis in Vat. Cod. εἰς Βοῶπιν ἑταίραν. Pro adjectivo *Grotius*, qui vertit; *Ampla*

Ampla oculis, tibi me famulum dedit ipse Cupido. fortasse rectius Ad puellae nomen tamen in seqq. argute respici existimabat cl *Mitscherl.* ad *Horat.* II. Carm. V. 5. p. 396. — V. 2. ταῦρον. Unde hanc lectionem duxerit cl. editor, non indicavit; in Planud. enim et in Vat. membr. γαῦρον habetur. Elegans est et vera emendatio, cujuscunque sit. Qui mutuo amore tenentur, eodem jugo alligati dicuntur, ut ap. *Theocrit.* Eid. XII. 15. ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. Hinc allegoria, quam illustravit *Horatii* interpres modo laudatus ad L. II. Carm. V. 2. *nondum munia comparis Aequare, nec tauri ruentis In Venerem tolerare pondus.* — Mox fortasse melius et allegoriae aptius πόνον legeris pro πόθον, praesertim cum illud quoque de amoris cruciatibus usurpari soleat. Vide ad Ep. XVIII. 4. — V. 3. αὐτοθελῆ. ἐθελόδουλον. — V. 4. πικρήν. ita me tibi in servitutem trado, ut nunquam libertatem, molestam mihi et acerbam, appetiturus sim. — V. 5. φίλης sincerum non puto. Promittat poëta licet integram et intemeratam fidem, quae usque ad senectutem et *canos* duret; num idem, quaeso, *canos* laude afficiet? Non puto, sed scribendum:

ἄχρι, φίλη, πολιῆς καὶ γήραος.

Ceterum idem optat *Tibull* III. 3. 7. - *tecum ut longae sociarem gaudia vitae, Inque tuo caderet nostra senecta sinu.* *Propert.* II. 19. 19. *At me non aetas mutabit tota Sibyllae, Non labor Alcidae non niger ille dies.* et v. 45. *At me ab amore tuo deducet nulla senectus, Sive ego Tithonus, sive ego Nestor ero.* Cf *Macedonii* Ep. I. — „ὄμμα βάλοι. Desumtum hoc e veteri poëta, cujus disti„chon profert *Suidas* in Παλαμήδης T. III. p. 6. a Bent„lejo sic emendatum:

„εἴη μοι βίοτος πανεπάρχιος· ὄμμα δὲ βάλλοι
„μήποτ' ἐφ' ἡμετέραις ἐλπίσι βασκανίη."

Br. Apud *Suidam* haec sic leguntur: ὄμμα β. δὲ μ. ἐφ' ἡμ. ἐ. β. φησί τις τῶν παλαιῶν. Haec verba Lexicographi,

quae ad *Rufinum* noſtrum vix referri poſſunt, efficiunt, ut *Brunckii* ſententiam probem prae ea, quam *Schneiderus* indicavit in Bibl. phil. T. IV. p. 88. et in not. inſc. Putans enim vir doctiſſimus, *Suidam* ipſius *Rufini* verba laudare, lacunam eſſe poſt γήραος ſtatuit, totumque locum ſic concinnandum eſſe judicavit:

ἄχρι φίλης πολιῆς καὶ γήραος . . . .

. . . .

εἴη μοι βιοτᾶς πανεπάρκιος· ὄμμα δὲ βάλλοι
μήποτ' ἐφ' ἡμετέρῃ Ἐλπίδι βασκανίη.

agi enim de Elpide puella, cujus Ep. XXV. facta eſt mentio. — ἐλπίδες, ſi vera eſt lectio, ſpes eſt futurae felicitatis in puellae amore percipiendae; hanc ne invidorum *faſcinantes oculi* deterant et imminuant, poëta optat. Superſtitionem veterum de faſcino plures explicuerunt. Vide *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 62. et *D. Herald.* ad *Martial.* VI. 29. p. 123. ſq.

XXXV. Vat. Cod. p. 94. Plan. p. 486. St. 631. W. Priorem verſum protulit *Suidas* in δωσίπυγος T. I. p. 625. in ἀφέλεια p. 393. et in μισῶ T. II. p. 566. In tribus his locis τὴν ἀφελῆ interpretatur τὴν ἀπόνηρον καὶ δοσίπυγον. Ad ſenſum conf. *Automedont.* Ep. II. et *Straton.* Ep. XLII. et ibi notata. Similia collegit *Tollius* ad *Auſonium* Ep. XXXIX. *Hanc volo, quae non volt, illam, quae volt, ego nolo. Vincere volt animos, non ſatiare Venus. Oblatas ſperno illecebras, detrectô negatas, Nec ſatiare animum, nec cruciare volo.*

XXXVI. Vat. Cod. p. 95. Plan. p. 486. St. 631. W. In formoſam mulierem, cujus ſe nec canos, paſſim ſuccreſcentes, averſari ait. Cf. *Macedon.* Ep. I. 7. 8. — V. 1. ὑαλόεσσα. Vide ad *Straton.* LXXXVIII. — V. 3. δειρὴ λυγδινέη. *Laevis cervix* ap. *Propert.* III. 15. 31. *Varro* ap. *Nonium* in *Regilla veſtis: Collum procerum, fictum laevi marmore.* — τὰ λύγδινα κώνια μαστῶν. *Philo-*

dem. Ep. XVIII. ubi vide not. et ad *Posidipp*. Ep. VII. T. II. P. I. p. 139. — ¶. 399.] V. 5. πλοκαμοῖσι. Plan. — ἄκανθας. Vat. Cod. Notanda metaphora de canis. Est enim vocis ἀκάνθης usus in omnibus rebus, quae, ut minus gratae, animum pungunt et sollicitant. De partibus corporis minus formosis Auctor Ep. ἀδεσπ. XX. γυμνὴν Ἀντιφίλου ζητῶν χάριν, ὡς ἐπ' ἀκάνθαις Εὑρήσεις ῥοδέων φυομένην κάλυκα. — V. 6. καλάμη. Conf. ad *Asclepiad*. Ep. I. 4. T. I. P. II. p. 22.

XXXVII. Vat. Cod. p. 92. Plan. p. 482. St. 626. W. In meretricem, anum factam et pauperem. — V. 1. ποῦ σοι. Comparat haec novissimus *Horatii* interpres ad L. IV. Od. XIII. 17. *Quo fugit Venus? heu, quove color? decens Quo motus?* — περίοπτα κάλλεα. conspicua et omnibus admirabilis pulchritudo. περίβλεπτον κάλλος, περίβλεπτος βίος etc. similiter dicuntur. Nolim itaque corruptelae suspicionem movere cum *G. Wakefield*, qui in Sylv. crit. T. III. p. 138. περίαπτα tentat. — φαντασίη de *specie* simpliciter accipiendum, respectu habito ad inconstantiam pulcritudinis; nam quae celeriter existunt, celeriter evanescunt species, proprie φαντασίαι vocantur. Vide *Salmas*. ad *Solin*. p. 765. et *Dorvill* ad *Charit*. p. 344. — V. 3. γαῦρα φρονήματα. *elatus et superbus animus*. *Suidas* φρόνημα. ἔπαρσις. *Schol. Thucyd*. L. V. 43. φρονήματι φιλονεικῶν ἐναντιοῦτο. ὄγκῳ. ἐπάρσει. διανοίᾳ ἐπηρμένῃ. Nihil hic muto; sed si codex offerret:

καὶ γαῦρα φρυάγματα —

id lubens amplecterer. Hoc enim de inani superbia fere solemne. Noster Epigr. I. σοβαρόν τε φρύαγμα. De puella jam senescente *Agathias* Ep. XX. μίμνει καὶ τὸ φρύαγμα τὸ παιδικόν. Idem Ep. LXV. de magistratu, a fastigio, in quo collocatus fuerat, dejecto: ἦ ῥά γε ποῦ τὸ φρύαγμα τὸ τηλίκον; Puerum de imminente aetate admonens *Meleager* Ep. XXII. τὰ δ' ὀρῶν μὴ γαῦρα φρυάσσου. τῦφον καὶ

φρύαγμα junxit Aristaenet. II. 12. et Aelian. II. A. H. 10. ἐφρύας et φρύαγμα Arrian. in Epictet. L. III. 26. ἐγὼ μὲν οὐδὲ ζῆν ἤθελον, εἰ διὰ Φιληκίωνα ἔδει ζῆσαι, τῆς ὀφρύος αὐτοῦ καὶ δουλικοῦ φρυάγματος ἀνασχόμενος. — μέγας αὐχήν. *sublata secandis colla*, ut *Claudian.* loquitur II. in Rufin. 447. *tollens vacuum plus nimio Gloria verticem* *Horat.* I. Carm. XVIII. 15. ubi multa similia collegit *Mitscherl.* et ad L. III. 16. 19. quibus adde *Philostrat.* Vit. Apollon. VII. p. 303. πλοῦτος τὸν αὐχένα ἵστησι. Cf. Anim. T. II. P. II. p. 345. — V. 4. ταρσῶν. i e pedibus accipio cum *Grotio*: *Et circum niveos aurea vincla pedes.* Vide *Fischer.* ad *Anacr.* VII. p. 38. XII. p. 54. Pedes autem et crura aureis armillis et catellis ornasse mulieres, in vulgus notum. Cf. not. ad *Antip. Sidon.* Ep. XXI. 7. T. II. P. I. p. 29. sq. Aliter haec accepit cl. *G. Wakefield* in Sylv. crit. T. III. p. 138. et T. V. p. 112. cui non assentio. — V. 5. Quae in vetula, ab amantibus deserta, animadvertit noster, eadem fere deliciis suis imprecatur *Tibull.* I. El. IX. 13. *Jam mihi persolvet poenas pulvisque decorem Detrahet et ventis horrida facta coma Uretur facies, urentur sole capilli; Deteret invalidos et via longa pedes.* — ψαφαρή. squalida. ψαφαρόν. ξηρόν. αὐχμηρόν. ἀσθενές. ἐλαφρόν. *Hesych.* De Ulysse sub mendici specie Trojae versante Auctor Rhesi v. 715. βίον τ' ἐπαιτῶν, εἷρπ' ἀγύρτης τις λάτρις, Ψαφαρόχροουν κάρα πουλυπινές τ' ἔχων. — „κόμη τ' ἐπὶ ποσσὶ βραχεῖα. Sic Vat. „Cod. κόμη hic positum pro κομιδή" *Br.* Temere haec posuit cl. editor. Primum in Vat. Cod. non est ἐπὶ ποσσί, sed παρὰ ποσσί. quod sic interpretatur *Salmas.* in not. ined. κόμη, quae olim erat παρὰ ποσσί, nunc est βραχεῖα. Hoc sensum habet bonum, sed durum est et praecipue propter omissam copulam vix tolerabile. Vulgatam tuetur clar. *Wakefield*, ἐπὶ πᾶσι *super omnibus* explicans; ut accepit etiam *Grotius*: *calvastra superque.* Hoc, quamvis paulo jejunius, Vaticanae tamen lectioni praetulerim.

Fortasse recondita quaedam lectio latet. — V. 6. ἐπαπταλῶν. Vide ad Ep. I. 2.

XXXVIII. Vat. Cod. p. 92. Duplici lemmate instructum: Εἰς μειράκιον. et: Εἰς πόρνην γυναῖκα σεσαν καὶ τοῖς ἐρασταῖς ὑποκαταβαίνουσαν. Exoleto melius convenire quam meretrici, judicat *Brunck*. In Plan. p. 483. St. 627. W. ἄδηλον est. Quaedam in hoc Epigr. expressa sunt ex *Asclepiad.* Ep. I. — V. 1. νῦν μοι. Conf. *Straton.* Ep. XXVIII. — τὸ πρόσωπον ἀπ. Comparavit hoc carmen *Wakefield.* in Sylv. crit. T. II. p. 10. ad Matth. VI. 16. μὴ γίνεσθαι ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ σκυθρωποί· ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν. — V. 2. λειότερον. De puero agi, ex hoc praesertim vocabulo, et ex iis, quae proximo disticho de coma abrasa dicuntur, probabile fit. λεῖος de pueris proprium, quorum *genas* nondum *barba obumbrat.* Vide *Straton.* Ep. XI. — V. 3. προσπαίζεις. Vide ad Ep. XVIII. 3. — ἠφάνικας. Vide ad *Straton.* Ep. LIV. De crinibus abscissis h. l. accipio. Ephebi enim comam, quam pueri nutriverant, tondere solebant. Paulo diverso sensu τὰς τρίχας ἀφανίζειν dixit *Aelian.* VII. Var. Hist. 20. γέρων ἤδη ὢν — καὶ διὰ ταῦτα τὴν τρίχα πολιὰν οὖσαν ἐπειρᾶτο βαφῇ ἀφανίζειν. — V. 4. αὐχένι πλαξ. Ad Ligurinum *Horat.* IV. Carm. X. 3. *quum – quae nunc humeris involitant, deciderint comae.* Idem in descriptione formosi pueri III. Carm. XX. 13. *Fertur et leni recreare vento Sparsum odoratis humerum capillis.* quibuscum comparandus *Archilochus* ap. *Synesium* in Calvitii Encom. p. 75. B. ἡ δέ οἱ κόμη Ὤμους κατασκιάζει καὶ μετάφρενα. Plurimum huc facit *Theocrit.* Eid. V. 90. κἠμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν Ἐκμαίνει· λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείετ' ἔθειρα. qui locus tuetur etiam v. 5. vulgatam συνάντα, quam impugnabat *Wakefield.* qui συναῦδα mallet. Quanto fortius *Rufinus*, qui puero *tantum diverso ab illo* ne obviam quidem velit fieri, ejus adspectum, tanquam portenti cujusdam et monstri, aver-

ſatus. — μετέωρε. Cf. Ep. XXXII. 5. — V. 6. ἀντὶ ῥόδου. Ep. ἀδέσπ. XXXIX. τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον· ἢν δὲ παρέλθῃ, Ζητῶν εὑρήσεις οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον. *Ariſtaen.* L. II. 1. p. 72. οὐ δεῖ τηρεῖν ὀπώραν· δίδου τοῖς σοῖς ὀπωρώναις τὴν ὥραν τρυγᾷν· μετ᾽ ὀλίγον γὰρ ἔσῃ γεράνδρυον. Similia congeſſit *Abreſch.* in Lectt. p. 188.

ANDRONICI EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 233. Poſterius diſtichon laudat *Suidas* in νεοθηγεῖ T. II. p. 608. ubi *Kuſterus* integrum Ep. ex Cod. edidit. *Reisk.* Anth. p. 75. nr. 571. Uterque eas formas repraeſentarunt, quas Cod. habet, qui non ſatis conſtanter communes cum doricis miſcuit. — V. 2. φίλα eſt in membr. neque id temere mutandum. — V. 3. νεοθηγεῖ. Vat. Cod. et Suid. νεοθᾶγι emendatum ex Ep. *Sapphus* T. I. p. 55. quod *Andronicus* expreſſit:

ἇς καὶ ἀποφθιμένας πᾶσαι νεοθᾶγι σιδάρῳ
ἅλικες ἱμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

— V. 4. κεφαλῆς Vat. Cod.

PHILOSTRATI EPIGRAMMA.

T. 400.] Planud. p. 312. St. 452. W. In Philoſtrati Operibus p. 950. Dubites, ſtatuamne vulnerati Telephi deſcribat poëta, an pictam imaginem. Quum tamen in fine carminis Achivi commemorentur, qui Telephi, quamvis vulnere debilitati, adſpectu perterriti ad naves confugiant, *Heynius* in Commentatt. T. X. p. 95. totam hiſtoriam in tabula expreſſam fuiſſe exiſtimare malit. Fabulam de Telepho docte perſequitur *Meziriac* ad

Ovidii Epist. T. I. p. 233. Est de eo Epigr. Anthol. Lat. L. I. nr. XCIX. ubi legendum videtur:

Mox precibus flexi Pelidae robore sarta,
Injecto membris pulvere, plaga coit.

Horatius I. Epist. III. 31. *an male sarta Gratia necquicquam coit et rescinditur.* — V. 2. αἱμάξας. timendum Graecorum exercitum cruentavit. Fortasse ex *Pindaro* Isthm. VIII. 107. ὃ καὶ Μύσιον ἀμπελόεν Αἵμαξε Τηλέφου μέλανι ῥαίνων φόνῳ πεδίον. De Telephi, Achaeos fugantis, virtute idem Ol. IX. 110. ἀλκᾶντας Δαναοὺς τρέψας ἁλίαισι πρύμναις Τήλεφος ἔμβαλε. — V. 3. ἐκέρασε. Omnes Aldinae. — V. 5. ὀλοὸν βάρος. *grave vulnus* in latere alens, doloribus oppressus, quibus τήκεται, animi deliquium patitur. Proxima mihi videntur obscurissima: ἐμψύχῳ σαρκὶ συνελκόμενος, *tractus* sive *se ipsum trahens cum viva carne. Heynius* vertit: Exitiosum onus (hastam) corpori infixum habens, cum eo in terram tractus deficit, tanquam animam agens, corpore adhuc vita animato. *Grotius* autem sic:

Nunc femore occultans saevi tormenta doloris
Moeret, et attrahitur vulnere tota caro.

quae manifesto falsa sunt. ἐμψύχῳ σαρκὶ est pro ἔμψυχος. Quamvis exstinctus videtur, vivit tamen, et vivus trahitur. Finge tibi Telephum in tabula a suis defensum et, ne in Graecorum manus veniat, extra tela retractum.

ZELOTI EPIGRAMMATA.

I. II. In Vat. Cod. duo haec carmina juxta leguntur p. 363. prius cum lemmate: Ζηλώτου, οἱ δὲ Βάσσου. alterum ἄδηλον. in marg. τοῦ αὐτοῦ. In Planud. p. 78. St. 113. W. uni *Zeloto* tribuuntur. In utroque pinus loqui-

tur, venti impetu fracta, deinde, infausto omine, navi adhibita. Conf. *Cyllenii* Ep. II. T. II. p. 282. Ep. ἀδέσπ. CCCLXXXIII - CCCLXXXV. — Argutum hoc, κλῶνα ναυηγόν, arborem, quae ante navigationem naufragium (in terra) fecit. De translata hac vocis ναυηγὸς significatione diximus ad *Posidippum* Ep. VI. T. II. P. I. p. 137. Ibi notatis adde *Valcken.* ad *Ammon.* p. 159. et ad *Herodotum* p. 624. 60.

CARPHYLIDIS EPIGRAMMATA.

¶. 401.] *I.* Vat. Cod. p. 365. Καρπυλλίδους. Καρπυλλίδου inscribitur in Plan. p. 38. St. 56. W. Historia de piscatore, qui naufragi caput, quod hamo ex undis extraxerat, sepeliens thesaurum invenerat. — V. 1. ἰχθύς. Vat. Cod. ἰχθῦς voluit. Inepte poëta lusit in εὐτριχι ἀγκίστρῳ et κρᾶτα λιποτριχέα. — V. 3. τὸν om. Vat. Cod. νέκυς ὁ ἀσώματος, cadaver, cujus major pars perierat. — ἐξ ἀσιδήρου χειρός, manibus, non ligone, parvam fossam excavans. Pro ἐπισκάπτων haud scio an melius legatur:

ὀπὴν σκάπτων.

Piscatorem enim illum non solum exiguum pulveris munus reperto capiti tribuisse – quod esset ἐπισκάπτειν, *pulverem injicere* – sed in fossa illud posuisse, res ipsa docet. ὀπὴν de sepulcri fossa usurpavit *Posidippus* Ep. XVII. ἦλθ' ὑπὸ κοῖλον ὀπήν. — V. 5. δικαίως. Vat. Cod. male. — Praemia pietatem manere, multi veterum dixerunt, quorum loca, si libet, vide ap. *Rittershus.* ad *Oppian.* Hal L. II. 642.

II. Vat. Cod. p. 245. Εἴς τινα ἐν εὐδαιμονίᾳ πολλῇ τελευτήσαντα. Καρφυλλίδου. Plan. p. 192. St. 279. W. ubi auctoris nomen uno λ Καρφυλίδου scribitur. Apte *Opso-*

poeus cum hoc carmine contulit ea, quae de Q. Metelli felicitate narrat *Valer. Max.* VII. 1. 1. cum quo comparandus *Vellejus Paterc.* L. I. 11. 6. ubi vide cl. *Krause.* Quamvis multa in *Carphylidis* Epigrammate cum iis, quae de Metello feruntur, conſpirant, minime tamen in hunc virum compoſitum videri debet. Is, quem C. celebrat, tres filios reliquerat, Metellus quatuor, omnes ſummis honoribus functos. Hoc poëta non omiſiſſet. — V. 1. μή μέμψῃ. ne fatum meum *queraris*, (vide *Lennep.* de verbo μέμφεσθαι in Etymol. p. 548.) nihil enim, ne moriens quidem, paſſus ſum, quod lacrymis dignum eſſet. — θρήνων. *Hyperid.* ap. *Stobaeum* T. CXXIV. p. 615. οὐ γὰρ θρήνων ἄξια πεπόνθασιν, ἀλλ' ἐπαίνων μεγάλων πεποιήκασιν. Simili colore *Ennius* ap. *Ciceron.* Tuſc. Disp. I. 15. *Nemo me lacrymis decoret, neque funera fletu Faxit. Cur? volito vivu' per ora virûm.* — V. 7. κατὰ ἐπείσαντες. Vat. Cod. Hi me, juſtis peractis, ad piorum loca miſerunt, ubi dulcem illum defunctorum dormirem ſomnum.

PHILONIS DISTICHON.

Vat. Cod. p. 566. Φίλωνος. Ibidem ſequitur diſtichon, cui initium, Αἱ τρίχες ἦν σιγᾷς, auctoris nomine non appoſito, unde factum, ut in Planud. p. 21. St. 33. W. cum *Philonis* verſibus jungeretur. Vide ad *Luciani* Ep. VIII. T. II. P. II. p. 415. — Pro αἱ γὰρ ἄτερ νοῦ, malim equidem:

εἰ γὰρ ἄτερ νοῦ.

ZENOBII GRAMMATICI

DISTICHON.

V. 402.] Vat. Cod. p. 476. Plan. p. 368. St. 507. W. In Victoris Grammatici imaginem. *τὸν σκοπὸν ἔχω.* finem, quem volui, assecutus sum. Victorem enim pingens, hominem artis suae peritissimum, ipsam Grammaticam sibi repraesentasse videbatur ille. *τὸν σκοπὸν Toupius* Em. ad *Suid.* p. 425. per *τύπον* interpretatur; cui non assentior. Ceterum *Victor*, in cujus laudem haec sunt composita, fortasse est *Sulpicius Victor*, cujus *Institutiones oratoriae* adhuc supersunt.

EUPITHII ATHENIENSIS

EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 389. Plan. p. 23. St. 35. W. Lemma ap. *Brunckium*, *τοῦ στίξαντος τὴν καθόλου*, est ex Vat. membr. *στίζειν* dicuntur grammatici libros, in quibus singulis vocibus accentus et spiritus adpingebant, verbaque interpunctione distinguebant, docente *Villoisonio* in Prolegg. ad Homer. p. IX. sq. Jam tibi Eupithium finge, labore in *τῇ καθόλου* peracto, opus suum admirantem. — Plures sunt antiquitatis libri, *τῆς καθόλου* titulo inscripti, inter eos autem unus, quem h. l. unice intelligendum puto, illis nimirum temporibus celeberrimus, Herodiani *ἡ καθόλου* sive *καθολικὴ προσῳδία*. Hic liber in canones descriptus erat, sive certe canones praefixos habuit, ut apparet ex ejus Epitome, quae in Bibliotheca Oxoniensi asservatur, hoc titulo: *Κανόνες τῆς καθολικῆς προσῳδίας τοῦ σοφωτάτου Ἡρωδιανοῦ, οὓς περιέτεμε Θεοδόσιος.* Laudat hanc Epitomen *Kusterus* ad *Suid.* T. II. p. 78. ubi plura de

hoc opere disputat. Eundem librum in compendium redegerunt etiam Aristodemus et Arcadius, de quibus vide *Villoison.* Prolegg. Homer. p. XI. sq. qui de Herodiano etiam egit p. XXXI. Hinc intelligitur *canonum* mentio in v. 1. Epigrammatis nostri. Ejusmodi autem librum notis grammaticis instruere, satis operosum fuisse, sponte intelligitur. Et vides, ut *Eupithius*, hoc labore ad finem perducto, quasi respiret! — V. 1. κακόνων vitiose impressum in ed. Lips. pro κανόνων. — V. 2. ξυσμάων (ἄς) λεπτὸς πάσδ' ἔχ. sic Vat. Cod. — ξυσμαὶ non sunt rasurae h. l. sed tenues notae, calami acumine membranae quasi insculptae. ξύσαι. χαράξαι. ἐπιγράψαι. *Hesych.* Idem: γράψαι. ξύσαι. χαράξαι. ἀμύξαι. — V. 4. τῆς καθόλου. Lusum verborum facete, ut solet, expressit *Grotius:*

Dorsum, oculos, humeros, nervos, cerebrumque fatisco!
Ac tota totum corpus ab arte dolet.

OENOMAI DISTICHON.

Vat. Cod. p. 479. Εἰς Ἔρωτα ἐν καυκίῳ γεγλυμμένον. Idem lemma in Plan. p. 351. St. 490. W. καύκιον est *patella. Glossae: cauca. patera.* Illustravit hoc vocabulum *Salmas.* ad Script. H. Aug. T. II. p. 382. Apte hoc distichon *Harduinus* admovit Plinianis L. XXXIII. 2. p. 600. *Didicit homo naturam provocare. Auxere et vitiorum irritamenta. In poculis libidines caelare juvit, ac per obscoenitates bibere.* Conf. *Rufini* Ep. XXIII.

JULIANI CAESARIS EPIGRAMMATA.

¶ 403.] *I.* Vat. Cod. p. 419. sq. Planud. p. 83. St. 121. W. In ceresiliam, vini nomen temere sibi arrogantem, invehitur. Cum triplici versione hoc Ep. laudatur ap. *Meibomium* de Cerevisia c. XXV. in *Gronov.* Thes. T. IX. p. 609. De οἴνῳ κριθίνῳ, *vino hordeaceo*, veterum loca aliquot collegit *Trillerus* in Obss. crit. p. 197. Quid inter hanc potionem et zythum intersit, disputavit *Hadrianus Junius* Anim. II. 12. — V. 1. τίς, πόθεν εἶς. Solemnis ap. *Homerum* formula, qua peregre advenientes nomen et patriam interrogantur, a recentioribus ad contemtus significationem passim detorquetur, monente *Lennepio* ad *Phalar.* Epist. XXXV. p. 128. 57. — τὸν ἀληθέα. cujus tu tibi nomen temere arrogas. — V. 3. σὺ δὲ τράγου. ἀπόζειν ὥσπερ ὁ τράγος *Lucian.* Dial. Mar. I. 5. T. II. p. 93. quod etiam τραγίζειν dicitur; quam vocem illustravit *Brodaeus* Miscell. V. 22. Cf. *Lucillii* Ep. LXXXIX. — ἦ ῥά νύ σε Κ. Vat. Cod. Ceterum Osiridi hoc tribuit *Diodor. Sic.* L. I. p. 24. 3. quem narrat τὸν κοινὸν βίον τοῖς ἡμερωτάτοις καρποῖς εὐεργετῆσαι· εἰ δέ τις χώρα τὸ φυτὸν τῆς ἀμπέλου μὴ προσδέχοιτο, διδάξαι τὸ ἐκ τῆς κριθῆς κατασκευαζόμενον πόμα, λειπόμενον οὐ πολὺ τῆς περὶ τὸν οἶνον εὐωδίας τε καὶ δυνάμεως. *Dion Academicus* ap. *Athen.* L. I. p. 34. B. Aegyptios φιλοίνους καὶ φιλοπότας appellat, εὑρεθῆναί τε παρ' αὐτοῖς βοήθημα, ὥστε τοὺς διὰ πενίαν ἀποροῦντας οἴνου τὸν ἐκ τῶν κριθῶν γενόμενον πίνειν. — V. 6. πυρογενῆ, *e frumento natum*, non, ut illum, πυριγενῆ et πυρίσπορον (*Orpheus* Hym. XLIV.), *e flammis genitum*. Minus recte hunc locum interpretatus est *Casaubonus* ad *Strabon.* XIII. p. 932. D. ubi Geographus Βάκχον πυριγενῆ attigit; et *Diodor. Sic.* L. IV. p. 250. 97. Contra *Grotium*, ut erat perspicax harum venerum existimator,

poëtae acumen non fugit, quin id praeclare imitatus est, vertens:

Hinc Cerealis eras meliori jure vocandus,
Non satus ex Semela matre, sed ex simila.

— V. 6. „καὶ βρόμου, οὐ βρόμιον. Sic vetus membr. cujus „lectionem illustrat *Salmasius* in Plin. p. 154. G." *Br.* In Goth. apogr. est βρόμον, ut vulgo legitur. Nec aliter *Julianum* scripsisse puto. Nam βρόμος non solum est *avena sativa*, (βρόμος, βοτάνη ὁμοία σίτῳ, μὴ ἔχουσα γόνατα. — καὶ σπέρμα λεπτῆς κριθῆς *Hesych.*) quo sensu hac vocabulum in nostro loco accipiendum putabat *Salmasius*, (qui βρόμου non ex Cod., sed ex conjectura protulit.) sed etiam *gravis odor*, ut τράγος quam vocabuli significationem idem illustrat, *Juliani* immemor, in Plin. p. 255. Hinc βρομῶδες, *brumosum*, quicquid in gustu diu vehementerque halat, graveolens, odore peregrino, acri et viroso molestum; quae *Reinesii* verba sunt in Var. Lect. L. III. 12. p. 435. Cf. *Albertum* ad *Hesych.* T. I. p. 769. 12.

II. Vat. Cod. p. 418. Plan. p. 118. St. 171. W. Elegans descriptio organi pneumatici, quod ex fistulis aëneis constabat, quae vento, ex folle immisso, sonum reddebant. Vix diversum hoc instrumentum fuit ab eo, quod hodie eximie organum vocatur. Cum *Juliano* conspirat *Theodoretus* Orat. III. de Provid. Ὀργάνῳ γὰρ τὸ στόμα ἔοικεν ἀπὸ χαλκῶν συγκειμένῳ καλάμων καὶ ὑπ' ἀσκῶν ἐκφυσουμένῳ καὶ κινουμένῳ ὑπὸ τῶν τοῦ τεχνίτου δακτύλων, καὶ ἀποτελοῦντι τὴν ἐναρμόνιον ἐκείνην ἠχώ. Instrumento haud absimili antiquissimis temporibus utebantur Hebraei, quod descripsit *Marpurg* in Histor. Music. p. 33. Diversum fuit organum hydraulicum, cujus multi mentionem fecerunt. Cf. *Barthium* ad *Claudian.* de Cos. Fl. Mallii Theod. 315. et *Isaac. Voss.* de viribus rhythmi p. 99. sq. — V. 1. δονάκων. tibiae aëneae junctim po-

ſitae, ita ut calamorum ſpeciem gerant. — V. 3. ὑφ' ἡμετέροισιν. non humano ſpiritu inflantur, ut tibiae tubaeve, ſed vento, quem folles taurini emittunt. Haec eſt ταυρείη σπήλυγξ, follis, in quo ventus ſervatur, ſicuti antro quodam Aeoli. — Pro ἀπὸ Cod. Vat. et Plan. ὑπὸ τ. exhibent. — νέρθεν. ventus ille ab inferiore parte in tibias intrat. — V. 6. ἀνὴρ ἀγέρωχος. *peritum* vertit *Gesner.* in Chreſt. Plin. p. 404. minus recte. Eſt *vir audax*, qui, alter Cadmus ſive Iaſon, portentoſam hanc aeneorum calamorum meſſem tractare audeat. — V. 7. κανόνας συμφρ. αὐλ. regulas ſingulis tibiis reſpondentes (*Taſten*). — V. 8. οἱ δέ. κανόνες puta. Subſilientes illae regulae ſuavem cantum efficiunt et quodammodo elidunt.

T. III. p. 332.] *III.* Ex Cod. Bibl. regiae hoc Epigr. protulit *Salmaſ.* in Plin. p. 726. D. E. cum lemmate: Ἰουλιανοῦ τοῦ δυσσεβοῦς εἰς κοντοπαίκτην. Agitur de praeſtigiatorum quadam arte, quam deſcribit *Chryſoſtomus* in loco appoſitiſſimo: τί ἂν τις εἴποι περὶ ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν, οἳ κοντὸν ἐπὶ μετώπου βαστάζοντες, καθάπερ δένδρον ἐῤῥιζωμένον ἐπὶ τῆς γῆς, οὕτως ἀκίνητον διατηροῦσιν, ὥστε παιδία μικρὰ ἐπ' ἄκρου τοῦ ξύλου παλαίειν ἀλλήλοις. Hinc lux aenigmati. τὸ δένδρον eſt contus, quem homo in fronte gerit; hujus arboris viva et loquens *radix* eſt homo; *fructus*, καρποί, item viventes, ſunt pueri in ſumma pertica collocati. Contus cum in fronte erigitur, puerisque oneratur, φυτεύεται μιᾷ ἐν ὥρᾳ, omnia ſimul et ſubito naſcuntur, eadem ſimul auferuntur, τρυγᾶται, radicitus, dum praeſtigiator ille perticam de fronte demit. Superſunt verba ἀνακτόρων μέσον, quae *Salmaſius* ſic interpretatur: Reliquae, quae vere ſunt arbores, in mediis campis naſcuntur, haec intra aedes ipſas erigitur. Haec vera putet, qui voluerit; mihi inepta videntur. Pertica in fronte, inter oculos et tem-

pora erigitur. Tale quid *Julianum* in mente habuisse, nullus dubito. Jam vide, an *τὰ ἀνάκτορα aures* esse possint, quasi *sancti* capitis *recessus*, in quibus oprima quaeque deponuntur.

LIBANII EPIGRAMMA.

¶. 404.] Vat. Cod. p. 326. Λιβανίου. Sine auctoris nomine hoc distichon profert *Zosimus* L. III. 34. p. 274. ed *Reitem.* qui *Juliani* tumulo hoc distichon insculptum esse prodit. In Anthol. Plan. p. 219. St. 319. W. *Juliano* ipsi inepte tribuitur. Posterior versus *Homeri* est Il. γ. 279. Hoc uno versu servato, cetera aliter profert *Zonaras* L. XIII. 13.:

Κύδνῳ ἐπ' ἀργυρόεντι ἀπ' Εὐφράταο ῥοάων
Περσίδος ἐκ γαίης ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ
Κινήσας στρατιὴν, τόδ' Ἰουλιανὸς λάχε σῆμα·
Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής.

Iisdem verbis *Cedrenus.* Cf. *Banduri* Antiqq. Constant. T. II. p. 814.

THEMISTII EPIGRAMMA.

„Epigramma hoc Anthologiae libri Palladae tri„buunt, cujus aetas congruit. Nam cum ultra LXXII. „aetatis annum carmina scripserit, inter quae unum in „Hypatiam, anno 362. quo praefectus urbis fuit The„mistius sub Juliano, etiam hoc scribere potuit. Sed „probabilius est ipsius esse Themistii, ad cujus oratio„nem XVIII. vide Harduini notam p. 488.“ *Br.* In Vat. Cod. hoc lemma additur p. 546. Εἴς τινα φιλόσοφον

γινόμενον ὕπαρχον πόλεως ἐπὶ Βαλεντινιάνου καὶ Βάλεντος. Παλλαδᾶ. Planud. p. 188. St. 274. W. εἰς Θεμίστιον τὸν φιλόσοφον. Insigni varietate Edit. Aldina operum *Themistii*: Θεμιστίου στίχοι εἰς ἑαυτὸν, ὅτε ὕπαρχον αὐτὸν ἐποίησεν ὁ βασιλεὺς Ἰουλιανός. *Themistium* sub Juliano praefectum urbi fuisse, testatur etiam *Suidas* in Θεμίστιος T. II. p. 171. Saepius enim eodem munere functus est. Vide *Harlesium* ad *Fabr.* Bibl. gr. T. VI. p. 793. Quod ad auctorem carminis attinet, non satis causae esse video, cur contra Cod. Vat. et Planudeae fidem *Palladae* abjudicetur, cujus ingenium redolet. Vide tamen *Muretum* in Not. ad Senecae Epist. LXVIII. T. III. p. 60. ed. *Ruhnk.* quem nimis magnifice de hoc carmine existimare censeo, et *Petavium* ad *Themistii* Or. XVIII. p. 488. — V. 1. ἄντυγος οὐρανίης. Vat. Cod. et Plan. Altiorem philosophi dignitatem dignitati magistratus anteponi apparet. Similis est antithesis in *Themistii* Orat. XXXI. p. 353. C. D. ἐμοὶ τῶν ἐπαργύρων ὀχημάτων, καὶ τῶν μεγαλοφώνων κηρύκων ὑψηλοτέρα ἀρχὴ ἡ ἀπὸ τῶν λόγων, ἣν οὔτε δοῦναι βασιλεῦσιν ἔστιν, οὔτε ἀφελέσθαι. ubi de carpento argenteo quaedam notavit *J. Harduinus* p. 547. fusius *D. Heraldus* ad *Martial.* p. 75. Argenteae carrucae mentio induxerat *Opsopoeum*, ut *Themistium* avaritiae insimulari putaret; cujus errorem aperuit *Salmasius* ad Scr. Hist. Aug. T. II. p. 5 2. — Ceterum οὐρανίης ἐπεμείμενος ex Cod. dedit *Bandinus*, qui hoc Ep. protulit in Catal. Bibl. Laurent. T. II. p. 575. — V. 3. ἤεθά ποτε κρείσσων, αὖθις δ' ἐγένου πολὺ χ. Plan. et Vat. Cod. Vitiosius *Bandin.* ἤεθά ποτε κρ. νῦν δ' ἐγένου πολὺ χ. Nostram lectionem, quam vulgata longe elegantiorem esse sponte apparet, *Themistii* Codd. servarunt. — V. 4. ἄνω κατέβης. De sapientis otio disputans *Seneca* Ep. LXVIII. *Praeterea cum sapienti rempublicam ipso dignam dedimus, id est, mundum, non est extra rempublicam, etiamsi secesserit. Imo, fortasse relicto uno angulo in majora atque ampliora trans-*

transit, et coelo impositus (ἄντυγος αἰθερίης ὑπερήμενος), *intelligit, cum sellam aut tribunal adscenderat, quam humili loco sederat.*

PANTELEI EPIGRAMMA.

Legitur post Appendicem Anth. Stephani et Wechel. ex *Stobaei* Flor. T. VII. p. 91. Gesn. 51. Grot. Fingitur unus Persarum, qui in proelio Marathonio pugnabant, verba facere ad regem incredibilemque Graecorum fortitudinem laudare. — V. 3. „Scr. τί μ' ἔπεμψας. Male „in Florilegio Grot. μ' ἔπεμπας.“ *Br.* — V. 4. Haec referenda sunt ad Callimachum, Atheniensem, quem in memorabili illa pugna, multis licet undique confixum hastis et interemtum, tamen vestigio nixum stetisse, Sophistarum jactantia tradit. De eo *Herodotus* L. VI. p. 491. Καλλίμαχος διαφθείρεται, ἀνὴρ ἀγαθὸς γενόμενος. Reliqua adjecisse videtur *Pseudo-Plutarchus*, ex cujus parallelis minoribus et haec sumsit *Stobaeus*, et multa alia fabulosa fluxerunt. Vide *Valcken.* ad *Herod.* l. c. p. 492. De eodem heroë *Polemo* Orat. I. p. 2. ἔμενεν ἐν τῷ τῆς στάσεως σχήματι, καὶ ἐδόκει ἑστάναι πεσεῖν μὴ δυνάμενος. *Himerius* Orat. II. 20. p. 400. fortasse respectu ad *Pentelei* versus habito: ἐμάχοντο δὲ οὐχ οἱ ζῶντες μόνον, ἀλλὰ καὶ ὧν προσαφῄρητο τὸν βίον ἡ μάχη. Callimachum et Cynegirum in Poecile pictos commemorat Idem Or. X. 2. p. 564. ibique Callimachum in tabula quoque πολεμοῦντι μᾶλλον ἐοικέναι ait ἢ τεθνεῶτι. Utrique Polyzelum addidit *Maxim. Tyr.* Diss. V. 9. p. 81. ed. R. τὴν Κυνεγείρου χεῖρα καὶ τὴν Πολυζήλου συμφορὰν καὶ τὰ Καλλιμάχου τραύματα. In illa autem de Callimacho fabula obversabatur Sophistis miraculum de Caeneo Elateïo, de quo *Ovidius* Metam. XII. 496. *Tela retusa cadunt; manet imperfossus ab omni*

Inque cruentatus Caeneus Elateius ictu. Fecerat attonitos nova res. Heu! dedecus ingens! Monychus exclamat: populus superamur ab uno. (μοῦνος ἀνὴρ σύλησεν ὅλον στρατόν.) *Apollon. Rhod.* L. I. 59.:

Καινέα γὰρ ζωόν περ ἐπικλείουσιν ἀοιδοὶ
Κενταύροισιν ὀλέσθαι, ὅτε σφέας οἶος ἀπ' ἄλλων
ἤλασ' ἀριστεύων· οἱ δ' ἔμπαλιν ὁρμηθέντες
οὔτε μιν ἀγκλῖναι προτέρω σθένον, οὔτε δαΐξαι·
ἀλλ' ἄῤῥηκτος, ἄκαμπτος ἐδύσατο νειόθι γαίης,
θεινόμενος στιβαρῇσι καταΐγδην ἐλάτῃσι.

THEONIS ALEXANDRINI
CARMINA.

Duo hujus poëtae carmina infra leguntur T. III. p. 4. (T. III. p. 225. ed. Lipf.) hoc loco inferenda; quod facere neglexerunt typographi.

¶. 405.] *I.* Vat. Cod. p. 364. Plan. p. 72. St. 105. W. De fcuto, dominum fuum non in pugna tantum, verum etiam in undis fervante. Vide *Dioclis* Ep. III. *Zofimi* Ep. IV. — V. 1. „In Planudeae codd. ἀντιπάλων „ἐπίκρανος, perperam pro ἐπιήρανος, quod cum non ad„vertiffet primus editor, γε addidit ad fulciendum me„trum. Vat. membr. recte ἐπιήρανος. Nihil frequentius „permutatione literarum η et κ. Sic fupra in Antip. „Theffal. XV. ex ἄρητον factum ἄρκτον, quod cum verfus „modulo non magis conveniret, quam hîc ἐπίκρανος, ut „hîc γε, fic illic ἐς infertum." *Br.* — V. 2. κῦμα μόθου. Fortaffe ductum ex *Tyrtaeo* El. III. 22. σπουδῇ τ' ἔσχεθε κῦμα μάχης. ubi fimilia collegit *Klotzius* p. 85. fq. — V. 4. ἀλιφθορίη. cum nautae in undis perirent. *Hefych.* ἀλιφθερῶσαι, ἀφανίσαι, ἀπολέσαι. Quod verbum generaliori fenfu pro *peffumdare Sophronem* ufurpaffe docuit *G. Koen.*

ad *Gregor.* p. 158. ἁλιφθόρους *piratas* vocat *Leonid. Tar.* Ep. LXXXII. λῃϊσταὶ καὶ ἁλιφθόροι.

II. Vat. Cod. p. 250. „Disticli hujus festivam ver„sionem [*Leichii*, qui primus hoc distichon edidit in Se„pulcr. p. 26.] ridendam propinavit illustrissimus Dor„villius ad Charit. p. 251. In Cod. scriptum: μύρεθ' „ὕπὲρ κρυεροῦ [κρυερεῖο] μυρομένη σε τάφου, manifesta cor„ruptela. Emendabat Salmasius: κείρεθ' ὑπὲρ κρυεροῦ „[κενεοῦ in marg. ap. Guy. et Ruhnk.]. Verissimum est „κοπτομένη, *plangens*, proprium in tali luctu et usitatissi„mum verbum. Dicitur autem mater μύρεσθαι κωφὰ i. e. „κωφῶς, *inanes*, *inauditos fundere fletus*, quia ad ceno„taphium flebat.“ *Br.* — V. 1. Ἀλκυόσιν μέλεις. de naufrago, quem halcyones plangere videntur; ut *Leonid. Tar.* LXXIV. ubi vide not. T. I. P. II. p. 129. et LXXXII. — Pro κωφά, quae membranarum est lectio, ap. Guy. et Ruhnk. κοῦφα praebet; male. — V. 2. ὑπὲρ κρυεροῖο μυρομένη σε (δὲ Leich.) τάφου. Vat. Cod. De veritate lectionis Brunckianae dubitare licet. Lenaei cadaver in undis periisse, intelligitur ex verbis Ἀλκυόσιν, Λ. μέλεις τάχα; nec opus erat eandem rem denuo indigitare verbis κενεοῦ τάφου; quamvis per se satis elegans lectio, ut ap. *Quint. Smyrn.* L. IX. 477. ἀμφὶ δὲ μήτηρ Πολλὰ κινυρομένη κενεῷ ἐπαύτεε τύμβῳ. Sed κρυεροῦ τάφου bene se habet. *Hesych* κρυερόν. — ἐλεεινόν. οἰκτρόν. δεινόν. χαλεπόν. Nec haec lectio offensioni fuit acutissimo *van Eldick* in Suspic. p. 31. corrigenti: μύρεθ' ὑπὲρ κρυεροῦ μυρία δή σε τάφου. Nisi δὴ ad explendum versum additum obstaret, μυρία μύρετο unice verum putarem. Sic enim loquuntur poëtae epigrammatarii et alii. Epigr. ἀδέσπ. DCCXIV. μυρί' ἀποφθιμένοιο τάφῳ περὶ τῷδε χυθεῖσα — Μύρατο Καλλιόπα. *Antip. Sidon.* Ep. XCIX. μυρία τοι, Πτολέμαιε, πατήρ, ἔτι μυρία μάτηρ — ἠκίσατο πλοκάμους. *Quintus Sm.* L. I. 299. — μυρομένη, μάλα μυρία δάκρυα χεύει. *Parthen.* Erotic. c. II. p. 367. κλαῖεν ἀηδονίδων ἀδινώτερον, αἴτ' ἐνὶ βήσσῃ Σιδονίῃ

κούρῳ πέρι μυρία αἰάζουσιν. ut hos verſus emendavit *Rubnk.* in Epiſt. crit. II. p. 135. His igitur exemplis ſubſtructa *Eldickii* emendatio ſeſe tueri poſſet, niſi δὴ minus opportunum videretur. Quare equidem unius literae levi mutatione corrigo:

κωφὰ δὲ μήτηρ
μύρεθ', ὑπὲρ κρυεροῦ ΔΥΡΟΜΕΝΗ σε τάφου.

Heſych. δύρεσθαι. ὀδύρεσθαι. κλαίειν. θρηνεῖν. Hanc poëticam formam *Euripidi* reſtituit *Musgravius* in Hecub. v. 740. Etiam *Etymol. M.* δύρεσθαι. ἀντὶ τοῦ ὀδύρεσθαι. Voci δυρομένη cum aliquis ο praefixiſſet, vel ſuperſcripſiſſet, vulgaris formae indicandae cauſa, hinc orta lectio κρυεροιοδυρομένη, poſtea etiam magis depravata.

T. III. p. 4. Edit. Lipſ. T. III. p. 225.] *III.* Hujus carminis v. 7. ſeparatim legitur ſub *Theonis* nomine in Planud. p. 125. St. 179. W. cum lemmate: μονόστιχον εἰς τὴν ἑβδομάδα. Integrum in Append. p. 494. St. 3. W. In *Stobaei* Ecl. Phyſ. p. 135. ed. *Gr.* Quum illum verſum ſingularem *Br.* exhibuiſſet in Anal. T. II. p. 405., haec in Lect. p. 219. notavit: „Integrum carmen, ex „quo deſumtus hic verſus, edidit primum Aldus in „appendice primae quam vulgavit editionis Anthologiae, „e MS. cod. ubi auctoris nomen non repererat. Planudi „hoc debemus, quod ſciamus id carmen Theonis eſſe. „Repoſitum eſt infra T. III. p. 4. In poſterum autem „verſus hic, cui monachus titulum fecit, tanquam ſi „ſolus per ſe epigramma conſtitueret, ſeorſim legendus „non erit. Sic e Nicandri Theriacis v. 741. excerpſit, „et in libri I. caput εἰς Ὄρνις, tanquam abſolutum Epi„gramma retulit; quem verſum, ut Theognidis diſticha „duo, et alia quaedam conſulto omiſi. Hic Theonis ver„ſus etiam omittendus erat, ſed Planudis furtum ſerius „deprehendi.“ *Br.* Hoc quoque loco juſto iniquius de Planude exiſtimat cl. editor. Nam non hic primus hunc

versum ex integro *Theonis* carmine excerpsit, sed eum sic scriptum invenit in Anth. Cephalae (Vat. Cod. p. 442.) eodem lemmate instructum verbisque eodem ordine positis: Ζεὺς, Ἄρης, Παφίη, Μήνη, Κρόνος, Ἥλιος, Ἑρμῆς. quo ordine haec nomina ponuntur etiam ap. *Manethon.* L. V. 34. quare mihi quidem non tam certum videtur, ut *Brunckio*, totum hoc carmen (quod exhibuit etiam *J. Gronov.* ad *Manethon.* L. I. p. 266. sq.) *Theonis* esse. — Quae in eo de planetarum vi et virtute in rebus humanis traduntur, fusius persecuti sunt *Manilius*, *Manetho*, alii. Hos adeat, si quis res ipsas cognoscere cupiat. — V. 1. οὐδὲν vitiose Wechel. οὐδὸν antiquiores, quod reponendum esse sponte vidit *Huetius*, qui comparat βηλὸν θεσπέσιον *Homeri*, et *Catull.* LXVIII. 115. *Pluribus ut coeli tereretur janua Divis.* — V. 3. νυκτιφαής. Vulg. — στυγνὸς Κρ. Vide ad *Lucillii* Ep. LI. — V. 4. παστοφόρος. Cf. ad *Philipp.* Ep. LIV. 3. T. II. P. II. p. 156. — V. 6. ἔλαχον. His contigit, ut humanum genus regerent. Doctam et elegantem lectionem ἔλαχον unde sumserit, non indicavit cl. editor. Vulgo enim ἐλάουσι legitur; *Huetius* ἔλασαν corrigebat. — V. 8. οὕνεκ' ἀπ'. Vulgo. — V. 10. Ζεὺς δή. Vulgo. — V. 13. γελᾷ. *tibi rident aequora ponti, Placatumque nitet diffuso lumine coelum.* *Lucret.* L. I. 8.

IV. „Auctoris nomine vulgo caret. At dubio locus „non est, quin Theonis Alexandrini sit, cujus extant „commentaria in Ptolemaei magnam constructionem, „cum Ptolemaeo simul edita Basileae 1538. typis Jo. „Walderi, cura Simonis Grynaei, cujus in gratiam exem„plar unicum in membranis impressum fuit, quod biblio„theca mea possidet.“ *Br.* in Lectt. p. 237. Hi quoque versus leguntur in Append. Plan. p. 494. St. *3. W. — Ptolemaeus propter opera astronomica laudatur, quibus editis ad immortalium deorum naturam accesserit. — V. 1. 2. Quamvis in terra adhuc moratus et mortalitatis

legibus obnoxius. — V. 3. Idem fere ſententiarum contextus in *Manilii* L. I. 13.:

jam nunc juvat ire per altum
Aëra, et immenſo ſpatiantem vivere coelo,
Signaque et adverſos ſignorum noſcere curſus.
Quod ſolum noviſſe parum eſt: impenſius ipſa
Scire juvat magni penitus praecordia mundi:
Quaque regat terrena ſuis animalia ſignis
Cernere.

— V. 3. ἄστρων ἀνάγκην. leges, quibus ſtellae moventur. *Manetbo* L. IV. init. οὐρανίων ἄστρων ἀτραπούς πλάστιγγος ἀνάγκης. Reſpicit poëta opus Ptolemaei longe nobiliſſimum, τὴν μεγάλην σύνταξιν τῆς ἀστρονομίας, in quo de motibus ſiderum et univerſae ſphaerae coeleſtis ratione egit. — V. 5. σημεῖα. Opus ſignificat, cui titulus τετράβιβλος σύνταξις μαθηματική, de apoteleſmatibus et aſtrorum judiciis. — V. 7. γήϊον. Vulgo. — V. 11. πόνοισι κάθηρας. Vulgo. His coeleſtibus laboribus mentem quodammodo purgaſti et carnem reliquiſti, et ex terrena caligine coenoque in ſuperiores regiones evolaſti. — ἐκτὸς σαρκός. σὰρξ pro *corpore*, cum contemtu quodam, reſpectu ſcilicet habito ad divinam animae naturam, etiam a bonis ſcriptoribus uſurpatum eſſe, docet *Gatacker.* de St. N. Inſtr. c. X. p. 66. ſq. — Animam coeleſtium rerum contemplationem purgare, dixit etiam *Antonin. Phil.* L. VII. 47. περισκοπεῖν ἄστρων δρόμους, ὥσπερ συμπεριθέοντα — ἀποκαθαίρουσι γὰρ αἱ τούτων φαντασίαι τὸν ῥύπον τοῦ χαμαὶ βίου. — ἀχλύς. tenebris et caligini ſimilis terrenarum rerum conditio. *Seneca* Epiſt. LXXIX. *Tunc animus noſter habebit, quod gratuletur ſibi, cum emiſſus his tenebris, in quibus volutatur, non tenui viſu clara proſpexerit, ſed totum diem admiſerit.* — V. 12. τελέσεις. res fatales, futuro aevo perficiendas praedixiſti.

PALLADAE ALEXANDRINI
EPIGRAMMATA.

¶. 406.] *I.* Vat. Cod. p. 151. Plan. p. 423. St. 558. W. Pamphilium, puella, Isidi capillos dedicat. Num fortasse sacerdos Isidis facta? Has enim crines deae deposuisse, tradidit *Plutarch.* T. II. p. 352. Apud Troezenios puellae nupturae comam dedicabant Hippolyto, secundum *Lucian.* de Dea Syr. §. 60. T. IX. p. 131. *Pausan.* II. 32. p. 186. — V. 1. χρυσέου ἀναθ. Similiter *Philostratus* Epist. XXVI. p. 925. ὡς γὰρ χρυσὸς ἀνάθημα καὶ ἄργυρος, οὕτω καὶ τρίχες. — V. 3. γάννυται. Vat. Cod. et Plan. edd. vett. usque ad Ascens. — V. 4. τὸν Λυδὸς Κρ. ἔπεμπε. Vulgo. Eodem sensu, sed elegantius membr. ἐκ Λυδῶν Κρ. quam locutionem illustrat *G. Wakefield* in Delect. Trag. T. II. p. 166. Respicitur inprimis donum τῶν χρυσέων πλίνθων, a Croeso Delphos missum, de quibus vid. *T. H.* ad *Lucian.* Contempl. §. 12. T. III. p. 390. Ex antiquiore poëta haec expressa esse, suspiceris ex *Horatio* L. II. Carm. XII. 21. ubi similiter: *Num tu, quae tenuit dives Achaemenes, Aut pinguis Phrygiae Mygdonias opes, Permutare velis crine Licymniae, Plenas aut Arabum domos?* ubi cl. *Mitscherlich.* nostrum carmen comparavit. — Pro ἔπεμψε Vat. Cod. ἔπεμπε.

II. Vat. Cod. p. 151. Plan. ibid. Ultimum distichon excitat *Suidas* in λιπαροκρήδεμνος T. II. p. 558. Novaculam, qua Pamphilii crines detonsi erant, ab ipsis Gratiis cusam esse narrat. — V. 1. πλοκαμῖδας. Vat. Cod. De longis capillis hac voce utitur *Theocrit.* Eid. XIII. 7. τῶ χαρίεντος Ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος. — V. 5. Respicit *Homer.* Il. Σ. 382. ubi cum Thetis Vulcani intrasset officinam, τὴν ἴδε προμολοῦσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος Καλή, τὴν ὤπυιε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις. Ceterum hac Pal-

ladae fictione nihil ineptius, qua novaculam, quia venustae puellae crines totonderat, ipsam venustam fingit.

III Vat. Cod. p. 129. Plan. p. 466. St. 607. W. Integrum est carmen, quamvis asteriscis a *Brunckio* notatum, qui in Lect. nihil de lacuna monuit. Nec in membranis editisve ullum lacunae indicium. Quod autem nomen meretricis, cujus pulcritudo per comparationem cum heroinis antiquitatis illustratur, in his versibus non comparet, hoc ad mutilationis suspicionem non sufficit. — V. 1. νῦν καταγιγνώσκω. Male hoc vertit *Opsopoeus:* Nunc damno et Jovem. Sensus est: Jam et Jovem amare desiisse intelligo. *Propert.* L. II. 2. 56. *Cur haec in terris facies humana moratur? Jupiter, ignoro pristina furta tua.* Cf. *Leonidae Alex.* Ep. I. — V. 2. ἵνεκα. Vat. Cod. — V. 3. οὐ τῆς Δ. περὶ κάλλος. Plan. et Vat. Cod. In Ed. pr. tamen οὔτε Δ. quod sine metri periculo recipi poterat. At περὶ κάλλος retineri debebat. De Galli puella similiter *Propert.* L. I. XIII. 29. *Nec mirum, cum sit Jove digna, et proxima Ledae, Et Ledae partu, gratior una tribus. Illa sit Inachiis et blandior heroinis, Illa suis verbis cogat amare Jovem.* — V. 5. Fortasse tamen non, quia ἀνέραστος, *ab amore alienus*, est, sed quia meretrices aversatur, ab ista puella abstinuit; nam eum moechum esse, et regum filias vitiare solitum novi.

¶. 407.] *IV.* Cod. Vat. p. 515. Plan. p. 175. St. 255. W. Se non curare appropinquantem canitiem, sed conviviorum hilaritate molestas curas abigere. Expressum ex *Anacr.* Od. XI. — V. 1. λέγουσαι, *jubentes.* quam verbi λέγειν significationem illustravit *Perizon.* ad *Aelian.* XIV. 38. p. 302. ed. Lips. Haud aliter εἰπεῖν ponitur. Vide *Gatacker.* de St. N. T. c. XXVIII. p. 136. — λείψανον ἡλικίης. reliquias florentis aetatis, comas nigricantes praecipue. — V. 3. ἐ Vat. Cod. φέρω τέρψαι.

„Scripserat forte: ἀλλ' ἐγὼ εἴτε φέρω λευκὰς τρίχας, εἴτε „μελαίνας." *Br.* Sic *Anacr.* l. c. ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν, Εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον, Οὐκ οἶδα. Similiter *Plaut.* in Mercat. II. 2. 34. *Ly. Tune capite cano amas, senex nequissime? De. Seu canum, seu istuc rutilum, sive atrum est, amo.*— V. 4. βιότου. *Anacreon* l. c. πρέπει τὰ τερπνὰ παίζειν, Ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης. — V. 5. μύροις. Vat. Cod. Simillimus sententiarum contextus ap. *Horat.* II. Carm. XI. 14. rosa *Canos odorati capillos, Dum licet, Assyriaque nardo Potamus uncti. Dissipat Evius Curas edaces.* φροντίδας ἀργαλέας. Idem I. Carm. XVIII. 3. *Siccis omnia nam dura proposuit: neque Mordaces aliter diffugiunt sollicitudines.*

V. Cod. Vat. p. 497. Planud. p. 109. St. 160. W. omissis duobus distichis, quae *Br.* Lect. p. 220. ex apogr. *Salmasii* exhibuit, nos in ed. Lips. ipsi Epigrammati subjecimus. Adscripserat *Salmasius: Quos versus omisit Planudes propter mendas, quas alibi tollimus.* Sed has emendationes aut invidit posteris, aut nondum in promtu habebat, cum haec scriberet. Totidem versibus, quot ap. *Planudem*, hoc carmen legitur ap. *Stobaeum* T. V. p. 64. Gesn. 41. Grot. Nullum ap. mulieres castitatis signum esse satis certum, neque deformitatem, neque severitatem, neque aetatem. — V. 2. ἐμπαιζομένοις. viris, quibus uxores illudunt, quos decipiunt. — V. 5. Sunt quaedam, quae pulcritudine sua confisae, nullis muneribus corrumpantur. — V. 7. Vulgatum ὁπλιζομένας in marg. *Stobaei* emendavit *Gesnerus;* ὀπυιομένας etiam *Scaligero* in mentem venit in not. msc. idque recepit et in versione secutus est *Grotius*, vertens: *Sunt et deformes, quibus insatiata libido est.* Hanc lectionem probavit *J. Pierson.* ad *Moer.* p. 278. ubi verbi ὀπυίεσθαι pro συγγίνεσθαι usum multis illustravit. — V. 9. εἴ τις συνάγει ὀφρύας. tristis et severa. — V. 11. τρόπος ἐχέγγυος. nec hic certus et non fallax castitatis mos est. Hic si pro τρόπος Codex offerret

τύπος

hanc lectionem lubens amplecterer.— V. 15 – 18. Haec ex Cod. Vat. accesserunt. Prius distichon, quamvis foede corruptum, satis certa tamen emendatione mihi restituere posse videor, scribens:

ἡλικίᾳ τοίνυν διακρίνετε· ἀλλ' Ἀφροδίτης
οἴστρων εἰρήνην οὔτε τὸ γῆρας ἄγει.

Aetate igitur castam a lasciva distinguamus; ut vetulam ad castitatem, juvenem ad lasciviam proniorem putemus. Hoc criterio posito, se ipsum revocat: At nulla aetas, ne senectus quidem, vulnerum, quae Venus facit, immunis est; nullam aetatem quiescere patitur. — εἰρήνην ἄγειν recte me scripsisse puto. Sic dicitur ἄγειν ἡσυχίαν, ἐκεχειρίαν et similia; et hoc ipsum ap. *Lucian.* Abdic. §. 6. T. III. p. 8. εἰρήνην ἄγει ἡ νόσος. Idem Icaromen. §. 21. T. VII. p. 31. οὕτω γὰρ ἂν εἰρήνην ἄγοιμι. Tale quid de amore dicit *Plutarch.* ap. *Stob.* T. LXII. p. 403. 30. ἀψάμενος δὲ τῆς ψυχῆς παραμένει πολὺν χρόνον, οὐδ' ἐν γήρωσιν ἐνίοις ἀναπαυόμενος, ἀλλὰ ἐν πολιαῖς ἀκμάζων ἔτι πρόσφατος καὶ νεαρός. — Sequentis distichi sensum perspectum habeo, verba, quae reponenda sint, non item. Cum haec omnia, *Palladas* dicere videtur, fallacia sint, superest, ut in jurejurando mulieris acquiescamus. Post jusjurandum autem quaeras licet deos, qui injuriam tibi illatam curae habeant eamque ulciscantur. Hoc idem est, ac si dixerit: At impune illis pejerare licebit: dii enim perjuria non curant. Huic sensui ut verba poëtae adaptes, vide, an legi possit:

ὅρκοις λοιπὸν ἀεί τι πεποίθαμεν· ἀλλὰ μεθ' ὅρκον
ζητεῖν ἐστὶ θεοὺς δώδεκα καινοτρόπους.

deos novi moris, meliores illis antiquis duodecim diis, quos *amantium perjuria ridere* dixerunt poëtae. Nam haec *ridet* – *Venus ipsa*, *rident Simplices Nymphae*, *ferus et Cupido*, secundum *Horat.* II. Carm. VIII. 13. Simul

respicitur ad deorum furta et adulteria, unde eos moecharum poenas nihil curare probabile fit.

VI. Cod. Vat. p. 560. Plan. p. 139. St. 202. W. Expressum est hoc distichon ex choliambis *Hipponactis* ap. *Stobaeum* T. LXVI. p. 420. Gesn. 279. Gr. Δύ' ἡμέραι γυναικός εἰσιν ἥδισται· Ὅταν γαμῇ τις, κἀκφέρῃ τεθνηκυῖαν. Unde etiam ducta quaedam in Ep. *Automedont.* X. — V. 1. χόλος. *Omnis mulier intra pectus celat virus pestilens, Dulce de labris loquuntur, corde vivunt noxio.* Anthol. Lat. T. I. p. 574. — δύω. *Steph.* sed omnes edd. vett. δύο.

¶. 408.] *VII.* Cod. Vat. p. 547. *Palladae* vindicavit, quod ἄδηλον est in Plan. p. 131. St. 189. W. Insulsum carmen in mulierem nescio quam, quae divitum spe nuptiarum ex alia in aliam urbem commigrabat. — V. 1. εἰς Vat. Cod. — V. 2. Συρίαν. Ibid.

VIII. Vat. Cod. p. 545. Plan. p. 141. St. 204. W. — ὁ τὴν γυν. δυσμ. δυστυχῶν. cui accidit, ut deformem mulierem duceret, quae mala fortuna est scilicet. — V. 2. λύχνον. Vat. Cod. — σκότος βλέπει. Argutatur poëta in hac locutione, quae de coecis, in tenebris versantibus, usurpatur, primum ap. *Sophocl.* Oed. T. 427. deinde ap. alios. Vide *Valckenar.* ad Phoeniss. 380. p. 136.

IX. Vat. Cod. p. 383. Εἰς τὴν ἑαυτοῦ γαμετὴν Ἀνδρομάχην. Plan. p. 22. St. 34. W. Grammaticus se duplici malo laborare conqueritur, et arte, quam profiteatur, et uxore, quam duxerit. Simile carmen *Ausonii* CXXXVII.:

Arma virumque docens, atque arma virumque peritus,
Non duxi uxorem, sed magis arma domum.
Namque dies totos, totasque ex ordine noctes
Litibus oppugnat meque meumque larem.
Atque ut perpetuis dotata a Marte duellis,
Arma in me tollit, nec datur ulla quies.

Jamque repugnanti dedam me: ut denique victum
Jurget ob hoc solum, jurgia quod fugiam.

— V. 1. μῆνιν τ' οὐλομένην. Plan. τ' metri fulciendi causa insertum est, satis inepte. Vide *Br.* not. ad *Lucillii* Ep. XIV. — V. 2. μήνιδος. etiam ars grammatica me ab ira initium cogit facere. Primis Iliadis verbis uti solent Epigrammatarii ad designandam professionem grammaticam. Cf. *Lucian.* Ep. XII. XXIV. *Lucill.* Ep. XXVIII. et *Fabric.* ad *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. 6. p. 244. Hinc Graecos libenter audire narrationes malorum suorum dicit *Themistius* Or. XXII. p. 264. D. ἀρξαμένους ἀπὸ τῆς μήνιδος τῆς Ἀχιλλέως, ὡς ταύτην οὖσαν ἱκανὴν παιδεύειν. — V. 3. πολύμηνος et τριχόλωτον. Vat. Cod. — ἀνάγκη de malo urgente, de tormentis etc. explicuit *Wesseling.* ad *Diodor.* L. III. 14. — V. 4. γυναικός. Vat. Cod. μαχίμης. ut *Euripid.* in Oedipo ap. *Stob.* p. 431. 42. ἄλλων δὲ πάντων δυσμαχώτατον γυνή. Matrimonium pacis et tranquillitatis plenum εὐνὰς ἀπολέμους appellat idem Medea v. 644. De Clodia Metelli conjuge *Cicero* II ad Attic. Ep. I. *Ea enim est seditiosa: ea cum viro bellum gerit.* Suadam et Gratias adesse debere conjugibus docet *Plutarch.* T. II. p. 138. D. ἵνα πείθοντες διαπράττωνται παρ' ἀλλήλων ἃ βούλονται, μὴ μαχόμενοι, μηδὲ φιλονεικοῦντες.

X. Vat. Cod. p. 383. Plan. p. 24. St. 37. W. Quum Prometheus Jove invito ignem hominibus attulisset, Jupiter, ne tantum munus impune ferrent, mulieres iis dedit, igne longe infestiores. Ducta sunt haec ex *Hesiodi* Ἐ. καὶ Ἡ. v. 55. ubi haec sunt Jovis ad Prometheum verba: Χαίρεις πῦρ κλέψας, καὶ ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσας; Σοί τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσσομένοισι. Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακόν, ᾧ κεν ἅπαντες Τέρπωνται. quibus dictis, Vulcanum mulierem fingere jubet, quam mortalibus dono mittat. Eandem fabulam respexit *Euripides*, mulierum osor, in Hippol. καλυπτ. ap. *Clement.*

Alex. Strom. p. 622. et *Stob.* T. LXXI. p. 432. 29. ἀντὶ πυρὸς γὰρ ἄλλο πῦρ μεῖζον ἐκβλαστοῦμεν γυναῖκες καὶ πολὺ δυσμαχώτερον. quae ex lyricis petita videntur, nec in jambos redigi debebant a *Grotio* p. 309. Ejusdem poëtae sunt haec ap. *Stob.* T. LXXI. p. 431. 21.:

Δεινὴ μὲν ἀλκὴ κυμάτων θαλασσίας,
δεινοὶ δὲ ποταμοί, καὶ πυρὸς θερμαὶ πνοαί,
δεινὸν δὲ πενία, δεινὰ δ' ἄλλα μυρία·
ἀλλ' οὐδὲν οὕτω δεινὸν ὡς γυνὴ κακόν.

et in Andromache v. 268. δεινὸν δ' ἑρπετῶν μὲν ἀγρίων Ἄκη βροτοῖς θεῶν ἐγκαταστῆσαί τινα· Ἃ δ' ἔστ' ἐχίδνης καὶ πυρὸς περαιτέρω, Οὐδεὶς γυναικὸς φάρμακ' ἐξεύρηκέ πω. — V. 3. Ordo verborum est: καὶ πῦρ μὲν δή —. — V. 4. πάντοθ' mallet *Br.* ex quavis materia accensum.

XI. Vat. Cod. p. 383. Anth. Plan. p. 23. St. 36. W. Omnem mulierem mariti sui tranquillitati adversari, Jovis exemplo docet. — V. 1. ὀργή. *Clemens Alex.* Paedag. L. II. p. 186. 37. Ὀργὴ δὲ μεγάλη γυνὴ μέθυσος· οἱονεὶ χόλος θεοῦ οἰνομάχλη γυνή. — V. 3. His versibus circumscribuntur ea, quae pressius leguntur ap. *Hesiodum* Ἐ. καὶ Ἡ. v. 704. de prava muliere: τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο Δειπνολόχης· ἥτ' ἄνδρα καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα Εὕει ἄτερ δαλοῦ καὶ ἐν ὠμῷ γήραϊ θῆκεν. — Pro ἠδὲ Vat. Cod. vitiose ἠέ. — V. 5. ἀμέριμνον Vat. Cod. a pr. man. — V. 6. ῥίψεν. Nisi *Palladas* Vulcani casum cum poena Junoni a Jove inflicta perperam confudit, eum sic scripsisse vix putaverim. Nec sequentia, ἠέρι καὶ νεφέλῃσι μετήορον, cum lectione ῥίψεν satis conspirant. Respexit P. verba Jovis ad Junonem Il. XV. 16. ἦ οὐ μέμνῃ, ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν — σὺ δ' αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν ἐκρέμω. Quare vide, an scribendum sit:

πολλάκι γοῦν αὐτὴν ἧψεν ἀπ' ἀθανάτων —

alligavit eam ad deorum sedem. ἀπ' ἀθανάτων, ἕδου; scil. sive οἴκου; qua omissione nihil vulgarius. *Valer. Flacc.*

L. II. 84. *Jupiter — Junonem volucri suspendit Olympo Horrendum chaos ostendens, poenasque barathri.* — ¶. 409.] V. 10. χρυσέῳ δαπέδῳ. intra aurea deorum tecta. Ex Il. Δ. 2.

XII. Vat. Cod. p. 283. Plan. p. 24. St. 37. W. Omnem mulierem, castam non minus atque impudicam, viris perniciosam esse, ex Homero docet. Similiter ex veteri historia contra mulieres disputat Clinias ap. *Achillam Tat.* L. I. c. 8. p. 21. sqq. — V. 5. Ἰλιὰς non ipsum carmen h. l., sed argumentum Iliadis, pugnas illas et caedes, Helenae causa commissas, significare videtur. Omnia illa mala, P. ait, quae in Iliade narrantur, Helenae causa suscepta sunt; procorum autem in Odyssea caedes Penelopae debetur. *Plutarch.* T. II. p. 140. F. φιλόπλουτος ἡ Ἑλένη, φιλήδονος ὁ Πάρις· φρόνιμος Ὀδυσσεύς, σώφρων ἡ Πενελόπη. διὰ τοῦτο μακάριος γάμος ὁ τούτων καὶ ζηλωτός· ὁ δ' ἐκείνων, Ἰλιάδα κακῶν Ἕλλησι καὶ βαρβάροις ἐποίησε. — V. 6. Ὀδύσσεια Πηνελόπης. Vat. Cod. a pr. m.

XIII. Vat. Cod. p. 497. Plan. p. 24. St. 37. W. Omnes viros uxoribus suis parere contendit; alios modo severiori, alios mitiori dominationi subjectos esse. — V. 1. κομπάζεις. Vat. Cod. — V. 2. οὐ γάρ. nec tu unus humanitatis legibus non obnoxius es; quare te quoque commovebunt blanditiae, rixae, minae, et quae reliqua sunt mulierum artificia. *Eustath.* ad Odyss. χ. 290. τὸ ἀπὸ δρυὸς ἢ πέτρης εἶναί τινα, οὐ μόνον ἀρχαιογονίαν παλαιοτάτην σημαίνει, ἀλλὰ καὶ ἦθος ἀτέραμνον. Hoc tamen sensu illam locutionem a serioribus poëtis demum usurpatam esse, docet idem ad Od. τ. p. 687. 49. respiciens *Theocrit.* Eid. IV. 7. — V. 3. φησίν. Vat. Cod. et vett. edd. post Aldum. *Stephanus* revocavit lect. ed. pr. Flor. — V. 4. εἰ πάντες. Vat. Plan. Cod. Gudian. Rectissime cl. editor ἢ emendavit, quamvis nihil monens. — V. 5. οὐ σανδαλίῳ τύπτομαι. Vetus Epigr. in virum γυναικοκρατούμε-

νον, in Anth. Lat. T. I. p. 618. *Cur tua femineo caeduntur tempora* (ſic lege ex Sched. Salm.) *ſocco, Infamique manu barbula vulſa cadet.* quod excitavit *Caſaubon.* ad *Perſii* Sat. V. 169. Paraſitus ap. *Terentium* Eunuch. V. 7. 4. *Utinam commitigari tibi videam ſandalio caput.* quod ex dramate ſatyrico, ubi Hercules ap. Omphalen ſerviens exhibebatur, petitum eſſe, dubitari nequit. Vide *Gatacker.* in Miſc. Adv. II. 19. p. 374. — οὐδ' — μύσαντα φέρειν. nec ad conjugis flagitia mihi connivere opus eſt. Cf. not. ad *Rufini* Ep. XXVIII. 6. — V. 7. δουλεύειν. Servitutem matrimonium appellat ille mulierum oſor ap. *Achill. Tat.* L. I. 8. p. 23. *Juvenal.* Sat. VI. 43. *Stulta maritali jam porrigit ora capiſtro.*

XIV. Vat. Cod. p. 559. Plan. p. 137. St. 199. W. Conqueritur, quod artem exercens minime quaeſtuoſam, rixoſae praeterea uxori obedire debeat. Cf. Ep. IX. — V. 2. „Vat. Cod. καὶ γαμετῆς ἀδίκου. quod verum „videtur, ob quandam alliterationis ſpeciem in ἀπόρου „et ἀδίκου.“ *Br.* Vulgata lectio fortaſſe fluxit ex Ep. IX. τέχνης γραμματικῆς καὶ γαμετῆς μαχίμης.. ubi vide not. — V. 4. καὶ omiſſum in Vat. Cod. Planudes fortaſſe de ſuo addidit. Melius legas:

τὴν οὖν γραμματικὴν νῦν μόλις ἐξέφυγον.

— V. 5. τῆς ἀνδρομάχης. Pro mulieris nomine acceperunt veteres Intrpp. etiam *Grotius*, qui vertit: *Non et ab Andromacha potui discedere;* fortaſſe etiam auctor lemmatis Ep. IX. huc reſpiciens: εἰς τὴν ἑαυτοῦ γαμετὴν ἀνδρομάχην. quamvis h. l. pro adjectivo habere licet. Et hanc *Palladae* mentem fuiſſe, veriſimile eſt, cui haud ſcio an obverſatum ſit Ep. *Rufini* IX. ubi vide not. — V. 6. χάρτης. De tabulis obſignatis et pacto matrimoniali interpretatur *Brodaeus* et *Stephanus* in Theſ. Gr. L. T. IV. p. 402. B. — νόμος Αὐσόνιος. Ad Conſtantini legem (in Cod. Theodoſ. L. III. tit. 16.) videtur reſpici, qua veti-

tum erat, ne quis uxorem repudiaret, nisi moecha esset, vel venefica, vel lena. Vide *Selden.* in Uxor. Ebraic. c. 28. in Opp. p. 830.

¶ 410.] *XV.* Cod. Vat. p. 552. *Palladae* tribuit, quod ἄδηλον est in Plan. p. 142. St. 206. W. In Pantagathum Paphlagonem, quem se nunquam videre ait, quin obliviscatur consilii de Epigrammatis in posterum non amplius scribendis saepius capti. — V. 4. στέρξαι. Vat. Cod. et vett. editt. plurimae. στέξαι habet Ald. sec. ed. Nic. Sabiens. et Stephan. quae verissima est lectio. — νόσον. *insanabile — scribendi cacoëthes. Juvenal.* VII. Sat. 51. *Morbum* carminum scribendorum studium appellat *Ovidius* L. II. Trist. v. 16. — οὐ δύναμαι. Vat. Cod.

XVI. Vat. Cod. p. 496. Plan. p. 87. St. 128. W. Coenando et bibendo luctum sedandum esse, ex Homero docet. Respicitur Il. τ. 225. ubi Ulysses Achillem hortatur, ne milites, ante corpora curata, in proelium educat: γαστέρι δ' οὔπως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιούς. et Il. ω. 601. ubi haec sunt Achillis ad Priamum verba: νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπου· Καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου, Τῇπερ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο.

XVII. Vat. Cod. p. 498. Planud. p. 87. St. 128. W. Defunctos, mortis timore solutos, plorandos non esse. — V. 2. τοῦτο. τὸ μὴ προσδοκᾶν τὸν θ. sive τὸ μὴ ἀνιᾶσθαι τῇ προσδοκίᾳ τοῦ θανάτου. — V. 3. ἀπερχόμενον. Vat. Cod. Ad sententiam facit *Epictet.* in Enchir. c. 10. ταράσσει τοὺς ἀνθρώπους οὐ τὰ πράγματα, ἀλλὰ τὰ περὶ τῶν πραγμάτων δόγματα· οἷον θάνατος οὐδὲν δεινὸν — ἀλλὰ τὸ δόγμα τὸ περὶ θανάτου, ὅτι δεινὸν ἐκεῖνο, τὸ δεινόν ἐστι. Cf. *Plutarch.* T. II. p. 109. E.

XVIII. Vat. Cod. p. 441. Plan. p. 145. St. 211. W. ubi legitur: τὴν πήραν τ. α. ἀποσφίγξας. quod nemo interpp. explicare potuit. Quum in membr. legatur: τὴν

λιπα-

λιπαρὰν τὴν αὐτὸς ἐπισφάξας α. *Salmasius* ad Scr. Hist. Aug. T. I. p. 831. τὴν λαπάραν emendavit, intactam relinquens vulgatam, et, ut mihi videtur, veriorem lectionem ἀποσφίγξας. Ventriculus consutus describitur, quem carnibus minutatim sectis fartum appellabant *isicium*, σιτεύσιμον. Unde lemma in Vat. Παλλαδᾶ εἰς τὸ σιτεύσιμον. et in marg. Wechel. εἴς τινα πέμψαντα αὐτῷ σιτεύσιμα. Conf. *Athen.* L. IX. p. 376. D. et *Casaubon.* p. 651. quosque laudat ad carmen de *Ansere farto Burmannus* Anth. Lat. V. 153. et 154. T. II. p. 446. et 447. In illa autem λαπάρη, quam *Palladas* ab amico dono acceperat, non fartum, sed ventum invenit.

XIX. Vat. Cod. p. 441. Planud. l. c. Etiam hoc in avem, vento pro farto inflatam. — V. 2. πόντου ἐπιπλείων. Vat. Cod. — ἦτει μέγα. Vat. Quantivis pretii hoc munus erat, cum Ulyssem a tempestatibus tutum praestaret. — V. 3. Vulgo ἀνέμων πλέον ἦτρον. In Vat. est ἀνεμώλιον ἦτορ. quod probavit magnus *Grotius:*

Aeolus at meus hic, vento cui, credo, tumet cor,
Ventorum tumidam dat mihi largus avem.

Mihi quoque haec lectio, codicis auctoritate munita, praestantior videtur ea, quam *Salmasius* protulit loco supra laudato, ἀνεμώλιον ἦτρον, i. e. λαπάρην, (vide *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 136.) quod cum sequentibus compositum tautologicum est. — ¶. 411.] V. 5. Pro καὶ πνεύματα corrigebam ναὶ πν. Idem notavit *Jos. Scaliger* in not. msc. Gravius ulcus latere suspicatus *Casaubonus* tentabat: κοὐκ ὄρνεα πέμπεις.

XX. Vat. Cod. p. 559. *Palladae* inscribit, quod *Agathiae* nomen gerit in Plan. p. 156. St. 227. W. Sensus hujus carminis obscurior. Ad coenam invitato poëtae avis eaque macilenta apponitur, quam, dum comedit, a quatuor vulturibus ipse comeditur. Hos τέσσαρας αἰγυπιοὺς *Brodaeus* satis inepte de quatuor af-

festibus interpretatur, alii de voracibus convivis, quod probabilius. Quatuor illi voracissimi homines omnia, quae apposita erant, et tantum non ipsos convivas reliquos devoraverant. *Vulturii* ap. Latinos vocantur rapaces. Vide *Taubmann.* ad *Plautum* Trinum. I. 2. 63. χεῖρα ἰκτίνου κραταιοτέρην furi tribuit *Automedon* Ep. VIII. ubi vid. — V. 3. καὶ τὸν μέν. Ex *Homeri* Od. λ. 577. γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένοι ἧπαρ ἔκειρον.

XXI. Vat. Cod. p. 421. *Palladae* tribuit, cujus inepto ingenio dignissimum esse judicat *Dorville* ad *Charit.* p. 174. In Plan. p. 178. St. 260. W. ἄδηλον est. Tantali mala parva fuisse docet prae iis, quae ipse in convivio perpessus sit, ubi ξηροφαγίαν (*Clemens Alex.* Paed. L. II. p. 179. 5.) tolerans, minimum potionis ad salsos cibos acceperit. — V. 1. ὕπερθε. Vat. Cod. — V. 2. αὐτῶν. Vat. — V. 3. Sed fac, illos fructus comederit, hi tantam sitim excitare non poterant. Spectantur hoc quoque loco Homerica in Od. λ. 578. δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατακρῆθεν χέε καρπόν, Ὄγχναι καὶ ῥοιαί, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι, Συκαῖ τε γλυκεραὶ καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι. — V. 5. βαρβίβλους. Vat. Cod. Deinde μῆλα τιληκον, et in marg. γρ. τι λῆκον ἀρ' ἄνδρασι ν. — V. 7. κεκλημένοι. ut Ep. XX. 1. In Vat. Cod. κεκλιμένοι. — V. 8. χέννιον. ὀρνιθάριόν τι κατ' Αἴγυπτον ταριχευόμενον καὶ εἶδος ἰχθύος. *Hesychius.* Numerabatur inter vulgares aves, docente *Casaubono* ad *Athen.* L. IX. c. XI. p. 674. Adi etiam *Bochartum* in Hieroz. T. II. p. 107. et *Schneiderum* ad *Aelian.* H. A. p. 226. — χηνὸς ἁλιστὰ λίπη. *anseris salsam pinguedinem.* Idem ἁλιστὰ et ἁλίπαστα. Hoc tamen magis obvium. Vide *Athen.* L. XIV. p. 658. A. — V. 9. ὄρνια καὶ μόσχια. Ed. pr. Seqq. edd. μόσχεια. In Vat. membr. est ὄρβια καὶ μόσχια. Priorem vocem in ἄρνια pro ἄρνεια, scilic. κρέατα, mutandam censebat *Bernard.* ad *Theoph. Non.* c. 227. T. II. p. 210. Aliud quid in ὄρβια videtur latere. — μίαν, scil. κύλικα.

XXII. „Post Lucillii Ep. CXVII. sequitur hoc in „membr. sine auctoris nomine. Margini exemplaris „Wechelianae adscripsit Salmasius, addita hac nota: „*Suspicor esse Palladae.* Hoc judicium secutus sum. Qua„re inter Lucianea retulerit novissimus editor, ipse dixe„rit." *Br.* Falsum est, quod cl. editor dixit, in membranis Vat. (p. 563.) hoc carmen sine auctoris nomine prostare, quod *Salmasius* cum forte omisisset, frustra deinde ex conjectura supplere conatus est. *Luciano* in membr. diserte tribuitur, et tutius erat *Dorvillium* sequi, a quo *Reizius* inedita *Luciani* Epigr. accepit, quam divinationem *Salmasii.* — Vini vappae munus, ab amico quodam acceptum, sibi in posterum deprecatur poëta. Vide not. ad *Lucill.* Ep. CXVII. — V. 1. ἐμοὶ in Vat. Cod. omissum supplevit *Salmas.* in apogr. Guy. et Ruhnk. idque assensu suo probavit *Dorvillius.*

XXIII. Bis exstat in Vat. Cod. p. 441. et 549. utroque loco cum lemmate: εἴς τινα πέμψαντα αὐτῷ ἰσχάδας. Idem est in Plan. p. 145. St. 210. W. Sed primum Matho ille, quem *Palladas* hoc Ep. tangit, non miserat, sed apposuerat aliquid; deinde non ficos, sed aridos salsosque cibos comedendos apposuerat, quales porcellis ficubus saginandis objici solent. Magni aestimabatur caro suilla et inprimis jecur porcorum, qui aridis ficubus caricisve saginati erant. Commemorat *Pollux* L. VI. 49. ἥπατα σεσυκασμένα. ἥπατα συῶν σεσυκοτραγηκότων. *Aristoph.* Acharn. v. 805. ἐνεγκάτω τις ἔνδοθεν τῶν ἰσχάδων τοῖς χοιριδίοισιν. Hinc ejusmodi jecur συκωτόν. Quaedam huc facientia attigit *Salmas.* ad *Solin.* p. 743. F. Jecur constat ad insolitam amplitudinem augeri, dum arido pabulo objecto porci frequentius potare coguntur. Jam vides, cur ξηροὶ et διψαλέοι appellentur ejusmodi χοῖροι, qui perpetua siti crucientur; hoc enim est ξηρός, quod qui de carne macilenta et exsucca interpretantur, errant.

Lucian. Tim. §. 18. T. I. p. 88. ἄποτοι καὶ ἄγευστοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα. In insula Cypro autem porci frequentes pascebantur et saginabantur in Veneris honorem, cui hac victima litabant. Hinc *Antiphanes* ap. *Athen.* L. III. p. 95. F. Venerem in Cypro adeo porcis delectari, ὥστε σκαταφαγεῖν ἀπεῖρξε τὸ ζῶον, τοὺς δὲ βοῦς ἠνάγκασεν – ubi, quod sues a stercore et luto prohiberi dicuntur, ad ficuum pastum et saginationem referendum videtur. — In Vat. Cod. loco pr. σηκαζομένων legitur, (quod quamvis sensum habet, vulgatae tamen praeferri non potest. In Ald. pr. et Ascens. σηκιζομένων, unde verbum nihili σηκίζεσθαι in quaedam Lexica venit.) Deinde προὔθηκας loco altero. — V. 2. γυψαλέων Vat. Cod. loco pr. quod *Salmasius* in not. msc. se alibi explicaturum esse promittit. Utinam vir doctissimus datam fidem exsolvisset, explicato vocabulo, quod, nisi depravatum, certe obscurissimum est. διψαλέων contra, ut legitur in Plan. et in Vat. Cod. loco sec. optimum et expeditum sensum habet. Ceterum *Jos. Scaliger* in msc. not. emendavit: ξηρῷ, διψιλέῳ, (διψαλέῳ scripsit V. Doctissimus) Κυπρόθεν ἐρχομένῳ. quod ut non rejiciendum, ita nec insigniter probandum est. — ¶. 412.] V. 3. σηκωθέντα. Ald. pr. et Ascens. — μαθών. Vat. Cod. utroque loco, et Plan. nec urgentem emendationis necessitatem video. ἐμὲ σηκωθέντα μαθών, probe me saginatum videns. — Mox σβέσον ἐκ δίψης dure dictum, pro σβέσον τὴν ἐμοῦ δίψαν. Post sitim (ἐκ δίψης), quam mihi concitasti, Cyprium mihi laticem affunde, eoque sitim restingue. — Κυπρίῳ. respectu ad porcos Κυπρόθεν ἐρχομένους habito.

XXIV. Vat. Cod. p. 515. Planud. p. 175. St. 256. W. „Pentametrum, qui in Planudea legitur, „ῥηγνυμένας καθαραῖς εὐυάλοις φιάλαις, non agnoscit Vat. „Cod. qui illius loco hunc, quem dedi, meliorem ha„bet.“ *Br.* Versum a cl. editore h. l. adscriptum habet

Ed. Flor. pr. Ald. pr. et Afcenf. In lect. autem Aldus exhibet hunc:

αἶψα δ' ἀναθερμαίνων ψυχομένην κραδίην.

quem recepit Ald. 2. 3. et Ed. Nic. Sabienf.

XXV. Vat. Cod. p. 426. Plan. p. 88. St. 129. W. in capite εἰς πατρίδα. qui infignis error, cum non de patriae, fed de *enchyti*, quod placentae genus eft, amore agatur. τοῦ ἐγχύτου mentio ap. *Athenae.* L. XIV. p. 647. D. ἐκ τυροῦ δέ φησι γίνεται πλακούντηρα τάδε· ἔγχυτος, σκριβλίτης, σουβίτιλλος. Conf. *Jungermann.* ad *Polluc.* VI. 77. et *Pierfon.* ad *Moer.* p. 84. — V. 1. Poft γλύκιον inferuit Planud. γ' ad metrum fulciendum, quod ejusmodi fulcro non indiget. γῆς πατρίδος emendabat *Jof. Scaliger* in not. mfc. et *Huetius* p. 11. In fine verfus et membr. et Plan. Ὅμηρος, quod *Br.* tacite in Ὀδυσσεὺς mutavit. In hac emendatione fibi praeeuntem habuit *Grotium*, qui totum fic vertit:

Dulcius ut patria nihil eft, cum dixit Ulyffes,
Enchyta Circeae non habuere dapes.
Cerneret ex illis vel folum furgere fumum,
Penelopas poffet flere jubere decem.

Spectatur autem locus in Od. illuftris L. IX. 34.:

Ὡς δ' αὔτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν
Αἰαίη, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.
ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον·
ὡς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκήων.

— V. 2. Memorabili gloffae cum contextu confufione legitur in Lect. Aldin. pr. Κίρκης εἶδος ἔγχυτον γρ. ubi mirare ftuporem ejus, qui Aldin. 2. curavit, et hanc lectionem in textum immittere non dubitavit. ἐγχύτων omnes edd. vett. etiam Vat. Cod. — V. 3. Etiam h. l. παρῳδεῖ *Palladas.* Quae de fumo de patriae folo exfiliente *Homerus*, haec de enchyti nidore *Palladas* dixit. Re-

ſpicitur Od. α. 57. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἱέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι Ἧς γαίης θανέειν ἱμείρεται. — V. 4. Πηνέλοπας. Vat. et Plan. Πηνελόπαις emendaverunt *Brodaeus* et *Stephan.* Mihi non ſatis tutum videtur, Palladae et aliorum iſtiusmodi farinae hominum orationem ad optimae aetatis normam exigere et emendare. Equidem latinismum (cf. *Horat.* I. Serm. X. 91.) in *Palladae* ſcriptis facile tulerim.

XXVI. Vat. Cod. p. 443. Plan. p. 60. St. 87. W. Stomacho laborans *Palladas* conditum ſibi parari poſtulat. Conditum vinum eſt cum aromatibus ſacco percolatum: alii mulſum ſ. οἰνόμελι eſſe credunt. Vide *Foeſium* in Oec. Hipp. v. κονδῖτον, et *Salmaſium* ad *Simplic.* p. 21. ubi noſtrum carmen laudatur. De duobus conditi generibus disputat *Meibom.* de Cereviſ. vett. c. X. in *Gronov.* Theſ. IX. p. 572. ſq. Faſtidio laborantibus οἶνον δίδου παλαιὸν πίνειν καὶ κονδῖτον καὶ ὑδρόγαρον. *Theophanis Noni* verba ſunt c. CLVI. p. 12. Ap. recentiores medicos ſaepe commemoratur. — V. 4. ῥωμαϊκώτατος ὤν. Vat. Cod. et Plan. quod tacite mutavit *Br.* praeter neceſſitatem. — V. 5. σκεύασον μοι οὖν μοι τ. Vat. Cod. — V. 6. χρήζει Vat. Cod.

XXVII. Vat. Cod. p. 558. Plan. p. 186. St. 272. W. ubi ſine auctoris nomine proſtat. Ad avarum magnificum, qui convivis ſuis vaſa argentea ſplendidiſſima, ſed parum cibi apponebat. Cf. *Lucill.* Ep. XXVI. XXVII. — V. 1. Ne me invita tanquam teſtem famelicorum diſcorum tuorum, quos nonniſi peſſimis cibis imples. ἐπιίστορα. virum puta laudis cupidum, qualis ille eſt ap. *Lucian.* de Merc. Cond. §. 18. T. III. p. 237. qui novo convivae ἅπαντα ἐπιδείξασθαι τὰ αὐτοῦ βούλεται. — V. 2. „βρωτύν. Sic praeter Vat. Cod. duo etiam Planudeae. Ioni„ca haec ſubſtantivorum forma, ſaepe a librariis obli„terata, de qua inferius agam.“ *Br.* Hanc formam

(vulgo βρωτὴν legitur) multis exemplis illuſtrat *Ruhnk.* Epiſt. crit. p. 132. et *Valcken.* ad *Herodot.* p. 42. — κολοκυνθιὰς idem quod κολοκυνθίς, cujus amarus guſtus in proverbium abiit. — V. 3. „Libri εὖ τρωγομένην. i. e. „οὐ τρωκτήν. quod ferri poteſt." *Br.* — V. 4. In vulgata offendens *Huetius* p. 20. conjecit φορτίζων τοὺς κενεοὺς πίνακας. quod ingenioſum. Nec tamen vulgatam temere mutaverim: λιμῷ κρητ. τοὺς μελ. πιν. miſeras illas divitias, orbes ſcil. argenteos, cibo, ipſis quodammodo debito, defraudas, fame illos, non cibo, inſtruens. *Heſych.* κρητίζειν. ἐπὶ τοῦ ψεύδεσθαι καὶ ἀπατᾷν· ἔταττον δὲ τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ τοὺς Κρῆτας ψεύστας εἶναι. Hinc κρητισμῷ χρήσασθαι, *fallaciis uti.* Vide *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Jov. 8. p. 32. *Schottum* ad *Zenob.* IV. 62. *Plutarch.* in Vit. Aemil. T. I. p. 267. F. κρητίζων πρὸς Κρῆτας. Similiter dicebatur κιλικίζειν καὶ αἰγυπτιάζειν. τὸ πονηρεύεσθαι. ap. *Euſtath.* ad Il. ι. p. 637. 21. quod addendum ad ea, quae de Aegyptiorum dolis monuit *Valcken.* ad Adon. v. 47. — V. 5. „ἀργαλέην. mallem ἀργυρέην. Sic omnino ſcribendum videtur." *Br.* In eandem emendationem incidit *Joſ. Scaliger* in not. mſc. Nihil verius. Voca tibi ad oſtentationem illam (non ῥητορικήν, ſed) ἀργυρέην, vaſorum tuorum, convivas, quibus jejunium impoſitum eſt. — V. 6. θαυμάσσῃ Plan. edd. et θαυμάσῃ. In Vat. Cod. eſt θαυμάζῃ. Huic proximum erat θαυμάζου, quae *Brunckii* emendatio videtur. Nihil enim lectores monuit. — ἄσημον argentum opponitur τῷ ἐπισήμῳ, non cuſum, quod in vaſis et diſcis eſt, ei, quod in numis habetur, *purum*, quod Latini appellant, *caelato.* Vide *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 700. F. et p. 761. C. — κοῦφον. nullis cibis oneratum.

¶. 413.] *XXVIII.* Vat. Cod. p. 561. Plan. p. 185. St. 270. W. *Stob.* Γ. X. p. 127. 41. Gesn. 75. Grot. „Operarum errore in Stephani editione titulus eſt τοῦ αὐτοῦ, i. e. *Macedonii*, cujus Epigramma praecedit: in

„omnibus aliis titulus est Παλλαδᾶ, excepta tamen Weche-„liana, quae Stephanianae mendas omnes, multis insuper „additis, habet." *Br.* τρώγειν pro *edere* simpliciter videtur positum. Eos veterum, qui sobrietati studerent, semel tantum per diem cibum sumsisse, nota res est. Salamini autem convivae domi denuo coenabant, cum apud illum famem potius quam cibos reperissent.

XXIX. Vat. Cod. p. 516. Plan. p. 177. St. 258. W. ubi v. 5. τέρπεο καὶ σκίρτα ex frigida Planudis emendatione legitur. — V. 3. τοῦτο. *Martial.* VIII. 7. *Cras vives; hodie jam vivere, Postume, serum est. Ille sapit, quisquis, Postume, vixit heri.* — Hoc est τὸν ἐφημέριον βίον ἕλκειν. *Carpe diem, quam minimum credula postero. Horat.* I. Carm. XI. 8. *Dona praesentis cape laetus horae.* Idem L. III. Carm. VIII. 27. — V. 6. τἆλλα. *Eurip. Alcest.* 791. εὔφραινε σεαυτόν, πῖνε· τὸν καθ' ἡμέραν βίον λογίζου σόν· τὰ δ' ἄλλα τῆς τύχης. quem locum noster manifeste expressit. Similia collegit, nostri etiam memor, *Mitscherlich.* ad *Horat.* I. Carm. IX. 9. p. 108.

XXX. Vat. Cod. p. 561. ad *Palladam* retulit. In Plan. p. 139. St. 201. W. ἄδηλον est. De asino grammatici male nutrito. — V. 2. Infaustum Saturni sidus bestiarum quoque natales temperat. *Lucill.* Ep. XLIII. ὠροθετεῖ σε Κρόνος. Hoc verbum ὠροθετεῖν hic adscripsit *Casaubon.* in not. msc. sive interpretamenti loco, sive quod sic etiam hoc in loco emendandum putaret. Prius verisimilius. — V. 3. ἔσχε. Vat. Cod. — V. 4. ἀλαβαρχεῖν. ex figuli taberna in grammatici domum venditus, infesti sideris vim expertus est asinus. — V. 5. κανθήλια. Vat. Cod. et Plan. quod cum κανθήλιε commutandum esse praeclare vidit *Grotius*, qui hoc distichon mira felicitate reddidit:

Restat, aselle, feras, quod sors jubet: omnia curtant
Grammatici: dicunt, es, quoque, non comedes

Ut Grammatici non κριθή, ſed truncata voce κρῖ dicunt, tu quoque non plenam hordei menſuram, ſed deminutam accipies. κρῖ paſſim ap. *Homerum* obvium. Vide *Heſych.* v. — Tacite hujus diſtichi ſcripturam immutavit cl. editor. Vulgo enim legitur: γραμματικῶς γὰρ Οὐδὲ τέλος. Sic etiam Vat. Cod. ubi praeterea κριθῆ. — Quid *Caſaubonus* h. l. emendaverit, haud facile cognoſci poteſt ex ſchedis, ubi omnia confuſa. Videtur tamen legiſſe τλ. φέρειν λιμὸν – γραμματικοῖς, et ſequ. verſ. τελέως. In his quaedam cum Brunckianis conſpirant. τλῆθι φέρειν λιμὸν, ut non ineptum, ita nec neceſſarium eſt.

XXXI. Vat. Cod. p. 495. ſine auctoris nomine. Sed ſequitur Ep. CXXII. cum lemmate τοῦ αὐτοῦ. In Plan. p. 63. St. 91. W. diſerte tribuitur *Palladae.* Luſus in vocibus ſimilibus δόμινε et δόμενοι. Quem elegantem jocum exiſtimat *Ritterſhuſ.* ad *Oppian.* Cyneg. L. I. 4. p. 3. is mihi videtur longe frigidiſſimus. Sed in talibus diverſa eſſe ſolent hominum judicia. — V. 2. λάβοι. Vat. Cod.

XXXII. Vat. Cod. p. 550. Planud. ibid. Monet amicum, ut ſibi ab adulatoribus, una tantum litera a corvis diverſis, caveat. Sumſit hoc *Palladas* ab Antiſthene, qui ap. *Stob.* T. XIV. p. 149. 40. αἱρετώτερον εἶναι, ait, εἰς κόρακας ἐμπεσεῖν ἢ εἰς κόλακας· οἱ μὲν γὰρ ἀποθανόντος τὸ σῶμα, οἱ δὲ ζῶντος τὴν ψυχὴν λυμαίνονται. Idem dictum ejusdem familiae philoſopho Diogeni tribuit *Athen.* L. VI. p. 254. C. Neſcio quis ap. *Stobaeum* l. c. ὥσπερ ὁ Ἀκταίων ὑπὸ τῶν τρεφομένων ὑπ' αὐτοῦ κυνῶν ἀπέθανεν· οὕτως οἱ κόλακες τοὺς τρέφοντας καταλύουσι. ubi fortaſſe κατέδουσι legendum. Noſter Ep. CXLV. πάντα φαγοῦσα βίον. *Homer.* Od. ι. 160. βίοτον νήποινον ἔδουσιν Ἀνέρος. *Incertus* ap. *Stob.* p. 481. Grot. Οὐδεὶς τὰ πατρῷά πω γέρων κατεδήδοκε. *Analixas* vermibus comparat adulatores ap. *Athen.* l. c. verſibus leviter corrigendis: φησὶ γοῦν ὁ Ἀναξίλας·

Ἔνιοι κόλακές εἰσι τῶν ἐχόντων οὐσίας
σκώληκες· εἰς οὖν ἄκακον ἀνθρώπου τρόπον
εἰσδὺς ἕκαστος ἐσθίεται καθήμενος.

ubi vide an corrigendum sit: Ἀναξίλας ἐν Νεοτ. (i. e. ἐν Νεοττίδι) Οἱ κόλακες. — In eadem *Athenaei* pagina *Diphili* de adulatoribus fragmentum in senarios digerere conatus *Casaubonus*, operam perdidit. Sunt enim tetrametri, hic levi negotio refingendi:

ὁ γὰρ κόλαξ
τὸν στρατηγὸν, καὶ δυνάστην, καὶ φίλους καὶ τὰς πόλεις
ἀνατρέπει, λόγῳ κακούργῳ μικρὸν ἡδύνας χρόνον.
νῦν δὲ καὶ καχεξία τις ὑποδέδυκε τοὺς ὄχλους,
αἱ κρίσεις θ' ἡμῶν νοσοῦσι, καὶ τὸ πρὸς χάριν πολύ.

— V. 1. κόλακάς τε διϊστᾷ. Vulgo. Nostrum est in Vat. Comparandus inprimis *Aristoph.* Vesp. 45. sqq. — V. 2. οὐκοῦν ταὐτό. Plan. Etiam hoc ex membr. emendatum est et ex tribus Plan. codd. — βωμολόχος. parasitans et scurrans adulator. Vide *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 65. et *Pierson.* ad *Moer.* p. 105.

¶. 414.] *XXXIII.* Vat. Cod. p. 506. „Titulus in „Vat. Cod. Ῥάρου. Adnotavit Salmasius: *Quis ille Rharus* „*sit, nescio. Forte* Ῥιανοῦ. *Sed Palladae potius tribuendum* „*videtur.*“ *Br.* Huic inscribitur in Plan. p. 63. St. 92. W. Apertas inimicitias simulatae amicitiae praeferendas esse. Comparaverunt haec Intrpp. ad *Lucian.* de Calumn. §. 24. T. VIII. p. 52. καὶ ὅλως ἐχθρὸν μὲν οὐδεὶς ἂν τολμήσειε διαβάλλειν· ἄπιστος γὰρ αὐτόθι ἡ κατηγορία, πρόδηλον ἔχουσα τὴν αἰτίαν· τοῖς δοκοῦσι δὲ μάλιστα φίλοις ἐπιχειροῦσι. *Theognis* v. 1169. Ἐχθρὸν μὲν χαλεπὸν καὶ δυσμενῆ ἐξαπατῆσαι, Κύρνε· φίλον δὲ φίλῳ ῥᾴδιον ἐξαπατᾷν.

XXXIV. Vat. Cod. p. 561. Παλλαδᾶ. In Planud. p. 64. St. 92. W. auctoris nomine caret.

XXXV. Vat. Cod. p. 497. Plan. p. 103. St. 152. W. In parricidas Jovis exemplo tutos. Verisimile est, *Palla-*

dam ejusmodi facinoris, ubi quis *parentis – impia manu Senile guttur fregerat*, exemplum ante oculos habuisse. — V. 1. „Inepte legebatur: εἰ τοὺς ἀνδροφόνους. „contra Epigrammatis sensum; quod et vidit Vinc. „Opsopoeus, ut ex ejus versione patet." *Br.* — V. 2. τοῦ Διός. Jovis hoc munus, qui ipse patrem interemisset, si mortalis esset. *Lactant.* Instit. I. c. X. *Quid horum omnium pater Jupiter – nonne a prima sua pueritia impius ac paene parricida deprehenditur?* Solent autem veteres in flagitiorum suorum excusationem deorum exempla praetexere; ut ille ap. *Terentium*, et Byblis incestum fratris amorem fovens ap. *Ovidium* Metam. IX. 496. sqq. et v. 554. *sequimur magnorum exempla deorum.* — V. 5. Τιτυῆσι, jota subscripto, vulgo; a quo errore sibi cavit Vat. Cod.

XXXVI. Vat. Cod. p. 422. Καὶ τοῦτο Παλλαδᾶ. ἄδηλον. In Plan. p. 103. St. 152. W. ἄδηλον. Bonos vexationibus omnium, etiam infirmissimorum, obnoxios esse docet; cum contra malis ne potentes quidem noceant. — V. 1. κἂν ὗς δάκοι. Vat. Cod. Hoc ab Aldo in Cod. repertum et in Lectt. positum admisit Ald. 2. 3. Nic. Sabiens. μῦς revocavit Stephan. ex Badii ed. idque assensu suo comprobaverunt *Jos. Scaliger* in msc. not. et *Grotius* in versione. Hinc *Erasmus: Virum improbum vel mus mordeat.* ὗν et μῦν in alio quoque proverbio confusa docet *Lennep.* ad Phalar. p. 121. Simile est, et nonnisi nomine bestiae diversum, proverbium: κἂν αἶξ δάκῃ ἄνδρα πονηρόν. *Diogen.* V. 87. Ceterum ap. *Palladam* sive ὗς legas, sive μῦς, alterutra lectio et in v. 1. et in v. 3. servanda videtur; ut est in Vat. Cod. et in Stephani Planudea. Proverbium erroris arguit poëta: Vel murem (sive suem) malum virum mordere dicunt; quod falsissimum. Sic potius dicendum: Vel mus (s. sus) bonum virum mordeat; malum autem ne draco quidem. — V. 2. χροιμα. Vat. — V. 3. ὗς. Idem.

¶. 415.] *XXXVII.* Vat. Cod. p. 442. Plan. p. 54. St. 77. W. „Non bene congruit lemma. Factum mihi „videtur in editum infantem cum utroque sexu, et sta„tim post mortuum: sic recte dicitur παιδίον ἀρσενικὸν, „θηλυκὸν, οὐδέτερον." *Br.* Huic sententiae nonnihil patrocinatur Ep. in Hermaphroditum in Anth. Lat. T. I. p. 621. *Pes haesit ramis, caput incidit amne; talique Femina, vir, neutrum, flumina, tela, crucem.* Fortasse tamen poëta nihil aliud quaesivit quam jocum ἐκ τοῦ παραδόξου, in cujus gratiam τὸ οὐδέτερον inopinato addidit. Hujus generis est id, quod in *Rufum* Grammaticum fecit *Auson.* Ep. XLIX.:

Rufus vocatus rhetor olim ad nuptias,
Celebri ut fit convivio,
Grammaticae ut artis se peritum ostenderet,
Haec vota dixit nuptiis:
Et masculini et feminini gignite,
Generisque neutri filios.

XXXVIII. Vat. Cod. p. 561. Plan. p. 65. St. 93. W. (ἄδηλον in Ed. Flor. et Ald. pr.) Expressum ex Ep. ἀδεσπ. CCXVII. in Justitiam. Victoriam non hilari, ut plerumque, sed tristi vultu conspicatus quidam, tristitiae caussam ab ea requirit: cui interroganti respondet, se dolere, quod Patricio sit tradita. Carminis argumentum non satis expeditum, nec de quo Patricio, quave victoria, illi perperam adjudicata, agatur, satis constat. Notus quidem homo hujus nominis, qui vaticinandi artem professus, interfectus est a Valentiniano anno post Chr. 374. narrante *Zosimo* L. IV. 15. *Ammiano Marc.* XXIX. 1. Cf. *Suidam* in Πατρίκιος. Fuit etiam alius Patricius, quaestor, Constantinopoli anno p. Chr. 390. Vide *Fabric.* Bibl. gr. T. XII. p. 357. — V. 3. Colligit *Brodaeus* ex his verbis, Patricium pauperem aliquem in judicio oppressisse. Quod vix verum. Ille potius victo-

riam de hostibus, ab alio partam, sibi arrogasse videri possit. Fortasse etiam de re minoris momenti, de victoria in ludis Circensibus, agitur, qui quam cupide et ambitiose a Constantinopolitanis spectari sint soliti, neminem fugit. Hanc interpretationem reliquis veriorem puto. — V. 6. Victoriam ille, ut nauta ventum, rapuit.

XXXIX. Vat. Cod. p. 536. *Palladae* vindicat. In Planud. p. 142. St. 205. W. ἄδηλον est. In Maurum rhetorem. Cf. Ep. *Ammiani* V. — V. 2. „χείλεσι λιτραίοις. *labiis libralibus.* Sic recte Vat. membr. Sine „sensu antea legebatur τριτταίοις.“ *Br.* — Idem tamen Cod. male ἰόντα. — φόνον. Graviter dictum de sono vocis importuno et auditores tantum non enecante. Male haec accepit *Brodaeus.* Maurus cum declamabat, τῶν ὤτων erat Ἀπόλλων, ut Nicetes ille ap. *Ammian.* Ep. XXVII. Paulo diversa ratione *enecare* alios dicuntur, qui crebro eadem dicendo molesti sunt; ut ap. *Terent.* III. Eunuch. V. 6. — φόνον tamen pro depravato habebat *Casaubonus,* τόσον in schedis corrigens; et *Jos. Scaliger* quoque tentavit aliquid; sed φοβῶς, ut in ap. Goettingensi habetur, verum esse nequit. Mihi in vulgata acquiescendum videtur, quae sensum habet bonum, et alliterationem efficit, a *Pallada* non uno loco studiose quaesitam.

XL. Vat. Cod. p. 555. Etiam hoc Ep. ἄδηλον est in Anthol. Plan. p. 142. St. 206. W. Scriptum in deformes Hermiones cujusdam liberos. Ut ex cycni cum Leda concubitu pulchra liberorum soboles enata est, sic probabile est, Hermionen, Hermolyci filiam, cum corvo rem habuisse, cum tam foedos liberos pepererit. Quia mulier illa Hermolyci filia erat, ejus filios, ab avi nomine vocatos, Ἑρμοπιθηκιάδας, quasi *simias Hermolyci nepotes*, eorum *gregem* autem Ἑρμαγέλην eandem ob caussam appellat. In posteriore vocabulo simul respicitur illa umbrarum et larvarum turba, quam Mercurius ψυ-

χοπομπὸς ad inferos deducere ſolet. — δαιμονίων. Vide ad *Ammiani* Ep. V. 2. — Comparationem deformium cum ſimiis illuſtratam dedimus ad *Lucill.* Ep. XXXV. et *Rufin.* XIX. 6.

XLI. Vat. Cod. p. 383. Plan. p. 22. St. 34. W. Ex cod. protulit *Bandini* in Catal. Bibl. Laur. T. II. p. 297. Artem grammaticam, ut famis et inopiae cauſam, vituperat. Cf. Ep. IX. — V. 2. οὐλομένης. Reſpicitur ad initium verſus 2. Iliadis. — V. 3. δὲ om. Vat. Cod. — V. 4. ὀλέσει. Vat. Cod. — ¶. 416.] V. 5. πρὶν in marg. Wechel. male per ἕως explicatur. Quia Agamemnon olim Briſeïda, Paris Helenam rapuit, i. e. propter bella ab Homero decantata, ego mendicus fio. — V. 6. δ' iterum omittit Vat. Cod.

XLII. Vat. Cod. p. 384. Plan. p. 22. St. 35. W. Cauſam, cur Grammatici tantis cum malis conflictentur, poëta a quinque prioribus Iliadis verſibus, male ominatis, repetit. Hos autem ἀρχὴν γραμματικῆς vocat, quia Grammaticae docendae initium ab Iliade ſolebat fieri. — V. 2. πρῶτος, στίχος ſcil. — V. 3. πάλιν om. Vat. Cod. — V. 7. μετὰ πέντε κατ. poſt quinque tam infauſta omina. Alliteratio eſt in πέντε et πένθος. — V. 8. πτώσεις. Etiam in hoc *caſuum* technico vocabulo malum eſt omen. Iterum in hoc vocabulo ludit Ep. XLIV. ἤδε καὶ αὐτὰς Πτώσεις γραμματικῆς, πτῶσιν ἔχων πενίης.

XLIII. Vat. Cod. p. 384. Plan. p. 22. St. 34. W. Libris ſuis venditis Grammaticae valedicit, ad aliam artem tranſiturus. — V. 1. τὰ πολύστονα β. libri, non ipſi ſolum Grammatico, ſed etiam pueris docendis multas aerumnas et dolores creantes. — V. 2. τέχνας. Vat. Cod. — V. 3. λόγοι. De arte oratoria accepit *Opſopoeus*, ad quam *Palladas*, Grammatica relicta, tranſierit; ejusque interpretationem amplexus eſt *Grotius*, qui etiam hoc loco verborum luſum egregie imitatus eſt:

Cyrrha vale atque Helicon, nam malo dicere causas,
Quam mortis causam dicere Grammaticam.

Sed quamvis tanti viri adsensu probatae explicationi quominus accedam, prohibet postremus versus, qui longe diversam interpretationem postulat. λόγοι sunt *literae* in universum, et h. l. synonymice cum *Grammatica* arte ponuntur. συντάττομαι ὑμῖν autem nova valedicendi formula: Valete Musae, valete literae, quae me ad famem et miseram mortem abripiunt. Hunc autem verbi συντάσσεσθαι usum, quo *valedicere* significat, post *Valesium* attigit *L. Kusterus* ad *Suidam* in συντακτικὸς T. III. p. 408. fusius illustravit *Dorvill.* ad *Chariton.* p. 151. — In hoc autem verbo et sq. σύνταξις alliteratio in oculos incurrit: literis συντάττεται, *vale dicit*, quia ἡ σύνταξις, *Grammatica*, ipsum ad restim adigit.

XLIV. Vat. Cod. p. 384. primum distichon exhibet, p. 440. integrum carmen. Plan. p. 22. St. 35. W. Idem argumentum iterum, sed longe ineptius tractat — V. 1. Καλλιμ. καὶ Πίνδαρον. Hos ut difficiles, et propterea Grammaticis inprimis caros poëtas de pluribus nominat. Ille etiam quasi tutelaris hujusmodi hominum videbatur deus. Cf. *Antiphan.* Ep. V. 4. — V. 2. πτῶσιν. ut Ep. XLII. 8. — V. 3. Dorotheus salarium, quod mihi praestare solebat, dare desiit. — Ludit *Palladas* in ambigua significatione vocabuli. σύνταξις, quod praeter eam, quam pueri norunt, aliam habet, minus notam, quam *Suidas* indicat T. III. p. 409. ἔλεγε δὲ καὶ τοὺς (sic lege pro ἑκάστους cum *Valcken.* ad *Herodot.* p. 153.) φόρους συντάξεις, ἐπειδὴ χαλεπῶς ἔφερον οἱ Ἕλληνες τὸ τῶν φόρων ὄνομα. Apud seriores potissimum *salarii* notionem induebat; ut ap. *Appian.* in Syr. p. 87. ὁ περιώνυμος ἰατρὸς Ἐρασίστρατος ἐπὶ μεγίσταις συντάξεσι Σελεύκῳ συνών. quem locum laudat, de voce σύνταξις docte disputans, *Lennep.* ad *Phalar.* p. 306. sq. — V. 4. Hunc versum omittit Cod. ap.

Bandin. p. 99. editio pr. Flor. Ald. 1. 2. Junt. Primum, ni fallor, reperitur in Ald. 3. et ap. Nicol. Sab. In membr. Vat. autem plane aliter legitur:

πρεσβείην κατ' ἐμοῦ τὴν ἀσεβῆ τελέσας.

quem versum a *Planude* omissum, et male suppletum, futurus Anthologiae editor in locum suum restituet. πρεσβεία, quam Dorotheus *Palladae* misit, nuntius fuisse videtur, quo illum dimisit; hanc ἀσεβῆ vocat, ut discipuli parum pii in magistrum peccatum, simul respectu ad Δωροθέου nomen habito, quod alia sperari jubebat. — Jam se ad alium, eumque melioris nominis virum, Theophilum convertit, rogatque, ut ne eum inopia perire patiatur. Vulgo θεῷ φίλε legitur, quod expressit *Grotius*; nec aliter Vat. Cod. ubi etiam μοι πρόστηθι legitur. — V. 6. συνδέσμῳ πενίης. paupertatis *copula* (et vinculis) implicitum et constrictum. Allusio ad συνδέσμους Grammaticorum.

XLV. Vat. Cod. p. 504. Plan. p. 23. St. 35. W. — V. 1. „λίτραν ἐτῶν. i. e. LXXII. annos. Totidem enim „aurei cudebantur e libra, Palladae aevo, qui sub pri„mis christianis imperatoribus vixit." *Br.* — βουλευτής. Senator ad inferos descendo. Ad senatorium igitur honorem, in municipio fortasse aut colonia, (vide *Casaubon.* ad Scr. Hist. Aug. T. I. p. 9.) *Palladas* adspirasse videtur; sed frustra. Ad Orcum autem remittuntur, quos spes per vitam fefellit. Laudat *Brodaeus Plutarchi* locum: τὴν δ' Ἰσοκράτους διατριβὴν ἐπισκώπτων γηρᾶν φησὶ παρ' αὐτῷ τοὺς μαθητάς, ὡς ἐν ᾅδου χρησομένους ταῖς τέχναις καὶ δίκας ἐροῦντας. Simile est Theocriteum Eid. I. 62. τὰν γὰρ ἀοιδὰν Οὔτι πα εἰς ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς.

¶. 417.] *XLVI.* Vat. Cod. p. 384. „Quartum „distichon orae exemplaris Wechelianae adscripsit Sal„masius: duo reliqua protulit libro de modo usurar. „p. 65. Tria tantum prima in Planudea leguntur." *Br.* Plan.

Plan. p. 23. St. 35. W. Haec quaſi pro inſcriptione ludi Grammatici habenda: Hic docent, quibus Serapis iraſcitur, miſeri Grammatici. κεχόλωται. Vat. Cod. *Serapis* pro ſummo numine ponitur. Cf. *Tacit.* Hiſt. IV. 84. et *Palladae* Ep. CXXXIX. Formulam de miſeris, quibus *Dii irati ſunt*, ſatis illuſtravit *Lambinus* ad *Horat.* II. Serm. III. 8. et *D. Heinſius* ad *Heſiodi* Ἔ. καὶ Ἡ. 236. — V. 2. κατὰ μῆνα. Quovis menſe igitur pactum magiſtris ſolvebatur ſalarium, quod ex *Horatii* I. Serm. VI. 75. *pueri – ibant octonis referentes idibus aera* – minus certe colligitur cum ab aliis, tum a *Laurentio* de Profeſſor. c. I. in *Gronovii* Theſ. X. p. 1169. — τροφός. puer Grammatico in diſciplinam traditus. Sed mox haeremus in δησαμένη, quod, cum τροφὸς conjunctum, *diſcipulas* nobis obtrudit. Quare ſaltem accentu mutato ſcribe τρόφον, *nutricem*. Unus omnium hic haeſit *Joſ. Scaliger*, qui in not. mſc. πενίη corrigit, quod tamen ſenſum expeditum non habet. Junxiſſe videtur: ἡ πενίη, τρόφος, paupertas, qua alimur; cogitans fortaſſe de Πενίᾳ *Ariſtophanis* in Plut. 469. ἀγαθῶν ἁπάντων αἰτίαν. Sed vereor, ut tum in reliquis interpretatio bene procedat. Fortaſſe tamen aliud quid voluit vir perſpicaciſſimus, quod non aſſequor. Si ſcriptum foret τρόφος — δησάμενος, paedagogum intelligas; de quo hominum genere ſimilia praedicat *Juvenal.* VII. 216.:

Quis gremio Celadi, doctique Palaemonis affert
Quantum Grammaticus meruit labor? et tamen ex hoc
Quodcunque eſt – minus eſt autem, quam rhetoris aera –
Diſcipuli cuſtos praemordet Acoenonaetus,
Et qui diſpenſat frangit ſibi.

— Pro βύβλῳ vulgo βίβλῳ habetur. — V. 6. Pro φέρει, quam lectionem nec Planudea agnoſcit, nec Vat. membr. τιθεῖ reponendum eſt. Θρόνος eſt magiſtri ſella, ſive cathedra, de qua multa collegit *Wouver.* de Polymath.

c. IV. p. 30. ſq. — ὡς κάπνισμα. ut ſuffimentum, tumulo negligenter injectum, quo fames non lenitur. — τὸν μικρ. χάρτην. ipſa charta exigua, quae exiguam mercedem continet. — V. 7. 8. Hoc diſtichon addidit *Grotius* in verſione, reliqua omittens. — κλέπτει. ἡ τρόφος ſcil. nec integram affert hanc mercedem, ſed ſibi aliquid inde ſumit, plumbeos et adulterinos numos bonis immiſcens. Hanc fraudem attigit *Themiſtius*, nimiam Sophiſtis in hisce rebus curam exprobrans, Or. XXI. p. 261. C. μισθὸν εἰσπράξεται ὁ διδάσκαλος — μεταστρέφων τοὺς στατῆρας ἔνθεν καὶ ἔνθεν, μὴ παράσημοί τε καὶ ἐνδεεῖς. — V. 8. τὸ ἔθος. Cod. Vat. quod depravatum. ἔτος *Brunckii* de annua mercede accipiendum, per hyperbolen poſitum: hac fraude parum abeſt, quin omnem illam mercedulam magiſtro ſubtrahat. — V. 9. εἰς ἐνιαυτόν. De ſtrena accipe, quam magiſtri, anno abſoluto, accipere ſolebant; de qua vide *Creſollium* in Theatro Rhet. V. 4. *Juvenal.* VII. 243. *Haec, inquit, cura: ſed cum ſe verterit annus, Accipe, victori populus quod poſtulat, aurum.* ubi Scholiaſtes: *Haec expoſcunt a magiſtris, et poſt omnia in annum unum ſolidum accipient.* Hujus ſolvendi ubi tempus venerit, undecimo anni menſe transacto, parentes pueros ad alium mittunt, et miſerum magiſtrum minervali defraudant. Egregie haec comparavit Vir doct. in Nova Bibl. Germ. T. L. nr. 1. p. 239. ad *Theophraſtum* Char. XXII. cujus haec ſunt de ἀνελευθέρῳ· καὶ τὰ παιδία δὲ δεινὸς μὴ πέμψαι ἐς διδασκάλου, ὅταν ᾖ ἀποδιδόναι καιρὸς τὰ παιδομουσεῖα, ἀλλὰ φῆσαι κακῶς ἔχειν, ἵνα μὴ συμβάλλωνται — prout hoc ex Vat. Cod. additum comma emendarunt VV. DD. *Schneiderus* et *Coray*. Comparandum aliud ex iisdem membranis recens erutum in cap. XXX. καὶ τῶν υἱῶν δὲ μὴ πορευομένων εἰς τὸ διδασκαλεῖον τὸν μῆνα ὅλον διὰ τὴν ἀῤῥωστίαν, ἀφαιρεῖν τοῦ μισθοῦ κατὰ λόγον· καὶ τὸν ἀνθεστηριῶνα μῆνα μὴ πέμπειν αὐτοὺς εἰς τὰ μαθήματα διὰ τὸ θέας εἶναι πολλάς, ἵνα μὴ τὸν μισθὸν ἐκτίνῃ. — Pro ἄγῃ in membr. eſt

ἄγοι. — πρὶν προφέρειν. priusquam bene profecerit. *Budaeus* Comm. Gr. p. 573. 40. — V. 11. Ibi autem rudis adhuc visus, priorem magistrum, praeterea quod eum minervali privavit, etiam in ignorantiae suspicionem adducit, sive potius omnem ignorantiae suae culpam in illum conjicit.

XLVII. Vat. Cod. p. 549. Plan. p. 145. St. 211. W. Grammatice jocatur de asino longe tardissimo. — V. 1. Ἀντίσπαστον. Ad pedem illum metricum, qui antispastus vocatur, respexit, significans asinum anterioribus pedibus non minus quam posterioribus claudicantem. — V. 2. ὅρμον ὁδοιπ. ut qui in portum venerunt, navigandi finem faciunt, sic qui hunc asinum inscendunt, tanquam itineris finem assecuti essent, quiescunt. Hinc ὅρμος ὁδοιπορίης quasi portus et meta totius itineris appellatur ipse asinus. Minus recte haec interpretatur *Brodaeus*, qui v. 3. ὄνου πόκον parum feliciter emendavit. πόνος, quasi *merus labor*, vocatur asinus, qui utentibus eo molestias creat. ὄνειρος, vana asini species, ut somnii. Quae enim infirma sunt et debilia, ita ut nullum sui usum praebeant, ea ὀνείροις comparant veteres. Senio et aerumnis confectus Oedipus ap. *Euripid.* Phoen. p. 1713. procedit, ὡς ὄνειρος ἰσχὺν ἔχων. quam comparationem idem auxit in Aeolo fr. XVIII. senes ὀνείρων μιμήματα vocans, cum quo comparanda *Pindari* Pyth. VIII. 136. Phineus ap. *Apollon. Rhod.* II. 197. ὀρθωθεὶς εὐνῆθεν, ἀκήριον ἠΰτ' ὄνειρον — ῥικνοῖς ποσὶν ἦε θύραζε. Thetis corporis humani pondere deposito – πνοιῇ ἰκέλη δέμας, ἠΰτ' ὄνειρος, βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ μεγάροιο. ap. eundem L. IV. 877. Ad nostrum locum proxime accedit *Terentius* III. Adelph. III. 40. *Tu quantus quantus nil nisi sapientia es: Ille, somnium.* i. e. iners et socors. — V. 4. ὕστ. πρότερ. Ad figuram haec spectant, quae *Hysteron proteron* vocatur. Asinus ille, omnium postremus, primus fit et agmen ducit, ubi

reliqui revertuntur. ἀνακάμπτειν dicuntur, qui a meta ad carceres redeunt.

XLVIII. Vat. Cod. p. 545. Planud. p. 146. St. 212. W. In Demonicum, Chalcidensem, hominem rapacissimum, sed eorum, quos bonis exuerat, malis illacrymantem. — V. 2. Alliteratio est in ῥήμασιν et ῥεύμασιν. ῥεύματα παθέων, cupiditatum tuarum impetum. Sic τύχης ῥεύματα ap. Nostrum Ep. LXXIV. CXVII. CXXI. φιλίης ῥεύμασι μιγνύμενα *Irenaeus* Ep. I. — V. 3. ἐπὶ σοῦ. Vat. Cod. — V. 5. Novum vocabulum ἀποχαλκίζειν, urbem aere et bonis spoliare, alliterationis causa factum. Chalcidenses autem propter turpe lucri studium infames fuisse, docere videtur verbum χαλκιδίζειν. παροιμιακῶς τὸ γλισχρεύεσθαι· ἐπὶ φιλαργυρίᾳ γὰρ ἐκωμῳδοῦντο οἱ κατ᾽ Εὔβοιαν Χαλκιδεῖς. ut est ap. *Suidam.* cum quibus cf. glossam *Hesychii* in χαλκιδίζειν, ibique Intrpp. Fortasse hoc vocabulum, ut plura ei similia, a χαλκὸς fictum, et a Comicis ad Chalcidenses, sine ulla horum hominum culpa, translatum est. — Ceterum in verbo ἀποχάλκισε transitum de secunda ad tertiam personam non ferens *Huetius* p. 15. tentavit: ἀπεχαλκίσω πόλιν ἡμῶν. Malim equidem hoc distichon pro peculiari Epigrammate habere et a praecedentibus sejungere. Nomen hominis omissum nihil obstat. Cf. Ep. L.

¶. 418.] *XLIX.* Vat. Cod. p. 545. Planud. ibid. Hoc distichon cum sequente Ep. L. jungendum censebat *Huetius* p. 16. Mihi secus videtur. Demonicus h. l. Λυκάων vocatur, e λύκος, propter rapacitatem; quod *Brodaeus* bene monuit. Eidem vero Λωτοφάγων γῆν sensu proprio accipienti de Africa aliave lotum ferente terra, accedere nequeo. Chalcidensis enim erat Demonicus, qui his versibus perstringitur. Quod siquis quaerat, quo sensu *Palladas* illa verba posuerit, libenter fateor, me, quod acumen captaverit, non assequi. Nequitiam subesse

et turpis flagitii exprobrationem, ex v. 2. ſuſpicor; ubi Demonicus ἀντιοχευόμενος, paederaſta et cinaedus fuiſſe ſignificatur; (conf. ἀντιπεραινόμενοι ap. *Straton.* Ep. LXXVII.) reſpectu habito et ad etymologiam vocis, ab ὀχεύειν derivandae, et, ni fallor, ad corruptos Antiochenſium mores, de quibus vide *Julian.* in Miſopog. p. 342. C. D. et inprimis p. 359. D. Ad Antiochi nomen reſpici putabat *Grotius*, qui haec ſic vertit:

Lotophagûm de gente venit novus, ecce, Lycaon,
Chalcide qui natus ſe facit Antiochum.

L. Vat. Cod. p. 545. Planud. ibid. Etiam hoc diſticho rapacitas et flagitia Demonici perſtringuntur. Θηλυφανὲς πάθος ἄλλο. Pronus erat ad lacrymas, quod muliebre; ſed etiam ἄλλο habebat muliebre πάθος, quod muliebria patiebatur ſcilicet. — V. 2. ἔκλαιεν. Vat. Cod. — V. 3. Quum praedabatur, probus videbatur eſſe, quia perquam humaniter ſpoliatis illacrymabat; ſed hoc ipſum non prohibebat, quin gnaviter furta faceret. Ceterum μηδὲν εἶχε καθαρόν, nihil, i. e. nullam corporis partem puram habebat, quod de flagitioſis hominibus dici ſolet. — οὐδὲ τὸ σῶμα ῥύπου. Avari hominis ſordes pingit, qui, ut dives ille et avarus Patroclus ap. *Ariſtoph.* in Plut. 85. οὐκ ἐλούσατ', ἐξ ὅτου περ ἐγένετο.

LI. Vat. Cod. p. 544. Plan. p. 149. St. 217. W. De Gennadio, chirurgo, cujus cultrum ſubire periculoſius eſſe videbatur, quam latrocinii reum fieri. Judex enim latrones tantum ὁσίως, i. e. ſecundum leges, poena capitali afficit; Gennadius autem eos, a quibus mercedem accepit, ad inferos demittit. — V. 2. παλάμαις. Vat. Cod.

LII. Vat. Cod. p. 545. auctori ſuo reddidit; nam in Plan. p. 154. St. 224. W. ἄδηλον eſt. Tonſoris peſſimi irridendi cauſa haec ſcripta, cujus novaculam ſutoris

acu, inſtrumento barbae faciendae minime idoneo, ſuperatum iri ſuſpicatur. — V. 2. νικῶσιν τὸ ξ. Vat. Cod. νικῶσι pro futuro attico accipiendum, pro νικήσωσι, de qua contractione vide *Brunck.* ad *Sophocl.* Oed. T. 232. p. 138. *Pierſon* ad *Moer.* p. 124. et collectanea *Fiſcheri* ad *Welleri* Gramm. P. II. p. 357. ſq.

LIII. Vat. Cod. p. 558. Plan. p. 154. St. 224. W. in capite εἰς κυβευτάς. Ineptus luſus, cujus ſenſum lemma a *Brunckio* adſcriptum declarat. Ταβλιόπη. aleae quaſi praeſes et patrona. *Suidas:* Τάβλα, ὄνομα παιδιᾶς. ταύτην ἐφεῦρε Παλαμήδης etc. *Cedrenus* p. 125. οὗτός ἐστιν ὁ Παλαμήδης, ὁ καὶ τὴν ταύλαν ἐφευρών. Huic ludo qui operam dabant, ταβλίζειν ſive ταυλίζειν (de permutatione literarum υ et β vide *T. H.* ad *Polluc.* X. 131. et *Dorvill.* ad *Charit.* p. 45.) dicebantur. Cf. *Intrpp. Heſychii* in πεττείαις et πεττοί. *Tabulis ludere* pro *calculis*, illuſtravit *Salmaſius* ad Scr. Hiſt. Aug. T. II. p. 851.

LIV. Vat. Cod. p. 542. Plan. p. 154. St. 225. W. Hujus diſtichi acumen vertitur in amphibolia locutionis κακῶς με λέγεις, quae h. l. de comoedo, *Menandri* verſus in ſcena male pronuntiante, accipienda eſt. Hoc flagitium Menander ei per quietem exprobrat.

¶. 419.] *LV.* Vat. Cod. p. 556. *Palladae* inſcribit; in Planud. p. 156. St. 227. W. *Agathiae* tribuitur. Pater et filius, tanquam certamine inito, omnia ſua bona deglutiverant, ita ut nihil illis ſupereſſet, niſi ut ſe invicem devorarent. — V. 2. φάγῃ. Vat. Cod. κλῆρον φαγεῖν. Iis, quae obiter laudavimus ad Ep. XXXII. adde *Hegeſandrum* ſive potius *Hegeſippum* ap. *Athen.* L. VII. p. 290. E. Πολλοὺς ἐγὼ σφόδρ' οἶδα τῶν καθημένων, Οἳ καταβεβρώκασ' ἕνεκ' ἐμοῦ τὰς οὐσίας. *Catull.* XXIX. 22. *aut quid hic poteſt, niſi uncta devorare patrimonia? Cicero* Or. pro Dom. c. 23. *quum poſt meum diſceſſum omnium locupletum fortunas, omnium provinciarum fructus, ac tetrar-*

ebarum et regum bona ſpe et avaritia devoraſſes. Vide *Corte* ad *Salluſt.* p. 1068.

LVI. Vat. Cod. p. 553. ſine auctoris nomine, quod addit Planud. p. 160. St. 232. W. In Silvanum vino et ſomno unice deditum. — V. 2. *φίλου.* Vat. Cod. — V. 3. *εὔῤῥοος.* poſtquam ſurrexit, vinum, *ad ejus animum defluens*, illum mulcet et oblectat. Huc facit vinoſi hominis ex *Lyconis* oratione deſcriptio ap. *Rutilium Lupum* VII. p. 105. *protinus ex cubiculari lectulo excitatus, in triclinium trahitur. Ibi praeſto ſunt quotidiani pauci eodem* (fort. *paraſiti, eodemque*) *ſtudio excitati convivae.* et paulo poſt p. 112. *noviſſime ſolus in triclinio relictus, non prius poculum ex manibus emittit, quam ſomnus oppreſſit bibentem, ac diſſolutis artubus; ipſum poculum ſuapte natura dormienti excidit.* — V. 4. *ἐς θαλάμους.* Vat. Cod.

LVII. Bis legitur in membran. Vat. p. 541, et 568. Plan. p. 162. St. 334. W. Conf. *Lucill.* Ep. LXXXII. Qui hic Memphis appellatur, in Vat. Cod. loco ſec. Πέτρος eſt. *Auſonius*, qui hoc diſtichon vertit, eundem in *Simium* vertit, Ep. LXXXV.:

Daphnen et Nioben ſaltavit Simius idem;
Ligneus ut Daphne, ſaxeus ut Niobe.

LVIII. Vat. Cod. p. 547. Plan. p. 166. St. 242. W. In doctrinae oſtentatorem, hominem vanum et indoctum, qui inter Grammaticos philoſophiam, inter philoſophos grammaticam profitebatur. — V. 2. *τί βρενθύῃ.* Quid te in tanta rerum ignorantia tam ſuperbum geris? Verbum *βρενθύεσθαι*, Sophiſtis iſtorum temporum perquam familiare, illuſtravit *T. H.* ad *Lucian.* T. I. p. 368. attigit etiam *D. Ruhnken.* ad *Tim.* p. 64. — V. 3. *γραμματικοῖς ὁ Πλ.* Vulgo et in Vat. Cod. Vel ſic emendandum, ut *Br.* fecit, vel *γραμματικοῖσι* ſcribendum. — V. 4. *ζητεῖ.* Vat. Cod.

LIX. Vat. Cod. p. 556. „Distichon hoc, quod „vulgo tribus superioribus adhaeret, in Codd. etiam „Planudeae ab illis separatum est, immo longo dissitum „intervallo, multis interjectis, ut in Vat. Cod. In Flor. „editione a superiore distinctum est.“ *Br.* — V. 2. οὐδὲν ἔχεις ἴδιον. nihil tibi proprium et peculiare reddidisti.

¶. 420.] *LX.* Vat. Cod. p. 546. auctoritate *Palladae* tribuitur; ἄδηλον est in Plan. p. 165. St. 240. W. Scriptum in jambographum, qui mordaces suos versus magna pecunia vendebat.

LXI. In Vat. Cod. desideratur. Plan. p. 376. St. 514. W. In Gessium, rhetorem, ut videtur, sed tam taciturnum et verborum egentem, ut lapis potius quam homo esse videretur. Jam Phoebum P. rogat, ut hunc lapidem conspicatus, oraculo edat, cujusnam sit statua, et quem repraesentet.

LXII. Bis est in Vat. Cod. p. 314. sq. et p. 544. Plan. p. 181. St. 265. W. Hoc Epigramma et sequentia usque ad LXVIII. scripta sunt in Gessium quendam, qui vanis hariolorum promissis adductus ad consulatum adspiraverat, Qua de spe, quam temere animo conceperat, misere dejectum *Palladas* acriter perstringit. De Gessio ipso non satis constat. *Opsopoeus* quidem eundem esse putat, quem *Suidas* T. I. p. 478. eximium medicum fuisse et ad honores pervenisse narrat. Verum is Zenone imperante floruit, quem constat regnasse inde ab anno 474 – 491. *Palladas* autem exeunte seculo quarto, quinto ineunte scripsit. — V. 1. ὁ σοφώτερος Vat. Cod. loco sec. Flor. pr. et Ald. 1. σοφώτατος. Vat. loco pr. et Ald. 2. 3. Solonem interpretantur, quem τὸν τῶν ἑπτὰ σοφῶν σοφώτατον vocat *Plato* in Timaeo p. 20. D. T. IX. p. 287. ed. Bip. Chiloni idem adagium tribuunt alii. Cf. *Plinium* H. N. VII. 32. p. 393. et, qui scriptorum in hoc aliisque dictis diversis auctoribus tri-

buendis discrepantiam persequitur, *Clem. Alex.* Strom. L. I. p. 351. 20. — V. 2. ταῦτ' Vat. Cod. loco sec. — V. 3. More suo *Palladas* syllabas aucupans ludit in λόγιος et ἀλογώτατον, quorum illud *eruditum* significat (vide *Pierson.* ad *Moer.* p. 249. et *Wetsten.* ad N. T. II. p. 578.) et hominem prudentem. — οὐρανίη ἄνοδος, amplissimi honores. Augusti amicos *Deos prope attingere* dicebant Romani ap. *Horat.* II. Serm. VI. 52. et summa dignitate fungentes *Attingunt solium Jovis et coelestia tentant,* ibid. I. Epist. XVII. 34. *Themistius* supra p. 404. ἄντυγος οὐρανίης ὑπερήμενος, de philosophi dignitate. — V. 5. Πήγασος. *exemplum grave praebet ales Pegasus, terrenum equitem gravatus Bellerophontem, Semper ut te digna sequare, et ultra Quam licet sperare nefas putando Disparem vites. Horat.* IV. Carm. XI. 26–32. Fabulam de Bellerophonte noster de astrologiae studio interpretatur, quod Gessius astrologorum commentis deceptus fuerat. Praeivit ei auctor opusculi inter Lucianea de Astrolog. §. 13. T. V. p. 222. ἐγὼ δὲ καὶ περὶ Βελλεροφόντεω τοιάδε φρονέω. πτηνὸν μέν οἱ γενέσθαι ἵππον οὐ μάλα πείθομαι, δοκέω δέ μιν ταύτην τὴν σοφίην μεθέποντα, ὑψηλά τε φρονέοντα, καὶ ἄστροισι ὁμιλέοντα, ἐς οὐρανὸν οὐχὶ τῷ ἵππῳ ἀναβῆναι. — κανόνες ἀστρόθετοι. leges et normae, quibus constellationes dijudicantur. — V. 7. ἵππον ἔχων. equestris ordinis homo. In sqq. alliterationem in χέσσιν et Γέσσιον recte notavit *Opsopaeus.* εὔτονον ἦτορ de fortitudine illustravit *Wetsten.* ad Luc. c. XXIII. 10.

LXIII. Vat. Cod. p. 315. et iterum p. 544. Plan. p. 181. St. 265. W. „Huic Epigrammati in Planudea „subjungitur distichon, quod Vat. membr. ad finem „Ep. LXV. reponit, quo revera pertinet.“ *Br.* Vide not. ad Ep. LXV. Gessii exemplum hominibus proponit, ne conditionis suae humilitatis obliti, divinos honores appetant. — V. 1. μηδεὶς ζητήσῃ — θεὸς εἶναι. *Pindari* sententia, victorem monentis, μὴ ματεύσῃ θεὸς γενέσθαι.

Olymp. V. 56. ubi ſimilia comparavit *Heynius.* Huc referenda vox illa Laconis, *qui, cum Rhodius Diagoras, Olympionices nobilis, uno die duo filios victores Olympiae vidiſſet, acceſſit ad ſenem et gratulatus, Morere, Diagora, inquit, non enim in coelum adſcenſurus es.* ut eſt ap. *Ciceron.* Tuſc. Qu. L. I. 46. — V. 2. ἀρχὴν μεγάλην. Vat. Cod. utroque loco; quod non temere ſpernendum. — V. 4. θνητοῖς — ἀνασχόμενος. Vat. Cod. μηδὲν Plan. — Ixion apud deos γλυκὺν ἑλὼν βίοτον, μακρὰν γ' οὐχ ὑπέμεινεν ὄλβον. *Pindar.* Pyth. II. 47. Idem Olymp. I. 87. de Tantalo: ἀλλὰ γὰρ καταπέψαι μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυνάσθη. — κατηνέχθη ἐπαρθείς. *Lucian.* de Aſtrol. §. 15. p. 222. ἐς πόλον ἀερθεὶς τῷ νῷ, ἐξέπεσε τῆς ἀληθηΐης — καὶ ἐς πέλαγος κατηνέχθη.

LXIV. Vat. Cod. p. 315. et iterum p. 544. Plan. p. 181. St. 265. W. Geſſii cum Baucalo quodam ap. inferos colloquium. — V. 2. χωλεύοντα. Vat. Cod. loco ſec. Claudum fuiſſe Geſſium, intelligitur etiam ex Ep. LXVII. Tum vero magis claudicabat ab ingenti illo caſu, quem de ſpe ſua dejectus fecerat. Obverſabatur *Palladae* hiſtoria de Bellerophonte (ut Ep. LXII.), de quo haec ſunt *Scholiaſtae* ad *Pindar.* Ol. XIII. 130. φασὶ γὰρ, ὡς βουληθεὶς πρὸς οὐρανὸν ἀναπτῆναι σὺν τῷ Πηγάσῳ, ἐξοιστρωθέντος τοῦ ἵππου παρὰ τοῦ Διός, πίπτει καὶ χωλοῦται — καὶ ἐκπλανᾶται κατὰ τὸ Ἀλήϊον χωλός. — V. 3. δόμεν ἄϊδος εἴσω. Vat. Cod. loco pr. — V. 4. κενοτάφῳ. Vat. Cod. loco pr. eamque lectionem aſſenſu ſuo probavit *Salmaſ.* in not. mſc. Vox καινοτάφιον ſive κενοτάφιον h. l. non vulgari ſignificatione de ſepulcri imagine accipienda videtur, ſed eâ, qua *pupam* notat, cadaveris loco in feretro poſitam, cujusmodi καινοτάφιον Davidi ſubjecit Michal, I. Sam. XIX. 13. 16. Vide *Alberti* ad *Heſych.* in κενοτάφια T. II. p. 109. Ejusmodi μορφώματι cum juſta non fiant, Geſſio autem, capitis, ut videtur, damnato, poſtquam

sibi ipse mortem consciverat, supremi honores habiti non essent, Baucalus illum σχήματι καινοτάφῳ descendisse ait. — T. 421.] V. 5. προσεφώνει. est ex Planud. In Vat. Cod. loco pr. προσέφη καὶ Γ. altero προσέφη Γ. — V. 6. τὸ στρῆνος. *Hesychius:* στρηνιῶντες· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ διὰ πλοῦτον ὑβρίζειν καὶ βαρέως φέρειν. Per τρυφᾶν interpretatur, et novae comoediae peculiare esse contendit *Phrynichus* p. 168.

LXV. Vat. Cod. p. 315. integrum; prius tantum distichon p. 545. Loco priore hoc lemma adscriptum: τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτὸν Γέσσιον· οὗτος ὁ Γέσσιος ἄρχων ἦν ἐν μέρει τινὶ Ἀλεξανδρείας. Plan. p. 181. St. 265. W. prius distichon exhibet. — V. 1. οἱ δύο Καλχ. Duo harioli sive astrologi, qui Gessio consulatum promiserant. Vide ad Ep. LXII. — V. 3. 4. In Planud. hoc distichon legitur junctum Epigrammati LXIII. et sic etiam in Vat. Cod. p. 544. — αὐτοχόλωτον. Qui *suapte sponte iracundum* interpretantur, contextum non satis perpenderunt: Sunt potius homines sibi ipsi infesti, sua stultitia nimirum in mala et praecipitia acti.

LXVI. Vat. Cod. p. 315. et 545. Plan. p. 181. St. 265. W. — Vana oracula, quibus Gessius deceptus fuit, τὴν Ἀμμωνιακὴν ἀπάτην cum *Palladas* vocet, suspicari licet, Gessium praeter alios etiam Jovis Ammonis sacerdotes consuluisse. — V. 2. τοῦ ξεινικοῦ θαν. sive in *terra peregrina* illatam mortem (cf. Ep. LXVII.), sive *odiosam* significat. De hac significatione vocabuli ξεινικὸς vid. *Casaubon.* ad Scr. Hist. Aug. T. I. p. 827. — V. 3. ἴδιαν. Vat. Cod. loco sec. τόντ' ἐμέμψατο. Vat. Cod. loco pr. — τὸ μάθημα. astrologiam. — V. 4. πευθομένος κ. ἀλόγοις. Vat. Cod. loco pr. ἀλόγοις est etiam in Plan. idque verius puto propter alliterationem a *Pallada* studiose quaesitam. Cl. editoris lectio petita est ex Vat. Cod. loco sec.

LXVII. Vat. Cod. p. 314. Plan. p. 210. St. 306. W. Iter instituerat Gessius, honoris illius, quem spe et ani-

mo conceperat, appetendi causa. Sed hoc ipsum iter ei perniciem attulit. — V. 3. Μοιράων. quasi sibi fatum etiam invitis Parcis accelerasset: verba sunt *Huetii* p. 21. — V. 4. ἧς. Plan. quod etiam probum. — ἐξεκόπης. deletus, quasi excisus et exemtus est e vita. ὁ τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων. *Lucian.* T. IV. p. 311.

LXVIII. Vat. Cod. p. 314. Plan. p. 210. St. 306. W. De voluntaria Gessii morte.

LXIX. Cod. Vat. p. 502. Plan. p. 50. St. 72. W. Inter magnas gravesque Graeciae calamitates scriptum videtur. — V. 1. μήπου. Vulgo. ἆρα μή. Vat. Cod. et τὸ δοκεῖν. Nondum licet mortui, nonnisi opinione tamen vivimus. Somnium est, quod vivimus; nam vita periit. ὄνειρον de vana specie, ipsi rei opposita. Vide ad Ep. XLVII. 3. *Maxim. Tyr.* XVI. 1. p. 286. ὁ ἐν γῇ βίος ταῖς τῶν ἀνθρώπων ψυχαῖς ὀνείρατι ἔοικε μακρῷ καὶ πολυετεῖ. — ἐνύπνιον γάρ τι ἐστὶν ἀτεχνῶς οὑτοσὶ ὁ δεῦρο βίος. — Verba sic jungenda: ἔζωμεν ὄνειρον, ὃν βίον εἶναι εἰκάζομεν. Sed parum commodum tempus imperfectum in ἔζωμεν, quod *Br.* in textum intulit, pro εἰ ζῶμεν Vat. Cod. et Planud. Quare vide, an scribendum sit:

ὄνειρον εἰκάζοντες εἶναι τὸν βίον·
οὐ ζῶμεν ἡμεῖς, τοῦ βίου τεθνηκότος.

ubi participium εἰκάζοντες a verbo v. 1. ζῶμεν pendet, sicuti τεθνηκότες. Quod revera somnium est, nos temere pro vita habemus; nec sane vivimus, vitâ ipsâ mortuâ. Simile oxymoron, sed longe magis sobrium et sanum, in *Euripid.* Alcest. v. 805. ubi Hercules tristium hominum βίον, ἀληθῶς οὐ βίον, ἀλλὰ συμφοράν — esse pronuntiat. *Martial.* L. VI. 70. *Non est vivere, sed valere, vita.* Cf. not. ad *Antiphanis* Ep. III. T. II. P. II. p. 121.

¶. 422.] *LXX.* Vat. Cod. p. 503. Plan. p. 115. St. 167. W. *Stob.* T. XXXVIII. p. 221. Gesn. 153. Grot. In verbis planissimis contextum sententiarum non peni-

tas perſpicio. Etiam hoc Ep. Graecorum calamitates deplorat, quas *Palladas* ab invidorum machinationibus derivare videtur. — V. 2. Pro τις, γὰρ a Cod. oblatum non repudiarem: Heu, quanta eſt invidiae malitia! *nam*, quem dii amant, eum invidus odit; eo usque amentiae invidiâ progredimur! — V. 5. ἐσποδωμένοι. in cinerem et pulverem redacti. *Schol.* in marg. Wechel. vitioſe: εἰς οὐδὲν ἤδη ὄντες, ἠφανισμένοι, ἀπὸ τῆς σκουδῆς. Lege: ὡς οὐδὲν — σποδοῦ. — τεθαμμένων tacite in textum admiſit cl. editor, pro τεθαμμένας, quae eſt Plan. et Vat. Cod. lectio. τεθαμμένοι νεκροὶ comparandi *Manibus ſepultis Virgil.* Aen. IV. 34. Sed novator *Palladas* τεθαμμένας ἐλπίδας ſcripſiſſe videtur: *ſpes ſimul cum corpore ſepultas.* h. e. non magis nobis ſperare licet, quam iis, qui nihil omnino ſperant, defunctis. — V. 7. ἀνεστράφη. Ep. LXXIII. ἀνεστράφησαν, ὡς δρῶ, τὰ πράγματα. Proſpera ſcil. fortuna progredi, adverſa retro ire videtur. Hinc *Virgil.* II. 159. *Ex illo fluere ac retro ſublapſa referri Spes Danaûm.* et multi alii, quos vide ap. *Mitſcherl.* ad *Horat.* L. III. Od. X. 10. p. 130.

LXXI. Vat. Cod. p. 503. Planud. l. c. *Stob.* l. c. — Invidorum inſaniam exagitat. — V. 3. κορύσσεται. manifeſte cum deo pugnat, cum eos infeſtet, quos ille amat, et beneficiis ornat.

LXXII. Vat. Cod. p. 385. Plan. p. 111. St. 161. W. Epigrammatis hujus et trium ſequentium argumentum videtur petitum ex templo Fortunae, quod vetuſtate collapſum in cauponam mutatum eſt. Verba ſunt *Huetii* p. 13. cum quo conſpirat *Salmaſius* in not. mſc. — V. 1. καπηλεύουσα τὸν βίον. nundinationem rerum humanarum exercens. Sic *Philoſtrat.* Vit. Apoll. V. 36. p. 221. ἐκαπήλευε τὰς δίκας dixit; et λόγον καπηλεύειν plures, quos vide ap. *Spanb.* ad *Juliani* Or. I. p. 141. et *Valcken.* in Annot. crit. ad loca quaedam N. T. p. 409. ſqq.

— V. 2. ἀσυγκέραστον, συγκυκᾷν et μεταντλεῖν vocabula ſunt καπηλικά, quae P. ſtudioſe de Fortuna, in copam mutata, uſurpavit. ἀσύγκεραστος, ſi recte intelligo, h. l. idem eſt, quod ἄμικτος, ſaevamque Fortunae indolem notat; τὸ συγκυκᾷν autem ad turbas, quas efficit, tempeſtatesque, quas in hoc, quod navigamus, mari excitat, referendum eſt. Hac imagine utitur *Clitomachus* ap. *Stob*. T. CIII. p. 560. 17. τοῖς εὖ πάθουσιν ἀντιπνεύσασ᾽ ἡ τύχη, Ἅπαντα συγχεῖ, πάντα ναυαγεῖν ποιεῖ. — V. 4. αὐτή. Vulgo.

LXXIII. Vat. Cod. p. 385. Plan. l. c. Omnia converſa et ipſam Fortunam infortunatam eſſe pronuntiat.

LXXIV. Vat. Cod. p. 385. Plan. l. c. Jam ipſam Fortunam mala illa experiri, quae aliis infligere ſit ſolita. Idem color in Ep. *Meleagri* XLII. in Amorem amantem: ὡς μόλις, εἴ ποτ᾽ ἔδρας πρόσθε, παθὼν ἔμαθες. ubi vide not. p. 61. — ¶. 423.] V. 3. ῥεύματα. viciſſitudines, quas in vita mortalium efficis. Saepe hoc vocabulo de Fortuna utitur *Palladas* Ep. CXVII. CXIX. CXXI. praeeunte *Menandro* ap. *Stob*. T. CIII. p. 560. 17. τὸ τῆς τύχης γὰρ ῥεῦμα μεταπίπτει ταχύ. *Plutarch*. T. II. p. 167. F. τὰ δὲ ἀνθρώπινα πάθη καὶ πράγματα μέμικται συντυχίαις ἄλλοτε ἄλλως ῥεούσαις. Apud eundem p. 168. B. ῥεῦμα δαιμόνιον ἄτης *impetum* infortunii ſignificat. Cf. *Mitſcherlich*. ad *Horat*. II. p. 287. — διδάσκου eſt in Plan. δίδαξον in Vat. Cod. quod in

δίδαξο

mutandum videtur. — V. 4. τὰς ἀπετυχεῖς. Vat. Cod. — πτώσεις. Cf. Ep. XLII. 8.

LXXV. Vat. Cod. p. 385. Plan. l. c. — V. 2. μὴ δὲ. Vett. edd. ante Steph. — V. 4. θερμοδότις. calidam vendens, pro *copa*; vino enim calidam admiſcebant veteres. *Pollux* IX. 69. *Athen*. L. III. p. 123. Hinc *thermopolium*, ubi calda venalis erat, et *thermopotare* ap. *Plautum* in Trinumm. IV. Act. III. 6. *Ecce, hominem*,

te, Stasime, nihili! satin' in thermopolio Condalium es oblitus, postquam thermopotasti gutturem. ubi Taubmannus multa laudavit. adde A. Schottum in Obss. Phil. L. V. 28. p. 240. Temere Anonym. Bibl. Bodl. θεσμοδότης corrigendum putabat. — V. 5. σθένε vitiose exscriptum in Analect. et Ed. Lips. pro στένε. — V. 6. μετάγουσα, i. e. ἀλλάσσουσα.

LXXVI. Vat. Cod. p. 504. Plan. p. 107. St. 157. W. Imperiti hominis esse tacere, ut tacendo saltem videatur prudens. — πάθος. verba inepta et stolida, quae, ut turpem aliquem morbum, celare prodest. Huc facit dictum Apollonii ap. Stob. T. XXXIII. p. 214. 29. παντελῶς γὰρ ἀπαιδεύτου τινός ἐστι τὸ μὴ δύνασθαι σιωπᾷν, ἀλλ' ἐκλαλεῖν τὰ μὴ καλῶς ἔχοντα.

LXXVII. Cod. Vat. p. 496. Plan. l. c. Silentium commendatur Pythagorae exemplo, qui discipulos tacere docuerit. Argute Philostratus Pythagoram διδάσκαλον εὑρεῖν σιωπῆς λόγον dixit in Vit. Apollon. VI. 11. p. 245. — V. 3. „ἑτέρους. Sic libri; at scribendum „videtur ἑτάρους, socios, discipulos. Vide Suidam in „ἑταῖρε." Br. — φάρμακον ἡσυχίης. efficacissimum ad tranquillitatem remedium invenit. Ap. Lucian. in Vit. Auct. §. 3. T. III. p. 83. Pythagoras hanc disciplinae suae rationem reddit: τὸ μὲν πρῶτον ἡσυχίη μακρὴ, καὶ ἀφωνίη, καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. — In fine vulgo εὑράμενος, in Cod. Vat. εὑρόμενος legitur. Vulgata forma rarior et exquisitior.

LXXVIII. Vat. Cod. p. 547. Plan. p. 182. St. 266. W. ubi hoc distichon cum quinque sequentibus continua serie eodemque ordine legitur.

LXXIX. Ad rhetorem fortasse; fortasse ad homines in universum. — χαμαὶ τίθη. de sepultura accipiendum. Male Brodaeus: summisse te gere. — μελέτα. Vita mortis meditatio esse debet. Anima secundum Platon.

in Phaedone p. 80. E. corporeis vinculis soluta, sese colligit, ἅτε μελετῶσα ἀεὶ τοῦτο. τοῦτο δὲ οὐδὲν ἄλλο ἐστιν ἢ ὀρθῶς φιλοσοφοῦσα, καὶ τῷ ὄντι τεθνάναι μελετῶσα ῥᾳδίως· ἢ οὐ τοῦτ' ἂν εἴη μελέτη θανάτου; Ibid. p. 67. E. οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες ἀποθνήσκειν μελετῶσι, καὶ τὸ τεθνάναι ἥκιστ' αὐτοῖς ἀνθρώπων φοβερόν.

¶. 424.] *LXXX.* Contra superbos et arrogantes. Se ne lucem quidem desideraturum esse, poëta ait, si Sol, luminis fons, sese superbum gerat.

LXXXI. Cf. *Theognid.* v. 521. sqq. Similiter in re ludicra *Ovidius* II. A. A. 277. *Aurea nunc vere sunt secula: plurimus auro Venit honos: auro conciliatur amor. Ipse licet Musis venias comitatus, Homere; Si nihil attuleris, ibis, Homere, foras.* — καὶ αὐτός. Vat. Cod.

LXXXII. Paupertatem non esse flagitium. τί πάθω; Vide ad *Lucillii* Ep. LIII. T. II. P. II. p. 475. Ad sensum facit *Hesiod.* Ἔ. κ. Ἡ. 717. μηδέποτ' οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ Τέτλαθ' ὀνειδίζειν, μακάρων δόσιν αἰὲν ἐόντων.

LXXXIII. Vat. Cod. p. 552. Plan. p. 182. St. 266. W. — ὁ δὲ ψόγος. *Obsequium amicos, veritas odium parit. Terent.* Andr. I. 1. 41. — „κακῶς. sic omnino „scribendum, ut ex sensu manifestum est: et sic legitur „in codd. et duabus primariis edd. Aldus in sec. καλῶς, „quam lectionem ab aliis spretam revocavit perperam „Stephan.“ *Br.* Nihil hominibus dulcius, quam aliis maledicere. Mel Atticum omnium praestantissimum. Similis comparatio ap. *Theocritum* Eid. III. 53. κεισεῦμαι δὲ πεσὼν καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται. Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο. *Hoc juvat et melli est. Horat.* II. Serm. VI. 32.

LXXXIV. Cod. Vat. p. 561. Plan. p. 189. St. 275. W. Ludit in μοναχοὶ et μόνους. — V. 1. τόσοι δέ τε. Vulgo. In Ed. pr. et Ald. 1. τόσον δέ τε. Nostrum est in membr. Vat. ubi et πάλιν, et v. 2. πληθύς legitur. Ad

rem

rem comparandum Epigr. *Gregor. Naz.* CCXII. *Murat.* Anecd. p. 197.

LXXXV. Vat. Cod. p. 554. Plan. p. 182. St. 266. W. Historia de homine quodam, cui poëta coenaculum in domo sua locaverat. — V. 1. πτισάνην. κριθῆς ἀφλοίου χυλόν, ut explicatur ap. *Athen.* L. X. p. 455. E. Vide *Casaubon.* p. 768. 63. et *Foesium* in Oecon. Hipp. v. — κέλλιον. Vocem semibarbaram fuse illustratam vide ap. *Du Cange.* — V. 3. σὺ τίς εἶ; Vide ad *Juliani Imper.* Ep. I. — V. 5. ψύττα. ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. *Hesych.* ubi *D. Heinsius* nostri versus meminit. *Lucian.* Epist. Saturn. 35. T. III. p. 415. καὶ ὄρνις ψύτταν κατατείνασαι — παρ' αὐτοὺς τοὺς πένητας ἐκπετήσονται. Lexiphan. §. 3. p. 79. ἀγρόνδε ᾠχόμην ψύτταν κατατείνας. — V. 6. τὸν πτισάνην. vulgo. πτισάναν. Vat. Cod. quod *Br.* accentu mutato recepit. Nec *ptisanarum pugil* mihi placet, nec forma dorica communibus immixta; nisi forte substantivum fuit πτισανᾶς, *ptisanae venditor.* Haesit in his *Jos. Scaliger*, qui πτιστὴν emendavit, quod propter alliterationem inprimis videtur amplectendum. Ut πτισάνη a πτίσσειν derivatur, sic ab eodem vocabulo πτιστὴς descendit, *hordeum tundens et pinsens.* — V. 7. αὐτοῖς. Vat. Cod. — ¶. 425.] V. 9. πύκτης χόλος. rabies illa, qua incensus pugnis in me furis. πύκτης adjective est positum; qualia multa ap. poëtas inprimis occurrunt. Vide *Alberti* ad *Hesych.* T. I. p. 143. nr. 1. *Abresch.* Anim. in Aesch. T. II. p. 71. — V. 10. μηνὸς ἐπ. Non potero singulis calendis de mercede tecum digladiari. Quovis mense debitores debitam pecuniam repraesentare debebant.

LXXXVI. Vat. Cod. p. 545. Plan. p. 184. St. 269. W. Stob. Tit. X. p. 128. 5. Gesn. 71. Gr. Hoc et sq. epigramma scriptum in foeneratorem subita morte exstinctum. — V. 2. τῶν χρόνων τόκους. foenus, temporis progressu exortum, auctum. τόκους γλύφειν dicuntur

foeneratores, qui pecuniam in tabulas referunt, ſtilo imprimunt. Hinc τοκογλύφοι vocantur. *Plutarch.* T. II. p. 18. E. Vide *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 102. et quae notavimus ad *Philodemi* Ep. XXXII. T. II. P. I. p. 245. — V. 3. εὐρώπης κ. Vat. Cod. — V. 4. σφίγγων. quia digiti in computando *curvantur*, σφίγγονται. Noſtrum locum, de arte veterum per digitos computandi agens, illuſtravit *Wouver.* de Polymath. VII. 48. comparato inter alia *Apoll. Sidon.* L. IX. 9. p. 552. *Chryſippus digitis propter numerorum indicia conſtrictis.* ubi vide *Savaron.* *Martian. Capell.* de Nupt. Phil. L. VII. *Septingentos decem et ſeptem numeros, complicatis in eos digitis, Jovem ſalutabunda ſubrexit.* Hinc Auctor Ep. ἀδεσπ. CCCCXXXVII. foeneratorum calculos ψῆφον δακτυλοκαμψόδυνον appellavit; quem locum apte comparavit *Berglerus* ad *Alciphr.* L. I. p. 108. ubi adde *Plutarch.* T. II. p. 141. δεῖ μὴ τοῖς ὄμμασι γαμεῖν, μηδὲ τοῖς δακτύλοις, ὥσπερ ἔνιοι ψηφίσαντες, πόσα φέρουσαν λαμβάνουσιν, οὐ κρίναντες, πῶς συμβιωσομένην.

LXXXVII. Vat. Cod. p. 546. Plan. l. c. Ludit *Palladas* in duplici ſignificatione vocabuli ψῆφος, quod priore loco de calculo in computationibus adhibito, altero de calculo in ſuffragiis ſumitur. — V. 1. πέρι ſcribendum puto, verbis ſic junctis: ἔχων τις τὰ δάκτυλα χειρῶν περὶ τὴν δακτυλικὴν ψῆφον. *Foenerator manus in calculis ponendis occupatus.* — V. 2. προὔλαβεν εἰς Ἀ. ut Ep. LXVIII. Sed h. l. eſt ſimpliciter *abiit*, *deſcendit ad inferos*; illo *antecedendi* ſignificationem habet. — V. 3. ζῇ ἡ ψῆφος. valet illud ſuffragium. Etiam h. l. ψῆφος ambigue dictum. In fine verſus pro ἑταίρη Vat. Cod. ἐρήμη exhibet. Utrumque elegans, ſed Vat. membr. lectio contextui videtur nonnihil accommodatior. Calculus ſupervixit computanti et nunc eſt ſine eo (ἐρήμη), poſtquam rapax et avara foeneratoris anima hinc abacta eſt.

LXXXVIII. Vat. Cod. p. 543. ſine auctoris nomine, quod Planudea ſupplet p. 189. St. 276. W. In

hominem claudum et ineptum. — V. 2. εἰκόνας. Vat. Cod. et in fine ἔξω φέρει.

LXXXIX. Vat. Cod. p. 547. Plan. l. c. Ad fabrum claudicantem, qui formoſam uxorem et pulchrum filium habens, ex omni parte Vulcano erat ſimilis.

XC. Vat. Cod. p. 547. Plan. p. 129. St. 186. W. In hominem glorioſum et meticuloſum, qui alios vitia, quibus laborabat, celare non poterat. — V. 3. οὐδὲν φαίνει. Vat. Cod. — V. 5. Tu animae quaſi januam aperis, per quam ignavia tua et jactantia omnibus appareat. Ducta haec videri poſſunt ex *Luciano* in Hermot. §. 20. T. IV. p. 26. ubi, homine facto, Vulcanum reprehendiſſe dicitur Momus, ὅτι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ κατὰ τὸ στέρνον, ὡς ἀναπετασθεισῶν γνώριμα γίγνεσθαι ἅπασιν, ἃ βούλεται καὶ ἐπινοεῖ.

¶. 426.] *XCI.* Vat. Cod. p. 553. ſq. Plan. p. 132. St. 191. W. Ad aſtronomos, qui, dum coeli immenſitatem metiri conantur, ne corpus quidem ſuum penitus cognoſcunt. Totum carminis acumen vertitur in verborum luſibus et alliterationibus. Sequitur in eo ſententiam Socratis in *Xenoph.* Memor. IV. 7. 5. — V. 1. κόσμον. *Te maris et terrae numeroque carentis arenae menſorem. Horat.* I. Carm. XXVIII. 1. — V. 3. ἀρίθμησον σεαυτόν. te ipſum quaſi in numerato habeas, omnia tua accurate noſcas. — V. 4. οὐ καταριθμεῖς. Plan.

XCII. Vat. Cod. p. 157. ἀνάθημα Παλλαδᾶ πεπαιγμένον. Plan. p. 443. St. 576. W. Ludit poëta in rarioribus verborum formis, ap. poëtas et grammaticos obviis (cf. *Strabon.* L. VIII. p. 560. A. B.); fortaſſe etiam barbarum nobis militem et balbutientem exhibere voluit, qui verba graeca detruncat et mutilat, Scythae illi ap. *Ariſtophanem* in Theſmophoriazuſis ſimilem. Cf. *Burmann.* ad Anth. Lat. T. I. p. 425. In Vat. Cod. adſcriptum ſcholion: ἤγουν θώρακα καὶ κνημῖδα, ἀσπίδα; δόρυ καὶ κράνος.

Cf. *Eutolmium* Ep. I. Tom. III. p. 8. — Γορδιοπριλιάριος pro nomine proprio habebat *Brodaeus;* idem tamen suspicabatur γοργονοπριάριος, *scutorum emtor*, quia Gorgonis caput in scutis solebant gerere. Militis officium significari putabam idque ipsum barbare desiguratum. An fuit: Γοργοπριλιάριος, ex πριμιπιλάριος contractum, et voce adjecta γοργὸς, ad hominis jactantiam notandam, auctum? Si sana est lectio, nec in Τιμοθέου vitium haeret — (vett. enim edd. omnes praeter Ascens. et Steph. Τιμοθέω sive Τιμοθέῳ legunt; posterius est in Vat. Cod. idque expressit *Grotius:*

Tib et tbo clypeumque simul cum casside, cum gal,
Gordioprilarius consecro Timotheo.)

+ Γορδιοπριλάριος hominis nomen est, ridicule a *Pallada* fictum, et ejus quidem *Timothei* cujusdam filii. Sed haec aliis expedienda relinquimus; mihi in *Palladae* nugis diu morari non libet.

XCIII. Vat. Cod. omittit. Plan. p. 357. St. 496. W. *Du Cangius* in CPoli christiana L. II. p. 175. hoc carmen conscriptum existimat in Victoriarum statuas, quae in Νίκαις, Constantinopoli, collocatae fuerint. Merito dubites, an v. ἔγραψεν v. 3. hanc interpretationem admittat. — V. 1. αἱ γελῶσαι. *Himer.* Or. XIX. 3. p. 716. Νίκη χρυσοπτέρυγε· Νίκη, Διὸς τοῦ μεγάλου παῖ, εὐπατέρεια καὶ φιλόγελως. ubi *Wernsdorfius laetam* Horatii *victoriam* minus apte comparavit. — V. 2. „Planudeae codd. male „φιλοχρίστῳ, frequenti adeo literarum η et ι permutatio„ne. Christianus non fuit Palladas, nec hîc opportuna „christianismi mentio." *Br.* *Reiskius*, qui in *Reimari* etiam codice φιλοχρίστῳ invenerat, huic lectioni patrocinatur in Notis ad *Constantin. Porphyr.* Cerem. p. 1. *Palladam* christianum fuisse contendens. Imperatoribus CPolitanis τὸ φιλόχριστον tituli loco tribuebatur; et Italia ἡ φιλόχριστος χώρα est in loco ap. *Du Cangium* v. ἔξαρχοι.

CPolis autem prae ceteris ἡ φιλόχριστος πόλις vocari poterat a *Pallada*, ſive chriſtianus hic fuerit, ſive paganus.'

XCIV. Plan. p. 332. St. 471. W. In Amorem nudum, manibus delphinum et florem tenentem, quo maris et terrae imperium ſignificaret. Numum cum Amore, Delphino inſidente, flabellumque tenente manu exhibuit *Spanhem.* de Uſu et Praeſt. Num. T. I. p. 228. Cf. *Agoſtini* Gemm. nr. 209. et 210. Ad hoc Epigramma, certe ad imaginem Amoris, in eo deſcriptam, reſpexit *Tzetza* in Chiliadibus, loco a *Brodaeo* laudato. — V. 1. γυμνός. non armatus, et propterea ridens et miti pectore.

XCV. Vat. Cod. p. 482. *Palladae* vindicat; in Plan. p. 379. St. 517. W. ἀδέσποτον eſt. Argumentum eſt, ut in Ep. ἀδεσπ. CCCCLXXI. quod fortaſſe ejusdem auctoris. — V. 1. ἐποίησε. vulgo. — In fine Vat. Cod. ὅτι δὴ καὶ αὐτὸ φλεγέθει. De πήγανον vide ad *Loll. Baſſum* Ep. III.

¶. 427.] *XCVI.* Vat. Cod. p. 383. Plan. p. 109. St. 159. W. *Stob.* T. V. p. 64. 42. Gesn. 41. Grot. Ventris impudentiam ratione coërcere et caſtigare conatur. — V. 1. νηδὺν ἀναίσχυντον. *Linus* ap. *Stob. Grotii* p. 37. νηδὺν μὲν πρώτιστ' αἰσχρῶν δώτειραν ἁπάντων Ἣν ἐπιθυμία ἡνιοχεῖ μάργοισι χαλινοῖς. ut haec emendavit ſimilia comparans *Valcken.* in Diatr. p. 281. ſq. Cf. *Rittersh.* ad *Oppian.* Cyneg. IV. 99. p. 133. et ad Hal. II. 199. p. 234. — ᾔσχυνα. *pudorem et ruborem incutere conor ventri* nimis ineptum videbatur *Joſ. Scaligero*, qui in not. mſc. conjecit ἴσχνηνα. quod quis comparaverit cum *Aeſchyl.* Prometh. Vinct. v. 379. ἐάν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσσῃ κέαρ, Καὶ μὴ σφριγῶντα θυμὸν ἰσχναίνῃ βίᾳ. Mihi tamen vulgata lectio vera et *Palladae* ingenio digna videtur. — V. 2. ἀργέννον. Vat. Cod. a pr. man. — V. 4. τὴν ὑποτασσομένην. De helluonibus et in libidinem pronis *Clemens Alex.* Paed. L. II. p. 187. 22. καὶ γὰρ οὖν κἂν τούτοις τὸ λογιστι-

κὰν ἵδρυται οὐκ ἐν τῇ κεφαλῇ, ἀλλ' ἐν τοῖς ἐντοσθιδίοις πάθεσιν, ἐπιθυμίᾳ τε καὶ θυμῷ δεδουλωμένον.

XCVII. Vat. Cod. p. 498. Plan. p. 109. St. 106. W. *Stob.* T. XVII. p. 154. 15. Gesn. 95. Grot. — V. 2. *οὕνεκα.* Vulgo. *σωφροσύνα.* Vat. Cod.

XCVIII. Vat. Cod. p. 384. ſq. Plan. p. 110. St. 161. W. Amico, a quo ad coenam invitatus fuerat, ſe excuſat. — V. 2. *ἀπέχω.* honorem aufero, honore mihi deſtinato fruor. Ep. *ἀδεσπ.* CCCXC. *καὶ Σαλαμὶς ἀπέχει κῦδος ὀφειλόμενον.* *Comicus* Incert. in Excerpt. ap. Grot. p. 911. *εἰ μνημονεύεις εὖ παθών, φιλεῖς τέ με, Ἀπέχω πάλαι, Φιλῖνε, παρὰ σοῦ τὴν χάριν.* Laudat *Thom. M. Syneſium* Ep. XIV. p. 172. C. *ἀπέχω τὴν χάριν.* — V. 4. *αἰσθομένη γέγηθεν.* Vat. Cod. librario ad praecedentem verſum oculis aberrante.

XCIX. Vat. Cod. p. 240. in margine, et p. 426. Plan. p. 6. St. 10. W. Hiſtoria de muliere Spartana, quae filio e pugna aufugienti mortem intentat. Vide *Tymn.* Ep. IV. Sed multi idem argumentum exornarunt, quos vide in Indice Argumentor. v. *Lacedaemonia.* — V. 1. laudat *Suidas* in *δῆρις* T. I. p. 548. totum diſtichon in *ἄορ* T. I. p. 241. — V. 2. 3. excitat idem in *ζώων* T. II. p. 14. — V. 3. *μητρί.* Vat. Cod. — V. 4. *κρατερῆς.* Vat. Cod. utroque loco. *Σπάρτης.* Ibid. loco ſec. — *πάτρια θεσμὰ λύεις.* quantum in te eſt, patriae leges ſolvis et evertis. Leges perſonatae ap. *Platon.* in Criton. p. 50. A. ad Socratem: *τί ἐν νῷ ἔχεις ποιεῖν; ἄλλο τι ἢ τούτῳ τῷ ἔργῳ ᾧ ἐπιχειρεῖς, διανοῇ τούς τε νόμους ἀπολέσαι, καὶ ξύμπασαν τὴν πόλιν, τὸ σὸν μέρος.* — V. 5. *μήτηρ.* Vat. Cod. — V. 6. *σωζομένη.* Ibid. Mater quidem infelix vocabor, ſed patria mea ſervata, et ipſa ſervabor; i. e. ut matrem, infelicem me putabo, ut Spartanam, beatam.

C. Vat. Cod. p. 500. Plan. p. 17. St. 28. W. *Stob.* T. XCVI. p. 531. 3. Gesn. 431. Grot. Vitam cum ſcena

comparans lectores monet, ut aut ludere discant, aut veros dolores perferre non recusent. Epigramma nostrum adduxit *Grangaeus* ad *Juvenal.* XIV. 263. *ergo omnia Florae, Et Cereris licet, et Cybeles aulaea relinquas: Tanto majores humani negotia ludi.* in quibus poëtae obversabatur *Horat.* II. Epist. I. 197. sq. Vitam *majorem scenam* appellat *Neoptolemus* Tragicus ap. *Stob.* T. XCVI. p. 532. 28. Comparatio saepius obvia. Elegans inprimis locus est *Luciani* in Necyom. §. 16. T. III. p. 19. Icaromen. §. 17. T. VII. p. 26. *Synesius* de Provid. p. 106. Si plura cupis, adi *Gatack.* ad *Antonin.* L. XI. p. 321.

T. III. p. 332.] CI[a]. Vat. Cod. p. 503. *Palladae* tribuit. In Plan. p. 103. St. 152. W. ἄδηλον. Sine auctoris nomine laudatur ap. *Zenob.* Proverb. III. 23. p. 60. διπλοῦς autem ἀνὴρ non sunt, ut *Zenobius* existimabat, τὰ δισύλλαβα ἀνδρῶν ὀνόματα, sed opponitur τῷ ἁπλῷ, *duplex* simplici. Auctor Rhesi v. 395. φιλῶ λέγειν τ' ἀληθὲς αἰεὶ κοὐ διπλοῦς πέφυκ' ἀνήρ. Vide inprimis *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 87. et *Bentlej.* ad *Horat.* I. Carm. VI. 7. — V. 2. χρηστὸν λέγουσι. *Jul. Capitol.* in Vit. Pertin. c. 13. *Omnes, qui libere fabulas conferebant, male Pertinaci loquebantur,* Chrestologum *eum appellantes, qui bene loqueretur, et male faceret.* ubi vide *Salmasium* T. I. p. 566. Alia hujus generis, nostro loco non omisso, congessit *Wetsten.* ad dictum Apostoli ad Rom. XVI. 18. διὰ τῆς χρηστολογίας καὶ εὐλογίας ἐξαπατῶσι τὰς καρδίας τῶν ἀκάκων.

¶. 428.] CI[b]. Vat. Cod. p. 500. Plan. p. 18. St. 29. W. Fortunam ferendam esse docet. *Stob.* T. XCVI. p. 531. Gesn. 413. Grot. Similia collegit *Gatacker.* ad *Anton.* L. III. 4. p. 72. et *Rittersh.* ad *Oppian.* II. Halieut. 8. p. 223. Maxime huc facit *Sophocl.* Oedip. C. v. 1694. τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς χρὴ φέρειν. τὸ φέρον idem esse, quod ἡ ἀνάγκη, docuit *Fabricius* ad *Dion. Cass.* T. I.

p. 171. ἀλλ' ἀνάγκη πᾶσα ὑπομένειν ἡμᾶς τὰ δοκοῦντα τῷ δαιμονίῳ. τοῦτο δ' ἂν μὲν ἐθελονταὶ ποιῶμεν, οὐ λυπησόμεθα· ἂν δὲ ἀκόντως, οὐδὲ ἐκφευξόμεθά τι τῶν πεπρωμένων, καὶ τὸ μέγιστον τῶν κακῶν προσεπικτησόμεθα, τὸ μάτην ἀνιᾶσθαι. qui locus est appositissimus. Cf. *Burgess.* in Append. ad Misc. crit. *Dawesii* p. 506.

CII. Vat. Cod. p. 502. Plan. l. c. *Stob.* l. c. In *Grotii* editione haec disticha sejunctim leguntur. Ad sensum facit *Seneca* ad *Polybium* c. 23. *Non vides, qualem vitam nobis rerum natura promiserit, quae primum nascentium omen fletum esse voluit? Plinius* L. VII. T. I. p. 369. 10. *Hominem tantum nudum et in nuda humq natali die abjicit ad vagitus statim et ploratum, nullumque tot animalium aliud ad lacrymas et has protinus vitae principio. Auctor* Axiochi c. 7. p. 97. ed. Cler. ποῖον μέρος τῆς ἡλικίας ἄμοιρον τῶν ἀνιαρῶν; οὐ κατὰ μὲν τὴν πρώτην γένεσιν τὸ νήπιον κλαίει, τοῦ ζῆν ἀπὸ λύπης ἀρχόμενον.

CIII. Vat. Cod. p. 498. Plan. p. 17. St. 28. W. *Stob.* p. 530. Gesn. 411. Grot. Similia collegit *Burmannus* ad haec *Propertii* L. III. 3. 35. p. 514.:

Haud ullas portabis opes Acheruntis ad undas:
Nudus ab inferna, stulte, vehere rate.

Conf. *Wetsten.* ad N. T. II. p. 349.

CIV. Vat. Cod. p. 499. Plan. l. c. *Stob.* l. c. Vita cum navigatione comparatur; varia quidem in eâ homines fortuna utuntur; sed omnes ad eundem portum deferuntur. Ex optimis est *Palladae* carminibus. In argumenti exornatione multos sibi praeeuntes habuit, qui dicendi formulas, de re nautica petitas, ad fortunae vicissitudines significandas transtulerunt. Vide *Lennep.* ad *Phalar.* p. 87. sq. Eadem comparatione usus *Juncus* ap. *Stobaeum* T. CXII. p. 586. fin. librarios sibi infestos expertus est. Graviora vitia aliis relinquens tollenda,

unum eximere conabor in verbis: ὁ δ' ἕτερος ἐν μέσῳ τῷ πόρῳ τῆς θαλάττης διεφθάρη, μὴ ἐλθὼν τὸν προκείμενον αὐτῷ πλοῦν, ὑπὲρ οὗ πολλάκις εὔξατο. Hic si scribatur — μηδὲ ἰδὼν τὸ πρ. αὐτῷ τέλος, sensus bonus erit. Praeclare *Antonin. Philos.* L. III. 3. p. 67. ἐνέβης, ἔπλευσας, κατήχθης, ἔκβηθι. — V. 2. „οἰκτότερα. Sic duo regii Planudeae codd. „Scripturam hanc damnat *Jac. Gronov.* ad *Herodot.* „p. 971." *Br.* Vulgo et in membr. Vat. οἰκτρότερα. — V. 3. Τύχην κυβερνήτειραν. Fortunae attributa interpretatus *Dio Chrysost.* Or. LXIII. p. 327. *R.* τὸ πηδάλιον, inquit, δηλοῖ, ὅτι κυβερνᾷ τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ἡ τύχη. Duplex gubernaculum eidem tribuit *Pindarus* ap. *Plutarch.* T. II. p. 318. Ex poëta expressa sunt, quae sub *Hermolai* sive *Hermolochi* nomine leguntur ap. *Stobaeum* T. XCVI. p. 532. 11. θεὸς δὲ πάντας ἐν κινδύνοις θνατοὺς κυβερνᾷ· ἀντιπνέει δὲ πολλάκις δεινή τις αὔρα. — V. 4. πελάγευς. Vulg. — V. 5. εὐπλοΐην. Vat. Cod.

CV. Cod. Vat. p. 358. ad *Palladam* refert; ἄδηλον est in Plan. p. 27. St. 42. W. ubi ineptum lemma, εἰς ἀναδενδράδα, optime emendavit *Jos. Scaliger*, εἰς ἀχράδα, ut recte legitur in membr. Vat. ad praecedens *Cyllenii* Ep. I. T. II. p. 282. quod conferendum. — V. 1. ὄχνη — ἢ μὲν Vat. Cod. ἢ μὲν Plan. — V. 2. φλοιῷ φλοιὸν Plan. quod verum puto; nam in insitione surculus arbori ita inseritur, ut cortex corticem arctissime tangat. Vat. membr. φύλλον pro φλοιὸν habet, quae non diversa est lectio, sed scribentis error ex prava pronuntiatione ortus. — πτόρθος in proximis emendavit *Huetius* p. 6. pro vulgato πτόρθον. — V. 3. ῥιζώθη· δ. δὲ τομὴ κ. quod sane expeditius est Brunckiana lectione, partim ex membr. Vat. petita: ῥιζωθεὶς δένδροιο τομὴ καὶ κ. ἀμείψας. Nostra lectio sic explicanda: surculus, radicibus in pyri sylvestris cortice actis, etiam fructus hujus arboris immutavit, ἔδωκε τῇ τομῇ τοῦ δένδρου ἄλλον καρπόν. — V. 4. ὄχνη. Vat. Cod.

¶. 429.] *CVI.* Vat. Cod. p. 358. Edidit *Jensius* nr. 45. *Reisk.* Anthol. nr. 695. p. 132. cujus prudentiam in vitiis Vat. Cod. non attingendis imitari satius erat, quam novum versum procudere, ut fecit cl. editor, apographi sui interpolata lectione in errorem inductus. Membranae sic habent: Ἀχρὰς ἦν σέο χερσὶ μυρίπνοον ὄχνην ἔθηκας. Δένδρῳ πτόρθον ἐρεῖς σὴν χάριν ε. σ. φ. In marg. ap. Guyeti *Salmasius* emendavit: ἀχρὰς ἔην, ὄγχνην σέο χερσὶ μυρίπνοον ἧκα. *Reiskius* ἀχράδος (cum δένδρῳ jungendum) suspicabatur; et in v. 2. πτόρθος ἐρεῖ, reliqua non expediens. Temere hic in textum grassati sunt viri doctissimi, qui hoc certe loco Divae Criticae non litarunt. Leniori medicina rem procurare conabimur, scribentes:

ἀχρὰς ἔην· σέο χερσὶ μυρίπνοον ὄγκον ἔδωκας,
δένδρῳ πτόρθον ἐνείς· σὴν χάριν εἴς σε φέρω.

In his, si reliqua minus certa videbuntur peritis harum elegantiarum arbitris, minoris tamen versiculi emendationem iis probatum iri confido. ὄγκον ἔδωκας firmaveris verbis *Cyllenii* in Epigr. ejusdem argumenti:

ὀθνείοις ὄζοισι μετέμφυτος ἥμερα θάλλω,
οὐκ ἐμὸν ἡμετέροις κλωσὶ φέρουσα βάρος.

Sed ut verum fatear, ὄχνην in Vat. Cod. ex glossemate irrepsisse videtur potius, nec fortasse cum substantivo commutandum est. Nam si legeretur:

μυρίπνοον ἤνιδ' ἔθηκας,

et hoc bene se haberet. Jam fac, omissa posteriore syllaba inserti vocabuli, in archetypo Codicis Vat. fuisse sic scriptum: μυρίπνοον ην ἔθηκας, superscripto glossemate ὄχνην, (sic enim membr. exhibent) nonne putas, metri imperitum librarium praeclare se de textu mereri existimasse, si hiatum versus illo vocabulo expleret? Sed utut haec sese habeant, utram harum lectionum admiseris, sensum habebis expeditissimum. Pyrus ad hortulanum loquitur,

cujus operâ dulcem (*μυρίπνοον*) fructum nacta, five in mitem et fragrantem arborem mutata erat, furculo cortici ejus immiffo. Huic jam gratiam refert: *σὴν χάριν εἷς σε φέρω.* beneficium a te acceptum tibi reddo. *Firmicus* Epift. XV. ap. *Murator.* Anecd. p. 295. *ἀνάθημα μέν τις προσφέρων θεῷ — ἐπίγραμμα προσέθηκεν τῷ ἀνατεθέντι εἰπὸν· σοὶ προσφέρω τὰ σά.* In Codd. fimillima fibi funt verba *ἱερεῖς* et *ἐνεῖς*, litera *ρ* minimo apice a *ν* diftincta.

CVII. Vat. Cod. p. 503. ubi ipfi difticho haec praefatio praefigitur:

τοῦ αὐτοῦ εἰς ἄρχοντα.

Ἐπεὶ δικάζεις καὶ σοφιστεύεις λόγοις,
κἀγὼ φέρω σοι τῆς ἐμῆς ἀηδόνας
ἐπίγραμμα σεμνὸν, ἄξιον παῤῥησίας,
οὐ γάρ σε μέλπων τῆς δίκης ὕπνους ἔχει.

τὸ Ἐπίγραμμα·

Βέλτερον — — —

Poftremum horum verfuum acutioribus expediendum relinquo; fed v. 1. *λόγους* legendum videtur. — Ipfum diftichon legitur in Plan. p. 15. St. 26. W. unde *θλιβομένης* receptum; fed in membr. Vat. eft *θλιβομένοις*, quod cum *Salmafio* not. ined. in *θλιβομένους* mutandum eft.

CVIII. Vat. Cod. p. 384. Plan. p. 15. St. 25. W. Etiam hoc melioribus *Palladae* carminibus annumerandum, ubi fe tandem eo perveniffe dicit, ut paupertate fua contentus nihil amplius fperet, neque quidquam a Fortunae benignitate exfpectet. — V. 1. *μέλλει* Vat. — V. 2. Veteres quaedam edd. poft *λοιπὸν* diftinguunt. — V. 3. *ἐλευθερίη.* Vat. Cod. Athenienfes laudat *Nigrinus* ap. *Lucian.* T. I. p. 37. ed. Bip. *ὅτι φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοί εἰσι, καὶ οὔτε τῶν ἀστῶν, οὔτε τῶν ξένων οὐδένα τέρποντα ὁρῶντες, ὃς ἂν τρυφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτοὺς βιάζηται.*

CIX. Vat. Cod. p. 443. Plan. p. 60. St. 86. W. In hoc carmine conſtituendo ſecutus eſt cl. editor emendationes *Jo. Toupii* in Em. ad Suid. P. II. p. 242. nam vulgo v. 1. ἐν διζόφοις et v. 2. δίζυφον ἐν χρ. legitur. Huic corruptelae primus ſuccurrere conatus eſt *Bapt. Pius* in Annot. Poſter. Syll. III. 37. (Lamp. crit. T. I. p. 442.), qui ἐν ζιζύφοις corrigit; eique emendationi calculum adjecit *Bod. a Stapeln* ad *Theophr.* L. IV. p. 329. et cujus haud paulo major auctoritas, *Joſ. Scaliger*, qui ſic etiam in marg. exemplaris ſui emendavit. Sed *zizyphon* arborem, de qua vid. *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 730. vim arcanam habere ad febrim curandam, nemo veterum, quod ſciam, prodidit. Non autem de emplaſtro agi, cujus uſu *Palladas* ſanitatem receperit, ut *Pius* cenſebat, ſed de amuleto, ex verbo περιῆψα abunde prodit. Quod ſi, cum *Toupio*, comparaveris *Dioscoridem* de Mater. Med. L. III. 13. οἱ δὲ τῆς κεφαλῆς σκώληκες εἰς κύστιδα ἐνδεθέμενοι καὶ περιαπτόμενοι τραχήλῳ ἢ βραχίονι, ἱστοροῦνται τεταρταίους θεραπεύειν — cum *Suidae* verbis in κρότωνος ὑγιέστερος· — κρότων δέ ἐστι ζωΰφιον, τὸ ἐν τοῖς κυσὶ καὶ βουσὶ γινόμενον — vix facere poteris, quin *Toupii* emendationem, a *Brunckio* receptam, aut veram, aut veriſimillimam judices. — V. 4. „Vat. Cod. καὶ γέγονα. Interpolatum „videtur a librariis hoc epigramma, in cujus v. 3. ἠπιάλῳ κάμνων — περιῆψα olim lectum fuiſſe probabile eſt. „Addita caetera ad ſupplendam lacunam. Epiala enim „febris ſpecies eſt a quartana diverſae; et illud γέγονα „indicio eſt, Palladam de ſe ipſo febri ſic ſanato loqui.“ *Br.* *Dioscoridis* tamen locus lectioni τεταρταίῳ patrocinatur; nec incredibile eſt, *Palladam* ἠπίαλον pro *febri* ſimpliciter poſuiſſe, aut, artis medicae ignorantia, febrium genera non recte diſtinxiſſe. Ceterum γέγονα legitur in contextu, in margine Cod. καὶ γέγονεν.

CX. Vat. Cod. p. 426. Plan. p. 89. St. 131. W. — Plutum Φροντίδος υἱὸν appellatum noviſſimus *Horatii* edi-

tor comparavit ad L. III. Carm. XVI. 17. *Crescentem sequitur cura pecuniam, Majorumque fames.* — V. 2. τὸ ἔχειν σε φόβος. *Juvenal.* X. 19. *Pauca licet portes argenti vascula puri, Nocte iter ingressus gladium contumque timebis, Et motae ad lunam trepidabis arundinis umbram: Cantabit vacuus coram latrone viator.* *Teles* ap. *Stob.* XCI. p. 509. θρασύτατος δέ ἐστιν ὁμοῦ (ὁ πλοῦτος) καὶ δειλότατος· ἐπαιρόμενος μὲν ὡς ἐπὶ μεγίστοις, φοβούμενος δὲ ὡς ἐπ' ἀσθενεῖ πράγματι· ὑπερήφανος ἅμα ἐξ ἀλαζονείας, ταπεινὸς ἐκ φροντίδος· χρώμενος μὲν ἄσωτός ἐστιν, μὴ χρώμενος δὲ ἄθλιος. In insigni hoc *Teletis* fragmento, cujus et alia quaedam huc faciunt, p. 510. 2. emendandum videtur: τέκνα δ' ἐχθροποιεῖ (pro δὲ χεῖρω ποιεῖ) πατράσιν. et infra l. 35. καὶ μύρια τῶν κακῶν οὐκ ἂν ἦν, εἰ μὴ πλοῦτος ἦν, δι' ὃν (pro ἥδιον) γίνεται φόνος κ. τ. λ. — In fine v. 2. membr. Vat. καὶ τὸ μὴ ἔχειν σε λύπη, metro repugnante.

CXI. Vat. Cod. p. 498. Plan. p. 90. St. 131. W. Stultos esse docet, qui divitias, quasi iis semper fructuri, congerant, eique colligendi studio intenti tempus inaniter consumant, cujus non, ut pecuniae, copias nobis comparare possimus. — ζωῆς μέτρα σωρ. vitae tempus ultra terminos suos extendere et porrigere.

¶. 430.] *CXII.* Vat. Cod. p. 498. Plan. l. c.

CXIII. Vat. Cod. p. 496. Plan. p. 103. St. 153. W. Fabulam de Circe sic interpretatur, ut eam meretricem fuisse dicat, quae juvenes, ipsam amantes, bonis suis et ratione privaverit, eosque sic spoliatos domi, ut bestias, nutriverit: Ulyssem vero ejus illecebris, non herbae cujusdam, ut ap. *Homerum* est, virtute, sed rationis vi et virtute restitisse. Similem interpretationem sequitur *Horatius* I. Epist. II. 23. *Sirenum scopulos et Circae pocula nosti: Quae si cum sociis stultus cupidusque bibisset, Sub domina meretrice fuisset turpis et excors.* Cf. *Dio Chrysost.* Or. VIII. T. I. p. 283. ed. R. — V. 8. Ὀδυσ-

σιδῆς τ. νεότητα. Vat. Cod. Poſterius, in Planudea quoque lectum, *Opſopoeus* emendavit. — V. 9. „φύσεως δ' ἰδίας „δώρημα λογισμόν. Sic recte edidit Stephanus; male ante „eum conſentientibus codd. ἔμφρονα λογισμὸν legebatur.“ *Br.* δώρημα *Brodaeo* debetur, qui ſic emendavit in Notis. Hac tamen conjectura, quamvis optimum ſenſum fundente, nihil incertius. *Joſ. Scaligero* in mentem venerat φρονέοντα, cujus gloſſema ἔμφρονα eſſe poſſit. Sed aliud quid latere puto; fortaſſe ἔμφραγμα, *munimentum*; quod *Palladae* ingenio accommodatum. *Euſtath.* in explicatione hujus fabulae, ad Odyſſ. κ. p. 397. 18. ἐπισείσει γὰρ τῇ καθ' ἡδονὴν Κίρκῃ ξίφος, τὸν ἐμβριθῆ καὶ τμητικὸν τῆς κακίας λόγον· ἡ δὲ ὑποπτήξει, καὶ ὀμεῖται μηδὲν πῆμα κακὸν βουλεύσειν αὐτῷ, πεπυκασμένῳ καὶ καταφράκτῳ ἄλλως ὄντι.

CXIV. Vat. Cod. p. 498. Plan. p. 106. St. 157. W. Pauperem, quia nunquam vixerit, i. e. vitae bonis fructus ſit, hoc praeſtare diviti, quod nec mori videatur, cum divites nonniſi iniquiſſimo animo a congeſtis theſauris diſcedant. — V. 2. ζῆν δοκέων. Cf. Ep. LXIX. — ὡς νέκυς. De avaro, vita non utente, *Antiphanes* Ep. III. οὗτος ἐμοὶ τέθνηκεν ἀνήρ· νῆστιν δὲ παρέρπω νεκρόν. ubi vide not.

CXV. Vat. Cod. p. 426. εἰς τὴν φιλόσοφον Ὑπατίαν τὴν Θέωνος θυγατέρα. τοῦ αὐτοῦ Παλλαδᾶ. Auctoris nomen omiſit Planud. p. 108. St. 159. W. „Narrationem in„digniſſimae Hypatiae caedis ab Alexandrinis chriſtia„nis, inſtinctu, ut quidam tradiderunt, Cyrilli epiſcopi „perpatratae, vide ap. *Socratem* l. VII. 15. Contigit an„no 415. Inde definiri poteſt Palladae aetas, quem ex „multis illius carminibus chriſtianum non fuiſſe admo„dum veriſimile eſt.“ *Br.* Multa de Hypatia, ex *Damaſcio*, ut *Kuſtero* videtur, petita, narrat *Suidas* T. III. p. 533. Conf. *Menagium* de Mulier. philoſ. p. 495. — V. 1. Ad λόγους ex verbo βλέπω, per zeugma addito,

verbum ἀκούω assumendum est. ὁ οἶκος ἀστρῷος τῆς παρθένου, si recte intelligo, est domicilium signi, quod *virgo* vocatur. Cum hoc igitur signo virginis, quam alii Astraeam putabant, alii Apollinis filiam, (v. *Hygin.* Fab. Astr. XXV.) Hypatiam comparat, hanc quasi vivam illius imaginem veneratur. — V. 3. εἰς οὐρανὸν, pro ἐν οὐρανῷ sive οὐράνια, nam omnia tua plane sunt coelestia. — V. 4. λόγων εὐμορφία, quasi *eloquentiae venerem* dicas, sive *ornamentum*, ἄγαλμα, *literarum*. Faciunt huc *Suidae* verba l. c. πρὸς δὲ τῷ διδασκαλικῷ καὶ ἐπ' ἄκρον ἀναβᾶσα τῆς πρακτικῆς ἀρετῆς, δικαία τε καὶ σώφρων γεγονυῖα, διετέλει παρθένος — σφόδρα καλή τε οὖσα καὶ εὐειδής.

¶. 431.] *CXVI.* Vat. Cod. p. 504. Plan. p. 110. St. 161. W. Causam reddit, nescio cui, cur ab ejus amicitia alienatus fuerit. — V. 1. ἐξέστησας τήν. Vat. In marg. Wechel. ἴσως γραπτέον ἐξήτησα. Horum nihil verum; sed marginalis lectio manu ad meliorem lectionem ducit. Scripsit ille, ni fallor:

πολλάκις ἐξήτασσα τεὴν φιλότητα καὶ ὕβριν.

Saepe expendi et exploravi, comparatione instituta, amicitiam et superbiam tuam. Metaphoram petitam esse a trutina, apparet ex vocabulis κουφοτέρην et ῥέπουσαν, quae omnia eodem spectant. Ἐξετάζειν autem de examine, per trutinam facto, usurpatur et cum βαστάζειν jungitur ap. *Aristoph.* Thesm. v. 443. πάσας δ' ἰδέας ἐξήτασεν, πάντα δ' ἐβάστασεν φρενί. ubi vide *Kusterum.* Maxime huc facit locus *Luciani* Qu. Hist. scr. sit §. 10. T. IV. p. 170. ubi Historicis suadet, ἀργυραμοιβικῶς τῶν λεγομένων ἕκαστα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παρακεκομμένα εὐθὺς ἀποῤῥίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα, καὶ ἔννομα, καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον. — Verborum autem ἐζήτησα et ἐξήτασα commutatorum exempla dedit *Wesseling.* ad *Diodor.* L. III. p. 187. et *Dorville* ad *Charit.* p. 57.

CXVII. Vat. Cod. p. 502. Plan. p. 113. St. 164. W. Vitae vicissitudines pro ludo, Fortunam pro

meretrice habendam, nec aegre ferendum esse, si pessimos optimis melius tractatos videamus. Cf. Ep. C. — V. 2. πόρνης. Sic iterum Ep. CXXI. τύχης — πόρνης γυναικὸς τοὺς τρόπους κεκτημένης. — ῥεύμασιν. Cf. ad Ep. LXXIV. 3.

CXVIII. Vat. Cod. p. 497. Plan. p. 112. St. 163. W. Menandrum laudat, quod Tempus deum vocaverit. Ad hoc vel simile dictum respexit *Philodemus* Ep. XXIX. 4. ubi vide not. *Menandri* haec sunt in *Stobaei* Eclog. p. 137. Gr. ταὐτόματόν ἐστιν, ὡς ἔοικε, που θεός. ὁ καιρὸς παντὸς ἔχει κορυφάν *Pindari* est sententia in Pyth. IX. 135. — V. 3. Casus, opportune accidens, saepe meliora gignit iis, quae multo labore et studio efficere conabamur. — In fine hujus versus comma delendum.

CXIX. Vat. Cod. p. 498. Plan. l. c. Fortuna in rebus humanis dominatur, rationis legisque expers; improbis magis quam probis favet, quo eam a ratione alienam esse manifestius fiat. In hunc sensum *Menander* in Eclog. Stob. p. 139. οὐδὲν κατὰ λόγον γίγνεται ὧν ποιεῖ τύχη. — V. 4. ἐπιδεικνυμένη – δύναμιν. *Herodot.* L. VII. 24. μεγαλοφροσύνης εἵνεκα αὐτὸ Ξέρξης ὀρύσσειν ἐκέλευε, ἐθέλων δὲ δύναμιν ἀποδείκνυσθαι καὶ μνημόσυνα λιπέσθαι.

CXX. Vat. Cod. p. 501. Plan. p. 113. St. 164. W. Vita humana Fortunae ludibrium praebet. — V. 1. παίγνιον. *Lucian.* Nigrin. §. 20. T. I. p. 44. μαρτυρουμένης τῆς τύχης, παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ ὁμολογούσης μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον. *Fortuna – ludum insolentem ludere pertinax. Horat.* III. Carm. 29. 50. *Aristotel.* ap. *Stob.* XCVI. p. 531. 43. τί γάρ ἐστιν ἄνθρωπος; ἀσθενείας ὑπόδειγμα, καιροῦ λάφυρον, τύχης παίγνιον. — V. 3. σφαιρηδόν. *Enimvero Dî nos quasi pilas homines habent. Plaut.* in Prologo Captiv. 22. ubi vide *Taubmann. Palladae* versus adumbrati videntur ex *Hesiodi* Ἔ. καὶ Ἡ. 5. ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει· ῥεῖα δ' ἀρίζηλον

λον μινύθει καὶ ἄδηλον ἀέξει. Plura in hanc ſententiam dicta collegit *Muret.* in Var. Lect. XVI. 15. et *Mitſcherl.* ad *Horat.* T. I. p. 309. T. II. p. 291.

¶. 432.] CXXI. Vat. Cod. p. 503. ſq. *Palladae* vindicat; ἄδηλον eſt in Plan. p. 113. St. 165. W. Inconſtanti fortunae natura, quam nemo ratione aſſequi poſſit, ſe aegritudine et tanquam vertigine corripi declarat. — V. 2. τοῦ βίου μεταστροφάς. Vulgo. — V. 8. ποίῳ τρόπῳ corrigebat *Joſ. Scaliger* in not. mſc. — V. 9. ἀδήλου τῷ βίῳ φανερουμένης. Vulgo. — V. 10. πόρνης. Cf. Epigr. CXVII. 2. Quae in hoc Epigrammate a Planudeae lectionibus discrepant, ex membr. Vat. a clar. editore in textu ſunt poſita.

CXXII. Vat. Cod. p. 495. Plan. p. 114. St. 166. W. Faſtus et ſuperbia hominum, ex inani de divina origine ſua perſuaſione orta, imminuitur, ſi quis, quomodo genitus ſit, apud animum ſuum reputaverit. — V. 1. μνήμης. Ed. pr. Fl. et Ald. — V. 3. ἐν ἔφυσεν. Vat. Cod. — V. 4. φυτὸν οὐράνιον. Ad *Alexidis* εἶτ' οὐ περίεργόν ἐστιν ἄνθρωπος φυτὸν *Platonis* dictum, ἄνθρωπος φυτὸν οὐράνιον, οὐκ ἔγγειον, attigit *Caſaubon.* ad *Athen.* L. III. 36. p. 237. 38. noſtri loci non memor, quem comparavit *Valckenar.* ad *Eurip.* Hippol. v. 630. p. 234. A. *Philo* ap. *Euſebium* Praep. Evang. VIII. cap. ult. μόνη γὰρ ἡ Ἑλλὰς ἀψευδῶς ἀνθρωπογονεῖ, φυτὸν οὐράνιον καὶ βλάστημα θεῖον ἠκριβωμένον. — V. 5. ἐκ πηλοῦ. Prometheus ap. *Lucian.* §. 13. T. I. p. 148. κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον, γαῖαν ὕδει φύρας καὶ διαμαλάξας ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους —. καὶ — ἐκ πηλοῦ ζῶα πεποίηκα. *Callimach.* Fr. CXXXIII. εἴ σε Προμηθεὺς Ἔπλασε, καὶ πηλοῦ μὴ 'ξ ἑτέρου γέγονας. quem locum expreſſit *Juvenal.* XIV. 34. *quibus arte benigna Et meliore luto finxit praecordia Titan* – notante *Ruhnk.* Epiſt. crit. p. 183. Adde, quae collegit *Gataker.* ad *M. Anton.* L. VII. 68. p. 233. — V. 6. κοσμῶν. (male Vat. Cod. κοσμῶ.) Sic

dixerit aliquis, qui rem turpem honestiore vocabulo velare velit. λόγοι σεμνοὶ vocantur *honestiores* illae dicendi *formulae*, quibus ad naturae quaedam officia significanda utimur, ut docuit *Gatacker.* de N. I. St. c. XI. p. 70. — V. 7. τὸν omittit Vat. Cod. — μιαρᾶς ῥανίδος. τὴν ἀπόπτυστον δρόσον vocat *Aristoph.* Eqq. 1285.

CXXIII. Vat. Cod. p. 500. sq. Plan. p. 114. St. 166. W. Etiam hoc Epigrammate superbiam mortalium deprimere conatur poëta, vitam a parva aura pendere docens. — V. 3. ὄργανα. De organis pneumaticis cogitasse videtur. Cf. *Julian. Caes.* Ep. II. — V. 5. παλάμῃ ὀλίγην. Vat. Cod. — V. 6. ψυχὴν συλήσας. Ep. ἀδεσπ. CCCCLXXIII. ζωὴν συλήσας. — „κατάγει. sic omnes, sed „mendose. Scribendum κατάγοι." *Br.* — ¶. 433.] V. 7. τρεφόμεθα. Vat. Cod. — V. 8. ἠέρα βόσκ. paroemiacum; ut ap. *Automedont.* Ep. IX. 8.

CXXIV. Cod. Vat. p. 496. sq. Plan. p. 115. St. 167. W. *Stob.* T. XXXVIII. p. 221. 23. Gesn. 153. Grot. Se neque ob eximiam felicitatem invidiae, neque ob mala misericordiae obnoxium esse optat. Sententia, ut ap. *Sodatem* in *Stob.* Flor. p. 427. Grot. Ὁ πένης ἐλεεῖται, ὁ δὲ πλούσιος φθονεῖται, ὁ μέσος δὲ βίος κεκραμένος δικαιός ἐστιν. αὐτάρκεια γὰρ πρὸς πᾶσιν ἡδονὴ δικαία. — V. 1. φθόνος. Locus *Pindari* est Pyth. I. 164. — V. 5. ἡ μεσότης. In Sched. Krohn. αἱ μεσότητές ἄρισται. — πέφυκε ἐπάγειν. summa enim adducere solent pericula. Elegantem hunc dicendi usum attigit *Toup.* ad *Longin.* p. 274. *Zeune* ad Viger. de Idiotism. p. 313. 71.

CXXV. Cod. Vat. p. 426. Ἄδηλον. εἰς ἐπιστολήν. a rec. manu additum: καὶ τοῦτο Παλλαδᾶ. In Plan. p. 119. St. 171. W. ἄδηλον. — V. 2. ὄργανα. instrumenta, quibus absentes inter se congrediantur. συντυχία h. l. colloquium.

CXXVI. Cod. Vat. p. 494. Plan. p. 120. St. 174. W. Inutiles esse docet hominum curas et sollicitudines, cum

dii pro nobis curam gerant et omnia cogitata noſtra dirigant. Ineptum Epigramma, quod in putidis alliterationibus verſatur.

CXXVII. Vat. Cod. p. 501. Plan. l. c. Sideribus, ſub quibus naſcimur, omnem hominum vitam dirigentibus, mortalium conatus et ſtudia vaniſſima ſunt. Sapientis eſt, his omiſſis, tranquillo laetoque animo vitam transigere, ſi fieri poſſit, vel fatis invitis. — V. 2. *κλῆρος – κατὰ τὴν γένεσιν. genitura*, i. e. ſors, quae naſcentibus obtingit, quam vocis ſignificationem tetigit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 778. — V. 5. In hunc ſenſum *Horatius* I. Epiſt. 18. 106. *Haec eſt ſatis eſt orare Jovem, qui donat et aufert: Det vitam, det opes; aequum mî animum ipſe parabo.*

¶. 434.] *CXXVIII.* Vat. Cod. p. 501. Plan. p. 121. St. 175. W. Homines quovis die denuo naſcuntur, et omne praeteritum tempus periit. Nemo igitur ſenex poteſt vocari. — V. 2. *προτέρου β. μ. ἐόντες.* Vat. Cod. — V. 6. *οὐ μετέχεις.* Aliter judicavit *Seneca* de Vitae Brev. c. X. *In tria tempora vita dividitur: quod eſt, quod fuit, quodque futurum eſt. Ex his, quod agimus, breve eſt: quod acturi ſumus, dubium: quod egimus, certum. Hoc eſt enim, in quod fortuna jus perdidit, quod in nullius arbitrium reduci poteſt. — Atqui haec eſt pars temporis noſtri ſacra ac dedicata, extra regnum fortunae ſubducta – Haec nec turbari, nec eripi poteſt: perpetua ejus et intrepida poſſeſſio eſt.* Cf. *Burmann.* ad Anthol. Lat. T. I. p. 503.

CXXIX. Vat. Cod. p. 502. Planud. l. c. De fuga vitae conqueritur. — V. 3. *καθεζόμεθα.* Vat. Cod. Eſt in hoc vocabulo ignavi otii ſignificatio. *Quibusdam nihil, quo curſum dirigant, placet; ſed marcentes oſcitantesque fata deprehendunt. Seneca* de Vitae Brev. c. II.

CXXX. Vat. Cod. p. 502. Plan. p. 51. St. 74. W. Omnes ut victimas Proſerpinae mactandas vivere. *Victi-*

nia nil miserantis Orci ex *Horatio* nota II. Carm. III. 23. Nostrum autem distichon novissimus interpres admovit ad I. Carm. XXVIII. 20. *nullum saeva caput Proserpina fugit.*

CXXXI. Vat. Cod. p. 502. Plan. l. c. Anima, corporeis vinculis constricta, in vita, ut in carcere, tenetur; hinc liberata ad deos tendit. Dicta sunt haec ad sententiam Platonicorum, qui animam corporis affectibus affici et corrumpi putabant; de qua opinione vide *Wyttenbach.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 35. — V. 2. δῆμος vulgo et in membr. Vat. quod in δεσμὸς mutavit *Brodaeus.* Secundum Empedoclis sententiam αἱ ψυχαὶ — ἀλληλοφαγίας δίκην τίνουσαι σώμασιν ἐνδέδενται (ap. *Plutarch.* T. II. p. 996. B.) inque eo ὀστρέου δίκην ἐνδεδεμέναι εἰσίν, quae *Platonis* est comparatio. Solent autem *Platonici* corpus carcerem animae vocare; ut ille in *Phaedone* p. 82. D. E., unde *Cicero* Tusc. Qu. I. 30. *vincula carceris rumpere,* et *Maxim. Tyr.* Diss. XIII. 5. p. 239. φαίην δ' ἂν ἔγωγε, οὐδὲ ἄκουσαν εἶναι τῇ γενναίᾳ ψυχῇ φθορὰν σώματος· οἷον εἰ καὶ δεσμώτην ἐννοήσαις ὁρῶντα σηπόμενον καὶ διαῤῥέον τὸ τειχίον τοῦ δεσμωτηρίου, ἀναμένοντα τὴν ἔκδυσιν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ εἰργμοῦ. σαρκὸς δεσμώτας mortales vocat *Gregor. Naz.* Epigr. CCXVI. in *Murat.* Anecd. p. 201. Apollonius juvenem quendam animae immortalitatem post fata docens: ψυχὴ — μετὰ σῶμα μαρανθέν, ἅτ' ἐκ δεσμῶν θοὸς ἵππος ῥηϊδίως προθοροῦσα, κεράννυται ἠέρι κούφῳ. *Philostrat.* Vit. Apoll. VIII. 31. p. 371. Ad *Brodaei* conjecturam firmandam nonnihil facit etiam oraculum ap. *Porphyrium* in Vit. Plot. c. XXII. ὅτ' ἐλύσαο δεσμὸν ἀνάγκης ἀνδρομέης. — V. 4. πρὸς θεόν. *Plato* in Cratylo p. 263. *Maxim. Tyr.* XV. 6. p. 278. Cf. *Speusippi* Ep. in Platonem T. I. p. 176.

CXXXII. Vat. Cod. p. 497. Plan. p. 54. St. 78. W. Non phthisin tantum homines enecare, sed etiam pin-

guedinem, Dionysii, tyranni, exemplo docet. De hoc homine insignique ejus obesitate vide *Athenaeum* ex *Nymphide Heracleota* multa tradentem L. XII. p. 549. ex quo fonte sua etiam hausit *Aelian.* V. H. IX. 13. Memorabile de illo tyranno fragmentum ex Piscatoribus *Menandri*, ab *Athenaeo* servatum (ap. *Cleric.* p. 10.), sed mendose, in hunc fere modum restituendum suspicor:

Πόλλ' ἐπισκοποῦντι μόνος μοι θάνατος οὗτος φαίνεται
εὐθάνατος, ἔδοντα πολλὰ καὶ χολάδας κεῖσθαι παχύν,
παῦρα καὶ μόλις λαλοῦντα καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' ἄνω,
ἐσθίοντα καὶ λέγοντα, σήπομ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς.

— V. 1. „φθίσις. Sic verissime Salmasius emendavit. „Opposita sunt ἡ φθίσις et ἡ παχύτης. Corrupte in mem„branis etiam legitur ἡ φύσις.“ *Br.* Hanc emendationem expressit *Grotius*:

Non tantum vitae finem facit arida tabes:
Quin etiam nimium pingue necare potest.

— ¶. 435.] V. 3. τοῦτ' ὁ τ. Vat. Cod.

CXXXIII. Vat. Cod. p. 435. Plan. p. 57. St. 81. W. De Herculis statua, a Christianis, ut videtur, in trivio eversa. — V. 1. ἐν τριόδοισι. ubi Hercules coli solebat. ἐν εὐχωλαῖς εἶναι autem dictum, ut ἐν τιμῇ εἶναι. qui precibus et divinis honoribus colebatur, nunc contemtus jacet. — V. 3. τριεέληνε. Ad honorem dei, tribus noctibus continuis a Jove elaborati, facit. Hoc ridens *Lucian.* D. D. X. 1. T. II. p. 32. τεχθῆναί τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης μέγαν καὶ πολύαθλον θεόν· τοῦτον οὖν ἐν μιᾷ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον. τριέσπερον λέοντα eum aenigmatice vocat *Lycophron* v. 33. et *Dosiadas* in Ara II. v. 11. unde *Lucianus* in Somn. §. 17. T. I. p. 16. ὄνειρος — τριέσπερος, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ἐστι. ubi vide T. H. p. 200. — V. 5. πρὸς ἔειπε. Vat. Cod. — V. 6. καιρῷ δουλεύειν. rebus se et temporibus accommodare. καιροῦ δοῦλον illustrat *Budaeus* in Comm. Gr. L. p. 457. 28.

CXXXIV. Vat. Cod. p. 375. cum lemmate: τοῦ αὐτοῦ (Βησαντίνου, cujus Ep. praecedit) ἐπί τινι ἄρχοντι παραίνεσις φεύγειν τοὺς κόλακας. non in margine autem, ſed intus additum: Παλλαδᾶ. Βισαντίνου inſcribitur in Planud. p. 63. St. 91. W. — V. 2. πολλούς. Princeps adulatores ferens calumniandi et criminandi occaſionem praebet, probosque homines impuris adulatorum linguis objicit.

CXXXV. Cod. Vat. p. 425. Plan. p. 64. St. 93. W. Provinciis praefecti aut rapaces aut ſuperbi eſſe ſolent; probum, qui et mitis, mitem, qui etiam probus ſit, nusquam inter eos reperias. — V. 1. καθαρός. a furtis purus; ut infra ἁγνός. καθαρὸς τὰς χεῖρας ſic dixit Pericles ap. *Plutarch.* T. I. p. 156. B. οὐ μόνον τὰς χεῖρας, ὦ Σοφόκλεις, καθαρὰς δεῖ τὸν στρατηγὸν ἔχειν, ἀλλὰ καὶ τὰς ὄψεις. ut apparet ex verſione *Ciceronis* Off. L. I. 40. *At enim praetorem, Sophocle, decet non ſolum manus, ſed etiam oculos abstinentes habere.* De praefecto quodam Incertus in Epigr. edito a cl. *Huſchkio* p. 275. ὃς γὰρ ἐὼν πόλιος κτεάνων ταμίης τε πατήρ τε Κέρδεσιν ἐξ αὐτῶν οὐκ ἐμίηνε χέρας. — V. 2. δόγματος. a philoſophis traductum; ut *vitae ſecta* pro ratione et conditione dicitur. — V. 3. τὸ γλυκύ. τὸ μείλιχον. Suavitas morum cum rapacitate, integritas cum ſuperbia conjuncta eſſe ſolet. — V. 4. „Provinciae, quos vidit in Aegypto, Praeſides feroces et rapaces innuit, quae animi vitia vocat *inſtrumenta imperii*, „ὄργανα τῆς ἀρχῆς. Quod vulgo legitur τῆς ἀρετῆς ineptum eſt." *Br.* ἀρετῆς legitur etiam in Vat. Cod.

CXXXVI. Vat. Cod. p. 503. Plan. l. c. Deos quoque philoſophos videri, cum hominum conviciis primum quidem non iraſcantur, tempore interjecto autem graviſſimas poenas a miſeris mortalibus ſumant. De lenta deorum ira hoc eſt *Euripidis* in Ione 1615. χρόνια μὲν τὰ τῶν θεῶν πως, εἰς τέλος δ' οὐκ ἀσθενῆ. *Ut ſit magna, ta-*

men certe lenta ira deorum est. Juvenal. XIII. 10. Caeterum haec non in laudem philosophorum scripta esse, sponte apparet.

¶. 436.] *CXXXVII.* Vat. Cod. p. 496. Plan. l. c. Causidicum justum judicem fieri posse negat. — V. 2. τῶδέ τ' Vat. Cod. τῷδ' ἔθ' vulgo. — V. 4. cl. editor exhibuit lectionem Planud. sed in membranis est: μηδ' ὅτ' ἂν Ἰσοκράτους. Primam syllabam *Isocrates* producit in *Christodori* Ecphr. v. 256. Epigr. incert. DLIV. DLV. — V. 5. πῶς γὰρ et ἠθισμένος. Vat. Cod. In sequentibus ἐν abundare pronuntiat *Brodaeus*, satis pro lubitu; nam in aliis locis hujus abundantiae longe diversa est ratio. Si sincera est lectio, ἐν ἑταίρῃ per brachylogiam positum videri debet pro ἐν ἑταίρου δίκῃ. Hunc locum quomodo acceperit *Grotius*, difficile dictu est. Vertit enim:

Nam solitus causas venali dicere lingua,
Non et judicium vendere non poterit.

Ingeniose haec tentavit *Is. Casaubonus* in not. msc. οὐδὲν ἑταίρας σεμνότερον δικάσαι τῆς ῥυπαρᾶς δύναται. Mercede conductus non magis judicis dignitatem servabit, quam sordida meretrix, quae se omnibus vendere solet.

CXXXVIII. Vat. Cod. p. 502. sq. Plan. p. 115. St. 166. W. Calamitas quaedam, sive rumor de calamitate, in quam Graecia inciderat, huic Epigrammati occasionem dedisse videtur. — V. 1. Etiam Fama, si dea est, sicuti reliqui dii, Graecis infesta, falsis rumoribus fallit. — V. 3. „Edd. omnes absque Codicum dissensu „φήμη δ' ἀντιπαθής, quod emendat Dorvill. ad Char. „p. 217." *Br.* ἀντιπαθῆς. Vat. Cod. Comparat *Dorvillius Terentium* V. Andr. VI. 4. *More hominum evenit, ut, quod sim nactus mali, Prius rescisceres tu, quam ego illud, quod tibi evenit boni.* — Postrema adjiciuntur per ὑπερβολήν: nonnunquam facti notitia celeritate ipsam Famam antevertit; satis inepte, ut multa in his *Palladae* Epigrammatis.

CXXXIX. Vat. Cod. p. 421. sq. auctoritate Nostro tribuitur; nam in Planud. p. 30. St. 46. W. et ap. *Stob.* T. IX. p. 99. 8. Gesn. 57. Grot. ἄδηλον est. Historia de homicida, qui, a Serapide per somnum monitus, facilem mortem vitaverat, ne supplicium effugeret. — V. 1. στείχιον. Vat. Cod. — ἐπιστῆναι proprium de deorum apparitionibus. Vide *Wetsten.* ad N. Test. T. I. p. 661. — Σάραπι Vat. Cod. a pr. man. — V. 3. κατακείμενον οὗτος ἀνιστᾷ. Vat. Cod. a man. sec. — V. 7. ἔθυεν. Vat. Cod. — V. 9. ἀπέχρησε. Vat. Cod. — V. 11. ἄλυπος conjecit *Jos. Scaliger* in not. msc. vix vere. Bene sensum expressit *Grotius*:

Non est ista salus, facili quod morte negatum
Defungi: crux est poena parata tibi.

— V. 12. δ' εὖ ἴσθι. Vat. Cod.

¶. 437.] CXL. Vat. Cod. p. 377. cum lemmate: ἀδέσποτον. νομίζω δέ, ὅτι Παλλαδᾶ ἐστιν τοῦ 'Αλεξ. Tanquam ἄδηλον exhibetur in Planud. p. 33. St. 50. W. Expressum videtur ex Ep. ἀδεσπ. DCXXXIX. quod sepulcrale est; unde nostrum quoque carmen sepulcralibus accensendum puto. Defunctus sibi gratulatur, quod Fortunae et Spei ludibriis non amplius expositus sit. — V. 1. τὴν ὁδὸν εὗρον. Sic Ep. CVIII. 'Ελπίδος οὐδὲ Τύχης ἔτι μοι μέλει, οὐδ' ἀλεγίζω Λοιπὸν τῆς ἀπάτης· ἤλυθον εἰς λιμένα. — V. 2. σφετέροις, ἔργοις, πράγμασι subaudi, quamvis dura ellipsis. — V. 3. μερόπεσι. Vat. Cod. — V. 4. Ut in somno, sic nobis videntibus et vigilantibus phantasmata objicite, quae nunquam exitum habitura sunt. Obversabatur poëtae fortasse locus *Platonis* de Republ. L. I. p. 330. 'Ο μὲν οὖν — ἐκ τῶν ὕπνων, ὥσπερ οἱ παῖδες, θαμὰ ἐγειρόμενος, δειμαίνει καὶ ζῇ μετὰ κακῆς ἐλπίδος. — V. 5. ἐν omittitur in Vat. Cod. — V. 6. ἔῤῥε κακὴ γλήνη. Ex Homero Il. Θ. 164. — πολυώδινε. Vat. — V. 7. παίζοιτε. Hoc proprium de Spe et Fortuna. Vide ad Ep. CXX. *Macr-*

don. Ep. XXXIX. εἰ βίον ἐν μεςότησσι τύχης παίζουσιν ἐταῖραι Ἐλπίδες. Ep. ἀδεσπ. DCXXXIX. παίζετε τοὺς μετ' ἐμέ. Quod ſequitur στροφέοιτε, ex *Planudis* emendatione videtur poſitum; nam in membranis mendoſiſſime ἴετε θέλοιτε οὓς ἐμεῦ. quod eo ducit, ut legamus:

παίζοιτ', εἴ γε θέλοιτε, ὅσους — —

CXLI. Vat. Cod. p. 377. junctim cum praecedente. Diverſum carmen *Brunckio* eſſe videtur. Fateor, me verborum, per ſe quidem ſatis expeditorum, ſenſum non aſſequi; tertius praeſertim verſus quo pertineat, obſcuriſſimum. Non videtur ab eodem profectus eſſe, qui praecedentes ſcripſit.

CXLII. In Vat. Cod. p. 494. ἄδηλον; etiam in Plan. p. 35. St. 52. W. Unde *Brunckius* ſciverit, Palladae eſſe, non dixit. — V. 1. ἀεί. Vat. Cod. qui mox δὲ omittit.

CXLIII. Vat. Cod. p. 444. Παλλαδᾶ. In Plan. p. 39. St. 57. W. ἄδηλον. De amici cujusdam occurſu et abſentia; illum pro re bene ominata habendum eſſe; hanc contra triſtem reddere. — V. 1. ἡμέραν καλήν. καλημέρους Graeci feſtos et feſti diei homines, feſtivos et hilares, appellabant; qui contra erant, κακημέρους et μισοκαλημέρους. Vide *Salmaſ.* ad Scr. H. Aug. T. II. p. 415. et *Stephani* Theſ. Gr. L. T. I. p. 1463. A. — V. 3. θέλοι. Vat. Cod. — V. 4. κακήμερος. Ibid.

CXLIV. Vat. Cod. p. 501. Plan. p. 87. St. 128. W. Monentur homines, ut, luctu et querelis omiſſis, vitam hilariter agant, neque ſe ante fata excrucient. — V. 1. μίμνων. Vat. Cod. — πρὸς ἐκεῖνον. ad illud tempus comparatum, quod apud inferos morabimur. ἐπεὶ πλείων χρόνος, Ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω τῶν ἐνθάδε. Ἐκεῖ γὰρ αἰεὶ κείσομαι. *Sophocl.* Antig. v. 74. — Pro ὅλον *Joſ. Scaliger* tentabat ὀρῶν, quod non neceſſarium. — V. 3. σκώληκα βαλεῖν Vat. Cod. et Plan. quod tacite immutavit cl. edi-

tor, sensu optimo, sed mutatione nimis violenta. — V. 4. κρινομένην, i. e. ὡς κριν. ne poenas ab anima sumas, quasi jam supremo judicio condemnatâ, idque vivus, ζῶν ἔτι. Fortasse tamen legendum:

ἅτε κρινομένην.

Verbum κρίνειν *damnandi* sensu ap. seriores scriptores passim occurrit.

¶. 438.] *CXLV.* Vat. Cod. p. 303. Παλλαδᾶ Ἀλεξ. Εἰς Ψυλλ' τὴν γραῦν πάντα καταφαγοῦσαν καὶ οὕτως τελευτήσασαν. Plan. p. 230. St. 335. W. — V. 1. Ψύλλα. Vulgo, et in membr. a man. sec. — V. 4. ζεῖν. veteres quaedam edd. Praeclare sensum expressit *Grotius*:

Et subito saltu descendit ad infera regna,
Ut ratio vitae sumtibus aequa foret.

εὑραμένη vulgo. Fortasse rectius. — V. 5. φαγοῦσα βίον. Vide ad Ep. XXXII. et LV. — V. 6. ἀπεχρηματίσε. Numis ad ultimum usque absumtis. In hoc verbo, ut in multis aliis, ἀπὸ finem alicui rei impositum esse indicat; de quo usu vide *Valcken.* ad *Herodot.* p. 123. *Pierson.* ad *Moer.* p. 400. — ἥλατο εἰς ἀΐδην. Cf. *Callim.* Ep. LX. 4.

CXLVI. Vat. Cod. p. 303. Plan. p. 231. St. 336. W. Historia de nuptiis, in quibus, ut in illo ap. Scopam convivio, thalamo, ut videtur, ruente, magnus hominum numerus periit. — V. 1. ἥρπασε. Hoc vocabulum male intellectum *Opsopoeum* in errorem induxit, ut totum carmen male acciperet. *Rapi simulatur virgo e gremio matris – quum ad virum trahitur*; *Festi* verba sunt. Vide cl. *Doering.* ad *Catull.* LXI. 3. — V. 4. νεκρῶν. Vulgo et in Vat. Cod. Quum genitivus non habeat, unde regatur, cl. editor accentum mutavit, νεκρὼν scribens; lectoribus non monitis. Alibi non obvium vocabulum fictum est ad analogiam τοῦ κευθμών, νυμφών, παρθενών, aliorumque, quae receptaculum significant. —

V. 5. In nominibus Πενθεὺς et Πενθισίλεια ad etymologiam respicitur, ut ap. *Euripid.* Bacch. 367. Πενθεὺς δ' ὅπως μὴ πένθος εἰσοίσει δόμοις — πλούσιος ἐν θανάτοις. *Sophocl.* Oed. T. 30. ᾅδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται.

CXLVII. Vat. Cod. p. 315. Edidit *Jensius* nr. 131. *Reisk.* Anth. nr. 782. p. 167. Scriptum est in Gessium, de quo vide supra Ep. LXII. Insignia honoris post mortem accepisse hoc carmine narratur; quod contumeliae et ludibrii caussa factum esse suspicari licet, comparatis iis, quae *Palladas* de eodem homine in aliis carminibus dixit. — V. 1. ἐξεῦρεν. Cod. quod *Jens.* emendavit. — V. 2. ζητήσας. Vat. Cod. τῆς ζωῆς *Br.* recepit ex *Reiskii* conjectura, quam veram non puto. Saltem ἐρχόμενος legendum.

Palladae tribuuntur praeterea in Vat. Cod. Ep. in Heroïcis ἀδεσπ. XXVI. p. 148. Ep. *Themistii* p. 404. *Lucillii* Ep. XCVI. Incertor. CCCCXLII.

HELLADII DISTICHON.

Helladio hoc distichon vindicavit *Br.* ex Vat. Cod. p. 567. In Planud. p. 90. St. 132. W. ἄδηλον est. Jejunum carmen in tinctorem, qui, ut reliqua omnia, sic paupertatem quoque infucans, dives evaserat. Lusus est in locutione βάπτειν τὴν πενίην, cui similem nondum inveni.

POLLIANI EPIGRAMMATA.

Π. 439.] *I.* Vat. Cod. p. 526. Plan. p. 163. St. 236. W. Cyclicos poëtas, vetustiores musicae artis antistites, Homerum inprimis compilantes, cum elegiacis

comparat, quibus non eadem furandi poteſtas concedatur. Conf. *Callimach.* Ep. I. ubi vide not. Peſſime noſtrum interpretatur *Opſopoeus*; et *Huetius* quoque p. 17. a vero aberravit. Meliora de cyclicis attulit *Salmaſius* ad Solin. p. 595. F. quam materiam noſtra demum aetate in clariſſima luce collocavit perſpicaciſſimus *Heynius*. Quod ex hoc Epigrammate *D. Heinſius* in Not. ad Horat. p. 17. effici putabat, ut omnes epici poëtae, qui integrum argumentum tractaſſent, cyclici vocarentur, id minime inde prodit. Recte vero idem obſervat, cyclicos illos poëtas, cum perpetua carmina ſcriberent, in quibus magna rerum varietas oratione connectenda eſſet, crebro uſos eſſe vocabulis αὐτὰρ ἔπειτα et ſimilibus; idque ne Homerum quidem potuiſſe vitare, qui uno Iliadis primo libro illis particulis decies et ſexies uſus ſit.— V. 2. λωποδύτας. fures et praedones. λωποδύται. κλέπται. *Heſych.* Generaliori hac ſignificatione verbo λωποδυτεῖν utitur *Demoſthen.* Philipp. III. p. 116. 19. καθ' ἕνα ἕκαστον οὑτωσὶ περικόπτειν καὶ λωποδυτεῖν τῶν Ἑλλήνων, καὶ καταδουλοῦσθαι τὰς πόλεις. — V. 4. *Parthenium* elegographum cum *Callimacho* junxit etiam *Lucian.* Quom. Hiſt. ſcrib. ſit §. 57. addito *Euphorione*, cum quo eundem laudet *Sueton.* in Vit. Tib. c. 70. — V. 5. Θηρὶ οὐατόεντι *Callimachi* verba ſunt, ut diſcimus ex *Euſtathio* Il. λ. p. 817. et ψ. p. 1412. Hinc fortaſſe *auritus aſellus* ap. *Ovidium* II. Amor. VIII. 15. et Faſtor. VI. 469. *auritulus* ap. *Phaedrum* L. I. XI. Quum in Analectis voces Θηρὶ οὐατόεντι iisdem typis, quibus reliqua, exſcriptae eſſent, haec notavit *Br.*: „Voces Θηρὶ οὐ. debuiſſent etiam majoribus characteribus excudi. Sunt enim „e Callimacho petitae, ut, quae ſequuntur, e Parthenio deſumtae videntur, quos hic deridet Pollianus. „Vide inter Callimachi fragm. a Bentlejo collecta „CCCXX." Parthenium a *Polliano* derideri, quod *Br.* putat, mihi non ſatis liquet. De *chelidonio*, quo tincto-

res utebantur ad luteum colorem efficiendum, vide *Salmas.* de Hom. H. Iatr. c. XXVI. p. 26. — In antiquis edd. tantum non omnibus et in membr. Vat. χελιδόνεα legitur.

II. Vat. Cod. p. 525. Plan. p. 162. St. 236. W. Malo poëtae *Pollianus* imprecatur, ut magis magisque versus pangendi rabie extimuletur. — V. 1. ποιοῦσιν. Vat. Cod. — Ἐριννύες. quae ineptos homines quasi in furorem adigunt eosque compellunt, ut natura recusante versus faciant.

III. Vat. Cod. p. 525. sq. Planud. l. c. In Florum quendam, qui in musico certamine, non suo, ut videtur, merito, sed alieno favore nactus erat victoriam. Obscurum carmen. — V. 1. Florus Polliano exprobrasse videtur, quod maligno animo ejus victoriam spectaverit. Ad hanc exprobrationem ita respondet noster, ut Florum etiam acrius mordeat. Nisi gaudeam, fiam unus ex pedibus illis, quos misere tendens et torquens numeris aptas. Versus Flori justo longiores fuisse, hinc minus recte eliciebat *Brodaeus;* verius *Casaubonus* ad *Persii* in Sat. Prolog. p. 41. pedes *misere tortos* interpretatur; nam difficili opera versus minime bonos fecisse videtur ille. — V. 4. „πῶς περὶ χοιρείης. Sic e „membr. Vat. scripsi. Quod editum erat περὶ χηρείας, „sensu plane cassum est. Illud autem sic explicari potest: „Florus ob adeptam in agone musico coronam celebra„to convivio, Polliano, qui invitatus non adfuerat, „frustum suillae carnis miserat. Hoc vocat poëta χοιρείην „μερίδα τοῦ στεφάνου. νὴ τὸν κλῆρον. *per ipsum victoriae tuae „praemium*, seu, *per victoriam tuam.* Sic vocem κλῆρος „adhibuit Antigon. Caryst. c. I. καὶ περὶ τοῦ κλήρου πρὸς „ἑαυτοὺς εἰς ἀντιλογίαν ἐλθόντων. Ultimo disticho innuit „favore judicum decretam ei coronam. Aliter Casau„bonus explicat in commentario ad Persium p. 14. ser-

„vata vulgata lectione. Sed mihi folium Sibyllae est illius „interpretatio." *Br.* In Cod. Aldi χειρείας erat, quam lectionem Aldina 2. exhibet. In membr. Vat. χοιρείας. Idem *Jos. Scaliger*, quem Vat. Cod. lectiones a Salmasio accepisse constat, margini exemplaris sui adscripsit. κλῆρον *Pollianus* non in universum appellat *victoriae praemium*, sed tale, quod quasi sortito, fortunae casu, contigerit illi. Vulgatae patrocinium suscipiens *Casaubonus*, χηρείαν τοῦ στεφάνου μερίδα sic interpretatur: „χηρεία „μερὶς Polliano dicitur pars, quae sortito evenit e paren„tum hereditate: non est enim, ut quidam putarunt, „substantivum χηρεία, sed est a χηρεῖος, unde apud poë„tam vox χειρήϊος: proprie χηρεῖος de viduo aut vidua, „sed et de orbis dicitur, ut et Hesychius adnotat." Hac vero interpretatione admissa, tautologia existit plane intolerabilis: Per sortem illam, quae tibi in certaminibus obtigit, gaudeo coronâ, quae tibi sortito obtigit. *Grotius* haec ita expressit, ut, quid de singulorum verborum scriptura et sensu judicaverit, minime appareat:

Ipse ego pes unus fiam, vel dactylus horum,
In longum quos tu tendere, Flore, soles:
Ni tibi de tali certamine gratulor, etsi
Contigerit meritis nulla corona tuis.

— V. 5. post γὰρ in Vat. Cod. superscriptum τοι; ibidem πάλιν vitiose legitur. — εὔθυμος π. γίνου. ne mihi amplius succenseas. — V. 6. οὕτω. quamvis poëta, non stadiodromus, facile tamen cursus victoriam haud secus adipiscaris, quam hanc in poëtico certamine palmam nactus es.

¶. 440.] *IV.* Cod. Vat. p. 532. Plan. p. 183. St. 267. W. *Stobaei* Floril. X. p. 128. 9. Gesn. 71. Grot. Ad foeneratorem, qui, numis suis foenore occupatis, ipse pauperrimus videri debebat. Cf. Ep. ἀδέσπ. CCCCXLIX.

V. Planud. p. 320. St. 459. W. Παμιανοῦ inſcriptum. Verum auctoris nomen reſtitutum in Aldina 3. quam ſeriores non ſecutae ſunt. Polyxenam Polycleti laudat et cum Junone ejusdem artificis comparat. De hoc Epigrammate ſic ſcribit *Heynius* in Comment. T. X. p. 115. „Quid huic carmini faciam, non habeo. Tabulam edit „Polycleti, qui ſculptor fuit. Suſpiceris, Polygnotum re„fingendum eſſe: at cum Junone comparatur, nobili „iſto Polycleti ſigno. Tum vero mirum, quod tabulam „cum ſtatua comparat. Non multum abſum, quin poë„tam parum doctum, cum ante oculos haberet praecla„ram illam tabulam, audito nomine Polygnoti confu„diſſe putem pictorem cum ſculptore. At Polygnoti „excidium Ilii, quod in Leſches pariete Delphis pictum „fuiſſe, ex Pauſania novimus, Simonidis diſtichon cele„brat I. p. 142.“ Hoc quoque *Polliani* Epigramma, ut plurima hujus generis, in quibus artium opera deſcribuntur, mere ἐπιδεικτικὸν eſſe, et tabulam a poëta non viſam, ſed fictam celebrare videtur. Imperiti hominis eſſe, ſponte apparet. — V. 3. ἀδελφόν. opus huic geminum atque ſimillimum. Hunc vocis ἀδελφὸς uſum illuſtravit *G. Koen.* ad *Gregor.* p. 269. et *Rubnk.* ad *Timaei* Praef. p. 3. — V. 3. ἴδ' ὡς. In hac Polyxenae imagine, quae — *jam moriens, ne non procumbat honeſta, Reſpicit,* (*Ovid.* II. Faſt. 833.) ſibi praeeuntem habuit *Euripidem* in Hecub. 555. ſq. cui ſimilia adhibuimus in Exercitt. crit. T. I. p. 22. Plura vide congeſta ap. *Magium* L. II. Miſcell. c. 21. in Lampade Art. Gruteri T. II. p. 1354. et quos laudat *Fabric.* ad *Dion. Caſſ.* T. I. p. 643. Tragici dignitas et amoenitas vehementer imminuta ab Epigrammatographo. In fine pentametri v. πέπλῳ poſt πέπλοιο offendit *Brunckium,* qui χερὶ tentat. At totum carmen tam ineptum eſt, ut hoc quidem naevo non admodum offendar. — Recte monuit *Heynius,* nec extremi verſus acumen probandum eſſe, ἐν βλεφάροις — πέλε-

μος. i. e. terror, metus, dolor captorum civium, patria expugnata, in hujus unius oculis conspicitur.

GAURADAE EPIGRAMMA.

Inscriptum prioribus Vat. Cod. paginis a man. rec. Plan. p. 320. St. 460. W. cum lemmate: ὡς παρὰ τοῦ Πανός, quod falsum. In ejusmodi lusibus componendis plures veterum elaborasse, apparet ex *Martial.* L. II. 86. ubi inter *difficiles nugas*, quibus bonum poëtam operam dare negat, etiam illa carmina recenset, quae *Graeca nusquam recantet Echo.* quem locum illustrans *Angel. Politianus* in Obss. Syll. I. 22. hoc *Gauradae* carmen excitat; cf. *Raderum* p. 236. et *Scaligerum* Poët. L. II. c. 29. — V. 2. μοῦ φιλεῖ. Vat. Cod. — V. 5. Meo nomine ei promitte pretium.

PROCLI LYCII

HYMNI.

¶. 441.] De Procli pietate multa tradens *Marinus* in Vita ejus c. XIX. δηλοῖ δὲ, ait, ἡ τῶν ὕμνων αὐτοῦ πραγματεία, οὐ τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησι μόνων τιμηθέντων ἐγκώμια περιέχουσα, ἀλλὰ καὶ Μάρναν Γαζαῖον ὑμνοῦσα καὶ Ἀσκληπιὸν Λεοντοῦχον Ἀσκαλωνίτην κ. τ. λ. καὶ τῶν ἄλλων ἁπλῶς πάντων. Ex his tam multis Hymnis pauci aetatem tulisse videntur. Horum quatuor illi, quos *Brunckius* Analectis inseruit, subjecti sunt Hymnis Orphei in edit. Aldin. 1517. 8. Eosdem cum *Olearii* et *Grotii* versione metrica repetivit *Fabricius* in Bibl. Gr. T. VIII. p. 508. sqq. Hymnos duo in Venerem servavit etiam *Stobaeus* in Flori-

Florileg. LXI. p. 389. Gesn. 249. Grot. His autem mysticae poëseos reliquiis duos ejusdem poëtae hymnos addidit, in Cod. Matritensi a se repertos, Vir clariss. *Tychsen* in Bibl. Liter. et Art. Tom. I. p. 5. quos in secundo ejusdem Bibliothecae fasciculo erudito commentario illustravit vir doctissimus *Mitscherlich*. Quatuor illos et unum in Minervam cum versione metrica iterum exhibuit mysticae philosophiae apud Britannos praeco et vindex flagrantissimus *Taylor* ad calcem Versionis *Sallustii on the Gods and the World, London* 1793. 8. Hymnum in Minervam alius Britannus *G. Wakefield* in Sylv. crit. T. IV. p. 249. simul cum Hymno in Hecaten p. 251. Ex Procli Hymno in Dionysum versum profert *Olympiodorus* in Vita Plat. p. 5.

I.

Hymnus in Solem.

V. 1. Solem poëta invocat regem πυρὸς νοεροῦ, i. e. ignis intelligentia praediti, quo epitheto Solis, tanquam summi numinis, natura a vulgari et materiali igne distinguitur. Demiurgum, postquam Lunam et Solem suo loco collocasset, *Proclus* tradit in Theolog. Plat. VI. 13. p. 380. lumen accendisse οὐδενὶ τῶν ἄλλων ἐοικός, οὐδὲ ἐκ τῆς ὕλης τοῦτο τῆς ὑποκειμένης λαβὼν – σύμβολον προτείνας τῶν νοερῶν τοῖς ἐγκοσμίοις οὐσιῶν, καὶ τὸ ἀπόῤῥητον τῶν ὑπὲρ τὸν κόσμον θεῶν ἐκφήνας τῷ παντί. et L. VI. 12. p. 378. ubi Apollinis facultates recenset: ἡ μὲν ἐκφαντορικὴ τῆς ἀληθείας ἐστὶ καὶ τοῦ νοεροῦ φωτὸς κρυφίως ὄντος ἐν αὐτοῖς τοῖς θεοῖς. Hunc versum cum sq. proferens *Barthius* ad *Claudian.* p. 4. sq. apte comparat Vestium Valentem: *Sol omnium rerum inspector est igneus et lumen intellectuale sensuumque animi instrumentum.* et *Martianum Capellam:*

Ignoti vis celsa Patris, vel prima propago,
Fomes sensificus, Mentis fons, lucis origo,
Regnum naturae, decus atque assertio Divûm.

— χρυσήνιε Τιτάν. *Orpheus* Hymn. VII. 2. Τιτὰν χρυσαυγής. — V. 2. πηγῆς. vide ad Hymn. in Venerem II. 2. — V. 3. ἔχων κληῖδα. qui vitae fontem regis ac temperas. Sic *Orpheus* de Proteo Hymn. XXIV. πόντου κληῖδας ἔχοντα. de Amore LVII. πάντων κληῖδας ἔχοντα. De Genio idem LXXII. 6. ἐν σοὶ γὰρ λύπης τε χαρᾶς κληῖδες ὀχοῦνται. Cf. Hymn. in Musas v. 18. *Jamblichus* de Myster. VII, 2. p. 151. ὥσπερ οὖν ὁ κυβερνήτης — οὕτω — ὁ ἥλιος τῶν οἰάκων τοῦ κόσμου παντὸς ἐπιβέβηκεν. — ὑλαίοις κόσμοις. Mundus ὑλαῖος opponitur τῷ νοητῷ, materialis intelligibili. Ex Chaldaeorum theologia hunc locum interpretatur *Taylor* in nota huic versui adspersa; septem illos corporeos mundos statuisse dicens, quorum unus esset empyreus, tres aetherii, tres materiales, ὑλαῖοι. Posteriores illos complecti solem, planetas et regionem sublunarem. — Ad hos igitur mundos Sol ex superiore illo loco (ὑψόθεν), in quo collocatus est, largum harmoniae fluvium transfundit. — ἁρμονίης ῥεῦμα πλούσιον ἐξοχετεύει. quibus verbis ad Pythagoricum de musica coelesti respicitur placitum: *Orpheus* H. in Solem VII. 9. Χρυσολύρη, κόσμου τὸν ἐναρμόνιον δρόμον ἕλκων. *Proclus* Theolog. Platon. p. 378. de Apolline, τῇ μὲν ὁμοπολήσει significat τὴν ἐναρμόνιον τῶν ὅλων κίνησιν καὶ τὴν εἰς αὐτὴν συνιοῦσαν καὶ συνδέουσαν τὰ πάντα συμφωνίαν. *Clemens Alex.* Strom. V. p. 666. ὁ Ἥλιος — μέσος τῶν ἄλλων πλανητῶν τεταγμένος, τοῖς τε ὑπὲρ αὐτὸν, τοῖς τε ὑπ' αὐτὸν, κατά τινα θείαν μουσικὴν ἐνδίδωσι τοῦ φωτός. Eleganter *Maximus Tyrius* Diss. XIX. 3. p. 363. universum hunc mundum cum instrumento musico comparat: ἡγοῦ τὸ πᾶν τοῦτο ἁρμονίαν τινὰ εἶναι ὀργάνου μουσικοῦ, καὶ τεχνίτην μὲν τὸν θεὸν, τὴν δὲ ἁρμονίαν αὐτὴν δεξαμένην παρ' αὐτοῦ, δι' ἀέρος ἰοῦσαν κ. τ. λ. — ἐξοχετεύων. Similiter de Sole *Themistius* Or. IV. p. 51. A. τὸ μὲν σῶμα αὐτοῦ εἰ καὶ πάμμεγα, ἀλλ' οὐ πανταχοῦ· ἡ δύναμις δὲ ἀπανταχοῦ καὶ αἱ ἀκτῖνες, καὶ ἐν γῇ καὶ ἐν θαλάττῃ — πᾶσι γὰρ τοῖσι ἐκεῖθεν ἐποχετεύεται ἡ σωτηρία. Deus mundum ζωο-

ποιεῖ κινῶν καὶ ἐποχετεύων αὐτῇ τὴν ζωήν, ſecundum *Julianum* Orat. IV. p. 137. D. — V. 5. ἐών. Fabr. et Tayl. ἔχων *Brunckius* fortaſſe ſumſit a *Maittairio*, qui hos Hymnos edidit in Miſc. Gr. carminibus. Hujus mihi libri inſpiciendi copia non erat. Sol ſupra aetherem in medio mundo collocatus eſt, i. e. *Tayloro* interprete, in poſtrema regione aetherea, quae media eſt inter ſeptem mundos. — V. 6. καρδιαῖον. *Plutarch.* T. II. p. 928. B. ἥλιος δὲ καρδίας ἔχων δύναμιν, ὥσπερ αἷμα καὶ πνεῦμα διαπέμπει καὶ διασκεδάννυσιν ἐξ ἑαυτοῦ θερμότητα καὶ φῶς. Ut noſter, ſic *Jamblichus* quoque de Myſter. VII. 3. p. 152. omnes per univerſum vires a Sole emanare docet; et *Macrob.* Saturn. I. 18. *mundi mentem Solem eſſe opinantur auctores, a quo in homines manat intelligendi principium.* — V. 8. ζωσάμενοι. Tuos radios planetae cingunt aeternis choreis. *Proclus* Theol. Platon. p. 380. διὸ καὶ ἐξέπληξεν αὐτοὺς ὁ Ἥλιος φανείς, καὶ πάντες περὶ ἐκεῖνον χορεύειν ἐθέλουσι καὶ πληροῦσθαι τοῦ φωτός. Ex Platonicorum ſententia diſputans *Julianus* Orat. IV. p. 135. A. ᾧ πᾶς μὲν ὑπείκει χορὸς ἀστέρων, ἕπεται δὲ ἡ γένεσις ὑπὸ τῆς τούτου κυβερνωμένη προμηθείας. οἱ μὲν γὰρ πλάνητες, ὅτι περὶ αὐτὸν ὥσπερ βασιλέα χορεύοντες, ἔν τισιν ὡρισμένοις πρὸς αὐτὸν διαστήμασιν ἁρμοδιώτατα φέρονται κύκλῳ. Caeterum de his aſtrorum choreis notavimus quaedam ad *Dionyſii* Hymn. XVII. Tom. II. P. II. p. 249. — V. 10. ζωογόνους — βαθάμιγγας. Hanc omnia animantem vim ipſi Soli, ut vitae auctori, tribuit *Julian.* Or. IV. p. 151. C. — V. 11. παλινόστοισι. Fabr. et Tayl. Apud eosdem diſtinguitur poſt ὡράων, ſenſu, quem ſic reddidit *Olearius*; *Veſtris perpetuo repetitis motibus omnis, Aeternas juxta leges, hic naſcitur Hora.* et *Taylor*: *By thy perpetual and repeated courſe The hours and ſeaſons in ſucceſſion riſe.* Huic ſenſui patrocinari videtur etiam *Julian.* Orat. IV. p. 147. D. Sol τὰς τροπὰς ἐργαζόμενος, ὥσπερ ἴσμεν, πατὴρ ὡρῶν ἐστιν. Pronior tamen ſum in Brunckianam lectio-

nem, qua ſenſus efficitur gravior: Per tuos in orbem redeuntes curſus omnia rerum genera ſecundum Horarum naſcuntur leges. Sol autem Horas temperat. Ad hunc vſ. et ſqq. comparandae antiquiſſimorum hominum querelae ap. *Plutarchum* T. II. p. 993. D. E. ἔτι μὲν οὐρανὸν ἔκρυπτεν ἀὴρ, καὶ ἄστρα θολερῷ καὶ δυστατοῦντι πεφυρμένα ὑγρῷ καὶ πυρὶ καὶ ζάλαις ἀνέμων· οὐδέπω δὲ ὁ ἥλιος ἵδρυτο ἀπλανῆ καὶ βέβαιον ἔχων δρόμον ἠῶ καὶ δύσιν ἔκρινε, περὶ δὲ ἤγαγεν αὖθις ὀπίσω καρποφόροισιν ἐπιστέψας κάλυκος στεφάνοισιν Ὥρας. — V. 13. Te ab ineffabili tuo parente exorto omnis elementorum ceſſavit pugna et confuſio. Inter alias Solis facultates eſt etiam ἡ ἀναιρετικὴ παντὸς τοῦ πλημμελοῦς καὶ ἀφανιστικὴ πάσης τῆς ἀταξίας, ſecundum *Proclum* in Theol. Plat. p. 379. De confuſione omnium rerum a deo ſublata *Plato* in loco illuſtri in Tim. p. 527. A. βουληθεὶς γὰρ ὁ θεὸς ἀγαθὰ μὲν πάντα, φλαῦρον δὲ μηδὲν εἶναι κατὰ δύναμιν, οὕτω δὴ πᾶν ὅσον ἦν ὁρατὸν παραλαβὼν, οὐχ ἡσυχίαν ἄγον, ἀλλὰ κινούμενον πλημμελῶς καὶ ἀτάκτως, εἰς τάξιν αὐτὸ ἤγαγεν ἐκ τῆς ἀταξίας. A mente divina (τῷ Νῷ) omnes res primitus temere congeſtas et confuſas in ordinem fuiſſe diſpoſitas, primus philoſophorum Anaxagoras tradidit, cujus placita illuſtrat *Valcken.* in Diatr. p. 40. — ἀπ' ἀῤῥήτου γενετῆρος. Deus Solem αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ παρήγαγε καὶ ἐγέννησε, docente *Proclo* in Theol. Plat. p. 380. *Julian.* Or. IV. p. 141. D. Ἐξ ἑνὸς προῆλθε τοῦ θεοῦ εἷς ἀφ' ἑνὸς τοῦ νοητοῦ κόσμου βασιλεὺς Ἥλιος τῶν νοερῶν θεῶν μέσος ἐν μέσοις τεταγμένος. Demiurgos autem ἄῤῥητος, ineffabilis nec nomine appellandus. Vide *Tho. Gale* ad *Jamblich.* de Myſter. p. 290. ſq. — V. 15. Tibi Parcarum cedit collegium, et, ſi jubeas, neceſſitatis fila retro volvunt. De ſummo numine *Orpheus* ap. *Clem. Alex.* Strom. V. p. 724. Δαίμονες ὃν φρίσσουσι, θεῶν δὲ δέδοικεν ὅμιλος· Ὧι Μοῖραι πείθονται, ἀμείλικτοί περ ἐοῦσαι. Arcto vinculo Parcae cum Apolline conjunctae putabantur. Ut enim hic ordinis et harmoniae in mundo auctor

eſt, ſic Parcae quoque harmoniam per rerum naturam efficiunt. *Proclus* Theol. Plat. VI. 23. p. 410: Καὶ γὰρ τὰς τῶν Σειρήνων ᾠδὰς καὶ τὰς εὐρύθμους κινήσεις τοῦ οὐρανοῦ τελειοῦσιν αἱ Μοῖραι καὶ πάντα πληροῦσιν, τοῖς ἑαυτῶν ὕμνοις προκαλούμεναι μὲν τὴν τῆς μητρὸς ποίησιν εἰς τὸ πᾶν διὰ τῶν νοερῶν ὕμνων, ἐπιστρέφουσαι δὲ πάντα πρὸς αὐτὰς διὰ τῆς ἐναρμονίου τῶν ὅλων κινήσεως. Quae hoc loco de Sirenum cantibus traduntur, ea ducta ſunt ex *Platon.* de Rep. X. p. 617. B. Fortaſſe tamen *Proclus*, cum Parcas Apollini parere traderet, non tam de harmoniae inter utrumque numen conjunctione, ſed de alio quodam cogitavit vinculo. Anima ab adſpectu deorum in terreſtrem hanc vitam detruſa, neceſſitatis et fati vinculis conſtringitur, διὰ τοῦτο ἐν τῷ τῆς Ἀνάγκης καὶ Εἱμαρμένης ἐγένετο δεσμῷ, unde melioris apud deos vitae recordatio et contemplatio in ea extinguitur. *Jamblich.* de Myſt. X. 5. p. 176. Jam cum illa recordatio per Solis πῦρ νοερὸν efficiatur, apparet, cur Apolline jubente Parcae dicantur fila Neceſſitatis (ἀναγκαίης λίνον αἴσης) retro volvere. — V. 17. εὖτε θέλεις. Vulgo. Elegantius putabat *Br.* εὖτ' ἐθέλεις. — V. 18. Phoebum, cantus et citharae deum, a Sole diverſum fingit, in quo omnes ſcilicet muſicae vires. — σειρῆς. Rerum omnium inter ſe cunjunctionem *catenae* nomine indicabant Platonici, reſpectu habito ad locum *Homeri* Il. θ. 17. ſqq. ut apparet ex *Ariſtide* Or. in Jovem T. I. p. 4. 5. δημιουργὸς αὐτὸς καὶ οἰκιστὴς τοῦ παντὸς; οὐσίας τε καὶ δυνάμεις ἔχων. ὡς δὲ καὶ θεῶν ὅσα φῦλα, ἀποῤῥοὴν τῆς Διὸς τοῦ πάντων πατρὸς δυνάμεως ἕκαστα ἔχει καὶ ἀτεχνῶς κατὰ τὴν Ὁμήρου σειρὰν, ἅπαντα εἰς αὐτὸν διήρτηται καὶ πάντα ἐξ αὐτοῦ ἐξῆπται. quem locum, Platonicorum catenam explicans, attulit cl. *Mitſcherlich.* l. c. p. 26. ſq. Ut ex Jove omnium rerum, ſic ex aliis diis peculiares quaedam catenae pendent, (i. e. vires emanant,) quae item σειραὶ vocantur. Jam ad Solis σειρὰν pertinet Phoebus, Aeſculapius, Dionyſus. Noſter Hymno IV. 1. ὑμνέομεν

σειρὴν πολυώνυμον Ἀφρογενείης. — V. 20. εὐνάζει μέγα κῦμα. cantu rerum terrestrium et humanarum fluctus compescit. Similiter sapientiam ait παθέων εὐνάζειν γενέθλην Hymn. in Min. 17. ubi vide *Mitscherl.* p. 33. γενέθλης κύματα iterum dixit Hymn. in Mus. 27. Ad sensum facit *Plato* in Tim. p. 47. D. (T. IX. p. 339. ed. Bip.) Ἡ δὲ ἁρμονία συγγενεῖς ἔχουσα φορὰς ταῖς ἐν ἡμῖν τῆς ψυχῆς περιόδοις, τῷ μετὰ νοῦ προσχρωμένῳ Μούσαις, οὐκ ἐφ' ἡδονὴν ἄλογον, καθάπερ νῦν εἶναι δοκεῖ χρήσιμος, ἀλλ' ἐπὶ τὴν γεγονυῖαν ἐν ἡμῖν ἀνάρμοστον ψυχῆς περίοδον, εἰς κατακόσμησιν καὶ συμφωνίαν ἑαυτῇ ξύμμαχος ὑπὸ Μουσῶν δέδοται· καὶ ῥυθμὸς αὖ, διὰ τὴν ἄμετρον ἐν ἡμῖν καὶ Χαρίτων ἐπιδεᾶ γιγνομένην ἐν τοῖς πλείστοις ἕξιν, ἐπίκουρος ἐπὶ ταῦτα ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐδόθη. Pythagoram constat musicae viribus affectus sedasse cantibusque διακαθῆραι συγκεκλυδασμένον τὸ νοητικόν, ἡσύχους τε ἀπειργάζεσθαι; tradente *Jamblicho* in Vita Pyth. 65. p. 51. — ¶. 442.] V. 21. Sol Paeoni, sanitatis deo, originem dedit. Apollo ἀλεξίκακος, *malorum averruncus*, ap. Athenienses colebatur, quod ejus nomen *Macrobius* Saturn. I. 17. ad pestilentiam ab eo depulsam refert. — Παιήων βλάστησε. Vis salubris et animos purgans Soli propria, secundum *Proclum* in Theol. Plat. VI. 12. p. 379. Ὡσαύτως καὶ ἐπιλάμπει τοῖς ἀναγομένοις τὸ τέλειον καὶ νοερὸν μέτρον τῆς εὐδαίμονος ζωῆς, ταῖς καθαρτικαῖς καὶ παιωνίοις τοῦ βασιλέως Ἀπόλλωνος δυνάμεσιν. Hinc Paeon sive Aesculapius Apollinis filius. *Est enim Aesculapius vis salubris de substantia Solis, subveniens animis corporibusque;* ut ait *Macrobius* I. Saturn. 20. *Julian.* Or. IV. p. 144. A. B. ἐπεὶ δὲ (Ἥλιος) ὅλην ἡμῖν τὴν τῆς εὐταξίας ζωὴν συμπληροῖ, γεννᾷ μὲν ἐν κόσμῳ τὸν Ἀσκληπιόν. Idem p. 153. A. B. ἔτι σοι λέγω, πῶς τῆς ὑγιείας καὶ σωτηρίας πάντων προὐνόησε, τὸν σωτῆρα τῶν ὅλων ἀπογεννήσας Ἀσκληπιόν. — V. 24. Διωνύσσοιο. Fabr. et Tayl. — Secundum *Platonem* dii, hominum miserti, Bacchum et Musas iis dederunt συγχορευτάς, ἐφάνη δὲ ἡμῖν ἥλιος τούτων κοινὸς ἡγεμών·

Διονύσου μὲν πατὴρ ὑμνούμενος, ἡγεμὼν δὲ Μουσῶν. quae verba sunt *Juliani* Or. IV. p. 152. C. Idem Bacchum cum Sole commune regnum obtinere ait p. 148. D. Orphici Bacchum et Solem unum eundemque esse deum dicebant. *Macrob.* I. Sat. 18. *Solem Liberum esse manifeste pronuntiavit Orpheus hoc versu:* Ἥλιος, ὃν Διόνυσον ἐπίκλησιν καλέουσιν. *Et is quidem versus absolutior, ille vero ejusdem vatis operosior:* εἷς Ζεύς, εἷς Ἀΐδης, εἷς Ἥλιος, εἷς Διόνυσος. — V. 25. „Fabricius ex Oleario edidit εὔιον Ἄτην. *Maittaire* Ἄτιν „versu claudicante. Scribendum Ἄττιν. Est autem Solis „nomen, de quo videndi *Salmasius* ad Histor. Aug. „p. 180. et 349. et Reinesius Inscript. p. 73." *Br.* Verba ὕλης ἐν βένθεσιν lucem lucrantur ex *Julian.* Or. V. 165. qui Attiden vim opificem esse docet. Haec ad infimam materiae partem descendens, in speluncam sese abdidisse dicitur ibique cum Nympha congressa esse. Nympha autem τὸ δίυλον τῆς ὕλης significabat. Eandem rem ὕλης νεάτοις βένθεσιν indicat *Proclus.* — V. 26. ἐπευφήμισαν. Fabr. Tayl. — Adonis idem cum Sole. *Macrob.* I. Saturn. 21. — V. 27. Te tuamque potentiam, (quam poëta *flagello* significat) daemones timent mortalibus infesti. Sunt enim noxii quidam daemones, qui animabus multa mala inferunt, ut semper in profunda vitae voragine versari nec unquam Jovis arcem respicere cupiant. *Minutius Felix* in Octav. c. 27. *Daemones a coelo deorsum gravant et a deo vero ad materiam avocant vitamque turbant.* Similia de Daemonibus eorumque cum animabus commercio tradit *Jamblich.* de Myster. III. 31. et *Proclus* de Anima p. 24. *a.* ed. Aldin. — κατὰ λαῖτμα βιότοιο. Significatur materia, cum qua animae conjunctae, tanquam in gurgitem immersae, vehementer agitantur. *Plato* in Tim. T. IX. p. 329. sq. Cf. Phaedr. p. 248. sq. — Pro δειλῶν, quod qua auctoritate nitatur, ignoro, vulgo δυσφαῖς, *miseris*, legitur; et pro ποθοῦσιν, quod syntaxis flagitabat, ποθοῦντες. — ζυ-

γόδισμα animae, cum corporibus junctae, quasi sub jugo et in vinculis laborant. Cf. ad Hymn. in Mus. 29. — V. 32. Minervam *Proclus* rogat in Hymno a *Tychsenio* edito v. 34. μένος δ' ἔμπνευσον ἔρωτι Τοσσάτιον καὶ τοῖον, ὅσον χθονίων ἀπὸ κόλπων Αὖ ἐρύσει πρὸς Ὄλυμπον, ἐς ἤθεα πατρὸς ἐῆος. — λάθοιντο. Cf. not. ad Hymn. in Mus. v. 6. — πατρὸς αὐλῆς. ut ap. *Aeschyl.* Prom. 122. πᾶσι θεοῖς — Ὁπόσοι τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσοιχνεῦσιν. — V. 33. θεῶν ἄριστε. Vulgo. — V. 34. εἰκὼν παγγ. θεοῦ. Sol summi dei splendida imago. *Plutarchus* T. II. p. 781. F. Θεὸς — ἥλιον ἐν οὐρανῷ μίμημα τὸ περικαλλὲς αὐτοῦ δι' ἐσόπτρου εἴδωλον ἀναφαίνεται, τοῖς ἐκεῖνον ὁρᾶν δι' αὐτοῦ δυνατοῖς — *Platonem* secutus de Rep. L. VI. p. 508. B. C. quem expressit *Julian.* Or. IV. p. 133. A. *Proclus* Theol. Plat. p. 378. m. et alii plurimi, quos laudat *Wyttenb.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 27. — ψυχῶν ἀναγωγεῦ. Sol animas in materiae voragine laborantes veritatis luce illustrans ad superiores regiones adducit. Hanc vim cum dii exercent in animas mortalium, eas dicuntur ἀνάγειν, ἕλκειν. Cf. Hymn. in Mus. 1. 14. 15. 18. H. in Hecat. 4. τεύχετε δ' αἰγλήεσσαν ἐμοῦ βιότοιο πορείην, βριθομένην ἀγαθοῖσι· κακὰς δ' ἀπελαύνετε νούσους Ἐκ ῥεθέων, ψυχὴν δὲ περὶ χθονὶ μαργαίνουσαν Ἕλκετ' ἐγερσινόοισι καθηραμένην τελετῇσι. Anima purgata et defaecata μετὰ τοῦ ἀναγωγοῦ ἡγεμόνος ἀκολουθεῖ τῇ ἀγαθῇ θελήσει χαίρουσα. *Jamblich.* de Myst. II. 7. p. 49. *Julian.* Or. V. p. 172. A. B. docet, τοὺς ἀναγωγοὺς ἀκτῖνας ἡλίου indicare illam θείαν καὶ καθαρὰν ἐν ταῖς ἀκτῖσιν ἱδρυμένην οὐσίαν, ἣ ἕλκει καὶ ἀνάγει τὰς εὐτυχεῖς ψυχάς. Sed inprimis huc facit Idem Or. IV. p. 152. A. Τὰ μὲν οὖν θειότερα καὶ ὅσα ταῖς ψυχαῖς δίδωσιν (Ἥλιος) ἀπολύων αὐτὰς τοῦ σώματος, εἶτα ἐπανάγων ἐπὶ τὰς τοῦ θεοῦ συγγενεῖς οὐσίας, καὶ τὸ λεπτὸν καὶ εὔτονον τῆς θείας αὐγῆς οἷον ὄχημα, τῆς εἰς τὴν γένεσιν ἀσφαλοῦς διδόμενον καθόδου ταῖς ψυχαῖς, ὑμνείσθω ἄλλως ἀξίως. — V. 35. κάθαρον. Inter plurima alia bona, quae animae praestat Sol, etiam hoc est, quod κρέσσω

αὐτῇ προτείνει, καὶ δίκῃ κατευθύνει, καὶ ἀποκαθαίρει λαμπρότητι, quae *Juliani* verba sunt Or. IV. p. 151. C. — V. 37. κηλίδων. Praeclarus est *Virgilii* de animabus locus Aen. VI. 730.:

Igneus est ollis vigor et coelestis origo
Seminibus, quantum non noxia corpora tardant,
Terrenique hebetant artus, moribundaque membra.
Hinc metuunt cupiuntque; dolent gaudentque, neque auras
Dispiciunt clausae tenebris et carcere coeco.
Quin et supremo quum lumine vita reliquit,
Non tamen omne malum miseris, nec funditus omnes
Corporeae excedunt pestes.

Quas *corporeas pestes Virgilius* appellat, κῆρας vocant nonnulli philosophi; cf. *Valcken.* ad *Euripid.* Hippol. p. 283. B. κηλῖδας idem per *concretam labem* expressisse videtur v. 745. *Donec longa dies, perfecto temporis orbe, Concretam exemit labem, purumque reliquit Aetherium sensum.* Vitia, quibus homines per vitam maculantur, labem in anima relinquunt, auctore *Platone* in Gorgia p. 313. G. quem multi sequuti sunt. Cf. *Wyttenb.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 111. et *Mosbem.* ad *Cudworth.* Syst. Intell. T. II. p. 409. σπίλους ἐν τοῖς στάθεσιν ὑμῶν ἐγκεκολαμμένως has maculas appellat *Lysis* Pythagoreus in Epistola ap. *Jamblich.* V. Pyth. c. 76. p. 63. — V. 37. Ποινῶν. Idem noster Minervam rogat in Hymn. v. 40. μηδέ μ' ἐάσῃς Ῥιγεδανοῖς Ποιναῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι. Nam quae animae faece corporea obrutae sunt, eae – *exercentur poenis, veterumque malorum Supplicia expendunt. Virgil.* l. c. 739. ex *Platonis* Gorgia T. IV. p. 168. ed. Bip. quem, ut solet, secutus est *Julian.* Or. II. p. 90. B. — V. 40. Animae meae purum lumen ministra, tenebris pestiferis ab ea depulsis. Horum quoque fons *Plato* est, ad quem provocat *Proclus* Theol. Plat. VI. 12. p. 377. ἐν τῇ Πολιτείᾳ τὸν Ἥλιον ἀνάλογον τῷ ἀγαθῷ τάττων, καὶ τὸ αἰσθητὸν φῶς, τῷ ἐκεῖθεν εἰς τὸ νοητὸν προϊόντι, καὶ τὸ

ϕῶς ἀλήθειαν προσαγορεύων κ. τ. λ. Idem de Anima p. 27. *a.* *Intellectus noster est numinis Apollinei proles.* — ἀχλύν. tenebras animae a materia five a corpore objectas. *Julian.* Or. IV. p. 142. D. homo, ait, διττή ἐστι μαχομένη φύσις εἰς ἓν συγκεκραμένη, ψυχῆς καὶ σώματος· τῆς μὲν θείας, τοῦ δὲ σκοτεινοῦ καὶ ζοφώδους. Cf. Hymn. in Mus. 23. sq. Ceterum similis argumenti preces ad Solem fundit *Julian.* Or. IV. p. 158. B. ad matrem deûm Or. V. p. 180. B. C. — V. 42. σώματι ἀρτεμίην. Hymn. in Minerv. 43. Δὸς γυάλοις μελέων σταθερὴν καὶ ἀπήμον' ὑγείην· Σαρκοτάκων δ' ἀπέλαυνε πικρῶν ἀγελάσματα νούσων, Ναὶ, λίτομαι, βασίλεια, καὶ ἀμβροσίῃ σέο χειρὶ Παῦσον ὅλην κακότητα μελαινάων ὀδυνάων. — V. 43. προγόνων. majorum meorum more Musarum mihi munera curae sint. Haec fortasse ad vetustum Apollinis Lycii cultum referri debent. Facit huc *Marinus* in Vita Procli p. 6. ἄγουσι δὲ αὐτὸν τέως οἱ πατέρες τεχθέντα εἰς τὴν ἑαυτῶν πατρίδα, τὴν ἱερὰν τοῦ Ἀπόλλωνος Ξάνθον· καὶ ταύτην κατὰ θεῖόν τινα κλῆρον πατρίδα αὐτοῦ γενομένην. ἔδει γάρ, οἶμαι, τὸν μέλλοντα πασῶν ἐπιστημῶν ἡγεῖσθαι ὑπὸ τῷ Μουσηγέτῃ θεῷ τροφῆς τε καὶ παιδείας μεταλαγχάνειν. — V. 46. θέλεις δ. ἄ. δύνασαι δὲ ἅ. τ. ῥ. κρατερὴν γὰρ ἔχεις. Vulgo. — V. 48. Mala fato nobis immissa depellas et avertas. ἀστεροδινήτοις. quia *stellarum cursus ordinem rerum humanarum – pro potestate disponunt, vel, ut Plotino constat placuisse, significant. Macrob.* I. Saturn. 17. — V. 50. μεγάλῃ — ῥιπῇ. De sagittarum Apollinis impetu interpretatur *Taylor.* Huic interpretationi favet *Sophocl.* in Oed. Tyr. 203. ubi Thebanorum chorus deos, ut pestem depellant, precatur: Λύκει' ἄναξ, τά τε σὰ χρυσοστρόφων Ἀπ' ἀγκυλᾶν βέλεα θέλοιμ' ἂν Ἀδάματ' ἐνδατεῖσθαι Ἀρωγὰ προσταθέντα. *Timotheus* ap. *Macrobium* I. Saturn. 17. σὺ δ', ὦ τὸν ἀεὶ πόλον οὐράνιον λαμπραῖς ἀκτῖσιν ἥλιε βάλλων, πέμψον ἑκαβόλον ἐχθροῖς βέλος σᾶς ἀπὸ νευρᾶς, Παιάν.

II.

Hymnus in Musas.

¶. 443.] V. 1. ἀναγώγιον φῶς. lumen mentem illustrans et animam ad deorum revocans sedes. Vide ad Hymn. in Sol. 35. — V. 3. κατὰ βένθος. per terram et in materiae quasi voragine vagantes. Cf. ad Hymn. in Sol. 25. ἀλᾶσθαι dicitur ψυχή, quae a rerum divinarum contemplatione aversa, humana tantum curat iisque cogitatione inhaeret; verba sunt *Mitscherlichii* ad Hymn. in Min. 32. p. 37. Infra v. 28. ψυχὴν οὐκ ἐθέλουσαν ἐμὴν ἐπὶ δηρὸν ἀλᾶσθαι. Quod *Proclus* de Musis in universum praedicat, uni ex toto choro tribuit *Plutarchus* T. II. p. 1029. D. Οἱ δὲ πρεσβύτεροι Μούσας παρέδωκαν καὶ ἡμῖν ἐννέα· τὰς μὲν ὀκτώ, καθάπερ ὁ Πλάτων, περὶ τὰ οὐράνια· τὴν δὲ ἐννάτην τὰ περίγεια κηλεῖν ἀνακαλουμένην καὶ καθιστᾶσαν ἐκ πλάνης καὶ διαφορᾶς ἀνωμαλίαν καὶ ταραχὴν ἐχούσης. — V. 4. τελετῇσιν. Lustrationibus mysticis anima a sordibus, quae ei ex conjunctione cum corpore adhaerent, purgatur. Hymn. in Hecat. v. 7. ψυχὴν δὲ περὶ χθονὶ μαργαίνουσαν Ἕλκετ' ἐγερσινόοισι καθηραμένην τελετῇσι. Notus *Platonis* locus in Phaedone p. 69. C. (T. I. p. 157. Bip.) καὶ κινδυνεύουσι καὶ οἱ τὰς τελετὰς ἡμῖν οὗτοι καταστήσαντες, οὐ φαῦλοί τινες εἶναι, ἀλλὰ τῷ ὄντι πάλαι αἰνίττεσθαι, ὅτι, ὃς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς ᾅδου ἀφίκηται, ἐν βορβόρῳ κείσεται· ὁ δὲ κεκαθαρμένος τε καὶ τετελεσμένος ἐκεῖσε ἀφικόμενος μετὰ θεῶν οἰκήσει. *Plato* ut ipse hoc loco expressit *Sophoclem* (ap. *Plutarch.* T. II. p. 21. E.), ita ipse multos imitatores invenit. Vide *Valckenar.* ad *Euripid.* Hipp. p. 163. *Orpheus* Hymn. in Mus. LXXV. 4. πάσης παιδείης ἀρετὴν γεννῶσαι ἄμεμπτον· Θρέπτειραι ψυχῆς, διανοίας ὀρθοδότειραι, Καὶ νοῦ εὐδυνάτοιο καθηγήτειραι ἄνασσαι, Αἳ τελετὰς θνητοῖς ἀνεδείξατε μυστιπολεύτους. — V. 5. γηγενέων ὀδυνάων. dolorum illorum, quibus anima, dum in terris versatur, obnoxia est. Omnia mala, ut ex materia proficiscentia,

γηγενῆ. Hymn. in Vener. I. 15. γηγενέος προφυγοῦσαν ὀλοΐιον οἶστρον ἐρωῆς. Minervam cum Gigantibus comparans *Ariſtides* Or. II. p. 11. horumque naturam illius indoli prorſus contrariam eſſe docens, οἱ μὲν γάρ, ait, τῶν κοίλων τῆς γῆς ἐκπεφύκεσαν καὶ τῶν ἀλογωτάτων· ἡ δὲ ἐκ τοῦ καθαρωτάτου τῶν ἐν τῷ αἰθέρι. — V. 6. Muſae animas ſapientia imbuentes, eas docent ſeſe extollere ſupra regiones *Oblivionis* et ad aſtra feſtinare. Eadem *Proclus* repetit infra v. 25. — Amoris cauſas et originem explicans *Plato* in Phaedro p. 250. A. (T. X. p. 328.) Καθάπερ γὰρ εἴρηται, πᾶσα μὲν ἀνθρώπου ψυχὴ φύσει τεθέαται τὰ ὄντα — ἀναμιμνήσκεσθαι δ' ἐκ τῶνδε ἐκεῖνα, οὐ ῥᾴδιον ἁπάσῃ, οὔτε ὅσαι βραχέως εἶδον τότε τἀκεῖ, οὔθ' αἳ δεῦρο πεσοῦσαι ἐδυστύχησαν· οὔτε ὑπό τινων ὁμιλιῶν ἐπὶ τὸ ἄδικον τραπόμεναι, λήθην ὧν τότε εἶδον ἱερῶν ἔσχον κ. τ. λ. cum quo loco comparandus *Plutarch.* T. II. p. 745. D. E. fabulam de Sirenibus ad mentem *Platonis* explicans. Varia vocabula, quibus Platonici animae, corpori alligatae, exſilium ſignificabant, conjungit *Jamblichus* de Myſter. III. 20. p. 86. 20. ἡ γὰρ ἀνθρωπίνη ψυχὴ κατέχεται ὑφ' ἑνὸς εἴδους καὶ ὑπὸ τοῦ σώματος πανταχόθεν ἐπισκοτεῖται· ὅπερ εἴτε Ἀμέλητα ποταμόν, εἴτε Λήθης ὕδωρ, εἴτε ἄγνοιαν καὶ παραφροσύνην, εἴτε διὰ παθῶν δεσμόν, εἴτε ζωῆς ὑστέρησιν ἢ ἄλλο τι τῶν κακῶν ἐπονομάσειεν, οὐκ ἄν τις ἐπαξίως εὕροι τὴν ἀτοπίαν αὐτοῦ προσονομάσαι. — V. 7. Anima poſt mortem purgata ad aſtra aſcendet, inter quae verſabitur σύννομος. — V. 8. γενεθλήϊον ἀκτήν. in regiones materiae. De gravi illo animarum ex ſuperioribus et divinis regionibus caſu notus mythus in Phaedro *Platonis.* Cf. *Wyttenbach.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 113. — ὑλοτραφέσσι περὶ κλήροισι μανεῖσαι. Hymn. in Hecat. 6. ψυχὴν περὶ χθονὸς μαργαίνουσαν. Attinis fabulam explicans *Julianus* Or. V. p. 179. C. illum ἄφρονα fingi ait, ὅτι τὴν ὕλην εἵλετο καὶ τὴν γένεσιν ἐπιτροπεύει· σοφὸς δέ, ὅτι τὸ σκύβαλον τοῦτο (materiam) εἰς κάλλος ἐκόσμησε. — V. 10. ἐρωήν. Illum furorem, quo

viliores animae verſus materiam feruntur, in me reſtinguite et intelligentibus ſapientum vocibus ſanctum enthuſiaſmum in pectore meo accendite. Similia Minervam rogat in Hymn. v. 33. ἱερὴν eodem ſenſu uſurpavit Hymno in Vener. I. 15. et II. 21. Haud ſcio, an *Proclus* reſpexerit *Platonem* in Phaedro p. 245. A. τρίτη δὲ ἀπὸ Μουσῶν κατοχή τε καὶ μανία, λαβοῦσα ἁπαλὴν καὶ ἄβατον ψυχήν, ἐγείρουσα καὶ ἐκβακχεύουσα κατά τε ᾠδὰς καὶ κατὰ τὴν ἄλλην ποίησιν, μυρία τῶν παλαιῶν ἔργα κοσμοῦσα τοὺς ἐπιγιγνομένους παιδεύει. — V. 14. γενέθλης. abſolute cum notione pravitatis ponitur. Hymn. in Hecat. 10. φάος δ' ἐρίτιμον ἀθρήσω, Κυανέης ὅθεν ἐστὶ φυγεῖν κακότητα γενέθλης. — V. 15. ἕλκετε. Idem h. l. ἕλκειν, quod ἀνάγειν et ἀναίρειν. Vide *Mitſcherl.* l. c. p. 19. — βρίθουσαν. multa ex libris veſtris ſapientia inſtructum. — V. 18 – 32. Hos vſſ. cum inſcriptione ὕμνος κοινὸς tanquam peculiarem Hymnum edidit *G. Wakefield* in Sylv. crit. IV. p. 252. lectionibus nonnihil a vulgata diſcrepantibus. Recte haec particula a praecedentibus ſejungitur. Hymnus in Muſas finem habet v. 17. In iis, quae ſequuntur, preces ad deos in univerſum diriguntur. Non enim veriſimile eſt, poëtam easdem res in eodem carmine bis poſuiſſe. Jam confer v. 19. cum v. 1., v. 20. cum v. 15., v. 21. cum v. 4., v. 25. cum v. 6. et facile intelliges, haec ejusdem Hymni non eſſe. — V. 18. σοφίης οἴηκας ἔχοντες. *Orpheus* H. in Amor. LVII. 8. μοῦνος γὰρ τούτων πάντων οἴηκα κρατύνεις. Lex (ὁ νόμος) ap. eundem Hymn. LXIII. 8. μοῦνος ζώων οἴηκα κρατύνει. Hymn. in Mort. LXXXVI. κλῦθί μου, ὃς πάντων θνητῶν οἴηκα κρατύνεις. — V. 19. In Cod. Wakefield. ἑλκυτης – ψυχὰς – λιπούσας. quod vir cl., cum non meminiſſet, haec jam ſincerius edita eſſe, ſic emendavit: ψυχαῖς – ἑλκτῆς ἀθανάτων – λιπούσαις. — V. 20. σκότιον κευθμῶνα. materiae vorago. βένθος βιότοιο ſupra v. 3. χθονίους κόλπους vocat in Hymn. in Minerv. 35. — V. 21. καθηραμένας. Vulgo et in Cod.

Wakef. qui emendavit: ὑμῶν (ὕμνων) ἀῤῥήτῃσι καθηραμέναις. — V. 22. δ' ante ἀπὸ omittit *Wakef.* — V. 23. φάος. Cf. Hymn. ad Solem v. 40. Sequentia ducta sunt ex *Homeri* Il. Ε. 127. ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν, Ὄφρ' εὖ γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα. — Pro εὖ γνοίω vulgo εὔγνοίην legebatur. Illud rectius. — V. 25. ληθαίοις χεύμασι. Cf. ad v. 6. et ad H. in Sol. 29. sq. — V. 27. Cf. H. in Sol. 20. 25. 30. — ¶. 444.] V. 28. Pro ἀλᾶσθαι cl. *Wakefied* ἀλάσθαι scripsit, cum in Cod. suo sequentem versum non reperisset. ἀλᾶσθαι et πλανᾶσθαι dicuntur animae, quas inhaerens materiae desiderium a reditu ad deos prohibet. *Plato* in Phaedone p. 81. D. (T. I. p. 185. sq.) καὶ οὔτε γε τὰς τῶν ἀγαθῶν (ψυχὰς) ταύτας εἶναι, ἀλλὰ τὰς τῶν φαύλων, αἳ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀναγκάζονται πλανᾶσθαι, δίκην τίνουσαι τῆς προτέρας τροφῆς, κακῆς οὔσης, καὶ μέχρι γε τούτου πλανῶνται, ἕως ἂν τῇ ξυνακολουθοῦντος τοῦ σωματοειδοῦς ἐπιθυμίᾳ πάλιν ἐνδεθῶσιν εἰς σῶμα. *Sallustius* de Diis c. 19. p. 278. animae κολάζονται — αἱ μὲν ἐνταῦθα πλανώμεναι — αἱ δὲ ὑπὸ δαιμόνων ταραττόμεναι. Huc pertinet locus *Empedoclis* servatus a *Plutarcho* T. II. p. 607. C. ἔστι τ' ἀνάγκης χρῆμα —

Εὖτέ τις ἀμπλακίῃσι φόνῳ φίλα γυῖα μιήνῃ,
Δαίμονες οἵτε μακραίωνος λελόγχασι βίοιο,
τρίς μιν μυρίας ὥρας ἀπὸ μακάρων ἀλάλησθαι.

— V. 29. ποινή. Cf. ad Hymn. in Sol. 35. Hymn. in Min. 41. — δεσμοῖσι. Iis, quae notavimus ad *Palladae* Ep. CXXXI., adde *Jamblich.* de Myst. II. 7. p. 49. 14. ψυχαὶ δίκην τίνουσαι σώμασιν ἐνδέδενται. *Empedocl.* ap. *Plutarch.* T. II. p. 996. B. — V. 30. pro ἐριλαμπέος Cod. Wakef. ἐπιλαμπέος, male. — V. 31. ἀταρπόν. *Orpheus* ap. *Justin. Mart.* de Monarch. p. 156. εὖτ' ἐπίβαινε ἀτραπιτοῦ, μοῦνον δ' ἐσόρα κόσμοιο ἄνακτα. — V. 32. ὀργιακαί. Cod. Wakef. qui ὀργιακὰς edidit.

III.

Hymnus in Venerem.

Habetur in *Stobaei* Floril. LXI. p. 389. Gesn. 249. Grot. — V. 1. Venerem peculiari honore apud Lycios cultam esse, an aliunde constet, ignoro equidem; nec, quibus rebus de priscis Lyciis bene meruerit dea, scio. — Notanda locutio περιπλήθοντες ἀρωγῆς, de iis, quibus plurimum auxilii contigerat. — ἀλεξικάκοιο *Stob.* Perperam ap. Fabr. et Tayl. ἀλεξικάκοισι. — V. 5. In antiquo illo simulacro expressa erant symbola matrimonii Veneris et Vulcani. νοερὸς γάμος is est, qui non inter corpora, sed intelligentias contrahitur, neque sensibus, sed mente percipitur. Hac ratione τὰ νοερὰ et τὰ ἀπόῤῥητα copulantnr ap. *Proclum* in Theol. Plat. I. VIII. p. 17. et passim. — V. 7. Ὀλύμπιον. Veneris Olympiae templum, ab Epimenide, ut tradebant, exstructum, Spartae fuit, teste *Pausania* L. III. 12. p. 237. — Ὀλυμπίην. *Stob.* Gesn. — V. 7. ἧς διὰ κάρτος. Veneris vi factum est, ut illi saepe mortem effugerent et virtutem colerent; eadem effecit, ut ex eorum conjugiis praeclara exoriretur progenies. — V. 11. βιότοιο γαλήνη. Hymn. in Minerv. 47. δὸς βιότῳ πλώοντι γαληνιόωντας ἀήτας. — V. 14. ἀπ' αἴσχεος. Animam a turpi materiae amore ad contemplationem aeternae pulchritudinis extolle. Pulchritudo ipsa in diis est; animae autem θείου κάλλους μεταλαγχάνειν αἰεὶ σύνεστι. *Jamblich.* de Myst. I. 7. p. 12. *Proclus* de Anima p. 23. b. *Omnis amatorius ordo causa conversionis est rebus omnibus ad divinam pulchritudinem et formam.* et mox: *Exercitus heroum una cum daemonibus et angelis circa pulchritudinem debacchantur.* — *Jam vero animae hominum inspiratione ejusmodi tactae et naturaliter cognatae Deo, circa pulchrum moventur assidue.* In pulchro enim Platonici humanitatis quasi fastigium ponunt nihilque praestantius esse tradunt enthu-

ſiaſmo eo, quo anima ad pulchritudinem fertur. Hoc autem ut fiat, anima τελεταῖσι purgata ſit, neceſſe eſt. *Plato* in Phaedro p. 251. A. (T. X. p. 330. ſq.) — γηγενέος ἔρωτος. turpis materiae et rerum terreſtrium cupiditas. Vide ad H. in Muſ. v. 10. Ad ſententiam facit *Proclus* de Theol. Plat. VI. 22. p. 404. ἡ δὲ Ἀφροδίτη τῆς δι' ὅλων διηκούσης ἐρωτικῆς ἐπιπνοίας ἐστὶν αἰτία πρωτουργὸς, καὶ πρὸς τὸ καλὸν οἰκειοῖ τὰς ἀναγομένας ὑφ' ἑαυτῆς ζωάς. *Orpheus* H. in Amor. LVII. καθαραῖς γνώμαις μύσταισι συνέρχου, φαύλους δ' ἐκτοπίους ὁρμὰς ἀπὸ τῶνδ' ἀπόπεμπε.

IV.

Hymnus in Venerem.

¶. 445.] Etiam hic Hymnus exſtat ap. *Stob.* Flor. LXI. p. 389. Gesn. 249. Grot. — V. 1. σειρήν. Ordinem deorum (ſive virium) a Venere procedentium et ab ea pendentium. Vide ad Hymn. in Sol. 18. — V. 2. πηγήν. ipſam Venerem, unde, tanquam ex fonte, amatoriae quaedam vires (Amores) profluunt. Summus omnium rerum auctor et δημιουργὸς princeps πηγή; ab hoc orti dii ſuos quisque rivulos emittunt; quorum reſpectu ipſi quoque πηγαὶ eſſe videntur. Cf. *Mitſcherl.* ad Hymn. in Minerv. I. p. 25. ſq. et *Gale* ad *Jamblich.* Myſt. p. 299. — V. 3. πτερόεντες. Non ſine cauſa hoc epitheton additur. Reſpicitur enim ad vim Amoris animam incitandi et extollendi, quod *Platonem* alis animae ſubnaſcentibus ſignificaſſe, ſatis conſtat. *Plato* in Phaedro p. 251. B. C. (T. X. p. 331.) — V. 4. νοεροῖσι βελ. Non de vulgari amore, ſed de eo agitur, quo anima ad ſummam perfectionem tendit; hinc Amoribus νοερὰ βέλεμνα tribuuntur. His inſtructum eſt primum et nobiliſſimum Amorum genus, qui coeleſtium rerum deſiderium animae inſpirant. — ἀναγώγια κέντρα. Vide ad H. in Muſ. v. 1. — ἰδεῖν πυριφ. αὐλάς. Hymn. in Sol. 32.

ὑψιτε-

ὑψιτενοῦς δὲ λάθοιντο πατρὸς πολυφεγγέος αὐλῆς. — V. 7. Aliud Amorum genus eſt, qui generis humani conſervandi cauſa vitae terreſtris cupiditatem animabus injiciunt. Hoc ad Venerem ipſam refert *Julianus* Or. IV. p. 150. B. ἐνδίδωσι δὲ τὸ γόνιμον τῇ γῇ προμηθουμένη καὶ αὐτὴ τῆς ἀειγενεσίας τῶν ζώων. Conſpirat Oraculum Chaldaicum:

> Ἔργα νοήσας γὰρ πατρικὸς νόος αὐτογένεθλος
> πᾶσιν ἐνέσπειρεν δεσμὸν πυριβριθῆ ἔρωτος,
> ὄφρα τὰ πάντα μένῃ, χρόνον εἰς ἀπέραντον ἐρῶντα.

— V. 10. Tertium et infimum Amorum genus connubio praeeſt. — ἐγγαμίων ὀάρων. Pro veneris fructu dixit *Leontius* Ep. XIV. ἁγνὸς ἐὼν Κυπριδίων ὀάρων. et alii. — V. 11. ἐποπτεύουσιν. Omnes codd. et edd. quas vidi. — V. 12. θνητῆς ἀθάνατον. *Ariſtides* Or. I. p. 6. Jovi, ait, cum reliqua omnia debentur, tum, quod τὸ θνητὸν ὂν ἡμῶν γένος κατὰ μέρος ἀθάνατόν ἐστι τῇ διαδοχῇ. et Or. in Aeſcul. T. I. p. 37. μεγίστην δὲ καὶ κοινοτάτην εὐεργεσίαν εἰς ἅπαντας κατέθετο, ἀθάνατον ποιήσας τὸ γένος τῇ διαδοχῇ. — V. 16. ψυχήν. Hinc intelligitur, fuiſſe, qui a Venere animam mundi proficiſci ſtatuerent; alii autem Venerem in aethere ſupra ſeptem mundorum circulos collocabant, et materiae (σειραῖς ἡμετέραις) vires inſuperabiles tribuere putabant. Haec, fateor, mihi ſatis expedita non ſunt, aliisque ea ex interiori philoſophiae myſticae ſcientia explicanda relinquo.

MARINI NEAPOLITANI

DISTICHON.

T. 446.] Vat. Cod. p. 388. Edidit *Jenſius* nr. 101. *Reisk.* Anthol. p. 155. nr. 753. Vitae Procli a Marino conſcriptae praefixum. — V. 2. apogr. Guyeti vitioſe

habet: τάδ' ἔπεισε θέοντι. In marg. notata vera lectio quam membranae exhibent.

Marino tribuitur etiam Epigr. inter ἀδέσπ. DXCIV.

CLAUDIANI

EPIGRAMMATA.

¶. 447.] *I.* Vat. Cod. p. 100. Hoc Epigr. et duo ſequentia edidit *Heinſius*, a *Leone Allatio* accepta; poſt illum ea inter *Claudiani* carmina exhibuit *Geſnerus* nr. LXV — LXVII. p. 682. ſqq. *Reiſk.* in Miſcell. Lipſ. IX. p. 132. nr. 311. — V. 1. σὺ γὰρ θοά. Vat. Cod. quod lectioni apographorum quorundam, quam *Br.* recepit, merito praetulit *Reiskius*. γὰρ referendum ad ἵλαθι. Veniam des, Phoebe, ejus, quod dicturus ſum. Nam apparet, te, celerum ſagittarum moderatorem, Amoris ſpiculis vulneratum eſſe. — V. 2. ὑπ' Ἐρ. ὑπ' ὠκυπ. Vat. Cod. ἐπ' Ἔρωτος ὑπ' dedit *Heinſ.* et *Geſn.* Ille etiam ὀϊστροις.

II. Vat. Cod. p. 378. Εἰς μιμάδα γηράσασαν καὶ καλλωπιζομένην. Primum verſ. excitat *Salmaſ.* ad Scr. Hiſt. Aug. T. II. p. 822. Integrum, poſt *Heinſium*, edidit *Jenſius* nr. 47. — *Reisk.* in Anth. p. 132. nr. 697. primus aliquid deeſſe animadvertens, poſt tertium verſum hunc inſerendum cenſebat: κτεὶς βάπτει, μολίβου παῖς· ἤδη δ' ἀχλυόεσσα —. — V. 1. ἀνευάζουσα. Laſciviam et laetitiam, quam crotaliſtria noſtra in ſaltando prae ſe ferebat, ſimpliciter indicat. χορεῖαι εὐκρόταλοι, ſaltationes ad crotalorum ſtrepitum editae. Illud inſtrumentum, quod duabus virgulis aut laminis aëneis conſtabat, δίζυγα χαλκὸν vocat *Claudianus* v. 2. Comparat *Salmaſius Nonnum* in Dionyſ. L. XLVI. χεῖρα δὲ δισσὴν θηλύνων ἑλέλιζεν ἀμοιβάδα δίζυγι χαλκῷ, οἷα γυνὴ παίζουσα χοροίτυπος. *Virgilius* in

Copa v. 2. — *crispum sub crotalo docta movere latus Ebria fumosa saltat lasciva taberna.* — V. 3. Cum verbum desit, quo ὑποκλέπτων referatur, dubitari nequit, quin unus aut alter versus interciderit. Rem minime salvam praestat *Gesneri* conjectura κτεὶς μὲν ὑποκλέπτων — Canos crines γείτονα μοίρης vocat, aetatem nimirum indicantes in Orcum pronam. — V. 4. Male Vat. Cod. αὔρῃ. *Gesnerus* αὐγὴν legens, totum versum inepte exposuit. De oculorum ὑπογραφῇ accipiendus videtur, quo efficitur, ut majores et splendidiores appareant oculi. De hoc veterum more vide, praeter *Casaubonum* ad *Athen.* XII. p. 840., *Trillerum* in Obss. crit. p. 401. sqq. et *Dorvill.* ad *Charit.* p. 53. Pro χαράσσεται *Salmasius* tentabat κορύσσεται, quod, ut non ineptum, ita nec necessarium est. — V. 5. ἄχροος αἰδώς. *impudentiam* interpretatur *Reiskius;* quod verum puto. Proprium est pudori erubescere. Quod cum jamdudum facere desiisset vetula meretrix, falsum et mentitum sibi ruborem affricuit. Ut hic impudentia mentitum, sic pudor verum ruborem inducit vultui in *Chaeremonis* fragm. ap. *Athen.* XIII. p. 608. D. cum meis, tum *Hermanni* (ad Euripid. Hecub. p. 130.) emendationibus sic refingendo:

> καὶ σώματος μὲν ὄψανα κατηογάζετο,
> στίλβοντα, λευκοχρώματ', εἴδει διαπρεπῆ·
> αἰδὼς δ' ἐπερρύθμιζεν, ἠπιώτατον
> ἐρύθημα λαμπρῷ προστιθεῖσα χρώματι.

— V. 6. μῆλα κεκαλ. papillas sub strophio conditas, quippe quae nudae virorum oculos non amplius attrahant. νόθῃ ἀγλαΐῃ. De cerussa accipio, quibus illa sinum illinebat. στέφειν pro *ornare* passim obvium.

III. Vat. Cod. p. 378. Praeter *Heinsium* edidit *Du Cange* in Gloss. gr. med. aevi v. Σέλλιον. *Jensius* nr. 48. *Reisk.* in Anth. p. 132. nr. 698. Mutilum esse in fine monuit *Gesnerus.* — V. 1. χαλκεόπεζαν. *Jens. Vestibu-*

lum Heliconis Gesnerus interpretatur de auditorio, in quo acroasis esset. Cui interpretationi licet color conciliari possit ex Epigr. in Anath. Byz. XIII. T. III. p. 134. ubi Bibliotheca οἶκος Ἑλικῶνος vocatur, *Ruhnkenius* tamen in Epist. crit. p. 120. sine haesitatione corrigit: ἐνὶ προθύροις Στελιχῶνος, *in patroni mei*, *Stilichonis*, *vestibulo.* Idem *Piersono* in mentem venerat, et *Medenbachio* in Amoen. p. 10. — V. 3. Ad μεγέοντι cum *Reiskio* ἐμοὶ intellige. Idem κοιδῆς mutavit in κοιδῷ, quod *Gesnerus* recepit citra necessitatem. Obscurior codicis lectio a *Claudiano* videtur posita, ut aenigmaticum acumen efficeret; hinc sellam, qua poëta recitans utebatur, *recitationis fulcimentum*, ἐπίβαθρον κοιδῆς, vocat. — V. 4. θώρηξε νόον eleganter emendavit *Reiskius*. Ceterum errasse lemmatis auctorem, qui *Claudianum* servum illum verberasse ait, intelligitur ex πολύμητις, unde eum dolo usum esse et consilio verisimilius videtur.

IV, Vat. Cod. p. 479. Planud. p. 350. St. 489. W. unde hos versus *Raphelengius* in Syllogen carminum *Claudiani* recepit. Crystallinam sphaeram, quae aquam continebat, mundi imaginem esse ait, coelo mare tanquam ulnis amplectente. Ad *Euripidis* dictum (in Incert. fr. 1.) fortasse respexit: Ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα Καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις. *Hoc circum supraque, quod omnem Continet amplexu terram.* Lucret. V. 319. quae exposuit *Valcken.* in Diatr. p. 47. sqq. — ¶. 448.] V. 3. ἔχουσα. Ed. Ald. ἔχοντα pendet ab οὐρανὸν, hoc a δεῖξεν.

V. Cod. Vat. p. 479. Planud. l. c. — λίθῳ πεπ. ὕδωρ. i. e. εἰς λίθον. Persuadebant sibi veteres, crystallum glaciem esse consolidatam. Vide *Barthium* ad *Claudiani* Ep. LVI. *Possedit glacies naturae signa prioris: Et fit parte lapis, frigora parte negat. Sollers lusit hiems, imperfectoque rigore Nobilior, vivis gemma tumescit aquis.*

AMMONII EPIGRAMMATA.

I. Vat. Cod. p. 535. Ἀμμωνίδου. Plan. p. 141. St. 204. W.

II. Vat. Cod. p. 488. cujus auctoritate *Ammonio* nunc tribuitur. In Plan. p. 339. St. 479. W. ad *Platonem* refertur, cujus conf. Ep. XV.

SYNESII PHILOSOPHI EPIGRAMMATA.

¶. 449.] *I.* „Synesii Epigramma de astrolabio in „ejus operibus legitur ed. Petavii p. 311." *Br.* Append. Anth. Plan. p. 532. St. *28. W. Scriptum videtur in Sphaeram κρικωτὴν sive ἐκ κρικῶν, de qua nonnulla dedit *Th. Marcilius* ad *Propert.* IV. 1. 77. p. 721. ed. *Burm.* — V. 1. στίβον ἐς οὐρανόν. viam mortalibus antea negatam. Conf. loca veterum ap. *Mitscherl.* ad *Horat.* I. Carm. IV. 38. — ἃ μέγα θ. Vulgo. — V. 2. καὶ νόος. Et prudentia divina, supernis illis sedibus relictis, ad mortales descendit. Sic haec explicari possunt, nec opus emendatione *Huetii* p. 81. qui commode affert *Ovidium* I. Fastor. 297. de astronomia agentem: *Felices animas! quibus haec cognoscere primis, Inque domos superas scandere cura fuit. — Admovere oculis distantia sidera nostris; Aetheraque ingenio supposuere suo. Sic petitur coelum; non ut ferat Ossan Olympus; Summaque Peliacus sidera tangat apex.* Adde *Manilium* L. I. 13. *Jam nunc juvat ire per altum Aëra, et immenso spatiantem vivere coelo.* Ad secundi versus lectionem tuendam facit ejusdem poëtae v. 25. *Quem primum interius licuit cognoscere coelum Munere coelestum? Quis enim, nolenti-*

bus illis, *Cepisset furto mundum*, *quo cuncta regun-tur? Quis foret humano conatus pectore tantum, Invitis ut Dîs cuperet Deus ipse videri?* — V. 3. ἐπετάσσατο. Vulgo. *Sapientia rotundam sphaerae superficiem ordinavit*, descripsit, circulis in ea notatis. — κύκλα ἶσα, circuli meridiani, quos vocant, aequatorem rectis angulis secantes, atque adeo omnes ejusdem magnitudinis, ἶσα. Hos secant τομαὶ οὐχ ὁμαλαὶ, circuli tropici et polares, inaequalibus intervallis distantes. — V. 5. ἄντυξ h. l. gyrus esse videtur, in quo collocatus Phoebus noctis et diei horas exaequat, i. e. linea aequinoctialis. ταλαντεύει. Convenit *Columella* L. X. 42. *Cum paribus Titan orbem libraverit horis.* νυκτὶ καὶ φάος. *Virgil.* Georg. 209. *Libra – medium luci atque umbris jam dividit orbem.* — V. 7. δέξο. Malim δέχνσο. Pro ζωδιακοῦ vulgo ζωοφόρου legitur, quod, quamvis insolentius, non tamen temere damnandum videtur. Sic certe Latini *signiferum orbem* sive *circulum* pro *zodiaco* dicere solent. *Vitruv.* L. VI. 1. et *Cicero* de Divin. II. §. 89. λοξώσιες. *Proclus* de Sphaera c. X. λοξὸς δέ ἐστι κύκλος ὁ τῶν ιβ ζωδίων. *Obliquus signorum ordo* ap. *Firmicum* I. 4. — V. 8. συνηλύσιος vulgo. — In μεσημβρίνης notanda penultimae productio, cujus etiam alia exempla profert *Ruhnk.* Epist. crit. p. 165. sq. — κέντρα συνηλύσεως sunt polus uterque, quod in iis omnes circuli meridiani concurrunt.

II. Plan. p. 300. St. 440. W. Ex *Synesii* Epistola LV. ad Nicandrum: Τοὐπίγραμμά μου τὸ κλεινόν, πῶς γὰρ οὐ κλεινόν, ὅπερ ὁ μέγας ἐπῄνεσε Νίκανδρος; Τῆς χρυσῆς ..... ἐπίστασαι πάντως, ὅτι καὶ εἰς ἐμὴν ἀδελφὴν ἐποιήθη παρ' ἐμοῦ τότε. Hinc sculptor quidam ineptus operi anaglypho, feminam sedentem exhibenti, adscripsit: Ἡ Κύπριδος, ἡ Στρατονίκης. Vide *Maffei* Ars Crit. Lapid. p. 74.

III. Planud. p. 300. St. 440. W.

TROILI GRAMMATICI DISTICHON.

¶. 450.] Plan. p. 296. St. 435. W. In Lyronis athletae statuam, publicis sumtibus ipsi positam. Lyronem aliunde cognitum non habemus.

THEODORETI GRAMMATICI DISTICHON.

Plan. p. 291. St. 430. W. Philadelpheae, Lydiae urbis, cives Philippo munera miserunt, justitiae ejus memores. Hoc ex ipsis poëtae verbis prodit. Si lemmati fides, Philippus, cum ei haec munera mitterentur, Smyrnae praetor fuit.

THEOSEBIAE EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 295. Anth. Plan. p. 240. St. 348. W. In mortem Ablabii, medici, Hippocrati et Galeno comparandi. — V. 1. Ἀκεστορίη, quae et Ἀκεσώ vocatur, Aesculapii et Epiones filia. Vide *Suid.* in Ἠπιόνη T. II. p. 66. et *Valcken.* in Diatr. p. 291. A. — V. 4. μετὰ κεῖνον. Vulgo. — Pudet illam post Ablabii fata inter homines conspici, quod nimirum tantum artis suae antistitem perire siverit.

ABLABII ILLUSTRII EPIGRAMMA.

¶. 451.] Vat. Cod. p. 480. In Plan. p. 379. St. 517. W. Ἀσκληπιάδου nomen inſcriptum habet. In diſcum, eximio opere elaboratum. Hunc, Homeri exemplo, a diis ad homines perveniſſe fingit. — V. 1. Κρόνῳ corrigit *Huetius* p. 36. ſine cauſa et contra poëtae mentem. — Κυθείρη. omnes veteres ante Steph. et Vat. Cod. — V. 3. ἔπορεν. Vat. — V. 4. Αἰνεάδαις. apud Romanos, ad quos illud κειμήλιον per Aeneam venerat.

TRYPHONIS EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 441. Planud. p. 54. St. 77. W. In membr. lemma eſt: Τρύφονος εἰς τέρπην τὴν κιθαρῳδὸν τελευτήσασαν ὑπὸ πληγῆς σύκου. Ineptum hoc lemma, quod, ut plurima alia, a recentiore homine profectum eſt, *Salmaſium* mire turbavit. Quum enim ejus auctori crederet, de femina citharíſtria agi, Τέρπης mutavit in Τέρπη, et participia κρέκων et πληγεὶς per enallagen de muliere dicta interpretabatur. Nos poëtae verba magis, quam lemmatis auctorem moramur. Quae apud illum de Terpis morte narrantur, in memoriam nobis revocant *Suidae* locum T. I. p. 486. γλυκὺ μέλι καὶ πνιξάτω. Τερπάνδρου ᾄδοντας καὶ κεχηνότας πρὸς τὴν ᾠδήν, ἐμβαλόντες εἰς τὸν φάρυγγα σῦκον ἀπέπνιξε. Haec ſimilitudo et mortis et nominis efficit, ut de eodem homine agi ap. *Tryphonem* et *Suidam* putem, ſive idem fuerit nomen Τέρπου et Τερπάνδρου, ſive librarii errore ap. *Suidam* illuſtrius *Terpandri* nomen pro Τέρπου temere ſcriptum ſit. — V. 1. Τέρπην — σκιδνάσειν ἀείδων. Vat. Cod. Τέρπης — σκιάδησιν ἀοιδός. Plan.

τέρπη emendabat *Salmasius* in not. msc. Hoc ipsi merito reliquit cl. editor, recte recipiens ejusdem conjecturam ἀοιδάν. κρέκειν ἀοιδὰν dictum, ut κρέκειν μέλος ap. *Meleagr.* Ep. LXXXVIII. *Mnasalc.* Ep. X. et *percutere lyrae carmen* ap. *Propertium* L. II. 1. 9. Vide *Huschk.* in Ep. crit. p. 8. sq. In σκιάδεσσιν interpretando idem a vero aberrat, de urbe Arcadiae Sciade agi arbitratus, quae etiam *Brodaei* fuit opinio, et *L. Holstenii*, qui hoc Epigramma laudat ad *Stephan. Byz.* v. Σκιάς p. 297. Verum sensum paucis verbis indicavit cl. editor: „σκιάδεσσιν. „Sic recte Vat. membr. i. e. ἐν τοῖς Καρνείοις. Vide Meur„sii Graeciam feriatam in Κάρνεια." Hoc festo, quod Spartae in Apollinis honorem actum esse constat, σκιάδες, *umbracula*, exstruebantur, sub quibus Lacedaemonii conveniebant. Erat etiam Spartae in foro σκιάς, ubi conventus agebantur *Pausaniae* tempore, quem vide L. III. 12. p. 383. ed. *Fac.* In Carneïs musica certamina instituebantur, de quibus post *Meursium* collegit quaedam *Barnesius* ad *Euripid.* Alcest. 450. — V. 2. Memorabilis Vat. Cod. lectio κάτθαν' ἐνοστήσας ἐν Λ. quam nemo notavit. Si fuit κάτθανε νοστήσας, significatur, eum a festo *redeuntem* periisse. Sed hoc neque cum praecedentibus congruit, ubi inter canendum, κρέκων ἀοιδάν, periisse indicatur, neque cum *Suida.* Doctior itaque lectio latere videtur, quam aliis investigandam relinquo. Nam ἐξαπίνης non *Tryphonis* lectionem esse, sed *Planudis* emendationem, nullus equidem dubito. — V. 3. πληγεὶς ἐν βέλει. In his praepositio abundat, ut saepe. Vide multa similia suppeditantem *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 523. ed. Bip.

ZOSIMI THASII

EPIGRAMMATA.

¶. 452.] *I.* Vat. Cod. p. 173. Plan. p. 432. St. 566. W. Hoc et duo ſqq. Epigrammata verſantur in notiſſimo et usque ad faſtidium tractato argumento de tribus fratribus, Pani dona ferentibus. — V. 2. κυνηγεσίης. Vulgo. — V. 3. πτηνῶν. Vulg. — V. 6. cum parte praecedentis laudat *Suidas* in Ἠέρος ὄγμοι T. II. p. 48. ubi male τῆςδε ἰδίου exhibetur. Vocem εὔαγρον illuſtrat *Toup.* Em. in Suid. T. I. p. 159.

II. Vat. Cod. p. 173. Plan. l. c. — V. 2. τέχνας. Vat. Cod. — V. 3. πτηνοῖσιν vulgo. Doricam formam exhibent membranae Vat. et *Suidas*, qui hoc diſtichon laudat in βολίς T. I. p. 440. — V. 4. κλίτωρ. *Suid.* — θηρσὶν Vat. — V. 5. τὸν μέν τι δι'. Vulgo.

III. Vat. Cod. p. 173. Plan. p. 433. St. 567. W.

¶. 453.] *IV.* Cod. Vat. p. 364. Plan. p. 72. St. 105. W. In Anaximenis ſcutum, quod herum ſuum non in pugna tantum, ſed etiam in maris fluctibus ſervaverat. Cf. *Dioclis* Ep. III. Tom. II. p. 182. — V. 2. Ἀνιξαμένους. Vat. — V. 3. ἔσχισε. naufragio facto. — V. 4. νηξαμένης. Vat. Cod. peſſime. — V. 6. θάνατον. Vat. Cod.

EUGENIS

EPIGRAMMA.

Anth. Plan. p. 368. St. 507. W. In Anacreontis ebrii ſtatuam. Expreſſum carmen ex *Leonid. Tarent.* Ep. XXXVIII. ubi vide not. — V. 1. ἱμερίοις. Ed. Flor.

In marg. Wechel. γρ. καὶ ταῖς. — V. 2. „Λυαῖ', 'Ανά-„κρέοντα. Sic recte exhibet unus Planudeae regiorum „codd. Alius, ut Flor. ed. Λυαῖον.“ *Br.* Vulgo Λυαῖος, quod Aldus in Lectt. notavit. In Λυαῖ' ſponte incidit *Joſ. Scaliger* in not. mſc. — Τήϊος κύκνος eſt ex *Antip. Sidon.* Ep. LXXVI. Cf. *Mitſcherl.* ad *Horat.* IV. Carm. II. 25. — V. 3. ὑγρῷ ν. μελιηδόνι. pro ὑγρῷ νέκταρι. ſupplantaſti eum dulci latice, cui deditus erat. — V. 4. περὶ σφυροῖς. talos ambit ora ſive limbus veſtis, pallio non collecto, quod ebriorum eſt. *Leonid. Tar.* Ep. XXXVII. ἄχρι καὶ ἀστραγάλων ἕλκεται ἀμπεχόναν. — V. 5. μονοζυγὲς σάνδαλον, pro μόνον. ut οἰόζωνος ἀνὴρ eodem ſenſu ap. *Sophocl.* Oedip. T. 866. et μονόστολον δόρυ ap. *Eurip.* Phoen. 749. — ῥιφθεῖσα. Vulgo. — V. 7. ἀθροΐζεται. In marg. Wech. γρ. καὶ ἀγλαΐζεται. Prius verius puto propter quaeſitum orationis genus in hoc carmine. Lyra, carmina amatoria reſonans, eorum particulas et ſingulas voces *ſibi* quaſi *colligere* dicitur, integrum ſibi carmen, a poëta paulo ante recitatum, revocare et iterare cupiens. *Joſ. Scaliger* in not. mſc. αὖ θροΐζεται; et certe ejusmodi lectio vulgata longe foret commodior. Sed primum αὖ mire languet, nec forma θροΐζεται ulla auctoritate nititur.

CYRI EPIGRAMMATA.

¶. 454.] *I.* Vat. Cod. p. 377. cum lemmate: Κύρου τοῦ μεγάλου ποιητοῦ, ἡνίκα ἔμελλε ἐξορίζεσθαι ἐκ τῆς πόλεως, θρῆνος, ὃν εἶπε πρὸς αὐτῇ τῇ πύλῃ τῆς ἀκροπόλεως. In Planudea ἄδηλον eſt p. 110. St. 161. W. De Cyri exilio dicemus in Hiſtoria Poët. Anthol. v. Κῦρος. — V. 3. τέρπεσκον ἀνίας, ut curas fallerem, aegritudinem cantando lenirem. — V. 6. κηφῆνες. Cf. notata ad *Dioſcorid.* Ep.

XXX. 2. T. I. P. II. p. 401. quibus adde *Rubnk.* ad *Tim.* p. 158. qui multa hujus generis collegit.

II. Vat. Cod. p. 667. Κύρου ποιητοῦ ἐγκώμιον εἰς Θεοδόσιον τὸν βασιλέα. Edidit *Reisk.* in Anthol. nr. 633. p. 102. et ante eum *Wolf.* in Fr. Poëtr. Gr. p. 18. Theodoſium cum praeſtantiſſimis Homeri heroïbus comparans, eum egregias eorum virtutes nullis vitiis inquinare praedicat. — V. 1. ἀριδίκετα. Vat. Cod. — V. 2. λοχαίου καὶ ἔρωτος. Cod. λοχαῖος Achillis ἔρως, *amor clandeſtinus*, is eſſe videtur, cui Achilles ap. Lycomedem indulgebat. — V. 3. νόθον ἦμαρ. ſpuria origo, *conditia* nothi; ſecundum Homericum δούλιον ἦμαρ. — μορφήν. Reſpicitur ad Il. β. 477. ſq. Il. γ. 166. ſq. — οἶνος. propter epitheton τοῦ οἰνοβαρέος, quod Achilles ei tribuit. — V. 5. πινυτόν. *Reisk.* πινυτή. σύνεσις. φρόνησις. πινυτήν. σωφροσύνην. *Heſych.* In fine verſ. πᾶν σε εἴσκω Cod. et *Reisk.* — V. 6. πολιοῦ δὲ γ. *Reisk.* — V. 8. πρὶν χρᾀθρήσεις. Cod. In marg. ap. Lipſ. πλήν. — Pro τριτάτης *Wolfius* oſcitanter τετράτης exhibuit.

III. Vat. Cod. p. 295. Plan. p. 229. St. 334. W. „Lemma in Cod. Vat. Εἰς Μαύην τινὰ γυναῖκα τριάκοντα „καὶ τρεῖς χρόνους ζήσασαν. et v. 1. Μαύης. Mulieris hujus, „quae XXXIII. vixit annos, χρόνος enim annum ſignifi„cat, nomen fuit forte Μαρίη, quod depravatum in „Μαύη." *Br.* — V. 1. Μαίης. Plan. — δεκάδας Edit. pr. — τρία, ἔτεα ſcil. Quod Plutoni βέλος tribuitur, id ex poëtica dicendi ratione videtur derivatum, qua mortales Apollinis Dianaeve ſagittis configi dicuntur. — V. 3. ἥρπαξεν. Vat. Cod. — V. 4. Texendi ſolertia Penelopae ſimilis. πάντ' ἀπομαξαμένην ἔργα. Artifices, qui alicujus formam et vultum ad vivum exprimunt, eum ἀπομάττεσθαι dicuntur. Lyſippus Alexandri ὅλαν ἀπεμάξατο μορφάν, ap. *Archelaum* Ep. T. II. p. 58. οὐ γραπτόν, ἀλλ' ἔμψυχον ἐξεμάξατο. *Leonid. Tar.* Ep. XLI. Hinc imitandi

et exprimendi notio in hoc verbo obtinuit. Aratus Hesiodi ἔπος τὸ μελιχρότατον ἀπεμάξατο ap. *Callimach.* Ep. XXXV. discipulus magistrum ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἐξεμάξατο. *Alciphr.* L. III. Ep. LXIV. p. 434.

¶. 455.] *IV.* Cod. Vat. p. 462. Plan. p. 353. St. 493. W. — V. 2. χάριν. amoenitatem, qua illud balneum erat conspicuum. Conf. Ep. ἀδέσπ. CCCXXIV. CCCXLIII.

V. Vat. Cod. p. 487. sine auctoris nomine. „In uno „e Planudeae regiis codd. distichon hoc reperi, in cujus „pentametro scriptum ἔπρεπε τὴν σοφίην. Est autem in „libri IV. cap. εἰς εἰκόνας γυναικῶν post Synesii monosti„chon in sororis suae imaginem." *Br.* Scriptum in statuam Sophiae cujusdam, ante Justitiae templum vel dicasterium aliquod collocatam. — V. 2. ἔπρεπε τὴν σοφίην. Vat. Cod. omisso εἶναι.

VI. Vat. Cod. p. 486. Plan. p. 361. St. 500. W. De Maximini domo, CPoli ad maris litus magnifice exstructa. Fallitur *Du Cangius* in CPoli Christ. P. I. II. p. 174. qui Maximinum putat esse eum, qui sub Justiniano praefectus praetorio Italiae fuit. Is, quem Cyrus significat, sub Theodosio juniore quaestor palatii fuit, in codice Justinianeo commemoratus. Vide *Fabric.* Bibl. Gr. XII. p. 341. — V. 1. In marg. Wech. γρ. καὶ Μαξιμῖνος. ἀνθ' οὗ ἐγὼ Μαξμῖνος γραπτέον ἡγοῦμαι. In nominibus propriis seriores illi poëtae multum sibi licere putaverunt. — V. 3. ἀπειρεσίῃ Vat. Cod. — V. 7. ἡμετέρης et ἐρθενέεσσι. Vat. Cod. — Ad ipsum Bosporum illa domus exstructa erat, et quidem ita, ut fundamenta ejus mare, cui superstructa erant, transmitterent. Sic *Grotius* quoque haec intellexit:

Subter opus nostrum secuto tramite labens
Pontus in aequoreas reditum tamen invenit undas.

Simplicius tamen de undis Bospori, domus fundamenta alluentibus, dum sese in Propontidem effundunt, acce-

peris. — Sequentem versum non satis intelligo. Fortasse χθονὸς in ποδὸς mutandum: Tantum aquâ alluit, quantum sufficit ad extremos pedes meos, (i. e. fundamenta) madefaciendos. — V. 9. ἐξεμέθεν. Vulgo.

VII. Cod. Vat. p. 487. Plan. p. 367. St. 506. W. — V. 1. Κῦρος ἔχει. versu mutilo, Vat. Cod. Praesentis forma ἐγείρει, huic loco non satis apta. Fortasse ἔγειρεν antiquitus fuit.

CHRISTODORI COPTITAE
EPIGRAMMATA.

1.

Ecphrasis.

¶. 456.] Vat. Cod. p. 64 – 76. cum lemmate: Χριστοδώρου ποιητοῦ Θηβαίου Κοπτίτου ἔκφρασις τῶν ἀγαλμάτων, τῶν εἰς τὸ δημόσιον γυμνάσιον τοῦ ἐπικαλουμένου Ζευξίππου. Plan. p. 383. St. 521. W. unde eam repetivit *Banduri* in Antiqq. Constantinop. L. VII. cum ceteris Epigrammatis ad Historiam Byzantinam spectantibus. His omnibus *Brodaei* notas addidit T. II. p. 862. sqq. Describuntur hoc carmine statuae, quibus Zeuxippus, balnei publici id nomen fuit, erat ornatus. Zeuxippi, a Severo conditi, magnificentia laudatur a *Cedreno*, anno quinto Justiniani, quo anno, seditione orta, igne consumtus est: Τότε ἐνεπρήσθη τὸ λεγόμενον Ζεύξιππος, ἐν ᾧ ποικίλη τις ἦν θεωρία καὶ λαμπρότης τεχνῶν, τῶν τε μαρμάρων καὶ λίθων καὶ ψηφίδων καὶ εἰκόνων διὰ χαλκοῦ πεποιημένων, τῶν ἀπ᾽ αἰῶνος ἀνδρῶν ἔργα, μόνον τὸ μὴ παρεῖναι αὐταῖς ψυχὰς τῶν ἐς οὓς ἐγένοντο. Deinde addit: Στῆλαι δὲ ἦσαν ἐκ χαλκοῦ πεποιημέναι τῶν σοφῶν ἁπάντων, τῶν ὑψηλῶν καὶ ποιητῶν καὶ ῥητόρων, καὶ ὅσοι ἐπ᾽ ἀνδρείᾳ ἐγένοντο διαβόητοι. Vide *Du Cange* in

CPoli christ. L. I. p. 89. sq. In *Christodori* autem carmine non tam artis notationes deprehendas, quam potius versificatoris studium ornandi singula poëtica licentia; ordo narrandi nihil habet certae rationis; videri itaque potest adumbratus ex ipso statuarum ordine in Zeuxippo; *Heynii* verba sunt in Comment. Soc. reg. T. XI. p. 7. — „Poëma hoc malo consilio auctor fuit „Aldus in particulas discerpendi, singulis praefigendo „titulos, quos absque ulla necessitate librarii in codicis „ora apposuerant, tamquam si singulae hae partes di„versa constituerent Epigrammata. Hinc orta prava „distinctio, quae plurimorum locorum sensum turbat, „aliquot versuum hemistichiis finalibus, quibus nova in„cipit descriptio, praecedentibus contributis. Quod ra„tio et poëmatis natura suadebant, feci, Florentini edi„toris exemplum secutus. Multa in praestanti hoc poë„mate e Vat. membr. emendavi, paucula quaedam, „eaque levioris momenti, absque codicis auctoritate." *Br.* — V. 1. In ipso Zeuxippi introitu, ut videtur, Deïphobi statua collocata erat in basi anaglyphis ornata, ἐν βωμῷ εὐγλύπτῳ. Hanc vocis βωμὸς significationem illustravit *Vauvilliers* ad *Sophocl.* Oedip. T. 16. Status corporis erat talis, ut Menelao, Troja capta Deïphobi domum impugnanti, obviam fieri existimari posset ad defendendam Helenam. Vide not. ad *Tzetzae* Posthom. v. 601. et 729. Progredienti similis, corpore in obliquum inclinato, oculos circumferebat, hostilem impetum vitans. Hunc Deïphobi statum aliquam similitudinem habere cum Gladiatoris Borghesii statu, monuit *Heynius*, simul diversitatem, quae inter utrumque opus erat, significans. — V. 3. ἐπ' ὀρνυμένῳ. vulgo. — V. 4. ἐών. Vat. Cod. — V. 6. δόχμιος ἦν. ut Amycus ap. *Theocrit.* Id. XXII. 120. δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς. Ex eodem poëta fortasse sequentia adumbrata. Id. XXV. 245. de leone, impetum faciente in hostem: κυρτὴ δὲ

ῥάχις γένετ' ἠΰτε τόξον, Πάντοθεν εἱλυσθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν. — V. 11. ἀντίβιον. Vulgo. In marg. Wechel. ἀντιβίοιο. quod et *Jos. Scaliger* in exemplo suo notavit. ἀντιβίοιο — ἐλάσσαι. Vat. Cod. vulgo ἐλάσσειν. — V. 12. Furore percitus vulneraret Menelaum, si natura aeris id permitteret. — V. 13. Proxime adstabat *Aeschines*, rhetor, verba facientis specie; hoc contractae genae significant. οἷα ἀεθλεύων. de victoria contendere videbatur in foro. πολυτρόχαλον ab oratore ad locum, ubi dicit, translatum. *Verbosi garrula verba fori* dixit *Ovid.* III. Trist. XII. 18. — Post Κεκροπίδης abest δ' in Vat. Cod. unde ἄνθεμα recepit cl. editor, pro vulgato ἄνθεα. Formam ἄνθεμον exemplis illustrat *Dorvill.* ad *Charit.* p. 717. Nostro loco similis est versus ap. *Philodemum* Ep. XXXI. σαβακῶν ἄνθεμα Σαλμακίδων. ubi vide, T. II. P. I. p. 242. Aeschinem πειθοῦς ἄνθεμα vocat, ut *Ennius* Cethegum *florem delibatum populi suadaeque medullam*, ap. *Ciceron.* in Brut. c. XV. — V. 17. Prope Aeschinem *Aristoteles* erat, meditabundus, manibusque complicatis. Vulgo Aristotelem *brachio exserto* fictum esse, *Heynius* docet p. 19. ex *Sidonio Apollin.* IV. Ep. 9. loco memorabili: *per gymnasia pinguntur areopagitica vel prytaneum: Speusippus cervice curva, Aratus panda, Zenon fronte contracta, Epicurus cute distenta, Diogenes barba comante, Socrates coma candente, Aristoteles brachio exserto, Xenocrates crure collecto, Heraclitus fletu oculis clausis, Democritus risu labris apertis, Chrysippus digitis propter numerorum indicia constrictis, Euclides propter mensurarum spatia laxatis, Cleanthes propter utrumque corrosis.* — ¶. 457.] V. 20. συνιστάμεναι. genae contractae, sive etiam placide compositae, immobiles. — ἀμφιέλισσαν. Vulgo et in Vat. Cod. Nota antithesin inter vultum tranquillum et mentem irrequietam philosophi. — V. 21. τροχαλαὶ ὀπωπαί. pro epitheto ornante cum *Heynio* accipe, quatenus omnes oculi *mobiles* sunt. Alias enim

τροχα-

τρηχαλοὶ oculi cogitantis conditioni non ſatis conveniunt. — V. 24. Juxta Aeſchinem *Demoſthenes* ſtabat, eo habitu, ut orationem adverſus Macedonas meditari videretur. — σάλπιγξ. Pindarum σάλπιγγα Πιερικὴν appellat *Antip. Sidon.* LXXIX. De eloquentia *Symmach.* L. IV. Ep. 3. p. 228. *Tuam tubam totus quà patuit orbis venerabitur.* ubi vide *Savaron.* p. 233. — V. 28. τεθοωμένος. Cerberus ap. *Hermeſian.* v. 11. ἐν πυρὶ μὲν φωνὴν τεθοωμένος. ubi vide *Rubnken.* p. 287. Cratinus ap. Noſtrum infra v. 359. θυμοδακεῖς ἔθωσεν ἀκοντιστῆρας ἰάμβους. — V. 29. Et ſane vocem editurus eſſet, niſi aes ipſi ſilentium imponeret. — τέχνη. artis natura eum cohibet. — ὑπὸ σφρηγῖδι. Vulg. — V. 32. *Euripides* nomen ab Euripo duxiſſe putabatur. Vid. *Barneſ.* in Vit. Eurip. §. VII. — V. 34. διανεύμενος, a διανέω, verſans in caſto aliquo et pudico opere; ut dicitur ap. poëtas ἔρχεσθαι, βαίνειν δι' ὀδύνης et ſimilia, quae illuſtravit *Valcken.* ad Phoeniſſ. 1554. p. 525. ſq. Reſpiciuntur autem caſti *Euripidis* mores, quos in tragoediis ſuis adumbrans, ſcenam ſanctimoniae et pudicitiae diſciplinam reddidit. ἔργα σαοφροσύνης per periphraſin dictum, ut multa hujus generis, quae vide ap. *Ritterſhuſ.* Oppian. I. Halieut. 107. — V. 35. θύρσα. Putes θύσθλα poëtam ſcripſiſſe. Euripides, ut Bacchi antiſtes, in ſcena thyrſum concutere fingitur. — V. 36. *Palaephatus*, vates, lauro coronatus, vaticinium reddenti ſimilis. Vide de eo *Fabric.* Bibl. Gr. T. I. p. 182. — V. 37. στεψάμενος. Vat. Cod. — V. 38. *Heſiodus* conſpicitur quaſi cum Muſis colloquens. Referenda ſunt haec ad initium Theogoniae. — χαλκὸν δὲ βιάζετο. Vat. Cod. Furore poëtico inflammatus aeris naturae vim facere videtur, ut divinum carmen edat. — V. 40. Prope Heſiodum erat *Polyidus*, in fabulis ſatis notus. Vide *Heynium* ad *Apollodor.* p. 544. ſqq. — T. 458.] V. 45. *Simonides*, cum lyra, cantus, ut videtur, etiamnum cupidus. ἐύνασας. fortaſſe ductum ex

Simonidis Ep. LV. in Anacreontem: μολπῆς δ' οὐ λήθει μελιτερπέος, ἀλλ' ἔτ' ἐκεῖνο βάρβιτον οὐδὲ θανὼν εὔνασεν εἰν Ἀΐδῃ. — Σιμωνίδῃ vulgo legitur et in membr. Vat. Hoc cur mutaverit cl. editor, non exputo. — V. 46. οὐ χερσίν. Nec tamen tibi manibus lyram pulsare conceditur. Digitis in lyram intentis fictus fuisse videtur, fere ut Amphion ap. *Philostratum* I. Icon. X. p. 778. ἡ ἑτέρα χεὶρ τείνει τὸν νοῦν εἰς τὴν πηκτίδα. — V. 47. πλάσας. Vat. Cod. — Mox iterum et codd. et edd. Σιμωνίδες exhibent. — V. 47. Nam vel mutum aes, te reveritum, ad lyrae sonum cantum editurum esset. Recte h. l. cl. editor ἀνήχει, quod edd. habent et Vat. Cod., in ἀντήχει mutavit. — ἀναιδὴς αἰδόμενος. Vat. Cod. — V. 50. *Anaximenes* philosophus, meditantis habitu. Diversus hic ab historico, cujus imaginem Olympiae vidit *Pausan.* VI. 18. p. 495. — V. 52. *Calchas* Thestorides, diviso inter misericordiam et metum animo. Respicitur locus ap. *Homerum* Il. α. 68. sqq. ubi Calchas, metu Agamemnonis, oraculum, quod animo tenet, κεύθει, edere veretur. Hic, si vers. 54. abesset, multo melior oratio procederet. Nunc Calchas responsum animo celare sive tenere dicitur, aut misericordia Graecorum commotus, aut regis timore; quod sensum idoneum non habet. Deletis verbis;

ἢ στρατὸν οἰκτείρων Ἑλλήνιον, ἢ ἔτι θυμῷ,

nihil difficultatis supererit. Tum Calchas similis est vaticinium edituro; sed id animo condit et celat, δειμαίνων βασιλῆα. — V. 56. *Pyrrhus*, Achillis filius, inermis, sed armorum tractandorum cupiditate flagrans. — V. 58. μιν Cod. Vat. a pr. man. — ὑψόσε, oculis in altum directis Trojam, quam expugnare debebat secundum oraculorum effata (vide not. ad *Tzetzae* Posthom. v. 523.), spectare visus. Comparanda similis imago Capanei in *Euripid.* Phoeniss. 184. προσβάσεις τεκμαίρεται πύργων, ἄνω τε καὶ κάτω τείχη μετρῶν. *Philostr.* I. Icon. IV.

p. 767. Καπνυδὲς δὲ τὰ τείχη βλέπει, περιφρονῶν τὰς ἐκπλήξεις, ὡς κλίμακι ἁλωτάς. — V. 61. *Amymone* et *Neptunus.* Stabat illa capite non velato, coma à tergo revincta, oculis in deum adstantem conjectis; Neptunus contra capillis demissis, delphinum manibus gerens, ut munus sponsae offerendum. Acute *Brodaeus* monuit, delphinum a Neptuno tanquam μνηστῆρα (sive potius μαστῆρα) ad Amphitriten fuisse missum, qui ei persuaderet ut in dei amplexum veniret. Hinc factum, ut Neptunus delphinum manu gerere soleret, tradente *Eratosthene* in Catast. c. 31. ὅσοι δ' ἂν αὐτῷ τῷ Ποσειδῶνι χαρίσασθαι θέλωσιν, ἐν τῇ χειρὶ ποιοῦσιν ἔχοντα τὸν δελφῖνα, τῆς εὐεργεσίας μεγίστην δόξαν αὐτῷ ἀπονέμοντες. *Hyginus* Poët. Astron. XVII. *Qui Neptuno simulacra faciunt, delphinum aut in manu, aut sub pede ejus constituere videmus, quod Neptuno gratissimum esse arbitrantur.* — V. 61 - 64. omittit Vat. Cod. — V. 66. πλόκαμος. Vat. Cod. a pr. man. — V. 68. δῶρα. Ineptam poëtae interpretationem judicat *Heynius.* — V. 69. *Sappho* cogitabunda sedens, quasi carmen meditaretur. — V. 70. ἔνυμνον. Vulgo. — μέλος ὑφαίνειν. Infra similiter v. 350. Homerus Πιερικῆς Σειρῆνος ἀρήϊον ἔργον ὑφαίνων. *Alcaeus Messen.* Ep. VII. παῖδες - ἐκ Μουσέων γρῖφον ὑφηνάμενοι. Similiter Philostorgius historiam dicitur contexuisse Ep. DLXXXVII. πρᾶγματ' ἀληθείης ποικίλ' ὑφηνάμενος. — In Vat. Cod. est vitiose ὑφαίνειν - ἀναψαμένην. — Μούσαις. tota mente in Musas defixa. — T. 459.] V. 72. *Phoebus* coma retro vincta, libere tamen per tergum vagante. — χαίτην. Vat. Cod. a man. sec. — σφίγξας, vitta, puta, crines cohibente. — Nudus erat, cujus rei duplicem causam poëta affert, sive quod omnibus nudam veritatem oraculis indicat, sive quod sol omnium oculis purum splendorem ostendit. — τριποδιλάλος vulgo. — V. 75. δῖνα. Vat. Cod. — V. 77. τηλέσκοπον. Vat. Cod. — V. 78. *Venus* pectore nudo; inferior pars corporis veste tecta; capilli velo (καλύπτρῃ.

vide *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. VII. 9.) constricti. ἔλειβε. ab aere venustas videbatur destillare. Eadem metaphora *Philodem.* Ep. XVIII. καὶ χρὼς ἀῤῥυτίδωτος ἔτ' ἀμβροσίην, ἔτι πειθώ, Πᾶσας ἔτι στάζει μυριάδας χαρίτων. — ἄντυξ μηρῶν, nove dictum de femoribus formoso tumore surgentibus et sese rotundantibus. — V. 82. *Alcibiades* pulchritudine conspicuus, in concione verba facienti similis. — ὢν ἔπλεκε. Vat. Cod. — Alcibiades (proprie artifex dicendus erat) splendorem pulcritudinis conjunxit cum aere. Similiter supra v. 47. ὤφελε χαλκῷ συγκεράσαι μέλος ἡδύ. — V. 84. μητέρι μύθων. quia vera eloquentia Athenis et nata et educata esse putabatur. Obversabatur *Christodoro* Homericum μητέρα μήλων. — V. 85. ἀγείρων. Vulgo et in Vat. Cod. Hoc sine causa idonea in ἠγείρεν mutavit *Brunckius.* Ad οἷός περ subaudi ἦν, qualis erat, cum Atheniensibus consilia daret. — V. 86. *Chryses* sacerdos eo habitu, quo ad Graecorum castra accessit, Il. α. 14. statura elatiore, ut heros, supplicanti similis, barba demissa, cincinnis caput obumbrantibus. — δ' αὖ ἱερ. Vulgo. — V. 91. ἄπλατος vulgo. In marg. Wechel. ἄπλεκτος. Idem exhibet Vat. Cod. — βότρυς ἐθείρης. εὐπλέκτου βότρυν ἔρηξε κόμης. *Agathias* Ep. XXI. In descriptione Apollinis *Apoll. Rhod.* L. II. 676. χρύσειοι δὲ παρειάων ἑκάτερθε Πλοχμοὶ βοτρυόεντες ἐπεῤῥώοντο κιόντι. — In fine versus vett. edd. ante Ascens. αἰθείρης legunt, unde *Brodaeus* ἀθείρης fecit. — V 92. *Julius Caesar,* Jovis habitu repraesentatus, cum aegide et fulmine. — ἔλαμπεν. *Horatium* I. Carm. XII. 46. *micat inter omnes Julium sidus* comparavit *Fabric.* ad *Dion. Caff.* T. I. p. 424. idque ad stellam crinitam refert, quae, post Caesaris mortem visa, pro illius anima est habita. Hanc interpretationem, doctiorem procul dubio, quam veriorem, *Tristano* debebat in *Comment. Histor.* T. I. p. 35. et 36. — V. 93. βοείαις. scutis, spoliis, hostium ornavit. — ἀμετρήτοισιν, *innumerabilibus*, ut passim. *Theocrit.*

XV. 45. μόρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι. — V. 94. ἀγείρων. Vat. Cod. — V. 96. νέος om. Vat. Cod. in contextu. νέος Ζεύς. Vide *Meleagri* Ep. XXIII. ubi *Reiskius* Ζεὺς νέος non fine probabilitatis specie emendavit. Cf. *Ruhnk.* ad *Vellej. Paterc.* II. 82. 4. — V. 97. *Plato*, qui Atheniensibus secretum virtutis divinae tramitem demonstravit. — ¶. 460.] V. 99. Aliud *Veneris* simulacrum, idque nudum. Memorabilis cesti commemoratio, de quo poëtam tam obscure locutum esse, doleas. A cervice, sive ab humeris, in pectus descendebat versus femina, sicuti lorum, unde milites gladium suspensum gerunt. — V. 102. *Hermaphroditus* muliebrem pulchritudinem in corpore virili ostendens, papillis turgescentibus, genitalibus viri instructus. In hunc modum veterum ars Hermaphroditos repraesentare solet, neque usquam inventa est statua sive anaglyphum, quod utriusque sexus genitalia ostenderet. *Ovid.* Metam. IV. 377. *Sic ubi complexu coierunt membra tenaci, Nec duo sunt et forma duplex, nec femina dici Nec puer ut possint, neutrumque et utrumque videntur.* — V. 106. ἐφαίνετο. Vat. Cod. — V. 107. κεκερασμένη — φαίνων. Vat. Cod. Posterius verum puto; participium enim non referri debet ad σχῆμα, sed ad Hermaphroditum: Et cum virilis et muliebris (ξυνῆς) pulcritudinis signa commixta haberet (φαίνων), formam (σχῆμα) virilium pudendorum ostendebat. Ejusdem verbi intra duos versus repetitio, a qua nec meliores poëtae abstinuerunt, in *Christodoro* non debet offendere. — V. 108. *Erinna* sedens, non muliebri opere, sed poësi occupata. Similis color in Epigrammate *Antip. Sid.* LXXXII. 1. 2. — V. 110. βαθὺφθογγος. Vat. Cod. ἀποστάλαζουσα. Ibid. a pr. man. — V. 111. *Terpander* canenti similis. Hunc poëtam, quem barbiton excogitasse ferunt, magno apud Lacedaemonios honore floruisse constat. Primus in Carneorum certamine vicit, tradente *Athen.* XIV. p. 635. E. Eum ad seditionem

mufices ope fedandam a Lacedaemoniis advocatum effe, narrat *Plutarch.* T. II. p. 1146. B. et *Diodorus Sic.* ap. *Tzetz.* Chil. I. XVI. T. II. p. 639. 16. ed. *Weffel.* Cf. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. XII. 50. Amyclaeenfes novas res molitos effe, et inde feditionem exortam, ex hoc *Chriftodori* loco fufpicari licet, quem nemo, quod fciam, animadvertit. — μή μιν Vat. Cod. — V. 112. εὔπνοον. Edd. quaedam veteres. — V. 113. μενουμέναις. Vat. Cod. — ἀνέπλεκε. ut fupra v. 70. μέλος εὔυμνον ὑφαίνειν. — μύστιδα, quam a diis commota mente acceperat; ut mox μυστιπόλῳ (μυστοπόλῳ Ed. pr. et Ald. I.) φόρμιγγι, pro ἱερῇ. — V. 116. Ἀμυκλαίων. Vat. Cod. — V. 117. *Pericles*, oratoris habitu, ut eum Athenienfibus five legem aliquam, five bellum contra Peloponnefiacos fuscipiendum fuadere exiftimes. — ἀνάπτεις. tanta tua eft eloquentia, ut eam vel cum muto aere communicare poffe videaris. Plane fic fupra v. 48. σὺ δ' ἂν καὶ χαλκὸς ἀναυδὴς Αἰδόμενος ῥυθμοῖσι λύρης ἀντήχεε μολπήν. — V. 120. οὐ μόθον. Vulgo, quam lectionem prava hujus loci interpretatio peperit. ἀντύνων μόθον h. l. non eft de bellatore accipiendum, qui res bellicas parat, fed de oratore, qui audientium animos ad bellum gerendum excitat. ἢ μόθον igitur recte ex Vat. membr. revocatum eft. Hoc vidit etiam auctor fcholii in edit. Wechel. quod male relatum ad v. 121. et proinde depravatum eft: ἢ γεγραπτέον ἀντὶ τοῦ οὐ (fic lege pro ἀλλ')· οὗτος γὰρ σχεδὸν ἦν αἴτιος τῶν Πελοποννησιακῶν, ὡς δῆλον τοῖς μετιοῦσι τὰ Θουκυδίδου. — V. 120. *Pythagoras*, graviffimarum curarum plenus, nec in terra, fed in Olympo verfari vifus. ἀχράντοισιν ὀπωπαῖς ad mentis et corporis puritatem referendum videtur, quam Pythagorae difciplina commendabat. — V. 122. ἰδόκευε. Vulgo et in Vat. Cod. — ¶. 461.] V. 125. *Stefichorus*, Siculus, quem Apollinem in ipfo matris utero poëfin docuiffe apparuit inde, quod in infantis recens nati ore lufcinia confedit. *Plinius* H. N. X.

43. de lusciniae cantu agens — *omnia tam parvulis in faucibus, quae exquisitis tibiarum tormentis ars hominum excogitavit: ut non sit dubium hanc suavitatem praemonstratam efficaci auspicio, cum in ore Stesichori cecinit infantis.* — V. 126. ἀῤῥητα ἐδίδαξεν. Vat. Cod. Posterius est etiam in Planud. — V. 128. τικτόμενοι. Vat. Cod. — V. 129. ἱερόφοιτος. Vulgo. quod ex membr. emendatum est. ἠερόφοιτος vocatur luscinia, quae noctu cantat. — V. 131. *Democritus*, Abderita, propter studium naturae rerum impensum laudandus. λεπτὰ ὄργια ad tenuissimas illas atomos, a Democrito primum excogitatas, refert *Brodaeus*; perperam. ὄργια Μούσης ipsum philosophiae studium esse videtur, nisi accipere malis de iis artibus, quas veteres *musicas* appellare solebant. Democritum τοὺς ἐγκυκλίους λόγους calluisse, καὶ περὶ τεχνῶν πᾶσαν ἐμπειρίαν ἔχειν narrat *Diogen. Laërt.* IX. 37. idemque inter ejus opera librum refert περὶ ῥυθμῶν, περὶ ποιήσεως, περὶ ῥημάτων, et alios hujus generis, de quibus cf. *Fabric.* Bibl. Gr. T. II. p. 638. Ad haec cum subtili opus sit ingenio, λεπτὰ ὄργια dixit. λεπτοσύνη φρενῶν sophistis tribuitur et philosophis. — V. 134. ἐγέλαις. Vat. Cod. — Vana et inania ridebas hominum studia, ea, tanquam certa bona, appetentium, quae quam maxime incerta et mutabilia esse cerneres. — γέρων sic adjective positum illustrat *Valcken.* ad Phoen. p. 38. ὁ γηράσκων χρόνος est ap. *Aeschylum* Prom. 981. et τάχιστα γηράσκει χρόνος *Incertus* ap. *Stob.* in Ecl. phys. T. I. p. 228. nr. 11. — V. 136. *Hercules* imberbis, mala manu gerens, et juxta eum *Auge*, Minervae sacerdos, manibus sublatis preces ad Minervam, ut videtur, faciens. Augen ab Hercule vitiatam Telephum peperisse, eumque in Minervae luco occultasse, mythographi narrant. Vide *Apollodor.* III. 9. 1. et quae nos de hac fabula collegimus ad Anaglypha Cyzicena in Exercitt. crit. T. II. p. 148. — V. 137. μῆλα χερὶ Herculem, poma manu gerentem,

paſſim obvium, etiam in numis, illuſtrat *Triſtan.* Comment. Hiſtor. T. I. p. 487. — V. 138. Λιβυτίδος. Vett. edd. et Vat. Cod. — V. 140. ὑποστείλασα corrigit *Hermann.* ad *Euripid.* Hecub. 1056. p. 165. At Auge pallam non collegiſſe, ſed *demiſiſſe* videtur; cui ſignificationi neutra lectio ſatis apta videtur. Male hunc locum accepit *H. Stephanus* in Theſ. Gr. L. T. III. p. 1004. A. — οὐ γὰρ ἐθείραις. Vat. Cod. οὐ γὰρ etiam Plan. Et palla, et crinibus ſolutis adſtabat, qui ſupplicantium habitus. — V. 143. δειράδος. Vat. Cod. — Τεγέης. Notum Minervae Aleae templum ap. Tegeatas. *Pauſan.* VIII. 45. p. 693. — V. 143. *Aeneas*, in cujus oculis verecundia cum dignitate mixta originem a Venere ſignificabat. αἰδὼς περιλείβεται. ut ſupra v. 78. Venus ἔλειβε ἀγλαΐης ῥαθάμιγγας. — V. 148. *Creuſa*, Aeneae conjux, triſtitia conſumta, velo in utramque genam deducto, inſtita ad pedes usque demiſſa, patriam expugnatam lugere videbatur. — V. 150. ἀφελκύσασα. Vat. Cod. — κρήδεμνον. faſcia lata, qua complicata comam religabant, ſive explicuiſſent, totus vultus velari poterat; *Heynii* verba ſunt p. 24. laudantis Odyſſ. α. 334. Il. ξ. 184. Hymn. in Cerer. 41. 42. His adde noſtrum v. 199. — ¶. 462.] V. 153. ἐμαντεύοντο, *ſignificabant.* Quid fuerit in hac imagine, quod Creuſam potius, quam aliam quandam ex Trojanis mulieribus indicaret, ex *Chriſtodori* deſcriptione intelligi nequit. Ipſe ſecutus eſt nomina in baſi adſcripta. — V. 155. *Helenus*, Priami filius, pateram manu tenens, Graecis fauſta et ſecunda vaticinari deosque, ut imminens Trojae excidium ſigno aliquo portendant, precari videtur. Loca veterum de Heleni vaticiniis cum Graecis communicatis collegi ad *Tzetzae* Poſthom. 571. De ejusdem cum Priamo ſimultate an alius tradiderit, nunc quidem ignoro. — V. 158. καδδέστι θύνης. Vat. Cod. — V. 155. ἐπεπαύετο. Vulg. et in Vat. Cod. — V. 160. *Andromache*

ante Hectoris, ut videtur, interitum Trojaeque expugnationem repraesentata, quare nullum in ejus habitu luctus vestigium. — V. 164. ἠλγήσαντο. Vat. Cod. — V. 165. *Menelaus* victoria elatus, stans prope *Helenam*, cujus pulchritudo ipso metallo venustatem conciliare videbatur. Illum post expugnatam Deiphobi domum Helenamque receptam ab artifice fictum esse, interpretatur *Christodorus*; nisi νίκην malis accipere de victoria, quam Menelaus in Helenae petitione de reliquis procis retulerat. — V. 169. ἀγλαΐη. Idem fere h. l. quod ἄγαλμα, conjuncta notione venustatis. — V. 171. *Ulysses* callidum ingenium vultu prodens, tacito gaudio laetus, quod Trojam dolo everterit. — κόσμον σοφίης φρενὸς vertit *Grotius*: *se monstrat in ore Majestas animi* – minus recte, nec Ulyssis convenienter ingenio. Est simpliciter: *prudentia, quae hunc virum ornabat.* — V. 174. ἐγέγηθεν. Vat. Cod. — V. 175. *Hecuba* prope adstans, capite palla velato, stola usque ad talos defluente. — τίς δάκρυα. qui fit, ut in muta imagine (ἀφωνήτῳ ἐνὶ κόσμῳ) lacrymas fundas? — τέχνη οἰκτείρασα. Similia passim occurrunt. Cf. Epigr. *Glauci* V. ἀδέσποτ. CCXCIV. — λύσσης. de vehementissimo dolore, quo quae abripiuntur, cum Bacchis et Maenadibus comparantur, ut Andromache ap. *Homer.* Il. χ. 460. Cf. *Mitscherl.* ad H. in Cerer. v. 386. p. 201. sq. — Vulgatum δυσαλγέος ex membr. Vat. emendatum est. — T. 463.] V. 180. Neque Hectoris mortem, ut in Iliade, neque Andromachae, Astyanacte suo privatae, mala, ut in Tragoediis, sed patriam a Graecis expugnatam ploras. — V. 182. πεσοῦσα. Vat. Cod. — V. 187. ἔσβεσε. Statuarium laudare videtur, quod, cum toto vultus habitu Hecubam plorare indicasset, ipsas tamen lacrymas non expresserit. — αὐχμὸς ἀνίης. squalor lugentium. — V. 189. *Cassandra*, jam sancti furoris plena, Trojae interitum vaticinari videtur. — μεμφομένη γειτ-

ἄγεν, Fato Trojano imperio instante, Priamus Cassandram, ut furibundam, in carcerem conjici jussit. Vide *Tzetzam* ad *Lycophr.* v. 350. In Tabula Iliaca nr. 99. Priamus ipse Cassandram, Trojanos, ne fatalem machinam in urbem reciperent, dehortantem retrahit. — V. 192. *Pyrrhi* alia statua (cf. v. 57.), neque galea tecti, neque ense armati: manum attollit, ut *Christodorus* interpretatur, sibi ipse victoriae testimonium dicens; ut *Heynius* censet, puellae inferiis destinatae fatum denuntians. *Tristanus* Comment. histor. T. I. p. 75. Augusti, manus extendentis effigiem in numis comparans, δεξιτερὴν ἀνέτεινεν de manu projecta et versus populum protensa interpretatur. — Vulgo ἀνέτεινεν ἐήν. Vat. Cod. ἐὴν omittit. — V. 196. ὄμμασι vulgo. Nostrum est in Vat. Cod. — V. 197. *Polyxena*, lacrymas fundens, sed vultu velato, quasi dolorem pudore occultans. Tantam autem ejus in aere pulchritudinem esse ait, ut, si talem vidisset Neoptolemus, eam procul dubio in matrimonium duxisset. — τίς τοι ἀνάγκη. ut v. 176. — V. 199. Explicato κρηδέμνῳ genas velabat. Cf. ad v. 150. — V. 201. Nonne potius scribendum: μὴ δή σε — ληΐδα Πύῤῥος ἄγοι φθ. οὐ δέ σε μορφή — — luges animo et times, ne te Pyrrhus, ut praedam, domum ducat. At te pulchritudo tua non servavit, nec tetigisti Neoptolemi animum, ut olim Achillis. — τεοῦ φονῆος. Neoptolemus eam in Achillis tumulo immolavit. — V. 205. εἰς λίνον — ὀλέθρου. in mortis laqueos. *Apollon. Rhod.* L. I. 1035. de fato fatali: τὴν γὰρ θέμις οὔποτ' ἀλύξαι θνητοῖσι· πάντη δὲ περὶ μέγα πέπταται ἕρκος. De insidiis agitur, quibus oppressus Achilles in Apollinis templo periit. — V. 207. ξυνήϊον λέκτρων. Vat. Cod. — ¶. 464.] V. 208. προλιπών. omni paternae caedis memoria omissa, cujus nempe ulciscendae causa Polyxena immolata est. — V. 209. *Ajax*, Oileï filius, inermis quidem, sed fortitudine pollens. — ἀσχέρμασι. Vat. Cod. unde ταλαύριον est editum

pro πελώριος. — V. 211. Nondum lanugo ejus genas obumbrabat. De Ajace in veteribus monimentis modo barbato, modo imberbi, vide *Boettigerum* in Differt. de Olla vetere Caſſandrae raptum exhibente p. 52. not. 46. — V. 214. ἰλλίζει. Bellicoſum et proelia ſpirantem vultum ſignificari, ſponte apparet; ſed metaphoram poëtae non ſatis expedio. — V. 215. *Paris* cum *Oenone*. Ille peccati ſibi conſcius priorem conjugem adſpicere veretur, oculosque avertit; haec autem zelotypiae ſtimulis percuſſa, obliquis oculis Alexandrum intuetur, minanti ſimilis et conjugem dextra repellenti. — V. 215 – 217. in Vat. Cod. poſt v. 221. ponuntur. — V. 218. ἵζειν. Ed. pr. et Aldinae tres. — V. 219. δ' ἤλασε vulgo et in Vat. Cod. cujus lectionis vitium primus intellexit *Huetius*, qui p. 37. δέ γ' ἤλευσε ſive δ' ἐκλεύσε emendavit; elegantius *Br.* ἐπέλευσε. — V. 220. ἀπειλήν. Hoc referendum ad ea tempora, cum Paris, morti proximus, Oenones auxilium fruſtra implorabat. Vide not. ad *Tzetzae* Poſthom. v. 596. et *Meziriac* Comm. ſur les Epitres d'Ovide T. I. p. 456. ſq. Jam ſignificabat igitur (ἤγγειλεν) obſcuris nutibus iram et *minas*. Sic haec verba commode explicari poſſunt, in quibus haud ſcio quid offenderit *Bernardum*, qui in Epiſt. ad Reisk. p. 343. κρυφίην ἤγγειλεν ἐπ' εὐνήν, ſive κρυφίη ἤ. ἀπειλῇ tentavit. In vett. edd. omnibus ἀπειλήν habetur; in Steph. vitioſe ἀπειλή. — V. 222. *Dares* et *Entellus* valido caeſtu decernentes; ille martialem ardorem ſpirans, hic minacibus oculis adverſarium intuens. Notus uterque peritia caeſtu pugnandi ex *Virgil.* Aen. V. 369. 387. ubi de Entello, Siciliae heroë, vid. *Heynius* in Exc. III. p. 651. — Vulgo v. 222 – 227. poſtponuntur v. 240. In Cod. Vat. v. 222 – 224. omittuntur. — ἀζαλέη. *Apollon. Rhod.* II. 52. in deſcriptione pugnae Amyci et Pollucis: Λυκωρεὺς θῆκε πάροιθε ποδῶν δοιοὺς ἑκάτερθεν ἱμάντας ὠμούς, ἀζαλέους, περὶ δ' οἵ γ' ἔσαν ἐσκληῶτες. —

V. 223. κήρυκα. Eodem ſenſu ἄγγελον frequentius ponunt poëtae, tragici inprimis. Cf. *Abreſch.* Anim. ad Aeſch. T. II. p. 146. κήρυξ tamen ſic metaphorice uſurpavit *Pindar.* Nem. VIII. 1. ὥρα πότνια, κάρυξ Ἀφροδίτας ἀμβροσιᾶν φιλοτάτων. — V. 224. ἔπνεε — ὀπωπαῖς. Haec ſeculi, quo *Chriſtodorus* ſcripſit, vitium redolent. Optime aliquis dicitur Ἄρη, θυμὸν, ὀργὴν πνεῖν, in quibus ad concitatiorem ſpiritum, quo pectus agitatur, videtur reſpici; ſed qui ὀπωπαῖς iram ſpirare dixerit, veterum novi neminem. — V. 225. Pro Ἔντελλος Vat. Cod. αὐαλέῳ exhibet, librarii oculis ad verſ. 222. initium aberrantibus. — V. 226. μύρμηκας. ἔξω τοῦ ζώου καὶ οἱ πυκτικοὶ ἱμάντες. *Heſych.* De πυγμαχίᾳ agens *Pollux* L. III. 150: καὶ μύρμηκες δὲ τὰ ὅπλα, καὶ ἱμάντες. Cf. not. ad *Lucill.* Ep. XVIII. T. II. P. II. p. 451. — V. 227. ὤδινε. Etiam haec verba tumor orationis corrupit. Verbum ὠδίνειν in ſimili re adhibuit *Heliodor.* L. X. p. 504. pugil τὸ ὅλον σῶμα σφηκώσας, εἱστήκει τὰς λαβὰς τῶν παλαισμάτων ὠδίνων. Idem L. II. p. 95. ὠδίνω δὲ οὕτω πρός τινας ἐξειπεῖν. — Vulgo φόνου διψῶσαν. In Vat. Cod. φόνον διψόωσαν. Nihil erat, quod *Br.* vulgatam φόνου immutaret. — V. 228. Sequebatur ordine *pugilis* ſtatua, cui *Philonis*, an *Philammonis*, an *Milonis* denique tribuendum ſit nomen, ſe fluctuare teſtatur poëta. Nomen baſi ſtatuae inſculptum obſcurum fuiſſe puta. Barbam habebat in pectus demiſſam, capillos horridos, muſculos in brachiis praeſertim et in tergo eminentes. — V. 228. ἢ δέ. Vulgo. — V. 233. ἠνορέην et εἵλκετο. Vulgo. Poſterius habet etiam Vat. Cod. — ¶. 465.] V. 237. Manibus in pugnum compactis, brachiorum muſculi ſurgebant, rigidi ſicut lapides. Derivata ſunt haec ex *Theocrito* Eid. XXII. 48. ἐν δὲ μύες στερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον Ἕστασαν, ἠύτε πέτραι ὀλοοίτροχοι. ἐσφηκῶντο igitur de contractis et exſtantibus muſculis. — V. 240. εὐγνάμπτοιο. Vulgo. — πλατὺν αὐλὸν αὐχένος. cervicis circumſcriptio. αὐλὸς enim

de angusto tramite usurpatur. — In antiquis quibusdam edd. ἐνέρχων legitur. — Caeterum *Philon*, Corcyrensis, pugil, commemoratur in Epigrammate *Simonidis* LXXII. ubi vide not. *Philammon* illustris pugil, de quo praeclarus locus ap. *Demosthen* pro Coron. p. 331. 11 ed. R. Atheniensem vocat eum *Eustath.* Il. φ. p. 1324. et *Suidas* in Φιλάμμων. Cf. *Themistium* Or. XXI. p. 249. Nostri loci *Corsinus* si memor fuisset, plura de hoc pugile ex *Brodaei* notis potuisset dare. — V. 241. *Charidemus*, orator et dux Atheniensium, unus eorum, quos Alexander, ut faces belli, sibi tradendos poposcerat. Vide *Arrian.* de Alex. Exped. I. 10. 8. et 11. *Wesseling.* ad *Diodor.* T. II. p. 181. 6. — V. 243. *Melampus* oracula reddenti similis. — μαντιπόλον. Vulgo: — V. 245. θεοπρόπον ἄεθμα. divinam oraculorum vocem. — τιταίνων. Vat. Cod. — V. 246. *Panthus*, Trojanus, et quidem primoribus Trojanorum annumeratus, simul cum *Thymoete* commemoratur ap. *Homer.* Il. γ. 146. — V. 247. Ἀργυιάων. Vat. Cod. — V. 249. ἀμφαλίης πελάγεσσιν ἐκλμένος. *Alta virum mersere silentia*, eleganter *Grotius*, tumorem Graeci poëtae nonnihil compescens et constringens. — Videbatur *Thymoetes* consilium contexere, quibus res Trojanas adjuvaret, ἔτι, etiamnum, quamvis aëneus. Sic haec fortasse expediri debent, *Christodori* ingenio convenienter; quamvis ἔτι et jejunum nec satis perspicuum. *Heynius* comparans *Virgil.* Aen. II. 30. ubi Thymoetes Trojanos, ut equum durateum intra urbem ducerent, primus hortatur, verba *Christodori* sic explicat: adversus Trojanos consilia animo volvens; suspicatus praeterea, ἐπὶ Τρ. scripsisse lectum. Ceterum idem Thymoetes phrygiae poëseos inventor fuisse dicitur ap. *Diodor. Sic.* T. I. p. 237. — V. 251. 252. vulgo leguntur post v. 255. *Clytius* et *Lampus* principes Trojanorum. Il. γ. 147. Ille manus constringebat, quo dolorem ob urbem captam

significaret. *Lampus* tristitia affectus videbatur, quod nullum amplius Trojanis servandis reperiret consilium. Λάμπος legendum esse vidit *Brodaeus*, cum in Vat. Cod. et in edd. Λάμπων legatur, in quo non haesit *Bapt. Pius* in Annot. Poster. Syll. III. c. 192. (*Gruter.* Lamp. crit. T. I. p. 571.) Caeterum v. 253 – 255. leguntur in Vat. Cod. post v. 258. — V. 256. *Isocrates*, dicentis habitu. Obscuriora sunt verba ἀφωνήτῳ τέχνῃ, pro ἀφώνητον. Quamvis te mutum finxit ars, tamen loqui videris. — T. 466.] V. 259. *Amphiaraus* vates, coronatus, subtristis, praedicere videtur Argivis, neminem eorum ex bello Thebano rediturum esse. — V. 261. βιόκτιτος. Vat. Cod. — Quid *Christodorum* commoverit, ut vocem ἀνδράσι bis poneret, sine ulla gravitate, non satis intelligo. Fortasse alterum depravatum est. — V. 262. ὑπότρομον. Vat. Cod. — V. 263. *Aglaus*, vates, Polyïdi, et item vatis, pater habitus. Hunc tamen omnes *Coeranum* appellare solent. Vide *Heynium* in Not. ad Apollodor. p. 546. Quare *Christodorum* in nomine peccasse, ita ut epitheton pro nomine proprio haberet, suspicatur *Heynius* in Commentat. l. c. p. 15. — φασὶν μαντιπόλον – Πολυείδου. Vat. Cod. — Pro χρησμηγόρος, quod ex membr. receptum est, vulgo χρησμολόγος legitur. — V. 266. *Apollo*, cincinnis in humeros defluentibus conspicuus. — ἀκερσεκόμην. Vulgo. — V. 267. ἀδμήτοισι – χαίτην. Vat. Cod. posterius etiam in edd. habetur. Male. Ipsi enim capilli cum floribus comparantur. Similiter *Theocrit.* Eid. XIX. 23. χαῖται δ' οἷα σέλινα περὶ κροτάφοισι κέχυντο. — V. 270. πλήματα. Vat. Cod. — V. 271. *Ajax*, Telamonis filius, imberbis, comas mitra revinctus, patris formam et fortitudinem referens. Falsum nomen aeri adscriptum fuisse, suspicatur *Heynius* p. 15. — V. 276. ἀνέφαινε ἄγηρον. Vat. Cod. — V. 277. *Sarpedon*, Lyciorum dux, insigni robore conspicuus, genis prima lanugine florentibus, nudo corpore, nisi quod galea tegeba-

tur caput. ἄκρα χάρασσε γενειάδος. ut v. 211. ἄνθει λαχνήεντι γενειάδος ἄκρα χαράξαι. — V. 282. ἀπέπεμπεν. Vat. Cod. ut etiam v. 294. μῦθον δ' ἀπέπεμπεν ἀπειλήν. pro ἀνέπεμπεν. — V. 283. Tertia *Apollinis* statua. Adstabat deus cincinnis humeros circumfluentibus. τριποδιπόλος. Vulgo. Cf. v. 72. De Apollinis coma multi dixerunt, etiam h. l. laudans *Tristanus* Comment. Histor. T. I. p. 79. — ¶. 467.] V. 289. Tertium *Veneris* simulacrum; vestis obumbrabat sinum, et cestus ambibat papillas. Ex hoc loco *Heynius* judicat p. 23. diversum fuisse cestum a cingulo, quo vestis circum femora constringebatur. — V. 291. Achilles imberbis, sine galea, dextra hastam, laeva scutum attollere visus, audaciam spirans et in oculis Aeacidarum virtutem ostendens. — V. 292. „In hoc uno loco liberiori conjectura usus sum. „Vulgo legitur:

„γυμνὸς ἐὼν σακέων· ἐδόκευε μὲν ἔγχος ἀείρειν
„δεξιτερῇ, σκαιῇ δὲ σάκος χάλκειον ἀείρειν.

„Quae absurda et sibi contraria sunt. Nam si Achillem „aes exhibebat σακέων γυμνόν, altero versu dici non potuit „σκαιῇ σάκος χάλκειον ἀείρειν. Repraesentaverat eum arti„fex nudo capite, γυμνὸν κόρυθος, ut heroum omnium „pulcherrimi venusti oris decor, nullo imminutus tegmi„ne, magis appareret. Caetera armatus erat.“ Br. Audax haec conjectura certe non in textum recipi debuit. Fortasse ne depravata quidem vulgata lectio, sed acumen habet, non probandum illud quidem, sed *Christodori* aevo et indoli condonandum. Nudum artifex Achillem repraesentaverat, sed in toto ejus habitu tam expressa erat fortitudinis et bellicae virtutis imago, ut spectantium oculos falleret, qui arma gerere et hastam vibrare putarent eum, qui inermis adstabat. — V. 294. ἀπέπεμπεν. Vat. Cod. ut supra v. 282. — V. 295. τεθηγμένος. audacia incitatus. *Aeschyl.* VII. c. Theb. 721. τεθηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγῳ. Cf. *Valckenar.* ad

Hippol. p. 239. E. — Pro αἱ γὰρ Vat. Cod. οὐ γὰρ legit. — V. 297. *Mercurius* ad exsequenda patris mandata sese accingens, oculis in altum conversis, quasi ad Jovis verba attendens; dextra manu calcei alati vincula adstringebat, laevam tendebat versus dextrum pedem, genu inflexo. Status itaque, si recte assequor, videtur fuisse hic, ut dextro pedi inflexo talaria adaptaret, dextra manu admota, laeva versus eam protenta: fere eo habitu, quo Iasonem videmus, ante Qu. Cincinnatum vulgo dictum, et quo Aen. L. IV. 239. *et primum pedibus talaria nectit aurea.* *Heynii* verba sunt l. c. p. 8. — V. 301. χεῖρα ταθεῖσαν ἐπ. Vulgo. — V. 302. ἐπιπροθέοντος. Vulg. — V. 303. *Appulejus*, cujus magna fuit cum eloquentiae tum multo magis artis fama. Ad magiae scientiam referebat *Brodaeus* ὄργια ἄφθεγκτα, quae equidem de eloquentia et poëtica facultate accipere malim. De Musarum sacris *Propert.* III. 1. 4. *Primus ego ingredior puro de fonte sacerdos Itala per Grajos orgia ferre choros.* De Democriti sapientia noster v. 133. λεπτὰ διακρίνων πολυΐδμονος ὄργια Μούσης. Epitheton ἄφθεγκτα aut simpliciter ornat, quatenus omnia orgia ἄφθεγκτα sunt et ἄῤῥητα; aut eo referendum, quod de statua agitur. Similiter supra v. 71. μέλος δ' εὔυμνον ὑφαίνειν Σιγαλέαις ἐδόκευεν ἀναψαμένη φρένα Μούσαις. et v. 109. Erinna ἐνὶ σιγῇ Πιερικῆς ῥαθάμιγγας ἀποσταλάουσα μελίσσης. — V. 304. Ἀπηλήϊος. Vat. Cod. — ὅντινα. quem latina Seiren (eloquentia) initiavit ineffabili sapientiae. Σειρῆνες pro facultate persuadendi passim in hoc carmine et alibi. Cf. *Abresch.* Lectt. Aristaen. p. 5. *Bergler* ad *Alciphron.* p. 179. — V. 306. Diana neque arcu neque sagitta instructa; vestis ad genua usque adducta, crines nullo vinculo cohibiti, sed libere vagantes. — V. 308. ἰοδόκην. Vat. Cod. — V. 309. λεγνωτόν. Ducta sunt haec ex *Callimachi* H. in Dian. v. 11. ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα ζώννυσθαι λεγνωτόν, ἵν' ἄγρια θηρία καίνω. ubi multa de

χιτῶνι

χιτῶνι λεγνωτῷ disputavit *Spanhem.* p. 173. ſqq. Adde *Interpp. Heſych.* v. λέγνα. Non fimbriata veſtis erat, ſed virgata potius, virgulis aureis aut purpureis utrimque in veſte adſutis aut intextis. Vide *Polluc.* VII. 14. — V. 310. ἀνειμένη πλοκάμου α. Vat. Cod. — T. 468.] V. 311 - 350. *Homeri* ſtatua fuſe et paulo elatiore ſpiritu deſcribitur; quare adſcripſit neſcio quis in marg. Vat. Cod. v. 320. ἠράσθης, ὦ φίλος, τοῦ κάλλους καὶ τῶν λόγων Ὁμήρου καὶ τοῦτον πατέρα σὺν ἐκάλεσας διὰ τὴν σὴν εὐμουσίαν καὶ, ναὶ μὰ τοὺς λόγους, οὐ μακρὰν ἦς τῆς ἐκείνου ψυχῆς καὶ τῶν ἐκείνου χαρίτων. Fere eodem modo Homeri imaginem delineaſſe *Cedrenum* Hiſt. Comp. p. 369. ſq. monet *Heynius* p. 19. qui eum *Chriſtodori* verſus ante oculos habuiſſe ſuſpicatur. — V. 311. „Omnino ſcribendum „ἔμφρονα χαλκὸς Ὅμηρον ἐδείκνυεν, et ſic ſcripſeram, quod „neſcio quo caſu, aut qua oſcitantia inter corrigendum „folium mutatum fuit.“ *Br.* Felici igitur caſu typothetae non obtemperarunt viro clariſſimo, qui ſanam ſcripturam tentavit, poëtae mentem minime adſecutus. Vulgaris quidem dicendi ratio ita tuliſſet, ut diceretur, metallum Homerum oſtendere quaſi animatum, neque quidquam ei deeſſe praeter vocem; ſed *Chriſtodorus* communia mutavit et argutius extulit, Homerum dicens a ſculptore fictum ipſi metallo animam mentemque tribuere. Plane eodem acumine v. 117. Pericles καὶ αὐτῷ χαλκῷ ἀναύδήτῳ δημηγόρον ἦθος ἀνάπτειν dicitur, et v. 168. Helena καὶ αὐτῷ χαλκῷ κόσμον ἔδωκε πανίμερον. Haec vulgatae lectionis ſinceritatem abunde adſtruunt. — V. 313. θυιὰς τέχνη, facultas poëtica; quia male ſani poëtae. V. 39. de Heſiodo, χαλκὸν ἐβιάζετο θυιάδι λύσσῃ. — V. 314. ὄμῃ. Vat. Cod. — Deus hoc ſignum ſimul cum ipſo Homeri corpore finxit; mortalis enim viri opus eſſe nequit. — V. 316. θάσσων. Vat. Cod. — V. 317. Minerva, ſimul cum Apolline in Homero habitans, et divinos illos cantus edens, illum manibus ſuis finxit. —

V. 318. ἐπιστάμενη τόπερ ᾤκεεν. Vat. Cod. — V. 320. δ' post πατὴρ omittit Vat. Cod. — V. 322. τοῦτο. Senectus ipsa ei venustatem aliquam et amoenitatem conciliabat, cum grata dignitate commixtam. Pro κεκέραστο Vat. Cod. solemni errore καὶ κέραστο. — V. 325. Cervix paulu-lum incurvata erat, sive ut desuper spectantis, sive ut senis annorum pondere gravati. — βότρυς χαίτης. Similia comparavit *Lennep.* ad *Coluth.* p. 42. — V. 329. ἐπαύετο ex ed. Ascens. assumsit Stephan. In antiquioribus edd. ἀπεπαύετο, quod ex optimo Vatic. emendatum est. — V. 332. σαοφροσύνη κουροτρ. Ad sapientiae praecepta referendum videtur, quibus pueri Homericorum carminum lectione imbuebantur. — ὀφρῦς. Supercilia valde prominentia finxerat statuarius, ut caecos viri oculos celaret. Hinc factum, ut non caecus esse videretur, sed cavis oculorum sedibus venustas quaedam insideret. In membr. ora scripta haec nota: τυφλὸς ἦν ὁ πλάσας αὐτὸν, ἐπεὶ Ὅμηρος πολλῶν ἀνδρῶν ἔβλεπε κρείττω. Memineris verborum *Velleji* L. I. 5. 4. de Homero: *Quem si quis caecum genitum putat, omnibus sensibus orbus est.* — V. 337. τοῦτο τέλεσσε. Vat. Cod. et vulg. — ¶. 469.] V. 341. Αἰδώς. Hanc cum Virtute junxit Timotheus ap. *Plutarch.* T. II. p. 323. B. αἰδῶ συνεργὸν ἀρετᾶς δορυμάχου. — V. 343. ὠδίνουσα. Cogitasse nostrum puto de fabula illa, quae de Pindaro puero circumferebatur, apes in ejus ore mellificasse. Vide ad *Antip. Sidon.* Ep. XLVIII. et quae notavimus in Exercitt. crit. T. II. p. 101. — V. 344. Baculo nititur senex, manu manui imposita. — ἀλλήλῃσι. Vulgo. — V. 345. Caput ad dextrum latus nonnihil inclinatum, eum Apollinem dictantem audire Musarumve aliquam prope adstantem, videtur significare. — V. 348. νόος πεφόρητο. Ad varias res convertit mentem ex penetralibus pectoris quasi emissam et solutam. Similiter *Aristoph.* Nub. 759. ἀποχάλα τὴν φροντίδ' ἐς τὸν ἀέρα, λινόδετον ὥσπερ μηλολόνθην τοῦ ποδός. —

V. 351. *Pherecydes*, coelum spectans, tanquam sedem sapientiae. Mira locutio, σοφίης κέντρα νομεύειν, de viro in philosophia regnante. Ducta videtur imago ab agricola sive auriga, stimulo, κέντρῳ, armato et jumenta regente. νομεύειν h. l. idem quod νωμᾷν. — V. 354. *Heraclitus* Ephesius, generis humani imbecillitatem plorans et miseriam. Cf. *Lucian.* Vitar. Auct. §. 14. T. III. p. 96. — V. 357. *Cratinus*, veteris comoediae auctor, qui mordaces jambos in improbos Atheniensium demagogos acuere solebat. Ἴωνας Athenienses ab eorum origine vocat. ἐθόωσεν. Vide ad v. 28. — θυμοδακεῖς ἰάμβους. Cf. ad *Meleagr.* CXIX. T. I. P. I. p. 132. et ad *Hadriani* Ep. V. T. II. P. II. p. 326. — V. 360. κῶμον. comoediam exornans et ad altiorem laudem evehens. — V. 361. Juxta eum, ut videtur, *Menander* erat positus, novae comoediae auctor et quasi sidus. — ἔρωτας παρθενικάων. quod praecipuum comoediae novae argumentum. — V. 364. Jambos venustissimos indotatae virginitatis raptores vocans, suo more rem vulgarem exornare cupiens, obscurus evasit. Num etiam haec verba ad Menandreae comoediae argumentum referenda sunt, cujus haud contemnenda pars erant vitiatae virgines et furta amoris; an potius ipsum novae comoediae inventum κορείης vocabulo significavit, ut jambi Menandri Comoediam virginem sibi vindicasse, eamque, ἀέδνωτον, a nullo alio poëta dotatam (i. e. cultam et exornatam) primi duxisse dicantur? Durum hoc, fateor, sed a *Christodori* ingenio fortasse non alienum. — ¶. 470.] V. 367. *Amphitryon* laurea coronatus et propterea vati similis; sed laurus, poëta interprete, victoriam de Taphiis reportatam significabat. — V. 370. ἐφάεμενον. Vat. Cod. — V. 372. *Thucydides* conspiciebatur meditabundus eoque habitu, qui oratoriam facultatem, in ejus historia conspicuam, significaret. δημηγόρον ἦθος ἱστορίης, genus est historiae eloquens, sive quod ei in-

textae ſint orationes, ſive quod narratio oratorium colorem habeat. — V. 374. Manum attollebat, etiamnum bellum inter Spartanos et Athenienſes recitare viſus. Carmini epico Thucydidis hiſtoriam poëta comparat, cum propter argumentum, tum propter rerum contextum; magis tamen ob prius. Manus ſublata et rhapſodo et oratori convenit. — V. 375. ſequenti poſtponit Ed. pr. Flor. quem errorem ſqq. edd. correxerunt. — Κεκροπιάδων. Ed. pr. Flor. — ἀμητῆρα lyrice de bello, qui pugnantes *metit*. (Cf. *Drakenb.* ad *Sil. Ital.* X. 146. et *Burmann.* ad *Valer. Flacc.* III. 670.) *Incertus* in Heroic. ἀδεσπ. XXI. 25. (T. III. p. 147.) Ἑλλάδος ἀμάων ἄγαμον στάχυν. *Philoſtratus* Heroic. p. 690. de Ajace: τοὺς τὰ πλήθη ἀποκτείνοντας θεριστὰς ἡγεῖτο μέγα μηδὲν ἀμῶντας. Plura hujus generis collegit, *Aeſchyli* verſum eximie corrigens, *Valcken.* in Diatr. p. 225. Ἀλλ' Ἄρης φιλεῖ γ' ἀεὶ τὰ λῷστα πάντ' ἀμᾶν στρατοῦ. — V. 377. *Herodotus*, qui priſcorum virorum gloriam, cum eorum, qui in Aſia, tum, qui in Europa floruerunt, novem libris conditam Muſis dedicavit. — Ἁλικαρνασοῦ, uno σ, plurimae edd. veteres; *Stephanus* Ἁλικαρνασσοῦ. — In fine verſus Vat. Cod. θέσπις ἀηδών, cui in poſterum vulgata lectio ἀοιδὸς cedet. — V. 379. ἀοιδάς, Vat. Cod. — Ionicae dialecti ſuavitatem cum facundia conjunxit. — V. 382. *Pindarus* ab ipſo Apolline artem muſicam edoctus. — V. 384. Βιάτιοιο. Vat. Cod. — V. 386. λιγυροῖσι et mox ἀνεπλάσαντο Vat. Cod. De fabula vide *Pauſan.* IX. 23. p. 755. et not. ad verſ. 342. — 388. *Xenophon*, auctor hiſtoriae de Cyro, Platonicae eloquentiae aemulus. De Anabaſi hunc locum accepit *Brodaeus*; fortaſſe recte: nec tamen male Cyropaediam intellexeris. — λιγαίνειν. Vat. Cod. — φιλάργυρος μέλισσα ſapientiae ſtudium eſſe videtur. Philoſophiae igitur cum hiſtoria conjunctionem miratur in *Xenophontis* opere. — V. 393. Prope Xenophontem adſtabat ſignum, cui *Alcmaeonis* vatis nomen appoſitum erat;

cum tamen ei laurea corona deesset, *Christodorus* suspicabatur, *Alcmanis* nomen reponendum esse. Cui suspicioni obloquitur *Brodaeus*, non vatem, sed alium quendam Alcmaeonem, Atheniensem, illa statua repraesentatum esse existimans. Hic enim suorum civium primus Olympiae vicerat, teste *Herodoto* VI. 125. Sed mentem *Christodori* non recte percepisse *Brodaeum*, bene monuit *Huetius* p. 37. qui post *Salmasium* ad *Solin.* p. 580. D. E. notavit, idem esse nomen Ἀλκμαίων et Ἀλκμάν, nec igitur *Christodorum* nomen basi insculptum mutare, sed interpretari. Unice huc facit *Eustath.* ad Il. χ. p. 1379. 12. de verbo παιάων agens, γίνεται δὲ ἐξ αὐτοῦ παιάν, ὡς Ἀλκμάων Ἀλκμάν, καὶ Ἀμυθάων Ἀμυθὰν παρὰ Πινδάρῳ. Notandum, membranas Vat. non Ἀλκμαίων exhibere ap. nostrum, sed Ἀλκμάων, plane ut ap. *Eustathium*. Hunc Doriensium metaplasmum attigit *Valckenar.* ad *Eurip.* Phoeniss. p. 65. — ¶. 471.] V. 394. ὁ βοώμενος. illustris ille vates, Amphiarai filius, cujus pietatem et furorem tragoedia repraesentavit. — Pro οὐδ' Vat. Cod. οὐ legit. — V. 398 - 406. In his poëta *Pompeji Magni* laudem cum laude Anastasii imperatoris connectit. Fictus erat ille gladios pedibus calcans, quod de victoria de Isauris interpretatur noster, ut inde occasionem caperet laudandi Anastasii, qui de Isauris triumphaverat. Attingebat Isaurica regio Pamphyliam et Ciliciam, cujus provinciae partem Isauri, gens bello et latrociniis dedita, invaserant. Jam cum Pompejus de piratis Cilicibus triumphaverit, idem h. l. victoriam de Isauris reportasse dicitur. De latrociniis Isaurorum et bellis Romanorum cum hac gente vide *Fabric.* ad *Dion. Cass.* L. LV. p. 880. 51. — V. 403. Anastasium a Pompejo descendisse, commentum sive poëtae, sive aulicorum. Obscura enim hujus Imperatoris origo, de qua vide *Du Cangium* de Famil. Byz. 85. De ejusdem conditione, antequam solium Caesarum asceudit, egregie

disputavit *Villoison.* in Anecd. T. II. p. 30. sq. not. 2. — V. 406. διώσας. Vat. Cod. et ἔϑεα γαίης. ἔνϑεα Ald. 1. et Asc. — V. 407. *Homeri* altera statua; at non antiqui illius, sed recentioris imaginem esse suspicatur Noster. Erat hic Myrûs, Byzantinae, filius, qui sub Ptolemaei Philadelphi regno tragoediae operam dedit. Vide *Menag.* ad *Diogen. Laërt.* IX. 113. — V. 410. Μοιρώ. Vat. Cod. solemni circa hoc nomen errore. — πεδνήν. Vat. Cod. et antiq. edd. usque ad Stephan. — V. 412. κεῖνος γάρ. Vat. Cod. et Plan. — V. 414. Ultimum locum occupat *Virgilius*, alter Homerus. — ϑυμβρειδὴς ἠχώ. Lingua Latina. — Nomen poëtae Βεργίλλιος effert Vat. Cod. ut etiam ap. alios Byzantinos scriptores reperitur. Vide *Fabric.* Bibl. Lat. T. I. p. 305. ed. *Ernest.*

¶. 472.] *II.* Cod. Vat. p. 317. „Hoc Epigramma „edidit Berkelius ad Stephan. p. 347. — Factum est, „ut et sequens etiam Epigr. in Joannem praefectum „Illyrici sub Anastasio, qui et consul fuit, ut alterum „testatur Epigramma, cujusque consulatus ad annum D. „refertur a Du Cange in Famil. Byzant. p. 86.“ *Br.* Post *Berkelium* edidit *Jensius* nr. 117. *Reiske* in Anthol. p. 161. nr. 768. — V. 1. „Cod. αὐτός, pro quo κλεινὸς „melius videtur: *Reiskius* contra metrum κλυτός: at „κεῖμαι recte in κεῖται mutavit. Ab eo etiam v. 2. ἀριφα„νέων sumsi; cod. ἀειφανέων.“ *Br.* Optima *Reiskii* emendatio in versus exitu; nam urbs Epidamnus loquitur; at initio αὐτὸς neutiquam sollicitandum erat. Fefellit clar. editorem verbum κεῖμαι, quod h. l. non de cadavere in terra posito, sed de statua Joannis accipiendum est. Hoc sensu *Euripid.* in Hecub. v. 16. γῆς ὀρϑ᾽ ἔκειϑ᾽ ὁρίσματα, *stabant.* quam lectionem a quibusdam sollicitatam tuetur *Markland.* ad Suppl. v. 665. p. 163. κεῖμαι idem quod εἶναι significare judicans; non satis subtiliter. *Ponendi* significatio in eo obtinet, cum ϑρόνος, τράπεζα

κεῖσθαι dicitur; de quo vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 453. Jam cum de ſtatua h. l. agatur, ſponte apparet, veriſſimum eſſe αὐτὸς Ἰωάννης, quibus, ut multis aliis in locis, expreſſa ſigni cum homine ſimilitudo indicatur. *Julian. Aegypt.* Ep. XL. αὐτὴν Θεοδότην ὁ ζωγράφος. In Stat. Athlet. Ep. VIII. αὐτὸν Πορφύριον μὲν ἀπηκριβώσατο χαλκῷ Ὁ πλάστης. Cf. Ep. ἀδέσπ. DXIV. — V. 3. Μουσάων. Vat. Cod. Liberalitatem Joannis erga poëtas his verbis laudari exiſtimo, qui Epidamnum adducti ipſam urbem praeſentia et carminibus ſuis illuſtrarunt. — ὃς πλέον. Vat. Cod. ὃ emendatum in marg. ap. Guyet. ξένιος δαίμων, *hoſpitalitas*; ſimiliter ut *Euripid.* Hecub. 345. πέφευγας τὸν ἐμὸν ἱκέσιον Δία, pro, *ſupplicationem.* εὐρύνας, i. e. αὐξήσας. Inſigniter itaque hoſpitalitatem exercebat ille. Sic mihi haec commode explicari poſſe videntur. Aliter tamen *Reiskius:* „Joannes civitate Epidamnius erat, non origine; Lychnide enim, urbe Illyrii, oriundus erat. „Propterea urbs, loqui ficta, eum ait erga ſe amplificaſſe „beneficentiam hoſpitalis alicujus numinis, i. e. ampliſſimis beneficentiae modis excepiſſe Epidamnum, velut „peregrinum ad ſe venientem, quibus ullum numen „hoſpitale peregrinos ad ſe venientes excipere queat." Mihi haec interpretatio obſcura et contorta videtur. — V. 5. παμφόρβην. paſcentem manum et alentem. — ἥντινα μούνην. Senſus eſt: cum in omnibus aliis rebus modum ſibi ſtatuiſſet vir inſignis temperantiae, in una beneficentia modum et fines non noverat; nullos manui ſuae beneficae fines praeſcripſerat. — Verſus brevior in membr. nonnihil depravatus: μέτριον ὁριζόμενον. μέτρον emendavit *Salmaſius.* *Reiskius* ſcribebat: ἥτινι μούνῃ οὐκ ἴδε δ. μέτρον ὁριζόμενον. Brunckiana lectio doctior eſt et *Chriſtodori* ingenio accommodatior. (In ed. Lipſ. omiſſum colon in fine verſus.) — V. 7. Poſt ηὔξησε lacuna eſt in Vat. Cod. quam ſagaciter implevit *Reiskius*, qui etiam ὑπήνην in ἀπήνην mutavit. ἀπήνη, *carruca*, ſupre-

mae dignitatis insigne. — V. 11. ἱκέσας apogr. Goth. non ἱκέσσας, ut *Br.* in Vat. Cod. extare ait. In fine carminis autem γινομένων ibi legitur. Joannes Musarum antistites amore plus quam paterno amplectebatur. Cf. ad vers. 3. — Caeterum *Reiskius Du Cangio* oblocutus hunc Joannem Anastasii Dicori generum fuisse putat. Ejus sententiae rationes ap. ipsum vide. Cf. *Br.* ad *Julian. Aeg.* Ep. LXIX.

III. Vat. Cod. p. 316, sq. Plan. p. 191. St. 279. W. Inficete poëta in nomine patriae ejusdem Joannis ludit. — V. 1. Ἐπιδάμνου ἀστέρα. propter honores magna cum laude in illa urbe gestos. — ἦν πρὶν Vat. Cod. Ab Heraclidis conditam esse Epidamnum, auctor est *Thucydid.* L. I. 24. ταύτην ἀπῴκισαν μὲν Κερκυραῖοι, οἰκιστὴς δὲ ἐγένετο Φάλιος Ἐρατοκλείδου, Κορίνθιος γένος, τῶν ἀφ' Ἡρακλέους. quem locum cum nostro contendit *L. Holstenius* ad *Stephan. Byz.* p. 115. — μέρμερος ἥρως de Hercule interpretatur *Brodaeus*, quod sensum idoneum non facit. De ipso Joanne accipe, qui improborum audaciam contudit, secutus exemplum Herculis, cujus tota vita perpetuum contra improbos bellum fuit. — μέρμερον. Vat. Cod. — V. 5. εὐσεβῶν. Vat. Cod. — V. 6. Λύχναδον vulgo; sed vera est lectio membr. Λυχνιδὸν. Cf. *L. Holsten.* ad *Stephan.* p. 194. Quae *Christodorus* h. l. de hujus urbis originibus tradit, aliunde cognita non habemus. — V. 7. λύχνος, lychnus, Joannes Heliconis, quia Lychnide ortus. Merito hunc lusum *Brodaeus* frigidum vocat; nec, quae sequuntur, minus inepta sunt: Quia Cadmus Graecos literas docuit, Joannes autem ex urbe a Cadmo exstructa originem ducebat, doctissimus hic erat et Heliconis ornamentum! — V. 8. ἀμέλαμψε. Vat. Cod. Fortasse:

ἄμ' ἔλαμψε.

ISIDORI AEGEATAE EPIGRAMMATA.

¶. 473.] *I.* Vat. Cod. p. 371. Εἰς πολύπουν καὶ λαγωόν. — Ἰσιδώρου Αἰγεάτου. In Plan. p. 61. St. 88. W. gentile varie exhibetur. γεωδότου Ed. pr. Flor. Ald. 1. 3. αἰγεώτου. Ald. 2. et Nic. Sab. αἰγεωδότου Afcenf. et Steph. — Idem argumentum tractavit *Antiphil. Byz.* Ep. XXIII. et *Bianor* Ep. II. — V. 1. Τύννιχος. Sic ultro emendavit *G. Koen.* ad *Gregor.* de D. p. 135. quod Laconicum nomen occurrit ap. *Dioscorid.* Ep. XXXIII. et ap. *Polyaen.* V. 23. Emendationem Vat. Cod. confirmat. Vulgo γύννιχος. — εἰς γῆν man. rec. in Vat. Cod. addidit. — V. 3. ὃ δ' ἐφ', et ἐνέδησε vulgo. — V. 5. Tynnichus polypum in mare conjecit, qui fe, leporis munere, quafi redemerat. — δ' poft ἀγρευθεὶς omittit Vat. Cod.

II. Vat. Cod. p. 248. Plan. p. 246. St. 357. W. cum lemmate: ἀπὸ ναυηγοῦ πρὸς γειτόνον. quod tamen defideratur in Ed. pr. Flor. Cautius is, qui lemma fcripfit in Vat. Cod. εἰς τάφον ἐπὶ χώρας κειμένον ἀροτρευομένης. nam naufragum hîc loqui, ex ipfo quidem Epigrammate non cognofcitur. Serius alius in iisdem membr. verfui primo appinxit haec: ἀπὸ ναυηγοῦ πρὸς γεωπόνον. Expreffum eft ex *Heraclid. Sinop.* III. T. II. p. 261. — V. 1. τῶι β. Vat. Cod. — V. 3. τοιαύταν. Vat. Cod. — De ὕνις vide ad *Philippi* Ep. XIV. T. II. P. II. p. 157.

III. Vat. Cod. p. 291. Ἰσ. αἰγεάτου εἰς Ἐτεοκλέα ναυηγὸν ἐν τῷ τυῤῥηνικῷ πελάγει ναυηγήσαντα. Plan. p. 257. St. 372. W. Eteocles, cujus naufragium hoc carmine memoratur, antequam mercaturam exercere inftituiffet, agrum coluit. Elegans Epigramma et nativa venuftate commendabile. — V. 1. ἐκ γαιομορίης vulgo. Hîc pronomen με defiderari, acute intelligens *Scaliger*, in not.

mſc. εἵλκυσέ μ', ὀθνείης — tentavit. — Ὀθνείη ἐργασίη, peregrinarum mercium permutandarum et comparandarum negotium. — V. 3. ἀλλάμενη. Vat. Cod. — V. 4. κείνης ὕδασιν. maris Tyrrheni undis. Paulo jejunius pronomen κείνης. — V. 5. ἐκβρίσαντος. Vat. Cod. et edd. vett. usque ad Steph. ἐμβρίσαντος probabat etiam *Scalig.* in not. mſc. — V. 6. αὐτός. Vat. Cod. Vaeh ventus, qui aream perflat, nimium diverſus ab eo, qui vela implet! Venuſtum hoc. Agricolae ingemiſcentis et novam inexpectatamque rem mirantis vocem nobis audire videmur. — ἀλωάς. in ventilatione puta.

¶. 474.] *IV.* Vat. Cod. p. 250. Ἰσιδ. αἰγεάτου εἰς Νικόφημον ναυηγήσαντα ὑπὸ δίψους ἐν τῇ θαλάσσῃ. In Plan. p. 247. St. 358. W. *Iſidori* nomini gentile non additum. Ex cod. emendatum protulit hoc carmen *Dorvillius* ad haec *Charitonis* L. III. p. 46. de piratis: θαλαττεύοντες πολὺν χρόνον, ἐν ἀπορίᾳ κατέστησαν τῶν ἀναγκαίων, μάλιστα τοῦ ποτοῦ καὶ — διψῶντες ἀπέθνησκον ἐν χρυσῷ. — V. 2. κύματος vulgo et in Vat. Cod. ubi praeterea κατ' ἔκλυσεν. Enotavit *Dorvill.* l. c. p. 272. lectionem in Cod. marg. κύματ' οὐ, quam certe in Vat. Cod. non reperit. Huic conjecturae – nam Viri Docti conjecturam eſſe vix dubito – ille praeferebat, et recte quidem, ut mihi videtur, emendationem *Huetii* p. 23. ἀλὸς Λιβύσσης κύμασιν κατέκλυσεν. Nec tempeſtas, nec ſiderum occaſus Nicophemum Libyci maris fluctibus merſerunt. — V. 4. πλόῳ. Vulgo et in Vat. Cod. quod a cl. editore mutari non debebat. ἀνηνέμῳ πλόῳ idem eſt, quod νηνεμίᾳ, qua quaſi vinctus et impeditus ille periit. — Mox vulgatum δίψης cum lectione membr. δίψευς commutavit *Dorvillius.* Facit huc etiam alius *Charitonis* locus L. III. p. 48. ἐξαισίοις δὲ πνεύμασιν ἐξεώσθημεν εἰς ταύτην τὴν θάλασσαν· εἶτα γαλήνης μακρᾶς γενομένης δίψει πάντες ἀνῃρέθησαν. — V. 6. venti nautis pernicioſi et flantes et cum ſilent.

V. Vat. Cod. p. 229. Ἰσιδώρου Αἰγεάτου. Sine gentili in Plan. p. 240. St. 349. W. In Eumelum aucupem, qui tenui victu contentus libertatem ſervabat, neque unquam ad ſerviles artes deſcendere neceſſe habebat. — V. 3. ἔκυσεν χέρα. De paraſitorum humilitate in patronorum manibus oſculandis vide, praeter ea, quae *Brodaeus* collegit ad h. l., *Barthii* Not. ad *Statii* IV. Silv. I. 3. et ad *Claudian.* Rufin. II. 443. Ad noſtrum inprimis facit Ep. Anthol. Lat. L. III. LXI. p. 498. *Parvula ſecuro tegitur mihi culmine ſedes — Si vero alitibus fraudem contexere * * * Seu magis imbelles libuit circumdare cervos, Aut tereti lino pavidum ſubducere piſcem: Hos tantum novere dolos mea ſordida rura. I nunc, et vitae fugientis tempora vende Divitibus coenis.* — V. 6. In voce πτερὰ explicanda fluctuat *Brodaeus.* Primum noctuas eſſe putat, quarum pellibus, foeno impletis, aucupes utantur ad alliciendas aves; deinde retium genus eſſe ſuſpicatur, perperam laudans *Gregorium:* καὶ ἰξευτὴς καλάμους οἰκοδομεῖ, καὶ ὑποβλέπει πτόρθους καὶ περιεργάζεται πτερὸν ὄρνιθος — ubi ipſa avis, cujus plumas auceps viſco tangere conatur, intelligenda eſt. Alia igitur anquirenda interpretatio. Sunt πτερὰ aves, quibus aucupes ad decipiendas aves utebantur. *Eutecnius* de Aucup. L. III. c. I. p. 193. varias aucupii rationes recenſens, aucupem, ait, uti ἰξῷ, ἢ θριξὶν ἱππείαις, ἢ λίνοις κ. τ. λ. deinde etiam συμφύλοις ὄρνισι. Conf. *Simmiae Rhod.* Ep. IV. T. I. p. 204. et *Wernsdorf.* ad Poëtas min. Tom. I. p. 126. ſeq.

ISIDORI SCHOLASTICI

EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 151. Ἰσιδ. σχολ. βολβυθιώτου. Plan. p. 417. St. 553. W. Gentile in Vat. Cod. additum *Salmas.* in not. msc. in βαλβυτινήτου mutandum censebat. Βαλβυτίνη urbs Aegypti. Idem postea βολβαιώτης emendabat, a Bolbis, urbe Cariae. Fingit Epigrammatis auctor, Endymionem, senem factum, Lunae torum et stragulam vestem, qua ille torus instratus erat, dedicare. — μάτην μίμνοντα. frustra adventum tuum expectantem. ἀπρήκτου. otiosi lecti. In re amatoria passim hujus verbi usus. *Philodem.* Ep. V. τοὔνεκ' ἐν ἀπρήκτοισι καθήμεθα. *Strato* Ep. LXXIX. ὄρχεις ἄπρηκτοι. — V. 2. σοὶ φίλος. Vulgo. σὸς ex Cod. Vat. emendavit *Salmasius.* — V. 4. σώζει. Vat. Cod. et Ed. pr. Flor. Vulgo male σώζοι.

DAMASCII PHILOSOPHI

DISTICHON.

¶. 475.] Vat. Cod. p. 294. Plan. p. 235. St. 341. W. In Zosimam, servam ingenuae indolis, morte servili conditione liberatam. — μόνῳ τῷ σώματι. ut ap. *Sophoclem* in *Stob.* Tit. LX. p. 384. τὸ σῶμα δοῦλον, ἀλλ' ὁ νοῦς ἐλεύθερος. et *Euripides* ibidem: πολλοῖσι δούλοις τοὔνομ' αἰσχρὸν, ἡ δὲ φρὴν τῶν οὐχὶ δούλων ἔστ' ἐλευθερωτέρα. Quod autem Zosima dicitur morte etiam corporis libertatem adepta esse, id ad liberum sepulchrum referendum est, quo domini bonos servos honorare solebant. Cf. *Dioscorid.* Ep. XXXV. *Martial* L. I. Ep. CII. de servo Demetrio: *Ne tamen ad Stygias famulus descenderet umbras, Ureret implicitum cum scelerata lues, Cavimus, et domini jus*

omne remisimus aegro: Munere dignus erat convaluisse meo. Sensit deficiens sua praemia, meque patronum Dixit, ad infernas liber iturus aquas.

QUINTI SMYRNAEI
EPIGRAMMA.

„Extat in Planud. p. 308. St. 448. W. absque „auctoris nomine, qui e Joanne Tzetza notus Chil. II. „38. [et II. 490.] Edit. Basil. anni 1546. p. 31. ubi „hi versus leguntur, fere uti hic eos exhibui. Totidem „sunt, quot certamina. Ex ultimo male nescio quis duos „concinnavit. In uno Regiorum codd. titulus est: εἰς „τὰ αὐτὰ Κοΐντου Σμυρναίου, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ." *Br.* Ex hoc fortasse Epigrammate expressi sunt pessimi versus, quibus item Herculis labores recensentur ap. *Reinesium* Inscr. p. 344. et *Donium* p. 36. ubi v. 7. fortasse supplendum Θρήϊκος ἐξελ. et versu ultimo: Γηρυόνην ἔκτεινεν ἐλῶν ταύρους ἀγελάτας. Ejusdem farinae est, quod in eodem argumento versatur carmen, editum a *Gaëtano Marini* Iscrizioni Antiche delle Ville e de' Palazzi Albani. Roma. 1785. p. 154. In eo primus versus ex hoc carmine mutuo sumtus. — V. 1. Νεμέῃ. Vulgo. — V. 2. „Planudeae lectionem ὤλεσεν ὕδραν, quae melior est, praetulissem, ni vidissem, ἔκτανεν scriptum etiam esse in veteri „cod. Bibliothecae Laurentianae, Catal. T. II. p. 74." *Br.* — V. 4. ὑψίκερον δ' ἕλ. Idem Cod. Laur. — V. 5. στυμφηλίδας. Ald. 1. 2. Ascens. στυμφαλίδας. Aldin. 3. — V. 8. ὄγδοον ἐκ Θρήκης Διομήδεος ἤλασεν ἵππους, Ἔννατον ἐκ Κρήτης πυρίπνοον ἤλασε ταῦρον. Cod. Laur. — V. 10. βόας ἤγαγεν. Vulgo. — V. 11. Κέρβερον ἑνδέκατον, κύν' ἀνήγ. Vulgo. δωδέκατον δ' ἀγάγκει (ἀνάγει) κύνα Κέρβερον ἐξ Ἀΐδαο:

Cod. Laurent. — V. 12. ἀ. δ' ἐκόμισσεν ἐς Ἑλλ. Vulgo. — V. 13. Planudes sic habet:

Τὸ τρισκαιδέκατον τοῖον λυγρὸν ἔσχεν ἄεθλον
Μουνονυχὶ πεντήκοντα ξυνελέξατο κούρας.

Pro Θεσπίῳ Cod. Laur. Θυσπίῳ.

METRODORI EPIGRAMMATA.

¶. 476.] „Epigrammatis primi et problematum „arithmeticorum plerorumque auctor esse potest Metro-„dorus Scepsius, qui Mithridatis aetate vixit. At Epigr. „II. et problematum quaedam aliis cognominibus tri-„buenda sunt. Varios Metrodoros recenset Jonsius de „Scr. Hist. Phil. I. 20." *Br.* — *I.* Vat. Cod. p. 416. Plan. p. 17. St. 28. W. *Metrodorus* sibi *Posidippi* Ep. XVI. hoc carmine refutandum sumsit, in omni vitae genere et conditione propria quaedam bona inesse docens. — V. 2. κήδεα, quod poëtae menti adversatur, in Steph. ed. operarum vitio legitur, pro κύδεα, quod omnes edd. vett. habent. Opponuntur haec verbis *Posidippi:* εἰν ἀγορῇ μὲν Νείκεα καὶ χαλεπαὶ πρήξιες. Κύδεϊ ap. nostrum in Ep. *Juliani Aegypt.* XLIII., quod inprimis comparandum, respondet εὖχος: ἄστεϊ μέσσῳ Εὖχος, ἑταιρείῃ. — V. 9. Non igitur opus est, alterum ex duobus optare, ut aut nunquam natus sis, aut cito moriaris; omnes enim vitae partes habent, quo se commendent. — βίος Vat. Cod. quod vulgatae praetulerim.

II. Vat. Cod. p. 476. Μητροδώρου γραμματικοῦ ἐν Βυζ. In Plan. p. 294. St. 434. W. *Metrodoro* simpliciter inscribitur. In Joannem quendam juris consultum magnae sapientiae et alterum Solonem. ὁ γέρων θεσμός. Leges antiquitus scriptae ubi Joannem acceperant, i. e. ubi Joan-

nes ad magistratus honorem evectus est, dixerunt, quasi renovatae et juvenili denuo robore instructae: Solonem iterum nacti sumus.

PROBLEMATA ARITHMETICA

QUORUM PLURIMA METRODORI.

¶. 477.] Haec problemata tantum non omnia primus ex *Salmasii* codice edidit *Bachet de Meziriac* in *Diophanti* Arithm. Tolosae 1670. Libro V. p. 261. sq. cum versione latina et solutionibus. Quas solutiones hic reperient docti lectores, eas debent doctrinae et acumini Viri Cl. *Friderici Kries*, collegae mihi conjunctissimi, qui *Xylandri*, *Meziriaci*, et paucorum aliorum vestigia secutus, humaniores literas cum mathematicis studiis felicissime conjunxit. Leguntur autem priora horum problematum in Cod. Vat. p. 615. praemissis verbis: γυμνασίας χάριν καὶ ταῦτα τοῖς φιλοπόνοις προτίθημι, ἵνα γνῷς (f. γνῶσι), τί μὲν παλαιῶν παῖδες, τί δὲ νέων. Σωκράτους. Haec si vera est nominis inscriptio, hoc problema et plura fortasse alia referri debent ad *Socratem* illum, quem ἐπιγραμμάτων ποιητὴν appellat *Diogen. Laert.* L. I. 47. p. 109. hominem aliunde penitus ignotum. Haud paucis horum Epigrammatum in membranis adscriptae sunt solutiones, modo literis appictis breviter indicatae, modo uberius explicatae. Has ne hoc loco repetam, facit obscura et intricata veterum arithmeticorum in talibus solvendis ratio, unde ad lectores, elegantiori recentiorum temporum methodo adsuetos, parum sive fructus sive utilitatis redundaturum esse, mihi persuasum habeo.

I. Vat. Cod. p. 615. Polycrates, Sami tyrannus, (vide *Diog. Laert.* Vit. Pyth. VIII. 3. p. 489.) Pythagoram de discipulorum numero interrogasse fingitur. Hic

respondet, dimidiam eorum partem mathematicis ſtudiis operam dare; quartam in naturae arcanis perſcrutandis ſtudium ponere; ſeptimam ſilentem ſedere magiſtrique praecepta repetentem; eſſe autem praeterea tres mulieres, interque eas *Theano*, omnium praeſtantiſſimam. (Vide *Menag.* ad *Diog. Laërt.* VIII. 43. p. 374. *Fabricii* Bibl. Gr. T. I. p. 884.) — Sit numerus diſcipulorum = x.

$$\tfrac{1}{2}x + \tfrac{1}{4}x + \tfrac{1}{7}x + 3 = x$$

ſeu; fractionibus ad eandem denominationem redactis:

$$\frac{14}{28}x + \frac{7}{28}x + \frac{4}{28}x + 3 = x$$

Summa fractionum eſt $= \frac{25}{28}$; erunt ergo

$$\frac{25}{28}x + 3 = x$$

$$3 = x - \frac{25}{28}x = \frac{3}{28}x$$

Jam cum $\frac{3}{28}$ totius numeri = 3, totus diſcipulorum numerus = 28; unde ſequitur, fuiſſe

14 mathematices ſtudioſos.
7 phyſices cultores.
4 ſilentio adſtrictos; quibus omnibus accedebant
3 mulieres.
28.

II. Vat. Cod. p. 615. qui v. 6. αὐτὰρ vitioſe; v. 12. κουφοτέροισιν habet. — V. 9. »Meziriacus τριη-»κόντων, quod imprudens mutavi [in τριήκοντα]. Ionicum »eſt: vide Etymol. M. p. 290. in δυοῖ, ubi ex Alcaeo »τὰν δυοκαίδεκον profert, et e Callimacho τῶν τριηκόντων, »pro τῶν τριάκοντα. Callimachi locus eſt inter fragmenta »a Bentlejo collecta LXVII. τριηκόντων eſt etiam ap. Heſiodum

„ſiodum ἔργ. 694. Recurrit infra Problem. XVII. 13. „τρειηκόντων, ubi prava itidem ſedulitate ſcripſi τρειήκοντα, „metro quidem in neutro loco repugnante, ſed absque „neceſſitate ulla, quum bona ſit codicis ſcriptura, utro- „bique reſtituenda.“ *Br.* Aliud exemplum vocis τρειήκοντα κλινομένης fuit ſupra in Ep. *Philodemi* XIV. T. II. p. 86. ἑπτὰ τρειηκόντεσσιν ἐπέρχονται λυκάβαντες. Eadem fere, quae *Brunckius*, ex Grammaticis protulit *Fiſcherus* in Animadv. ad Welleri Gramm. Gr. T. II. p. 153. ſq. — Amor apud matrem conqueritur, quod Muſae ipſi magnam partem malorum, quae ex Helicone decerpſerit, eripuiſſent. Quintam ei partem abſtulerat Clio; duodecimam Euterpe; octavam Thalia; viceſimam Melpomene; quartam Terpſichore; ſeptimam Erato; Polyhymnia triginta mala rapuerat; Urania centum et viginti; Calliope trecenta; ita ut ſpoliato nonniſi quinquaginta relinquerentur. Quaeritur, quantus malorum numerus fuerit. Ponatur ille $= x$; erit

$$\left(\tfrac{1}{5}+\tfrac{1}{12}+\tfrac{1}{8}+\tfrac{1}{20}+\tfrac{1}{4}+\tfrac{1}{7}\right)x+30+120+300+50=x.$$

id eſt: $$\frac{168+70+105+42+210+120}{840}x+500=x$$

ſive $\frac{715}{840}x+500=x$. ergo $500=x-\frac{715}{840}x$ $=\frac{125}{840}x$. Quare pars centeſima viceſima quarta numeri 500 (i. e. $\frac{500}{125}=4$) erit $\frac{1}{840}x$; ergo $x=4\cdot 840=3360$. Hinc apparet, ſumſiſſe ſibi

Clio	672	mala;
Euterpen	280.	
Thaliam	420.	
Melpomenen	168.	
Terplichoren	840.	
Erato	480.	
Polyhymniam	30.	
Uraniam	120.	
Calliopen	300.	His adde mala, quae Amor fervavit
	50	

Summa 3360.

¶. 478.] *III.* Vat. Cod. p. 622. — V. 1. „Meziriacus, μήλων καλάθοις φέρον, ἐν δὲ ἑκάστῃ – mendofe.“ *Br.* In Cod. eft ἑκάστη. et fic v. 4. Trium Gratiarum unaquaeque aequalia poma habebat in calatho, et Mufis obviam factis quaelibet aequalem numerum tribuit; quo facto tres Gratiae et novem Mufae totidem poma habuiffe reperiuntur. Eft hoc problema ex numero indeterminatorum, i. e. eorum, quorum innumerae folutiones reperiri poffunt. Omnis enim res eo redit, ut, cum unaquaeque Gratiarum ante pomorum distributionem aequalem eorum numerum habuerit, poft illam cuilibet Gratiarum et Mufarum par pomorum affignetur numerus. Jam cum *tres* fint Charites, *ter ternae* Mufae, fponte apparet, quamlibet Gratiam ter tantum malorum distribuiffe, quantum ipfa retinuerit. — Sit igitur numerus pomorum, quae unaquaeque fibi fervat, $= x$; ea, quae distribuit, erunt $= 3x$; ergo ea, quae ante distributionem habuerunt, $= 4x$. Jam nihil prohibet τῷ x numerum, quemcunque libuerit, fubftituere. Ponamus

$x = 1$; quaelibet Gratia principio 4 mala habuit, et omnes conjunctim 12.

$x = 2$; — — — 8 — — 24.

$x = 3$; — — — 12 — — 36.

et fic porro.

IV. Vat. Cod. p. 622. — V. 1. τεῦξόν μοι. Cod. et Mez. — V. 2. τ' ἅμα. — V. 5. ἅμ' ἠδὲ σιδ. — V. 6. κεράσσαι. Corona ſexaginta minarum ex auro, aere, ſtanno et ferro facienda proponitur. Aes et aurum duos totius ponderis trientes efficiat; aurum ſtanno mixtum ternos quadrantes; idem cum ferro temperatum totidem πεμπτημόρια. Quaeritur, quantum de unoquoque metallo huic coronae adhibendum ſit. Signentur quatuor metalla ex ordine literis a, b, c, d, quae conjunctim 60 minas pendunt; et quidem

$a + b \ \frac{2}{3}$ totius maſſae i. e. 40 minas.
$a + c \ \frac{3}{4}$ — — i. e. 45 —
$a + d \ \frac{3}{5}$ — — i. e. 36 —

ergo ſumma $3a + b + c + d = 121$ minis. Ab his auferantur $a + b + c + d = 60$ minis.

$2a = 61$ minis. Hinc efficitur, eſſe

$a = \frac{61}{2} = 30\frac{1}{2}$ min. Erat autem $a + b = 40$ min.
ergo $b = 9\frac{1}{2}$ — Porro $a + c = 45$ —
— $c = 14\frac{1}{2}$ — Poſtremo $a + d = 36$ —
— $d = 5\frac{1}{2}$ —

Sum. $a + b + c + d = 60$ minis.

V. Vat. Cod. p. 623. Hoc carmen ſic vertit *Meziriacus:*

Sume tibi phialae, faber ingenioſe, trientem,
Quartamque, et partem ſume duodecimam.
Injice fornaci ſimul omnia mixta; ſed inde
Prodeat unam aequans pondere maſſa minam.

Deinde problema ſic ſolvit: „Quaeritur numerus, cu„jus $\frac{1}{3}$, $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{12}$ ſimul conficiant 1. Eſto is 1 N. ergo $\frac{1}{3}$ N. „$\frac{1}{4}$ N. $\frac{1}{12}$. ſimul, hoc eſt $\frac{2}{3}$ N. aequantur unitati, unde „fit 1 N. $1\frac{1}{2}$. quot minas pendebat phiala." Alio ſenſu

hoc problema accipiendum esse censebat cl. *Kries.* Sibi poëtam postulare videri, ut pars tertia, quarta et duodecima *uni*, i. e. *totius phialae* ponderi adjiciantur. Secundum hanc interpretationem, pondere phialae $= x$ posito, problema sic solvendum:

$$x + (\tfrac{1}{3} + \tfrac{1}{4} + \tfrac{1}{12})\,x = 1 \text{ minae, id est}$$

$$x + \tfrac{2}{3}\,x \text{ seu, conjunctim, } \tfrac{5}{3}\,x = 1 \text{ minae.}$$

Ergo $x = 1 : \frac{5}{3} = \frac{3}{5}$ unius minae.

¶. 479.] *VI.* Vat. Cod. p. 623. Tres hîc ex ordine loquuntur. Primus se tantum pecuniae habere ait, quantum secundus, et praeterea partem tertiam ejus, quod tertius habeat; secundus tantum, quantum tertius et insuper tertiam partem ejus summae, quam primus possideat; tertius denique decem minas se habere gloriatur et tertiam partem ejus, quo primus gaudeat. Sint interlocutores A, B, C, et summa, quam quisque habet, a, b, c; erit ex hypothesi

$$1)\; a = b + \tfrac{1}{3}\,c.$$
$$2)\; b = c + \tfrac{1}{3}\,a.$$
$$3)\; c = 10 + \tfrac{1}{3}\,a.$$

Hinc sequitur, esse

$$b = 10 + \tfrac{1}{3}\,a + \tfrac{1}{3}\,a = 10 + \tfrac{2}{3}\,a.$$

His addatur $c = \qquad 10 + \frac{1}{3}\,a$

$b + c = 20 + a$. Hinc si auferas summam, quam A habet: $b + \frac{1}{3}\,c = \quad a$ sequitur, esse

$\frac{2}{3}\,c = 20.$ ergo $\frac{1}{3}\,c = 10.$ ergo $c = 30.$

Jam cum c sit $= 10 + \frac{1}{3}\,a$, sequitur $\frac{1}{3}\,a$ esse $= 20$; $a = 60$; b autem, compositum ex $c + \frac{1}{3}\,a$ est $= 50$. Itaque habebat

A 60 minas
B 50 —
C 30 —.

Sic hoc problema ſolvendum erat ſecundum lectionem, quam *Brunckius* ex *Meziriaci* exemplo protulit. Sed in membranis v. 3. non τὸ τοῦ πρώτου legitur, ſed τὸ τοῦ μέσου; unde tota res inſigniter mutatur. Tum tertia aequatio erit $c = 10 + \frac{1}{3} b$; et totius ſolutio

$$A = 45.$$
$$B = 37 \tfrac{1}{2}$$
$$C = 22 \tfrac{1}{2}.$$

VII. Vat. Cod. p. 619. Senſum carminis ſic explicat Diophanti editor: Volo legitimum filium de mille numis tot accipere, ut eorum quinta pars ſuperet numero 10 quadrantem eorum, quos nothus ſumet. Mille ſtateres igitur in duas partes dividendi, ita ut quinta pars unius quadrantem alterius denario ſuperet. Sit altera pars $= x$, erit altera $= 1000 - x$. et ex hypotheſi:

$$\tfrac{1}{5} x = \tfrac{1}{4} (1000 - x) + 10.$$
$$= 250 - \tfrac{1}{4} x \quad + 10.$$
$$= 260 - \tfrac{1}{4} x.$$

ergo $\frac{1}{5} x + \frac{1}{4} x = 260.$

i. e. $\frac{9}{20} x = 260.$

ergo $x = 260 : \frac{9}{20} = \frac{5200}{9} = 577 \frac{7}{9}.$

Quum haec ſit filii legitimi portio, nothus (ſubtrahendo $577 \frac{7}{9}$ a 1000) accipiet $422 \frac{2}{9}$.

VIII. Vat. Cod. p. 619. qui v. 2. τὴν ἑτέρην et ἑτέρας ſuperſcripto η exhibet. Croeſus dedicat ſex pateras, junctim ſex minas pendentes, ſed ita factas, ut in tota earum ſerie proxima antecedentem drachmae pondere ſuperet. Jam uniuscujusque paterae pondus quaeritur. Ponamus pondus

minimae paterae $= x$.

Erit igitur pondus ſequentis $= x + 1.$

$$\begin{array}{ll} \text{tertiae} & = x + 2. \\ \text{quartae} & = x + 3. \\ \text{quintae} & = x + 4. \\ \text{ſextae} & = x + 5. \end{array}$$

pondus omnium $= 6x + 15 = 600$ drachmis, cum ſex minae ſexcentas drachmas pendeant. Sunt ergo

$$6x = 600 - 15.$$

$$\text{ergo } x = \frac{585}{6} = 97\tfrac{3}{6} = 97\tfrac{1}{2}.$$

$$\begin{array}{lll} \text{Fuit igitur pondus primae paterae} & = & 97\tfrac{1}{2} \text{ drachm.} \\ \text{ſecundae} & = & 98\tfrac{1}{2} \\ \text{tertiae} & = & 99\tfrac{1}{2} \\ \text{quartae} & = & 100\tfrac{1}{2} \\ \text{quintae} & = & 101\tfrac{1}{2} \\ \text{ſextae} & = & 102\tfrac{1}{2} \\ \hline \text{Summa} & & 600 \text{ drachm. ſive 6 min.} \end{array}$$

IX. Vat. Cod. p. 617. ubi πόσος et v. 2. τόσσα exhibetur. Quaerenti, quota pars diei praeterlapſa ſit, reſpondetur, ſupereſſe adhuc bis geminos trientes ejus partis, quae jam peracta ſit. Pars diei peracta ſit $= x$; pars, quae ſupereſt, erit $=$ bis $\frac{2}{3}x$, i. e. $\frac{4}{3}x$; dies integer $= x + \frac{4}{3}x$ ſive $\frac{7}{3}x$. Jam cum dies apud Graecos in duodecim horas divideretur, ſequitur, eſſe

$$\tfrac{7}{3}x = 12 \text{ horis.}$$

$$\text{ergo } x = 12 : \tfrac{7}{3} = \frac{36}{7} = 5\tfrac{1}{7} \text{ horis.}$$

Transierant itaque horae $5\frac{1}{7}$; ſupererant $6\frac{6}{7}$. Nam duo trientes horarum $5\frac{1}{7} = 3\frac{3}{7}$, quod duplicatum $= 6\frac{6}{7}$.

X. Vat. Cod. p. 632. in margine: Μητροδώρου Ἐπιγράμματα ἀριθμητικά. Sequuntur problemata triginta (X – LX) eodem ordine, quo ap. *Brunckium* habentur, nisi quod uno auctiores sunt membranae (p. 636.), quod nuper edidit cl. *Huschke* in Anal. crit. p. 299. Omnibus solutiones sunt additae. Haec igitur problemata in posterum *Metrodoro* optimo jure et Vat. Cod. auctoritate tribui poterunt. — In nostro carmine septem puellae puero nuces ad matrem ferendas eripuerant, easque ita inter se diviserant, ut prima septimam earum partem bis sumeret; altera duodecimam; tertia sextam; quarta tertiam; quinta viginti nuces; sexta duodecim; septima undecim sibi sumserat; una autem puero nux supererat. — Sit numerus quaesitus = x, erit

$$\left(\tfrac{2}{7} + \tfrac{1}{12} + \tfrac{1}{6} + \tfrac{1}{3}\right)x + 20 + 12 + 11 + 1 = x$$

$$\text{i. e. } \frac{73}{84}x + 44 = x$$

$$\text{ergo } 44 = x - \frac{73}{84}x = \frac{11}{84}x$$

$$\text{ergo } x = 44 : \frac{11}{84} = 336.$$

Habuit igitur prima puella $\frac{2}{7}$ numeri 336, i. e. 96.

secunda	$\frac{1}{12}$	=	28.
tertia	$\frac{1}{6}$	=	56.
quarta	$\frac{1}{3}$	=	112.
reliquae conjunctim			44.
		Summa	336.

Ceterum in membranis v. 4. ἔχουσαν legitur, et v. 7. ἤνορα καὶ δ' ἐγέλα γλαύκη. v. 8. καρύων.

¶. 480.] *XI.* Vat. Cod. p. 633. ubi v. 4. εἶχετ' legitur. V. 3. non ἀγανή, sed retracto accentu Ἄγανη

ſcribendum. Nota de nominibus propriis regula, quam expoſuit *Reizius* de Accent. inclin. p. 116. ſq. Problema antecedenti ſimillimum. Quatuor Cadmi filiae puero poma abſtulerunt, et quidem a $\frac{2}{6}$, b $\frac{1}{8}$, c $\frac{1}{4}$, d $\frac{1}{5}$ totius numeri; ipſi puero undecim mala ſupererant, quorum unum ſibi ſervat, reliqua matri affert. Summa pomorum eſt

$$(\tfrac{2}{6} + \tfrac{1}{8} + \tfrac{1}{4} + \tfrac{1}{5})\,x + 11 = x$$

$$\text{id eſt: } \frac{109}{120}\,x + 11 = x$$

$$\text{ergo} \quad 11 = x - \frac{109}{120}\,x = \frac{11}{120}\,x$$

$$\text{ergo} \quad x = 11 : \frac{11}{120} = 120.$$

Quum igitur ſumma pomorum ſit = 120, acceperat

prima	40.
ſecunda	15.
tertia	30.
quarta	24.
adde reliqua	11.
	120.

XII. Vat. Cod. p. 633. ſine varietate lectionis. Myrto poma inter ſex amicas dividens primae tribuit $\frac{1}{5}$, ſecundae $\frac{1}{4}$, tertiae $\frac{1}{19}$, quartae $\frac{1}{10}$, quintae $\frac{1}{20}$, ſextae duodecim poma, ipſa ſibi eorum 120 ſervans. Hae fractiones conficiunt ſummam $= \frac{248}{380}$; his ſi addideris $\frac{132}{380}$, unitatem implebis. Jam cum numerus reliquorum pomorum ſit = 120 + 12, i. e. 132, numerus pomorum, qui quaeritur, eſt = 380. Diſtributio igitur facta eſt hunc in modum: accepit

prima	76.
secunda	95.
tertia	20.
quarta	38.
quinta	19.
sexta	12.
adde quae Myrto retinuit	120.
	380.

XIII. Vat. Cod. p. 633. sine lectionis varietate. Ino et Semele inter duodecim puellas poma distribuunt; haec parem, illa imparem numerum. Ino tribus dat $\frac{3}{7}$, duabus $\frac{1}{5}$, sextae puellae 11 poma dividit, sibi ipsi duo servavit. Sit igitur numerus pomorum, quae Ino habuit, $= x$, erit

$$\left(\tfrac{3}{7} + \tfrac{1}{5}\right) x + 13 = x$$

$$\text{i. e. } \frac{22}{35} x + 13 = x$$

$$\text{ergo } \frac{13}{35} x = 13$$

$$\text{ergo } x = 35.$$

Ino ergo distribuit $\frac{3}{7} x =$	15.
porro $\frac{1}{5} x =$	7.
—	11
adde reliqua	2
	35.

Semele contra dedit quatuor puellis $\frac{2}{4}$, quintae $\frac{1}{6}$, i. e. dimidiam et insuper sextam partem totius numeri; sextae quatuor poma dedit, totidemque sibi servavit. Sit igitur totus numerus $= y$, erit

$$\left(\tfrac{1}{2} + \tfrac{1}{6}\right) y + 8 = y$$

i. e. $\tfrac{2}{3}\, y + 8 = y$

erit ergo $\tfrac{1}{3}\, y = 8$

$$y = 24.$$

¶. 481.] *XIV.* Vat. Cod. p. 634. ubi v. 5. ὠρίθυιαι: v. 6. Εὐρυνομείη ἑ. μοίρην. — Versu 2. scribendum:

νῦν δέ τις ἐξαπίνης νιν ἀπέθρισεν.

nulla interrogandi nota addita. Sic quoque membranae. Problema hoc est: Dividuntur nuces inter quinque puellas, tres Gratias, novem Musas, ita ut prima accipiat $\tfrac{1}{5}$, secunda $\tfrac{1}{8}$, tertia $\tfrac{1}{4}$, quarta $\tfrac{1}{7}$, quinta $\tfrac{1}{6}$; Gratiae conjunctim 106; Musae novies novem = 81. Supersunt in arbore 7 nuces. Sit numerus omnium = x.

$$\left(\tfrac{1}{5} + \tfrac{1}{8} + \tfrac{1}{4} + \tfrac{1}{7} + \tfrac{1}{6}\right) x + 106 + 81 + 7 = x.$$

id est: $\dfrac{743}{840}\, x + 194 = x.$

ergo $\dfrac{97}{840}\, x = 194.$

ergo $x = 194 : \dfrac{97}{840} = \dfrac{162960}{97} = 1680.$

Hunc numerum 1680 si diviseris per denominatores fractionum supra expositarum, i. e. 5, 8, 4, 7, 6; nucum, quas quaelibet puella acceperit, numerum invenies.

XV. Vat. Cod. p. 634. Describitur hoc carmine via peregrinanti Gadibus inde usque Romam perficienda. — V. 2. Baetis fluvius, unde Baetica nomen habet, propter ovium in illa regione praestantiam illustris. *Martialis* XII. 99. *Baetis olivifera crinem redimite corona, Aurea qui nitidis vellera tingis aquis.* Cf. VIII. 28. 5. 6. — V. 3. „Ταβερ χθών, i. e. Vaccaei, Hispaniae populus,

„An alibi reperiatur, Pyladem eo coloniam deduxisse, „non succurrit.“ *Br.* Notanda vox εὐεστίη, pro *felici abundantia;* ejusdem originis ac εὐεστώ (i. e. εὐεστώ) et εὐεστός. In Cod. Vat. tamen est εὐεστίη, quo nihil absurdius. — V. 5. Πυρήνη. Usitatius τὰ Πυρηναῖα. Verum illud quoque occurrit. Vide *Berkel.* ad Steph. Byz. v. Πυρήνη. Epitheton ὀρθόκραιρος a tauris ad montes translatum: *altos tollentes vertices.* — V. 9. ἀρχομένους Vat. Cod. inepte. ἠλέκτρα Ἠριδ. pro ipso Eridano i. e. Pado, ob antiquam fabulam de electro ibi invento. — V. 12. Ταρπαίη. Cod. Vat. De hoc problemate sic disputat doctissimus *Kriesius:* Auctor carminis Romam a Gadibus 2500 stadia abesse dicit, addita sexta, quinta, octava, vicesima centesima, quarta et duodecima parte totius distantiae. Sic *Meziriacus* quidem poëtae verba interpretatur; nec male. Sed difficultas inest verbis v. 6.: ἡ δὲ μιῆς δωδέκατον δεκάδος. i. e. illa vero (Pyrene, sive via per montes Pyrenaeos) duodecima pars est unius *decadis.* Quid h. l. δεκὰς significat? Quum paulo inferius χιλιὰς et ἑκατοντὰς mille stadia et centum stadia significet, vocem δεκὰς pro *numero decem stadiorum* accipiendam esse dixeris; tunc duodecima pars unius decadis foret duodecima pars decem stadiorum, seu $\frac{10}{12}$ unius stadii. Jam cum stadium 120 passibus constet, $\frac{10}{12}$ unius stadii sunt $=$ 100 passibus; quod spatium longe minus est quam ille viae tractus requirit. Quare Diophanti editor verba μιῆς δωδέκατον δεκάδος de vicesima centesima totius distantiae parte explicat, quandoquidem duodecima pars decimae partis $= \frac{1}{120}$. Et sane haec interpretatio optime ad totum problema quadrat. Num vero v. δεκὰς illo sensu accipi potest? Minime. Igitur nullus dubito, quin pro δεκάδος legendum sit δεκάτης, i. e. μερίδος, *decimae totius distantiae partis.* Quo admisso, expedita erit computatio et praecedenti similis. Sit distantia Romae a Gadibus $=$ x.

$$\left(\tfrac{1}{6} + \tfrac{1}{5} + \tfrac{1}{8} + \tfrac{1}{120} + \tfrac{1}{4} + \tfrac{1}{12}\right) x + 2500 = x.$$

$$\text{i. e. } \frac{100}{120} x + 2500 = x.$$

$$\text{ergo } \frac{20}{120} x \text{ seu } \tfrac{1}{6} x = 2500.$$

$$\text{ergo } x = 6.\ 2500 = 15000.$$

¶. 482.] *XVI.* Vat. Cod. p. 635. ubi v. 4. δεκάδας vitiose. Improbus quidam, magna sibi re familiari fraudibus et dolo conquisita, nihil sibi superesse conqueritur, cum 40 talenta perfidis amicis dederit, inimicus autem dimidiam, tertiam et octavam ejus partem possideat. Quaeritur, quanta totius summa fuerit. Sit haec = x; erit

$$\left(\tfrac{1}{2} + \tfrac{1}{3} + \tfrac{1}{8}\right) x + 40 = x.$$

$$\text{i. e. } \frac{23}{24} + 40 = x.$$

$$\text{ergo } \tfrac{1}{24} x = 40.$$

$$\text{ergo } x = 24.\ 40 = 960.$$

XVII. Vat. Cod. p. 635. sq. ubi v. 4. ἕκτος ἔχει. quod optime emendatum est. — V. 5. „Meziriacus „[ex membr.] ἀνεψιοὶ δύο, manifesta menda. Duo ultima „disticha protulit Salmas. ad Histor. Aug. p. 348. ubi „recte legitur ἐκ δὲ τριηκόντων [non τριήκοντα], quod re„ponendum jam monui." *Br.* Vide ad Ep. II. 9. — V. 6. εὔβολος. Vat. Cod. — V. 9. ὧδε. v. 10. δοός. idem. Acute *Davi* nomen reposuit sive *Salmasius*, sive *Meziriacus*. — V. 11. συνετή. Vat. Cod. male. Vide ad Ep. XI. 3. — Mox idem τίμιος. — V. 13. Is, qui hoc Epigrammate sive testamento potius bona sua inter cognatos et familiares distribuit, monumentum sibi triginta talentis exstrui et Jovi οὐδαίῳ sacrum fieri jubet. (Ζεὺς

οὐδαῖος est Pluto. *Cyrill.* in Gloss. οὐδαιέων. τῶν καταχθονίων δαιμόνων. *Hesych.* κατουδαῖοι. νεκροί. καταγειοι.) Idem duo talenta vult impendi rogo, fasciis et dapibus; totidem εἰς εἰκαίην χάριν σώματος. Posteriora haec *Salmasius* ad Plin. p. 745. G. de unguentis interpretatur, quibus et cadaver et cineres inungebant; simul etiam odores rogo addendi significantur. *Plinius* Ep. V. 16. 7. de morte filiae Fundani agens: *Non possum exprimere verbis, quantum animo vulnus acceperim, cum acceperim, Fundanum ipsum praecipientem, quod in vestem margarita, gemmas fuerat erogaturus, hoc in tus et unguenta et odores impenderetur.* ubi vide *Cortium* p. 378. sq. — εἰκαίη χάρις est, quam *sepulcri supervacuos honores* appellat *Horat.* II. Carm. XX. 23. quem comparant ad *Anacr.* Carm. IV. 11. 12. Τί σὲ δεῖ λίθον μυρίζειν; Τί δὲ γῇ χέειν μάταια; Adde *Virgil.* Aen. VI. 224. *Congesta cremantur Turea dona, dapes, fuso crateres olivo. Postquam conlapsi cineres et flamma quievit, Reliquias vino et bibulam lavere favillam.* Hic etiam dapium fit mentio, quae ap. nostrum sunt ἄλφιτα — τελαμῶνες autem sunt fasciae, quibus corpus vinciebant pollinctores. Alio loco hoc vocabulum explicavimus. — Jam quaerenda est problematis solutio. Sint universae testatoris opes = x. Secundum earum in testamento distributionem erit

$$\left(\tfrac{1}{5} + \tfrac{1}{12} + \tfrac{7}{11}\right)x + 51 \text{ talenta} + 120 \text{ minae} = x.$$

Jam cum 120 minae = duobus talentis, summa talentorum erit = 53. Itaque

$$\frac{607}{660}x + 53 = x.$$

$$\text{ergo } \frac{53}{660}x = 53.$$

$$\text{ergo } x = 660.$$

Filius teſtatoris accipiet itaque $\frac{1}{5}$ x = 132.
conjux $\frac{1}{12}$ = 55.
quisque ſeptem reliquorum $\frac{1}{11}$ x = 60
omnes conjunctim igitur = 420.
adde reliqua = 53.
660.

XVIII. Vat. Cod. p. 636. vbi v. 4. τρὶς δ' ἐμοὶ legitur. Quaeritur numerus liberorum Philinnae, quae omnem prolem ſuam, immatura morte exſtinctam, tumulo condiderat. Quintam partem complebant pueri, tertiam puellae; ſepeliverat praeterea tres recens nuptas. His accedebant quatuor per abortum editi. Sit numerus = x. Erit

$$\left(\frac{1}{5} + \frac{1}{3}\right) x + 7 = 15.$$

$$\text{i. e. } \frac{8}{15} x + 7 = 15.$$

$$\text{ergo } \frac{7}{15} x = 7.$$

$$\text{ergo } x = 15.$$

¶. 483.] *XIX.* Vat. Cod. p. 636. ſq. — V. 3. ἕκτη — ὄπασε μοίρην. Vat. — V. 4. δωδεκάτη. V. 5. ἐπ' ἑβδομάτη. — Junge ἐπὶ δὲ τῇ, ſcil. δωδεκάτῃ *huic duodecimae addita ſeptima.* — V. 6. *Brunckius* mallet ἐπέλευσεν, *vidit*, ipſe ſcilicet Diophantus. — V. 8. Vat. Cod. τοῦ δε καὶ ἡ κρυερὸς μέτρον ἑλὼν βιότου. nec aliter *Meziriacus* edidit. Totum hunc verſum ſic refinxit *Br.* ut in Anal. legitur; audacter ſane, ſed ſenſu optimo. Diophanti puer ſemiſſem paternae aetatis viderat, cum obiret. — V. 12. σοφίῃ τέρμ' ἐπέρησα. Vat. — „Meziriacus: τῇ δὲ πόσου σοφίῃ — „et ſic ultimum diſtichon vertit: *Quatuor aeſtates geni-„tor lugere ſuperſtes Cogitur, hinc annos illius aſſequere.* „Longe diverſus eſt graecorum ſenſus: πένθος δὲ πισύρεσσι

„ἐνιαυτοῖς παρηγορέων τῇδε τοῦ ποσοῦ σοφίῃ; i. e. *per qua-*
„tuor annos luctum mitigans hac quantitatis disciplina;
„i. e. logisticae studio. Si de auctore hujus epigrammatis „constaret, et compertum esset, Metrodori esse Scepsii, „Diophanti Alexandrini, de quo hîc agitur, aetas ac- „curatius definiri posset.“ *Br.* Vide ad Ep. X. et intelliges, vix dubitari posse, quin hoc carmen Metrodoro tribuendum sit. — Quaeritur numerus annorum, quos Diophantus mathematicus vivendo compleverit. Ille autem $\frac{1}{6}$ vitae peregerat puer; $\frac{1}{12}$ puber; post $\frac{1}{7}$ peractum uxorem duxit, unde ipsi 5 annis post natus est filius, quem morte amisit, cum dimidiam aetatis paternae partem attigisset. Tum pater superstes filio quatuor adhuc annos vixit. Ergo

$$\left(\frac{1}{6} + \frac{1}{12} + \frac{1}{7} + \frac{1}{2}\right) x + 9 = x.$$

$$\text{i. e. } \frac{75}{84} x + 9 = x$$

$$\text{ergo } \frac{9}{84} x = 9. \quad \text{ergo } x = 84.$$

XX. Vat. Cod. p. 637. ubi v. 1. ὅσου β. et v. 4. τρὶς καὶ δ. Simile problema praecedenti. Demochares puer $\frac{1}{4}$ aetatis, juvenis $\frac{1}{5}$, vir $\frac{1}{3}$, senex praeterea 13 annos vixerat. Est ergo summa annorum

$$\left(\frac{1}{4} + \frac{1}{5} + \frac{1}{3}\right) x + 13 = x.$$

$$\text{i. e. } \frac{47}{60} x + 13 = x$$

$$\text{ergo } \frac{13}{60} x = 13.$$

$$\text{ergo } x = 60.$$

XXI. Vat. Cod. p. 637. Conqueritur quidam de injuria a fratre accepta, qui patrimonium ita diviserat

ut ille nonnisi quintam partem septem undecimarum alterius acciperet, i. e. $\frac{1}{5} \cdot \frac{7}{11}$ seu $\frac{7}{55}$. Sit illa pars $= x$. Erit altera $= 5 - x$.

$$\text{et } x = \frac{7}{55}(5 - x)$$

$$= \frac{35}{55} - \frac{7}{55}x.$$

$$\text{multip. per } 55. \quad 55x = 35 - 7x.$$

$$\text{ergo} \quad 62x = 35.$$

$$\text{ergo} \quad x = \frac{35}{62}.$$

Hinc apparet, $\frac{35}{62}$ unius talenti quaesitam partem esse; quare altera pars, quam avarus ille contra jus fasque sibi vindicaverat, erit $5 - \frac{35}{62}$, i.e. $4\frac{27}{62}$ talenti. — V. 4. Ζεῦ βαθὺν ὕπνον ἔχεις. Facete de Jove, res humanas et inprimis scelera non curante. Comparavit haec, ex *Meziriaci* editione ipsi cognita, *T. Hemsterh.* ad *Luciani* Timon. §. 6. T. I. p. 76. ed. Bip. ἤδη ποτὲ οὖν, ὦ Κρόνου καὶ Ῥέας υἱέ, τὸν βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσεισάμενος καὶ νήδυμον – – ubi similia congessit interpres omnium doctissimus p. 347.

XXII. Vat. Cod. p. 638. — V. 1. „πόρον Ἀδριακοῖο. Strabonis aetate primum, aut paulo ante, Adria„tici nomine appellatum mare est Ionicum totum, cujus „antea pars tantum Adriaticus sinus dicebatur. Hinc „apparet, hujus Epigr. auctorem Metrodorum Scepsium „non esse.“ *Br.* — V. 3. Κριοῦ μέτωπον est promontorium Cretae, in occidentali insulae latere. Vide *Strabon.* X. p. 327.

p. 327. *Pompon. Mel.* II. 7. Ab hoc promontorio usque ad Pelorum Siciliae 6000 ſtadiorum eſſe gubernator naviganti affirmat. Hujus itineris pars confecta erat; ſupererant autem bis bini quintantes partis confectae. Quaeritur, quota pars ſuperſit. Problema antecedenti ſimillimum. Numerus 6000 dividendus in duas partes, quarum altera ſit $= \frac{4}{5}$ alterius. Ponamus illam $= x$, erit altera $= 6000 - x$.

$$\text{et } x = \tfrac{4}{5}(6000 - x)$$
$$= 4800 - \tfrac{4}{5}x.$$
$$\text{multipl. per } 5. \quad 5x = 24000 - 4x.$$
$$\text{ergo } 9x = 24000$$
$$\text{ergo } x = \frac{24000}{9} = 2666\tfrac{2}{3}.$$

Pars itineris confecta erat igitur $= 3333\frac{1}{3}$; pars adhuc conficienda $= 2666\frac{2}{3}$.

¶. 484.] *XXIII.* Vat. Cod. p. 638. ubi v. 2. legitur δύο, quod probabiliter emendatum; ut et v. 3. κλήσουσιν codicis in πλήσουσιν. Quatuor ſunt tubuli, quorum unus lacum ſuppoſitum uno die implet, alter binis diebus, tertius ternis, quartus quaternis. Alter igitur, quo tempore primus totum implebat lacum, nonniſi dimidiam ejus, tertius tertiam, quartus quartam ejusdem partem implebat aqua. Quare omnes conjunctim uno die implebunt $(1 + \frac{1}{2} + \frac{1}{3} + \frac{1}{4})$ ciſternae illius ſeu $\frac{25}{12}$ ciſternarum ejusdem magnitudinis. Quaerenda igitur pars diei, qua quatuor illi tubuli conjunctim unam illam ciſternam implebunt. Sit haec pars $= x$, erit $x.\frac{25}{12} = 1$, ergo $x = \frac{12}{25}$, paulo minus quam dimidia pars diei.

XXIV. Vat. Cod. p. 638. — V. 3. 4. „Secundi „distichi, si quid ego intelligo, hic est sensus: *dexter* „*autem totidem horis*, quatuor scilicet, *me inferior est*, „*mihi secundus est ad implendum lacum:* i. e. lacum im„plet horis VIII. *tertius denique bis totidem horis*, octo „scilicet, *me inferior est:* i. e. lacum implet horis XII. „Sic tubus medius lacum implet quatuor horis; dexter „VIII; sinister XII. Quaeritur, quot horis tres simul „aquam fundentes lacum implebunt. Si verum est, hunc „esse graecorum sensum, ab eo tota via aberravit Mezi„riacus, qui sic vertit:

„*Aequali dexter spatio, duploque sinister*
„*quando fluit, vitreis hunc tubus implet aquis.*

„Et proinde falsa est solutio, quam dedit. Indoli hujus„modi problematum repugnant duo tubi aequales: sa„tius fuisset unicum finxisse duabus horis lacum implen„tem. Hoc acumen Meziriaci fugisse miror.“ *Br.* — V. 5. Longe aliter membranae: ῥόον ἐσμὸν ἀνώγοις. quod quamvis eleganter sit emendatum, dubites tamen, an non ἀνώγοις vera sit lectio. Licet enim scribere:

εἰ δ' ἄμφω σὺν ἐμοὶ προχέειν ῥόον εἰς ἓν ἀνώγοις.

εἰς ἕν. *in eundem locum.* — Jam solutionem problematis videamus. Sit numerus horarum, quibus tres illi tubuli conjunctim fluentes lacum implebunt, = x. Videamus primum, quotam cisternae partem unusquisque illorum tubulorum per *unius horae* spatium impleat. *Primus* implebit *quartam* ejus partem; *secundus*, octavam; *tertius*, duodecimam. Ergo omnes conjunctim *una* hora

$\left(\frac{1}{4} + \frac{1}{8} + \frac{1}{12}\right)$ i. e. $\frac{11}{24}$ partes cisternae implebunt.

Quare

$$x \cdot \frac{11}{24} = 1$$

$$\text{ergo } x = \frac{24}{11} = 2\,\frac{2}{11}.$$

qui eſt horarum, quae quaeruntur, numerus.

XXV. Vat. Cod. p. 638. ſq. — V. 1. Vat. vitioſe Κύκλωψ ἐγὼ Π. quod recte emendatum eſſe dubito. In ἐγὼ fortaſſe ἔργον latet, cujus epitheton vel aliud adhaerens vocabulum v. Πολύφημος, a gloſſatore additum, abſorpſit. Deſcribitur autem Polyphemus ex aere, ex cujus oculo, ore et manu aqua in ciſternam prorumpebat. Minimus horum tubulorum tribus diebus, medius uno die, maximus denique duobus quintantibus diei implebat ciſternam. *Uno* die igitur primus $\frac{1}{3}$ ciſternae, ſecundus totam, tertius eandem bis et dimidiam ejus partem implebat; quare omnes conjunctim $(\frac{1}{3} + 1 + 2\frac{1}{2})$ i. e. $\frac{23}{6}$ ciſternae. Quaeritur, quota diei parte = x omnes ciſternam implebunt?

$$\text{Erit ergo } x.\ \frac{23}{6} = 1.$$

$$\text{ergo } x = \frac{6}{23}.$$

XXVI. Vat. Cod. p. 639. — V. 1. θεοὶ κας. Vat. et Mezir. quod *Brunckius* emendavit. — ¶. 485.] V. 3. Partem hujus verſ. cum ſequente integro excitavit *Salmaſ.* ad Solin. p. 295. F. ut doceret, κορέσαι pro *implere* dici. — V. 5. ἀπερεύεται, membr. — V. 7. Ἀχελῷος δύ' ἤμασιν ην δ' ἅμα. ibid. — V. 8. εἰν ὥραις πλ. μὴν ὁ. — Fingitur crater, in quem Nili imago, Achelous et Bacchus laticem infundunt. Primus eum unius diei ſpatio implet, Bacchus trium, Achelous duorum. *Uno* igitur die Bacchus tertiam crateris partem, Achelous dimidiam implebat. Omnes conjunctim igitur implebunt

$$(1 + \frac{1}{3} + \frac{1}{2}) \text{ i. e. } \frac{11}{6}.$$

$$\text{erit itaque} \quad x \,.\, \frac{11}{6} = 1.$$

$$\text{ergo} \quad x = \frac{6}{11}.$$

XXVII. Vat. Cod. p. 639. — V. 2. »Mallet hic »quis forte αἰὲν ἀναγκαίων κέντρα φέρουσα πόνων, et meo »judicio melius eſſet.“ *Br.* — V. 6. in cod. legitur: ἐφοπλίζεις μνᾶν ἐρύσασα μόνον. quod ſic, ut in Analectis habetur, emendavit *Salmaſ.* in Apogr. Lennep. ubi addit gloſſam: ὁ κανὼν h. l. eſt μίτος. Senſum eſſe voluit: illas nunc nendi labore unam quotidie minam conficere, unde ſibi victum pararent. Quamvis nihil illa emendatione incertius, ſenſum tamen poëtae aſſecutus eſſe videtur. Mulierem ille fingit, quae olim unam quotidie lanae minam neverat; filia major natu minam cum triente; minor, dimidiam minae partem. Nunc autem omnes ſimul unam minam nebant. Quaeritur, quantum quaelibet neverit eadem ſervata proportione. Jam minimi numeri, qui proportionem numerorum 1, $1\frac{1}{3}$, $\frac{1}{2}$, ſine ulla fractione exprimunt, ſunt 6, 8, 3, quorum ſumma eſt $= 17$. Itaque mater quotidie $\frac{6}{17}$, filia major $\frac{8}{17}$, minor $\frac{3}{17}$ minae nebant.

XXVIII. Vat. Cod. p. 640. ſine lectionis diverſitate. Tres Amorum in balneo ſtatuae ciſternam (εὔριπον. *Heſych.* Εὐρίπους, δοχὰς ὑδάτων.) aqua complent; ita ut primus, aquam ex alis fundens, ſexta parte diei; alter ex amphora (ἀμφιφορεύς. Vide ad *Simonid.* Ep. LXXV. 3. Tom. I. P. I. p. 249.) quatuor horis; tertius ex arcu dimidio diei totam ciſternam impleat. Quum dies ſit $= 12$ horis, primus 2 horis, alter 4, tertius 6 horis implet euripum; *unius* igitur horae ſpatio primus dimi-

diam ejus partem, ſecundus quartam, tertius ſextam implet. Quare omnes conjunctim una hora

$$\left(\frac{1}{2} + \frac{1}{4} + \frac{1}{6}\right) \text{ i. e. } \frac{11}{12} \text{ totius ciſternae.}$$

Numerus horarum, quibus totam conjunctim implebunt, $= x$, erit

$$x \cdot \frac{11}{12} = 1.$$

$$\text{ergo } x = \frac{12}{11} = 1\frac{1}{11} \text{ horae ſeu } \frac{1}{11} \text{ totius diei.}$$

— V. 5. 6. laudat *Salmaſius* ad Solin. p. 295. E. de verbo κοgέσαι agens. Cf. Ep. XXVI. 3.

XXIX. Vat. Cod. p. 640. — V. 2. ἀννέφελλον. membr. — ¶. 486.] V. 5. „Vertit Meziriacus:

„— — *tantum ſolus formare ſolebas*
„*qualibet ipſe die: ſed centum filius; atqui*
„*illo quinquaginta minus gener edere ſuetus.*

„At in graecis res aliter ſe habet; nam filius ducentos, „gener totidem et quinquaginta inſuper i. e. 250. quo„tidie formabat lateres. παῖς ἀπέληγεν ἐκ καμάτοιο διακο„σίαις τετευγμέναις· ὁ δ' αὖ γαμβρὸς τόσησι καὶ εἰσέτι πεντή„κοντα τετευγμέναις ἀπέληγεν ἐκ τοῦ καμάτου. Planum hoc „et perſpicuum eſt. Inde manifeſtum eſt, ſolutionem „Meziriaci falſam eſſe.“ *Br.* De tribus operariis primus toto die 300 lateres conficit, alter 200, tertius 250; quaeritur, quota parte diei omnes conjunctim 300 lateres confecturi ſint. Quum omnes toto die 750 lateribus conficiendis ſufficiant, quaeſita pars diei invenietur per regulam trium:

$$750 : 300 = 1 : x$$

$$\text{erit ergo } x = \frac{300}{750} = \frac{2}{5}.$$

XXX. Vat. Cod. p. 640. — V. 2. πισών. — V. 3. οἶσιν θεὸς omiſſa copula. — V. 4. ἔκοψε χ. recte. — V. 7. αὐτὸς τ' Ἀντ. — Hoc epitaphio numerus convivarum, qui ap. Antiochum epulantes gravi ruina domus oppreſſi fuerant, indagandus proponitur. Erant illi numero 23, et praeterea Spartanorum dimidia totius pars numeri, Athenienſium quinta quintae partis i. e. viceſima quinta. Sit numerus omnium convivarum $= x$; erit

$$\left(\tfrac{1}{2} + \tfrac{1}{25}\right)x + 23 = x$$

$$\text{i. e.}\quad \frac{27}{50}\,x + 23 = x$$

$$\text{ergo}\quad \frac{23}{50}\,x = 23$$

$$\text{ergo}\quad x = 50.$$

XXXI. Vat. Cod. p. 641. vbi v. 2. legitur: καρύων κλεῖτ' ἔπορεν τὸ τρίτον. quod ut manifeſto mendoſum *Br.* mutavit. — V. 3. Ἀριστοδίκῃ et v. 6. Νικαρέτῃ. — Nicarete inter quinque amicas nuces distribuit, primae tertiam, alteri quartam, tertiae quintam, quartae viceſimam et iterum duodecimam, quintae viceſimam quartam partem tribuens; ſibi ipſi quinquaginta nuces ſervat. Sit numerus, qui quaeritur, $= x$, erit

$$\left(\tfrac{1}{3} + \tfrac{1}{4} + \tfrac{1}{5} + \tfrac{1}{20} + \tfrac{1}{12} + \tfrac{1}{24}\right)x + 50 = x.$$

$$\text{i. e.}\quad \frac{115}{120}\,x + 50 = x.$$

$$\text{ergo}\quad \frac{5}{120}\ \text{ſeu}\ \frac{1}{24}\,x = 50.$$

$$\text{ergo}\quad x = 24 \cdot 50 = 1200.$$

Hic numerus per denominatores fractionum, ſupra poſ-

tarum, divisus, numerum nucum, quas singulae puellae acceperint, indicabit.

XXXII. Vat. Cod. p. 641. Emendatius hoc Ep. edidit *Salmasius* Exerc. Plin. p. 448. R. Nam in Cod. legitur v. 2. πόλιν ἠλ. χρ. κύκλα (non μῆλα, ut *Salmas.* ait, apographi sui vitio deceptus.) Recte Vir doctissimus emendavit πόλον, quod tamen, si quid video, non, quod ille volebat, vas illud significat, in quo gnomon erectus est, sed *coelum*, ut saepe. Deinde caveas, κύκλα mutes; qua lectione nihil verius est nec sincerius. κύκλα sunt rotae, tum ipse currus, quo Sol per coelum vehitur. Cf. *Schol. Apollon. Rhod.* L. III. 137. — Sol partem diurni itineris confecerat; id, quod ei restabat, erat $= \frac{3}{5}$ cursus peracti, quater sumtis. Pars, quae restat, sit $= x$,

erit $4 \cdot \frac{3}{5} x$ seu $\frac{12}{5} x =$ reliquae diei parti; ergo

$$x + \frac{12}{5} x = \text{toti diei, sive XII horis.}$$

$$\text{i. e. } \frac{17}{5} x = 12.$$

$$\text{ergo } x = 12 : \frac{17}{5} = \frac{60}{17} = 3 \frac{9}{17} \text{ horae.}$$

Praeterlapsae erant itaque 3 horae integrae cum $\frac{9}{17}$.

Restabant 8 horae et $\frac{8}{17}$.

¶. 487.] *XXXIII.* Vat. Cod. p. 641. sq. Lunae lumen veneficarum artibus subito extinctum, cum noctis superessent $2 \cdot (\frac{2}{6} + \frac{1}{7})$ partis jam peractae. Sit pars peracta $= x$. Erit altera

$$= 2 \cdot (\tfrac{2}{6} + \tfrac{1}{7})\, x = 2 \cdot \frac{20}{42} x = \frac{40}{42} \text{ seu } \frac{20}{21} x.$$

$$\text{Ergo } x + \frac{20}{21} x = \text{toti nocti, seu } 1.$$

$$\text{i. e. } \frac{41}{21} x = 1.$$

$$\text{ergo } x = \frac{21}{41} \text{ totius noctis.}$$

Unde conficitur, partem noctis jam peractae fuisse $= \frac{20}{41}$ totius noctis, sive 12 horarum, i. e. $6 \frac{6}{41}$ hor.; partem adhuc peragendam $= 5 \frac{35}{41}$ hor.

XXXIV. Cod. Vat. p. 642. sine lectionis diversitate. Astrologo tempus indicaturus quidam, cum uxor peperisset, Soli, ait, ad occasum 6. $\frac{2}{7}$ ejus partis, quam jam peregisset, conficiendas fuisse. Pars diei confecta sit $= x$; altera erit $= 6. \frac{2}{7} x = \frac{12}{7} x$.

$$\text{Ergo } x + \frac{12}{7} x = \text{toti diei} = 1.$$

$$\text{i. e. } \frac{19}{7} x = 1.$$

$$\text{ergo } x = \frac{7}{19} \text{ totius diei, seu } 7 \frac{11}{19} \text{ horis.}$$

Erat igitur pars confecta $= \frac{3}{43}$ totius diei, sive $\frac{36}{43}$ unius horae.

XXXV. Vat. Cod. p. 642. Lanificae ad opus faciendum excitantur, quod jam quinta pars triam octan-

tum reliqui diei praeterlapsa sit. Sit pars diei, quae restabat, $= x$, erit altera, quae transierat,

$$= \frac{1}{5} \cdot \frac{3}{8} x = \frac{3}{40} x.$$

$$\text{Ergo } x + \frac{3}{40} x = 1.$$

$$\text{i. e. } \frac{43}{40} x = 1.$$

$$\text{ergo } x = \frac{40}{43} \text{ totius diei seu } 11 \frac{7}{43} \text{ horae.}$$

Pars diei jam praeterita erat igitur $= \frac{3}{43}$ totius diei

seu $\frac{36}{43}$ unius horae.

XXXVI. Vat. Cod. p. 642. sine lectionis varietate, nisi quod v. 5. μητέρι habetur. Dividebantur quinque talenta, quae ex patris hereditate duobus filiis et conjugi obvenerant, ita ut alter fratrum quatuor trientes ($\frac{4}{3}$) ejus sortis acciperet, quae alteri cecidisset, mater autem binos octantes partis aut utriusque filii aut certe alterius nanciscеretur. Prima pars sit $= x$; altera $= 2 \cdot \frac{2}{3} x$, i. e. $\frac{4}{3} x$; tertia aut $= \frac{1}{4} \cdot \frac{4}{3} x$, i. e. $\frac{1}{3} x$, aut $= \frac{1}{4} (x + \frac{4}{3} x)$, i. e. $\frac{7}{12} x$. Quaeritur enim, v. ἡμετέρης vers. 5. utrum pro ἐμοῦ sit positum, ita ut *alterius* fratrum portionem significet, an propria vi *amborum* sortem indicet. Posterior interpretatio probabilior visa cl. *Kriesio*, quod auctor v. 3., ubi de altero tantum sermo est, ἐμοίγε dixerit, non ἡμῖν. Altera ratio placuit *Meziriaco*, qui quinque illa talenta ita inter heredes divisit, ut prima pars esset $1 \frac{7}{8}$ talentorum, altera

$2\frac{1}{2}$ tal., tertia $\frac{5}{8}$. — Quodsi alteram interpretationem sequimur, erit

$$x + \frac{4}{3}x + \frac{7}{12}x = 5.$$

$$\text{i. e.} \quad 2\frac{11}{12}x \text{ seu } \frac{35}{12}x = 5.$$

$$\text{ergo} \quad x = \frac{5.12}{35} = 1\frac{5}{7}.$$

Accepit itaque prior fratrum $1\frac{5}{7}$ tal.
alter — $2\frac{2}{7}$.
mater — 1.

Secundum hanc computationem portiones minus inter se discrepant, quam secundum priorem.

XXXVII. Vat. Cod. p. 642. sq. Duarum statuarum cum earum basibus pondus quaeritur. Erat autem utriusque pondus, si cum basi sua pendebatur, alteri aequum; sed separatim prior duplum basios alterius pendebat, secunda triplum basios prioris. Sint illae statuae A, B, earumque bases a, b; erit secundum hypothesin

$$A + a = B + b$$
$$\text{porro} \quad A = 2b$$
$$B = 3a.$$

Ex his datis pondus, quod vocant, absolutum nec statuarum nec basium inveniri potest, sed tantum rationes ponderum. Nempe si in prima aequatione τῷ A et B, ipsorum valores e duabus alteris aequationibus substituimus, habemus

$$2b + a = 3a + b$$
$$\text{ergo} \quad b = 2a.$$

Itaque pondus basios b est duplum ponderis basios a. Porro quum

∵ A fit = 2 b, et b = 2 a, erit A = 4 a
Eſt vero B = 3 a

Erit ergo A : B = 4 a : 3 a
= 4 : 3

Itaque A erat tertia parte gravior quam B, et B tantum $\frac{3}{4}$ ponderis ſtatuae A pendebat.

¶. 488.] *XXXVIII.* Vat. Cod. p. 643. ubi v. 1. τοὶ γ. et v. 2. πενθάπλους legitur. Problema et hujus et ſequ. Epigr. duas quantitates ignotas continet. Ponamus priorem = x, alteram = y. Secundum hypotheſin prioris verſus erit

$$x + 10 = 3\,(y - 10)$$
$$= 3\,y - 30$$
$$\text{ergo}\quad x = 3\,y - 40.$$

Ex hypotheſi poſterioris verſus erit

$$y + 10 = 5\,(x - 10)$$
$$\text{i. e.}\quad y + 10 = 5\,x - 50.$$
$$\text{ergo}\quad y = 5\,x - 60.$$

Subſtituamus hunc valorem τοῦ y in priore aequatione, x = 3 y — 40; erit

$$x = 3\,(5\,x - 60) - 40$$
$$= 15\,x - 180 - 40$$
$$= 15\,x - 220$$
$$\text{ergo}\quad 14\,x = 220$$
$$\text{ergo}\quad x = \frac{220}{14} = 15\tfrac{5}{7},$$

unde ex altera aequatione (y = 5 x — 60) invenitur eſſe y = 18 $\frac{4}{7}$.

XXXIX. Vat. Cod. p. 643. ubi iterum vſ. 1. τοὶ γίνεμαι legitur. Prorſus ſimile hoc problema praecedenti.

Ponatur itaque iterum prior quantitas $= x$, altera $= y$. Ex priore hypothesi habemus

$$x + 2 = 2\,(y - 2)$$
$$= 2\,y - 4.$$
$$\text{ergo}\quad x = 2\,y - 6.$$

Ex altera hypothesi est

$$y + 2 = 4\,(x - 2)$$
$$= 4\,x - 8$$
$$\text{ergo}\quad y = 4\,x - 10.$$

Hunc valorem substituamus τῷ y in priore aequatione, erit:

$$x = 2\,(4\,x - 10) - 6$$
$$= 8\,x - 20 - 6$$
$$= 8\,x - 26.$$
$$\text{ergo}\ 7\,x = 26.$$
$$\text{ergo}\quad x = \frac{26}{7} = 3\tfrac{5}{7},$$ unde invenitur esse
$$y = 4\tfrac{6}{7}.$$

XL. Vat. Cod. p. 643. Facillimum problema, quod sola multiplicatione solvitur. Erant 7 foci et ad quemlibet focum 50 verua; ergo in summa 7. 50, i. e. 350 verua. In quolibet veru autem tantum carnis erat, quod nongentis militibus sufficeret. Fuerunt igitur 350. 9000, i. e. 315000 milites. „Extat hoc Epigr. „in Agone Homeri et Hesiodi graece edito, sed cor„ruptum; nam initium primi versus sic legitur:

„Πεντήκοντ' ἦσαν πυρὸς ἐσχάραι.

„unde non immerito agonis illius autor incredibilem, „quae inde colligitur, militum multitudinem miratur; „sic enim fieret eorum numerus 2,250000." *Meziriac.*

XLI. Vat. Cod. p. 615. Planud. p. 67. St. 97. W. In Palladis ſtatuam ex auro. — V. 1. Π. ἐγὼ τελέθω σφ. Vulgo, et in Cod. Gudiano. Noſtrum eſt in Vat. Cod. — V. 3. χαρίσιος. Vulgo et membr. — V. 4. ἔθηκε Σ. Vulgo et in Gud. ἔδωκε Vat. — Aurum, unde haec ſtatua conflata erat, quinque juvenes contribuerant. Primus dederat $\frac{1}{2}$, ſecundus $\frac{1}{8}$, tertius $\frac{1}{10}$, quartus $\frac{1}{20}$; quintus denique, qui idem operis artifex fuit, novem talenta de ſuo addidit. Numerus talentorum, qui quaeritur, ſit = x.

$$\text{Erit } \left(\frac{1}{2} + \frac{1}{8} + \frac{1}{10} + \frac{1}{20}\right) x + 9 = x.$$

$$\text{i. e. } \frac{31}{40} x + 9 = x$$

$$\text{ergo } \frac{9}{40} x = 9$$

$$\text{ergo } x = 40.$$

XLII. Vat. Cod. p. 617. Planud. p. 67. St. 97. W. — V. 1. Ἀλκείδαο. omnes. *Brunckius* ſcribi vult Ἀλκεΐδαο. — V. 4. ὄχθος Κρόνου. collis, ad quem Piſa fuit condita. Veterum loca collegit *Brodaeus.* — V. 5. Ταραξίπποιο παρ' ἱερὸν Vat. Cod. οὖρον eſt in Plan. quod pro ὅρος, *terminus*, eſt poſitum. Cf. *Schol Homer.* Il. φ. 405. Sic appellari poterat ara Taraxippi, quae in ſtadio Olympiae erat poſita, *Pauſan.* VI. 20. p. 504. — ¶. 489.] V. 7. „Male in Planudea, quam ſequitur Meziriacus, „Ἀρκαδίῃ τριηκοστήν, metro claudicante. Vat. Cod. lectio„nem dedi.“ *Br.* Errabat Vir doctiſſimus, qui h. l., ut in plurimis aliis, interpolati apographi lectione deceptus, Vat. Cod. ſcripturam ſe dare putabat, in quo tamen haud aliter legitur ac in Planudea. — V. 8. λεύσσεις. Vat. — Quaeritur numerus armentorum Augiae, quae in diverſis Elidis partibus paſcebantur. Sit numerus, qui quaeritur, = x, erit

$$\left(\frac{1}{2} + \frac{1}{8} + \frac{1}{12} + \frac{1}{20} + \frac{1}{30}\right) x + 50 = x.$$

$$\text{i. e. } \frac{19}{24} x + 50 = x.$$

$$\text{ergo } \frac{5}{24} x = 50.$$

$$\text{ergo } x = \frac{50.\ 24}{5} = 240.$$

XLIII. Vat. Cod. p. 617. Planud. p. 67. St. 98. W. — V. 2. καὶ στόμα καὶ θέναρ. Vat. Cod. καὶ τὸ θ. Cod. Gudian. quod verum videtur. Nostrum est in Planud. — V. 4. πισύροισι. Vat. — V. 5. ἐν δ' ἅμα. Vat. et Plan. male. — V. 6. εἰπὲ πόσον. Vat. Plan. Cod. Gud. — Describitur leo, ex cujus oculis, ore et pede aqua prosiliebat. Sunt igitur quatuor tubuli, quorum primus duobus, alter tribus, tertius quatuor diebus, quartus sex horis cisternam suppositam implet. Quaeritur, quot horis omnes simul ad eam implendam sufficiant. Falli videtur *Meziriacus*, qui diei h. l. nonnisi 12 horas tribuit, quum non de spatio, quod inter solis ortum et occasum effluit, sed de tempore lucis et noctis agatur. Quare tempus 24 horarum statuendum videtur. Quo facto, computatio sic instituenda. *Una* hora *primus* tubulus implet

$\frac{1}{48}$ totius cisternae

secundus $\frac{1}{72}$.

tertius $\frac{1}{96}$.

quartus $\frac{1}{6}$.

Ergo omnes conjunctim implent $\left(\frac{1}{48} + \frac{1}{72} + \frac{1}{96} + \frac{1}{6}\right)$, i. e. $\frac{61}{288}$ totius cisternae. Jam numerus horarum, ad totam implendam necessarius, sit $= x$, erit

$$x \cdot \frac{61}{288} = 1.$$

$$\text{ergo } x = \frac{288}{61} = 4\frac{44}{61} \text{ horae.}$$

XLIV. Vat. Cod. p. 619. Planud. p. 68. St. 98. W. In statuas Zethi, Amphionis et matris eorum, Antiopae. — V. 2. λάβγς. Vat. Cod. Quatuor edd. Plan. λάβγ. — V. 3. τὸ τέταρτον. Vat. — V. 4. ἓξ ἂν τὰ πάντ' ἀνευρέν. Vat. Cod. — Statuae amborum fratrum viginti pendebant minas. Prioris autem pars tertia et alterius pars quarta conficiebant pondus 6 minarum, quas Antiopae statua pendebat. Sit pondus alterius statuae $= x$; cum ambae 20 minas pendeant, alterius pondus erit $= 20 - x$. Ex hypothesi autem est

$$\tfrac{1}{3}x + \tfrac{1}{4}(20 - x) = 6.$$

i. e. $\tfrac{1}{3}x + 5 - \tfrac{1}{4}x = 6.$

ergo $(\tfrac{1}{3} - \tfrac{1}{4})\,x = 6 - 5 = 1$

i. e. $\tfrac{1}{12}\,x = 1.$

ergo $x = 12.$

Quum igitur altera statua 12 minas penderet, alteram 8 min. pependisse apparet.

ASCLEPIODOTI

EPIGRAMMA.

¶. 490.] Hoc Epigramma basi statuae Memnoniae insculptum primus edidit *R. Pocock* in Descript. Itin. Aegypt. T. I. p. 149. ubi corruptelis obsitum legitur. Medicinam afferre conatus est *Leichius* in Novis ad Muratori Thesaur. Emendatt. p. 85. sqq. quem a vero

ſenſu aberraſſe judicat *Dorvillius* ad *Chariton.* p. 530. Verum nec hunc veram carminis lectionem aſſecutum eſſe cenſebat *Toupius* in Emendatt. in Suid. P. III. p. 430. ſq. cujus emendationes, ex *Dorvillii* et *Leichii* lectionibus compoſitas, expreſſit *Brunckius.* Hanc inſcriptionem poſt Hadriani demum aetatem ſtatuae additam eſſe, *Leichius* inde conjicit, quod *Dio Chryſoſtomus*, qui ſub Trajano floruit, Memnonis coloſſum inſcriptione carere affirmet, Orat. XXXI. p. 338. D. — Adſcribam primum Epigramma ita, ut ap. *Pocockium* legitur:

ΖΩΕΙΝ ΕΙΝΑΛΙΗ ΘΕΤΙ ΜΕΜΝΟΝΑ ΧΗΝ ΡΓΑ ΦΩΝΕΙΝ
ΜΑΝΟΙΝΕ ΜΤΡΩΗΙ ΛΑΛΙ . . . ΙΘΜΠΙCΜΕΝΟΝ
ΑΙΓΤΠΤΟΤ ΛΙΒΤΚΙΙΙCΙΝ ΤΠΟ . . . ΦΙΤCΙΝΟΝΑΠΟΤΑSSΑ
ΚΑΛΛΙΠΤΛΟΝ ΘΗΒΗΝ ΕΤΡΛΟC ΕΛΑΤΝΟΠΕΝΟC
ΤΟΝΔΕ V ΑΧΗC ΑΚΟΡΗΤΟΝ ΑΧΙΛΑ CΑΜΗΤΕΝΙ ΤΟΩΩΝ
. ΦΟΕΙΓΕCΕΑΙ ΠΕΔΙΩΩ ΗΠΕΝΙ ΟΕCCΑΛΙΗι.

Ex his tam obſcuris verbis haec eliciebat *Leichius:*

Ζώειν εἰναλίη ἔτι Μέμνονα καὶ μέγα φωνεῖν
Μάνθανε, μητρῴη λαμπάδι θαλπόμενον.
Αἰγύπτου Λιβυκῆς ὃν ὑπ' ὀφρύσιν ὄντα ποτ' . . . .
Καλλίπυλον Θήβην εὖρος ἐλαυνόμενος·
Τὸν δὲ μάχης ἀκόρητον Ἀχιλλέα, μήτ' ἐνὶ Τρώων
. . . . . . πεδίῳ, μήτ' ἐνὶ Θεσσαλίῃ.

In his quaedam feliciter expedivit ille, a quibus nec *Dorvillius*, quamvis *Leichio* infeſtus, recedere audebat; in v. 1. autem, et magis etiam in v. 4. a vero aberravit. Praeclare vidit *Dorvillius*, in 1. v. *εἰναλίη Θέτι* legendum eſſe; ut ad Thetidem glorietur Aurorae filius, quod poſt fata adhuc vivat et cantum edat, cum Achilles neque apud Trojanos, neque in patriis terris vocem edat. At idem v. 2. male receſſit ab *Leichio*, legens: *χάδεα φωνεῖν Μάνθαν', ἐπὶ Τροίης ἄλλοκ' ἀπολλύμενον, ad Trojam quondam occiſum.* *Toupius*, qui *Leichii* lectionem revocavit, apte compa-

comparat *Callistrat.* Stat. IX. p. 900. προσεφθέγγετο, ἐπισημαίνων τῇ φωνῇ τὴν χαρὰν, καὶ ἐπὶ ταῖς τῆς μητρὸς παρουσίαις φαιδρυνόμενος. — Verbum θαλπόμενον, materno affectui pingendo accommodatissimum, illustrat *Wakefield* in Sylv. crit. p. 133. — V. 3. 4. emendatio debetur *Dorvillii* acumini, a quo in hoc uno recessit *Toupius*, quod, cum ille οὐ ἀποτάμνει legisset, hic ἔνθ' ἀποτάμνει scriberet, praeter tantillam rem nihil novi afferens. Thebae a Nilo ita secabantur, ut pars urbis Libyae, pars Aegypto adjudicaretur; in Libyca autem parte Memnonis statua erat posita. -- V. 5. ἐπὶ τρ. *Dorvillius*, cui mox φθέγγεσθαι debetur, cujus vocabuli manifesta sunt in lectione *Pocockii* vestigia.

RUFI DOMESTICI DISTICHON.

Vat. Cod. p. 134. Ῥουφίνου Δομ. In Plan. p. 473. St. 615. W. Ad puellam scriptum videtur. — ἄκριτον ὄμμα, oculum probos ab improbis non distinguentem.

CYRILLI EPIGRAMMATA.

T. 491.] *I.* Vat. Cod. p. 420. Plan. p. 65. St. 94. W. Brevitatem in Epigrammatis commendat. Optimum esse id, quod duobus versibus constet; quem modum si excesserit, non Epigramma esse, sed epos. — V. 1. Ed. pr. Flor. et Ald. 1. πᾶν καλὸν, inepto errore; nec minus tamen ineptum, quod ex Lectt. Aldin. in posteriores edd. receptum est, et in Vat. quoque mem-

branis reperitur, πᾶν καλόν. Hoc miror probasse magnum *Grotium*, qui vertit:

Versibus ex geminis bona sunt epigrammata. — Caeterum conf. *Parmenion.* Ep. I. T. II. p. 201.

II. Hoc Cyrilli Epitaphium in filium, tertio aetatis anno morte extinctum, edidit *Sponius* Misc. erud. Antiqu. p. 376. *Fabrett.* p. 287. et *Gorius* T. I. p. 421. — V. 2. τριετειον αφειλετο Μοιρα κρατερη. *Sponius.* quod emendavit *Dorvillius* ad *Charit.* p. 262. lapidarios, non minus ac librarios, voces poëticas et e dialecto petitas in vulgares commutasse, notans. — V. 3. πέλος. *Spon.* Similiter *Simonid.* Ep. CII. ἱερᾶτῆς ἥβης πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν. quae inter se et cum similibus comparavit *Mitscherlich* ad *Horat.* L. II. Carm. V. 14. p. 398. — V. 4. φθιμένοις. *Spon.* Ducta videtur formula ex *Platonis* Menexen. p. 248. B. ἀλλ' εἴτις ἐστὶ τοῖς τετελευτηκόσιν αἴσθησις τῶν ζώντων. *Antipater Sidon.* Ep. LXXII. εἰ δή τις φθιμένοις χρίμπτεται εὐφροσύνα.

DIOGENIS EPISCOPI AMISENI EPIGRAMMA.

T. 492.] Vat. Cod. p. 304. Plan. p. 260. St. 375. W. Diogenes ille, in cujus honorem haec scripsit Episcopus Amisenus, ad patruum profectus, sive ap. eum educatus, diem supremum immatura aetate obierat. Ei Phryx, pater, monimentum ad Ponti Euxini litora exstruxit, ubi Amisus posita est. — V. 3. ἄγεν. Huc te adduxit Dei voluntas, ut patruo tuo moriens luctum creares. πένθος ὀφειλόμενον, a fatis ipsi destinatum. Sic haec interpretanda sunt cum *Grotio*, qui vertit:

Deus hoc curarat, ut ires
Ad patruum, luctus causa futura brevi.

Minus recte *Huetius* p. 25. „Aequius exhibita fuissent „patruo tuo, jam decrepito et exactae aetatis viro, justa „haec, quae tibi a patre persolvuntur." — V. 5. ἱερῷ παλάμῃ τε καὶ εὐχῇ, ad ceremonias refer solemnes, quibus Diogenes episcopus in defuncti exequiis praefuerat. — γείτονα — χοροστασίης. tumulum in loco sancto, prope templum fuisse puta. Ductus color ex ethnicorum poëtarum locutionibus, qui beatorum χοροστασίας in Elysiis campis celebrant. Cf. *Marcelli* Dedic. Regillae v. 58.

JULIANI EX GENERE PRAEFECTORUM AEGYPTI

EPIGRAMMATA.

¶. 493.] *I.* Plan. p. 484. St. 629. W. In Vat. Cod. inter Anacreontica legitur, cum quibus passim editum reperias. Vide *Anacreont. Fischeri* p. 223. Huic odario nisi *Juliani* nomen adscriptum esset, multi, qui antiquioribus magis quam recentibus delectantur, hoc genuinum Teji vatis foetum esse quovis pignore contenderent. Jam quid intersit inter hoc odarium et ea, quae sub *Anacreontis* nomine vulgo leguntur, equidem me non perspicere fateor. At illa non magis sunt veteris illius poëtae, quam Epistolae illae Menandri aut Demetrii inter *Alciphronis* Epistolas ab his viris conscriptae sunt. — V. 1. ποτ' Vat. Cod. — V. 5. ἔπιον vulgo et in Cod. quod *Brunckius* metri causa in ἔπινον mutavit. — V. 7. γαργαλίζει. Tanquam *Anacreontis* laudantur verba ἀλλ' ἰαίνει τὰμ' Ἔρως ὁ γαργαλίζων σπλάγχνα — a *Scaligero* in A. P. II. 8. quae tamen, cum alibi non reperiantur, ab ipso *Scaligero* ficta esse probabiliter suspicatur *Pauwius* et alii.

II. Vat. Cod. p. 139. Plan. p. 467. St. 607. W. In Mariam, nimis de pulchritudine sua superbientem. Conf. *Rufini* Ep. XXXI. et XXXII. — V. 3. ἐς τρίχας ἥξοι. Vulgo et in Vat. Cod. Haec satis arguta sunt. Dum bona precari videtur puellae, (cf. *Rhian.* Ep. IV. 11. 12.) cum eam ἐς τρίχας γήραος sive πολιὰς ἔρχεσθαι optat, revera ei mala imprecatur. — σκληρὸν ῥέθος per prolepsin, quod rugis aliquando secabitur. *Ovid.* II. A. A. 118. *Et tibi jam venient cani, formose, capilli; Jam venient rugae, quae tibi corpus arent.* Vide *Burm.* ad *Propert.* II. 14. 8. — V. 5. τίσειαν πολιαὶ τάδε δάκρυα. Parodia imprecationum Chrysae ap. *Homerum* Il. α. 42. τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν. — κάλλος. pulchritudo, peccatorum ejus fons et causa, quae superbia peccavit, expiet. — ὑπόσχοι ἀμπλ. breviter dictum pro ὑπόσχοι δίκην ἀμπλακίης.

III. Vat. Cod. p. 144. *Juliano* vindicat, quod *Planud.* p. 421. St. 556. W. ad *Lucianum* retulit. Laïs, quae omnem Graeciam pulchritudine superavit, ipsa annis victa, speculum suum Veneri dedicat. Hoc et duo sequentia Epigrammata expressa ex *Platon.* Ep. VII. ubi vide not. T. I. P. I. p. 343. — V. 1. 2. Simili acumine Ep. ἀδεσπ. DCXXVIII. τῆσδέ ποθ' ἡ μεγάλαυχος, ἀνίκητός τε πρὸς ἀλκὴν Ἑλλὰς ἐδουλώθη κάλλεος ἰσοθέου. — ¶. 494.] V. 3. μούνῳ δ' ἐν. Vat. Cod. Non opportuno loco posita copula sic fortasse melius collocabitur:

μούνῳ ἐνικήθη δ' ὑπὸ γήραϊ.

— V. 6. τῆς δέ. Vulgo. — Ut canos ipsos cum dolore videt, sic etiam eorum in speculo repraesentatam imaginem aversatur. σκιὰ et doctius σκιόεις τύπος est imago in speculo, ut ap. Latinos *umbra.* — σὺν ὀχθαίρει. Vat. Cod.

IV. Vat. Cod. p. 143. Planud. l. c. In membranis versus leguntur hoc ordine: 3. 2. 1. 4. 5. 6. sed literis

appositis describentis error corrigitur. — V. 2. γηραλέην. Vulgo. — V. 3. ἀπ' ἐχθαίρουσα. Vat. Cod. — δεσποίνῃ τ. π. ἀ. Veneri, deae pulchritudinis, qua et ipsa olim conspicua erat. — V. 6. δίσκος speculum, a forma rotunda. Venus ipsa speculo uti putabatur. Primus, ut videtur, *Sophocles* ἐν Κρισεὶ τῷ δράματι τὴν μὲν Ἀφροδίτην — μύρῳ ἀλειφομένην παράγει καὶ κατοπτριζομένην, ap. *Athen.* L. XV. p. 687. C. quem secutus est *Callimachus*, ubi Venerem Minervae opponit, in Lavacr. Pallad. v. 21. Κύπρις δὲ διαυγέα χαλκὸν ἑλοῖσα Πολλάκι, τὰν αὐτὰν δὶς μετέθηκε κόμαν.

V. Cod. Vat. p. 144. Plan. l. c. — V. 2. ὁ χρόνος ἑρπύζων. Temporis progressus pulchritudinis munus corrumpit. — V. 3. παραπταμένου. transfugit aetas. De tempore *Simonides* Fragm. II. ὠκεῖα γὰρ οὐδὲ τανυπτερύγου μυίας οὕτως ἁ μετάστασις. ubi similia quaedam notavi T. I. P. I. p. 203. sq. — V. 4. ὃ. καὶ δῶρον. Vulgo.

VI. Vat. Cod. p. 145. Plan. p. 414. St. 549. W. Piscator, senectute debilitatus, Mercurio artis suae instrumenta dedicat. Plura ejusdem argumenti carmina in eodem Planudeae capite leguntur. „Alterum in „membranis extat Juliani in hoc argumentum Epigram„ma, quo carent schedae quibus sum usus. Distichon „ex eo profert Salmasius in Plinianis p. 699. Ἑρμείῃ „Βαίτων κ. τ. λ." *Br.* Non *Juliani* est, sed *Macedonii Consulis* Epigramma, cujus distichon cl. editor excitat. Integrum edidit V. Cl. *Chardon de la Rochette* Magas. Encycl. an. VI. T. II. nr. 1. p. 101.

Ἑρμείῃ Βαίτων ἁλιηχέος ὄργανα τέχνας
    ἄνθετο, δειμαίνων γήραος ἀδρανίην,
ἄγκυραν, γυρόν τε λίθον, σπυρίδας δ' ἅμα φελλῷ,
    ἄγκιστρον, κώπην καὶ λίνα καὶ δόνακας.

Nostri Epigrammatis v. 1. laudat *Suidas* in ἱμάσθλῃ T. II. p. 116. — remus, quo navis, sicuti equus flagello, impellitur et incitatur. — V. 2. ἴτυς ἀγκίστρων. hami in

orbem flexi ambitus. Quot verba *Julianus* cumulavit ad curvitatem hami significandam! — Excitat h. v. *Suidas* in ἴτυς T. II. p. 158. Est autem ἡ ἴτυς ἡ ἐσχάτη περιφέρεια τῆς ἀσπίδος· ἡ τοῦ τροχοῦ ἀψίς. ἔστι δὲ καὶ παντὸς τοῦ περιφεροῦς τὸ τελευταῖον μέρος. *Apollonii* Lex. Homer. v. *Oppian.* Hal. V. 138. in hami descriptione, τόσσον ἴτυν κρυερὴν, ὅσσον περὶ χάσμα καλύψαι. — V. 3. περίπλεα. Vulgo et in Vat. Cod. — μολύβδῳ. Vat. Cod. a man. sec. Plumbum orae retis appensum, ut illud degravet et deprimat. Hinc poëta ap. *Plutarchum* T. II. p. 75. B. ἡ κακία περιθεμένη Μολιβδὶς ὥστε δίκτυον κατέσπασε. — V. 4. φελλούς. cortices suberini, nassarum sub aqua latentium indices. Vide *Archiae* Ep. X. *Philipp.* Ep. V. XXII. XXIII. et, unde haec omnia, cum pluribus, expressa, *Leonid. Tar.* Ep. XXV. — V. 5. εὐπλοκέων. Vat. Cod. — ζεῦγος σπυρίδων, (δισσὰς σχοινοτενεῖς σπυρίδας dixit *Philippus*) ut infra Ep. XXVI. πτερύγων ζεῦγος ἐπωμάδιον. κυλίκων ζεῦγος *Ister* ap. *Athen.* XI. p. 471. B. Similia collegit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 649. et *Valckenar.* ad Phoeniss. p. 116. — V. 6. laudat *Suid.* in ἕδρανον T. I. p. 681. — ἕδρανον. qua naves nituntur et retinentur. — V. 7. *Suid.* v. γριπεὺς T. I. p. 498. omisso βαίτων. Idem exhibet v. 8. in ἀντιάσας T. I. p. 221.

¶. 495.] *VII.* Vat. Cod. p. 145. Planud. p. 413. St. 548. W. Cinyras piscator, senex factus, Nymphis retia detrita ponit. — V. 1. Κεκμηκὼς χρονίης π. δ. θήρης. Vulgo. Membr. Vat. κεκμηώς, in reliquis cum vulgata lectione conspirantes, quae fortasse mutari non debebat. δίκτυα χρονίης θήρης sunt retia, quibus ille jam diu piscaturam exercuerat. πεπονηκότα ornatus causa additum. — V. 2. Κινύρης. Vat. Cod. — V. 3. περὶ ἤγεα. Vat. Cod. — V. 5. εἰ δ'. Haec quoque nimis prolixa pro: εἰ δ' ὀλίγον δῶρον sive ὀλίγη ἡ δόσις. — V. 6. ὅλος ἔσκε βίος. Similiter *Theocritus* Eid. XX. 14. enumerata piscatorum suppellectili: οὗτος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος.

VIII. Vat. Cod. p. 145. Plan. l. c. Idem argumentum paulo aliter exornat. — V. 1. Κινύρης. Cod. Vat. a man. sec. — ἀκοντιστὴς μόχθος est labor retium in undas emittendorum, quem se, a senectute impeditum, ferre posse negat Cinyras. — V. 3. θαλάσσῃ. Cinyrae senectus mari, in quo ille quasi regnum exercebat, libertatem restituit.

IX. Vat. Cod. p. 142. Planud. p. 431. St. 565. W. Trium fratrum dedicationes. — V. 1. laudat *Suid.* in γνωτὸς T. I. p. 489. — V. 2. Πίγρης. Vat. Cod.

X. Vat. Cod. p. 153. Plan. p. 446. St. 579. W. In hoc et sq. Epigr. scriba Mercurio artis suae instrumenta dedicat. Multa hujus argumenti Epigrammata in Anthologia reperiuntur. Cf. *Phaniae* Ep. III. ibique notata T. II. P. I. p. 161. sqq. — V. 1. Plumbum stilo viam signat, unde ei nefas est deflectere. ἄγων, si verum est, ad Philodemum referri debet, cujus nomen infra est positum v. 7. Sed depravatum videtur vocabulum. — Plumbum, quod inter librariorum instrumenta non postremum est, apud Epigrammatarios modo τροχόεν et τροχαλόν, modo κυκλοτερὲς et κυκλομόλιβδον, semel etiam ap. *Paul. Silent.* Ep. L. γυρὸν vocatur. Horum locorum comparatio efficit, ut corrigendum existimem:

τὸν μόλιβον γυρόν, καὶ μολίβου κανόνα.

— V. 3. 4. laudat *Suidas* in λᾶας T. II. p. 406. — θῆγε. Stephan. ex ed. Ascens. recepit. Antiquiores θῆκε legunt. — V. 5. μυστήρια φωνῆς. Obscurius dictum. Sic atramentum vocatur, quo vox humana arcanis quibusdam notis significatur et a vulgi cognitione quasi secernitur. — V. 6. σμίλης. Edd. vett. ante Ascens.

¶. 496.] *XI.* Vat. Cod. p. 153. Planud. l. c. — V. 1. κύκλοισι. quia rotundum est plumbum. — V. 2.

τρoχθεῖς. Vat. Cod. unde apparet, librarium cogitasse de τροχόεις.

Quod non spernendum. Quamvis enim τρυχθεὶς de plumbo vetusto et diuturno usu hic illic exeso sine difficultate explicari potest, illa tamen lectio verior videtur, quod reliqua anathemata, quae hoc carmine recensentur, nullum ejusmodi epitheton habent; nec in reliquis ejusdem argumenti carminibus quidquam tale reperitur. τροχόεις μόλιβδος occurrit in Ep. *Paul. Sil.* LI. Si quis opposuerit, vim hujus epitheti in κύκλοισι jam expressam esse, is, velim, *Juliani* nostri Epigrammata attento animo perlegat, et multa loca inveniet propter inanem quandam verborum copiam et vitiosam luxuriem reprehendenda. — V. 4. θηγαλέος. Vulgo. — V. 5. 6. laudat *Suidas* v. γῆρυς T. I. p. 481. — ὁ θρασύς. cui Mars et Musae suum in hac arte tribuerunt munus; Mars, quia ferreum, Musae, quia scribendi artificio adhibetur. — V. 10. λειπ. βίου. cum ipsi jam victus desit, tu, Mercuri, qui lucro et quaestui praees, ejus vitam regas et tuearis.

XII. Planud. p. 331. St. 470. W. Phryne Amori Imaginem Amoris dedicat, a Praxitele, qui ejus archetypum ex suo ipsius pectore duxerat, Phrynae donatam. Expressum carmen ex *Simonid.* Ep. XC. ubi vide not. T. I. P. I. p. 258. — V. 1. κλίνας. Amoris impotentiam, amantium haud aliter ac servorum cervicibus instantis, eadem imagine significat *Propert.* L. I. 1. 4. *caput impositis pressit Amor pedibus.* II. 23. 59. *Instat semper Amor supra caput, instat amanti, Et gravis ipsa super libera colla sedet.* *Meleager* Ep. XXVIII. Κεῖμαι· λὰξ ἐπίβαινε κατ' αὐχένος, ἄγριε Δαῖμον — ubi similia quaedam comparavi, p. 49. — V. 2. χερσὶ λῃΐδίαις. victis manibus. Ἑλλάδα λῃΐδίην Noster supra dixit Ep. III. ἰθυδίαις, *doctis, facilibus manibus*, malit *Heynius* in Com-

ment. Soc. Reg. T. X. p. 91. — V. 4. χαλκεύσας. Falsum hoc quidem. Illud enim Amoris simulacrum, quod Phrynae donavit Praxiteles, ex marmore fuit. Vide *Junium* in Catal. p. 180. Duo tamen alia Amoris signa idem artifex fecit, quae descripsit *Callistr.* Stat. III. et XI.

XIII. In prioribus Vat. Cod. paginis. Scriptum est in statuam Adonidis, qui, quamvis Venere juxta stante, oculos tamen in canes conjicit. — V. 1. ἐς κ. Vat. — V. 2. Verba σχέτλι' Ἔρως, quibus poëta hanc Adonidis severitatem ad Amorem referre videtur, parum commode interposita sunt.

XIV. Sine auctoris nomine legitur in Vat. Cod. p. 477. quod etiam in Planud. p. 304. St. 444. W. omissum est. Unde igitur novit cl. editor, *Juliani* esse hoc distichon? nisi forte in uno regiorum codd., quibus usus est, nomen adscriptum fuit. — V. 1. τέχνα et v. 2. τὰν ψυχὰν Vat. Cod.

¶. 497.] *XV.* Vat. Cod. p. 485. Planud. l. c. — Antitheseos efficiendae cupiditas poëtam ad ineptias deduxit. Verba ἡ φύσις ἄπνοός ἐστιν vix sensum habent.

XVI. Vat. Cod. p. 485. Plan. l. c. Pastorem fingit Myronis vaccam stimulo urgentem. Cf. Epigr. ἀδέσπ. CCXVII. quod antiquius esse, apparet ex parodia *Lucillii* in carmine, *Philippi* Epigrammatibus temere interposito, nr. XL. T. II. p. 222. — V. 1. πῆ. Vat. Cod. — V. 2. καὶ τόδ'. cum omnia reliqua mihi tribuerit, currere tamen non dedit. — καὶ τόδ' ἔδωκεν ἔχειν. Vulgo.

XVII. Vat. Cod. p. 485. Plan. l. c. Compar. Ep. *Leonidae Tar.* XLII.

XVIII. Vat. Cod. p. 485. Plan. l. c. Fur Myronis vaccam avertere conatus, non prius errorem cognovit, quam eam tangeret. — V. 2. κεινός. Ald. 1. 2. 3.

XIX. Vat. Cod. p. 485. Plan. l. c. — V. 1. εἰθ' ὄρθων. Cod. Vat. — V. 2. γειοπόνοις. Ibid. et in fine τ' ὀδύνην. Ductus color ex *Demetrii Bith.* Ep. I. T. II. p. 65.

XX. Vat. Cod. p. 485. Plan. l. c. — V. 2. τέχνην. Edd. Ald. 1. 2. 3. „Scribendum videtur:

„α. τλῆθι φύσις, τέχνη σε βιάζεται. β. ἄπνοον ἔργον.

„Naturam poëta alloquitur: *Perfer, Natura; tibi vim* „*ars facit.* Cui Natura respondet: *At vita caret opus:* „*ex natura ars est, non enim naturam reperit ars.* Ser„vata vulgata lectione τλῆθι Μύρων, nullum in his sen„sum video.“ *Br.* Crediderim tamen, lectionem Cod. et edd. explicari posse. Myronem sibi subtristem finxit *Julianus*, quod, cum operi suo omnia tribuerit, ita ut animatum esse videretur, vitam tamen non haberet. Quam ejus aegritudinem leniturus Noster, Fer, Myron, ait, quod mutari non potest; artis, quam exerces, natura tibi vim facit, teque impedit, ne vaccae, praeter omnia alia, etiam spiritum dones. Inanimatum opus, nec aliter esse potest, cum ars naturae originem debeat, nec ars naturae opus facere possit. Sic *Grotium* quoque hoc distichon accepisse, ex ejus versione apparet:

Quod non spirat opus, perfer Myro; nam jubet ars hoc.
Non ars Naturam genuit, Natura sed artem.

XXI. Vat. Cod. p. 477. Planud. l. c. — V. 1. ἐμάχοντο. *Callistrat.* Stat. VI. p. 897. Lysippum Occasionem finxisse dicit, πρὸς τὴν φύσιν ἁμιλλωμένης τῆς τέχνης. — V. 3. Etiam hujus Epigrammatis acumen ineptum est, et prava antithesis.

¶. 498.] XXII. Vat. Cod. p. 477. Plan. l. c. Asinum Myronis vaccam stimulo petere *Julianus* fingit; quod mirandum esse negat, cum illud opus ipsorum

paftorum oculos deceperit. *μύωπα Brodaeus* inepte *luſcioſum* vertit. — V. 2. *χαλκοχύτοις.* Vat. Cod. quod revocandum. — V. 3. *αὐτός.* Vat. Cod. — V. 4. *ἠπείρωσεν.* Id.

XXIII. Quae fequuntur Epigrammata usque ad nr. XXXIII. defiderantur in Vat. Cod., ut plurima, quae artis opera celebrant. Plan. p. 307. St. 446. W. Prometheus conqueritur, quod, cum artium facem primus inter homines extulerit, artifices fuis donis, arte et igne, abutentes eum perpetuos dolores perferre cogant. Erat enim in illa ftatua graviffimi doloris fignificatio, ut apparet ex verbis *ἀλλήκτου πήματος ὄψιν ἔχω.* Idem color in Epigr. *ἀδεσπ.* CCXCIV. Pictam Promethei vincti imaginem diferte defcripfit *Achill. Tat.* L. III. p. 167. *Salm.* ftatuam ejusdem *Libanius* T. IV. p. 1116. fqq. *Reisk.* Nota ejus imago, a Parrhafio ad fenis, inter tormenta exfpirantis, exemplar picta; de qua tradidit *Seneca* Controv. L. XII. 10. — V. 2. Fallitur *Huetius* p. 30. qui *ἄλληκτον πῆμα* de catenis, ignis ope factis, interpretatur. Sunt potius cruciatus, quos ars quodammodo perpetuos fecit. Acumen hisce poëtis familiare. *Glaucus* Ep. V. T. II. p. 348. de Philoctetis imagine: *ζωογράφων ὤριστε, σὺ μὲν σοφός, ἀλλ' ἀναπαῦσαι Ἄνδρα πόνων ἤδη τὸν πολύμοχθον ἔδει.* — V. 3. *εἴγε.* ut Ep. XXII. 3. *εἶχε* fufpicabatur *Heynius* in Comm. S. R. X. p. 93.

XXIV. Plan. p. 307. St. 446. W. In eandem Promethei ftatuam. — V. 1. Aëneus hic Prometheus, graviffimis cruciatibus affectus (*τειρόμενος*), *Homerum* erraffe docet, cum *χαλκὸν* diceret *ἀτειρέα.* Ineptum acumen. — V. 5. Irafcendum tibi eft, o Hercules, quod ftatuarius Prometheum a te liberatum aeternis vinculis et cruciatibus denuo tradidit. — *φαρέτρην.* poft fagittas, quibus Hercules aquilam confixiffe traditur. Vide *Apollodor.* L. II. 5. p. 139.

XXV. Planud. p. 311. St. 451. W. In Icari ſtatuam aëneam in balneo ſtantem. Balneum prope Tripolin, propter Icari ſignum, in eo poſitum, Ἴκαρον appellatum, commemorat *Malala* T. II. p. 73. — V. 1. Quod vulgo legitur νῦν δέ σε κηρῷ, *Brodaeum* induxit, ut ſeq. verſu χαλκοτύπον per κηροπλάστην interpretaretur; quo nihil ineptius. *Brunckius* vulgatam tacite mutavit, ex conjectura, ne dubites. Sed aëneam ſtatuam fuiſſe, jam ſatis intelligitur, cum χαλκοτύπος eam feciſſe commemoretur; quare in κηρῷ aliud quid latere putaverim. Fortaſſe

νῦν δέ σε καινὴν
ἤγαγεν εἰς μορφὴν αὖθις ὁ χαλκοτύπος.

vel ſimile quid. — V. 3. ἀλλ' ἄγε. Vulgo. — Iterum in Epigrammatis fine poëta lapſus eſt. Monet Icarum, ne volare auſus, balneum reddat Icarium pelagus. At quod malum inde ad Icarum redundaturum eſſet? Hoc dicere voluit: Sol aeneas tuas alas non minus liquefecerit, quam cereas; quare cave, ne ad eum evoles, et denuo caſum patiaris. — τελέσεις. Ed. pr. Flor.

¶. 499.] *XXVI.* Planud. p. 311. St. 451. W. — V. 1. τέχνη. ne ars te decipiat, quae te tantum non vivum et animatum expreſſit, neque alae, quas artifex tibi addidit. — ζεῦγος. Vide ad Ep. VI. 5. — V. 4. χάλκεον εἶδος ἔχων pro χάλκεος ὤν.

XXVII. Planud. p. 312. St. 452. W. Expreſſum videtur ex *Glauci* Ep. V. Tabula picta deſcribitur, non aëneum illud ſignum, quod laudatur in Ep. ἀδεσπ. CCXCIV. Philoctetem, vulnere tabeſcentem *Antipho* pinxit, tradente *Plutarcho* T. II. p. 18. et p. 674. A. — V. 4. αὐσταλέην. In marg. Wech. γρ. καὶ αὐαλέην. Coma hirſuta, per longum tempus nec pexa nec uncta. Talem Philoctetem deſcribit *Philoſtr. Jun.* XVII. p. 889. κόμην δὲ καὶ αὐχμοῦ πλήρη δεικνύς, καὶ τὴν γενειάδα ὑπηνεστηκὼς καὶ

φρίττων. — τριχαλέοις. Capillorum epitheton ad colores translatum. — V. 5. Cutis arida, rugosa et squalida, ut esse solet in iis, qui corpus diu non curarunt. De Phineo *Apollon. Rhod.* L. II. 198. πίνῳ δέ οἱ αὐσταλέος χρὼς Ἐσκλήκει, ῥινοὶ δὲ σὺν ὀστέα μοῦνον ἔεργον. — καρφαλέον. *Archilochus* in Enchir. Hephaest. p. 19. οὐκ ἔθ' ὁμῶς θάλλεις ἁπαλὸν χρόα, κάρφεται γὰρ ἤδη. Vide Animadv. T. I. P. I. p. 170. — V. 7. ξηροῖσιν. ὀφθαλμοὺς ἐσκληκότας vocat *Glaucus* l. c. ξηρὰ ἄκλαυστα ὄμματα *Aeschyl.* VII. c. Theb. 702. Oresti ὀμμάτων ξηραὶ κόραι tribuuntur ap. *Euripid.* in Tragoedia illius nominis v. 389. Ap. *Aeschylum* VII. c. Theb. 681. Furiam ξηροῖς ἀκλαύστοις ὄμμασι sibi assidere ait Eteocles. — δάκρυα παγέντα. *Homer.* Odyss. 211. ὀφθαλμοὶ δ' ὡσεὶ κέρα ἕστασαν, ἠὲ σίδηρος Ἀτρέμας ἐν βλεφάροισιν. quem locum plures expresserunt, quos *Clarke* laudat, etiam *Themist.* Or. XX. p. 234. A.

XXVIII. Planud. p. 316. St. 456. W. Statua ex marmore, *Nioben*, liberos plorantem, repraesentans. — V. 2. ἐπιμυρομένης. Ed. pr. Flor. — V. 3. ἔλαχε. Edd. vett. ante Steph. — Animam statuae adjecisset artifex, nisi mulierem in saxum mutatam finxisset. Simili acumine Auctor Ep. ἀδεσπ. DXIV. in imaginem Pythagorae: Αὐτὸν Πυθαγόρην ὁ ζωγράφος, ὃν μετὰ φωνῆς Εἶδες ἄν, εἴ γε λαλεῖν ἤθελε Πυθαγόρης.

XXIX. Planud. p. 318. St. 458. W. ubi plurima sunt Epigrammata in eandem Medeae a Timomacho pictam imaginem. Nostrum inprimis expressum ex *Antiphili* Ep. XX. τὰν ὀλοὰν Μήδειαν ὅτ' ἔγραφε Τιμομάχου χείρ, Ζάλῳ καὶ τέκνοις ἀντιμεθελκομέναν, ubi vide not. T. II. P. II. p. 52. sq.

¶. 500.] *XXX.* Planud. p. 322. St. 461. W. In Minervae armatae signum Athenis. Nullam causam esse ait, cur dea in media urbe arma gerat. εἶξε Πισ. Respi-

citur ad notam illam de contentione inter Minervam et Neptunum fabulam.

XXXI. Planud. p. 325. St. 464. W. In Venerem armatam Lacedaemone. Lusus poëtarum de hoc signo recensuit et exposuit *Heynius* in Comment. Soc. R. T. IX. p. 108. — V. 3. Venerem poëta Lycurgi legibus obtemperantem, Spartanosque non, ut alios mortales, sagittis, sed gravioribus telis vulnerantem fingit. Turpe putabant Spartani arcu et sagittis uti, nec eminus, sed cominus pugnare didicerant. Itaque Venus quoque Spartanos aggreditur cominus τεύχεσιν ἀγχεμάχοις. — V. 5. Κυθείρης. Edd. vett. ante Stephan.

XXXII. Planud. p. 326. St. 465. W. ubi et alia sunt in Venerem Anadyomenen Epigrammata. Noster ante oculos habuit *Antip. Sidon.* Ep. XXXII. ubi vide not. T. II. P. I. p. 40. — θαλασσαίης λοχείης. *Leonid. Tar.* Ep. XLI. Venerem ματρὸς ἐκ κόλπων ἐκφυγεῖν dicitur; quanto rectius quam apud Nostrum! — V. 2. ἀπειλαλίην. Vulgo. Forma ἀπέλλειος est ap. *Antip. Sid.* l. c. — V. 5. Si tanta pulchritudine conspicua fuit Venus eo tempore, quo ante Paridem stetit, immerito Pallas Paridi succensuit, tam formosae deae pulchritudinis praemium tribuenti.

¶. 501.] XXXIII. Planud. p. 378. St. 516. W. Lemmati fidem non habeo. Scriptum videtur hoc distichon in pateram, cujus imo fundo pisciculi insculpti erant, in concava vasis parte, tanquam in maris sinu, natantes. Respicitur autem verbis, Οὕτω Βάκχον ἔδεκτο Θέτις, ad fabulam de Bacchi ex Thracia fuga, ap. *Homer.* Il. Ζ. 130. Simile toreuma describit *Martial.* L. III. 35. *Artis Phidiacae toreuma clarum, Pisces adspicis: adde aquam, natabunt.*

XXXIV. Planud. p. 380. St. 518. W. In Pythagorae statuam, quae non docentem, sed silentem illum re-

praesentavit. Similiter lusit Anonymus auctor Ep. ἀδεσπ. DXIV. quod etiam *Juliani* esse suspicor. — V. 1. αὐτόν. Ed. pr. Flor. contra poëtae mentem, ut ex sq. disticho apparet. — φύσιν ἀριθμῶν. numerorum naturam, unde Pythagoras omnium rerum ortum explicabat. — V. 3. τὸν ἐν σιγῇ. Quia discipulos silentio erudivisse dicitur. Huc referendus locus *Claudiani* de Fl. Mallii Cons. v. 90. *Quicquid Democritus risit dixitque tacendo Pythagoras.* Cf. *Palladas* Ep. LXXVII. et quae collegit C. *Rittershus.* ad *Porphyr.* de Vita Pyth. nr. 19. p. 20. sqq. ed. Kust. — V. 4. Haereo in ἔνθεν, quod quo commode referam, non habeo: *Hinc* (ut illum prudenter silentem repraesentaret) *vocem occultavit* - - vehementer jejunum et tautologicum est. Fortasse scribendum:

καὶ τάχα φωνὴν
ἔνδον ἀποκρύπτει (sive ἀπέκρυπτεν), καὶ τόδ' ἔχων ὀπάσαι.

Statuarius vocem, quam operi suo tribuere potuisset, *intus* occultare maluit. Hunc sensum poëtam efficere voluisse, probabile est ex disticho supra adscripto ad Ep. XXVIII. Ad postrema verba cf. *Ovid.* Heroid. XIII. 155. de cerea Protesilai imagine: *Crede mihi; plus est, quam quod videatur imago. Adde sonum cerae, Protesilaus erit.* *Anacr.* Od. XXVIII. fin.

XXXV. Vat. Cod. p. 467. Plan. p. 358. St. 498. W. — V. 2. τοὐλιπές. Ald. 2. 3. Asc. Steph. τοὔλλιπές. Ed. pr. Flor. et Ald. pr. Veteres in exstruendis aedificiis, et interioribus eorum partibus distribuendis coeli et temporum anni rationem habuisse, apparet ex *Vitruvio* VI. 7.

XXXVI. Vat. Cod. p. 467. Plan. p. 359. St. 498. W. τωθαστικὸν esse in lemmate notatur, sed perperam. Conf. Ep. *Leonidae Alex.* (seu *Tarentini* potius) XXX. T. II. p. 196.

XXXVII. Vat. Cod. p. 468. Plan. p. 360. St. 500. W. Suggestum, de quo Craterus Sophista verba solebat fa-

cere, fortunam suam sibi gratulatur. — V. 2. ἐρεισάμην. δένδρον ἀνεμοτρεφὲς illustravimus in Exercitt. crit. T. II. p. 77. — λιγυροὶ ἄνεμοι, circum arborem dulci susurro ludentes, et aves canorae in ejus frondibus considentes, suaviorem et graviorem eloquentiae Crateri sonum portendebant. — V. 4. ἐτμήγην. Vat. Cod. — ¶. 502.] V. 5. In eundem Craterum vide Ep. LXIV. et LXV. — ἄρδομαι. perfundor Crateri eloquentia, et quasi nutrior, ut olim ventis et pluvia. Verbi ἄρδεσθαι nutriendi significationem illustravit *Wyttenb.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 117. sq. et *Heynius* ad *Pindar.* Ol. V. 55. p. 64.

XXXVIII. Vat. Cod. p. 480. Plan. p. 378. St. 516. W.

XXXIX. Vat. Cod. p. 435. sq. Planud. p. 28. St. 43. W. In Tatianum quendam, incorruptae probitatis virum, quem cum Imperator gravioribus negotiis adhibere vellet, ille paterna rura et otium splendidiori conditioni praetulit. — Ceterum incertum est viri nomen. Nam in Planudeae edd. omnibus Τιτιανὸς vocatur, in Vat. Cod. Τητιανός. Haec cl. editor pro arbitrio suo in Τατιανὸς mutavit. — V. 3. ἐν βίοιο γ. γαλήνῃ passim de vita tranquilla. *Philetas* ap. *Stob.* Tit. CII. p. 482. ἢ μὲν δὴ πολέεσσι πεφόρησαι χαλεποῖσι, Θυμέ, γαληναίῃ δ' ἐπιμίσγεαι οὐδ' ὅσον ὅσσον. — V. 5. Patrimonium tuum, juste partum, colis et auges, civium tuorum bona minime attingens. τῶν ἀρχομένων. Magistratum fuisse Tatianum, sed in parva urbe, hinc apparet. — ἀ. πρὶν Vat. Cod. et in marg. πλήν. — V. 6. πλοῦτος Vat. Cod. a pr. man. — σύνθρονος Δίκη. Justitia, quae tibi jus reddenti haud secus ac Jovi assidet. *Hesiod.* Ἔ. καὶ Ἡ. 258. Δίκη – Αὐτίκα πὰρ Διὶ πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι. Similiter regi justitiam assidere ait *Themist.* Or. XVI. p. 201. Δίκη πάρεδρος βασιλείας καὶ κόσμος τῆς αὐλῆς. De Basilio proconsule *Himerius* Or. XIII. p. 602. in loco mutilo et sic fortasse constituendo:

tuendo: Ἐκεῖνος (Achilles) μὲν ὅπλα ἔχων χρυσᾶ [ἠρίστευσε] καὶ διέσωζε [τοὺς] Ἕλληνας· σὺ δὲ ἡμῖν οὐχ ὅπλα χρυσᾶ, δίκην δὲ ἔδειξας (vulgo τινα) χρυσῆν καὶ θέμιν. ταύτας δὴ τὰς τοῦ πατρὸς [ἀρετὰς] παρέδρους λαβὼν ἦλθες εἰς Ἕλληνας. Ad hunc locum *Wernsdorfius* ſimilia, etiam noſtrum carmen excitavit.

XL. Vat. Cod. p. 296. Planud. p. 229. St. 334. W. — V. 1. αὐτήν. De expreſſa ſimilitudine. Vide ad *Chriſtodori* Ep. II. p. 472. — αἴθε. Tam bene et ad vivum expreſſam Theodotes cum videmus imaginem, luctuoſa ejus memoria tantopere refricatur, ut optandum ſit, pictorem a fine propoſito aberraſſe.

XLI. Vat. Cod. p. 301. Planud. p. 241. St. 357. W. — V. 1. γλυκερόν. quae dulcem ſimul et fortem vocem pectore edebat. Generalis haec laus cithariſtriae, nec ad Ionicam et Doricam modulationem cum *Brodaeo* referri debet. — θρόον ῥηξαμένη. *Agathias* Ep. X. εἴποτε δὲ τραγικῷ ῥοιζήματι ῥήξατο φωνήν. Epigr. ἀδεσπ. CCCCLV. ἄῤῥενα ῥηξαμένα φθόγγον ἐπὶ κταμένῳ. *Eurip.* Suppl. v. 710. ἔῤῥηξε δ' αὐδὴν ὥσθ' ὑπηχῆσαι χθόνα. ubi ſimilia protulit *Marklandus*. — V. 2. θηλυτέρης. Vat. Cod. quod Planudeae lectioni non videtur praeferendum. — V. 4. λυγηρά. Ed. Steph.

¶. 503.] *XLII.* Vat. Cod. p. 301. Bis in Planudea exſtat, p. 241. St. 351. W. et p. 282. St. 408. W. — V. 1. οὔτε. Vat. Cod. *Fortem* Calliopes vocem, quam praecedens carmen laudat, etiam h. l. miratur poëta. Hanc vocis vim et virtutem, quam nec muliebris naturae imbecillitas, nec ſenectus fregerat, vix demum cum vita amiſiſti. — V. 4. „Vulgo legitur: φεῦ, φεῦ, Καλ„λιόπη, σὴν κατέλυσας ὄπα. Quod dedi multo acutius ex „admodum veriſimili conjectura eſt cl. Reiskii." *Br.* Acutam eſſe hanc conjecturam non nego; an vera ſit

eadem, dubito. Certe *Julianus* sic potius, quam librarii vitium corrigi videtur.

XLIII. Vat. Cod. p. 436. Anth. Plan. p. 18. St. 29. W. Expressum ex *Metrodori* parodia carminis *Posidippi*, T. II. p. 476. — V. 2. εὖχος ἑταιρεῖαι. Duo haec vocabula vulgo commate sejunguntur. Et sic *Grotius*: *dant fora nosci, Dant decus.* Huic interpunctioni nonnihil favet Ep. *Metrodori*: εἰν ἀγορῇ μὲν κύδεα καὶ πινυταὶ πρήξιες, ubi κύδεα respondent τῷ εὖχος. Elegantior tamen et gravior sensus ex Brunckiana interpunctione emergit. — In fine vers. vulgatum ἄχη, quod cum κρυπτὰ non bene coit, ex Vat. Cod. emendatum est. Meliorem hanc lectionem expressit *Grotius*: *absconduit, si qua molesta, domus.* — V. 6. φροῦδος. Orbi liberis non timent. — V. 7. ὀπάζειν. Vulgo.

XLIV. In Vat. Cod. p. 359. hoc distichon annexum est Epigrammati *Julii Polyaeni* II. probante doctissimo *Chardon de la Rochette* Mag. Encycl. T. I. VI. an. nr. 3. p. 322. Mihi secus videtur. *Polyaeni* Epigramma bene terminatur v. 4. Nec in nostro disticho quidquam ad integritatem desiderabis, si γνώμην esse reputes, qualia multa seriores inprimis Epigrammatarii conscripserunt. Ceterum *Juliano* inscribitur, nescio quam bene, in Plan. p. 70. St. 101. W. In Cod. Laurent. certe *Palladae* tribuitur, in Cod. Band. p. 99.

XLV. Vat. Cod. p. 426. Plan. p. 79. St. 115. W. In navigium, quod, cum maris pericula effugisset, in terra incendio crematum est. Expressum carmen ex *Leonidae Tar.* LXII. ubi vide not. T. I. P. II. p. 119. — V. 2. μητερίαις. Vulgo. δημιτρίας. Vat. Cod.

XLVI. Vat. Cod. p. 299. Plan. p. 196. St. 285. W. In eodem argumento luserunt *Antiphil.* Ep. XLII. *Hetrusc. Mess.* Ep. T. II. p. 307. — V. 1. αὐτόστολος. Sua

ipſius cymba, non Charontis uſus. Alio ſenſu αὐτόστολον vocat Leandrum *Muſaeus* v. 255. — ¶. 504.] V. 6. συλλήξας. Ap. *Hetruſc. Meſſen.* l. c. κοινὰ λαχοῦσα τέλη piſcatoris navis, tuetur vulgatam *Juliani* lectionem contra *Caſauboni* conjecturam συννήσας tentantis. Mydon cum ad vitae finem perveniſſet, una cum incenſa cymba eſſe deſiit. — V. 7. πέλεν σκ. Vat. Cod. — ἀέξων. Ed. pr. Flor. — V. 8. Μύγδον. Vat. Cod. — ἐς βίον. ad victum comparandum, vitamque ſustentandam.

XLVII. Bis legitur in membr. Vat. p. 241. in marg. et p. 436. Planud. p. 6. St. 11. W. Hiſtoria, ſaepe ab Epigrammatariis tractata, de matre Spartana filium ignavum ſua manu necante. Cf. *Tymnis* Ep. IV. *Antip. Theſſ.* XXVI. Ep. ἀδέσπ. CCCCLV. — V. 1. 2. laudat *Suid.* in μυῆστις T. II. p. 569. — V. 2. ἔκτουνεν. Vat. Cod. — γνήσιον αἷμα. Lacedaemon genuinam ſobolem non patria et genere, ſed fortitudine, in bello exhibita, dijudicat. Nec mirum itaque, matrem ignavum filium tanquam alienum et extraneum interfeciſſe.

XLVIII. Planud. p. 207. St. 301. W. „Duo diverſa „ſunt Epigrammata in membranis (p. 298. ſq.), ſingula „unius diſtichi, quae ſeparanda eſſe ex aliorum in idem „argumentum comparatione palam eſt.“ *Br.* Conf. inprimis Epigr. ἀδέσπ. CCCCLXXIII. - CCCCLXXVIII. quae omnia expreſſa ſunt ex archetypo *Simonidis* Ep. LIX. T. I. p. 137.

XLIX. Vat. Cod. p. 299. Planud. p. 251. St. 364. W. Naufragum poëta alloquutus, Ne, inquit, ventos et undas accuſes, cum tua te cupiditas perdiderit.— V. 1. πόντος ὤλεσσε καὶ οὐ πν. Vulgo et in Vat. Cod. quo tacite mutato *Brunckius* verſum dedit minime elegantem. — V. 3. ὀλίγος βίος. *Propert.* L. III. 5. 70. *Viveret ante ſuos dulcis conviva penates, Pauper, at in terra,*

nil ubi flere potest. Terrae et agriculturae bona cum navigationis periculis eleganter comparata vide in Ep. Anthol. Lat. L. III. 62. p. 501. ſqq. et ap. *Libanium* T. IV. p. 992. ſqq. ed. *Reisk.* — V. 4. κέρδος ἀελλόμαχον. *Leonid. Alex.* Ep. XXVIII. δέδοικα γὰρ οὖς πάρος ἔτλην Κινδύνους, ἀνέμοις ἀντικορυσσόμενος. Similia vide ap. *Dorvillium* ad *Charitonem* p. 87.

L. Vat. Cod. p. 253. in marg. inferiore, et p. 298. hoc Epigramma *Juliano* vindicat. In Plan. p. 219. St. 318. W. ἄδηλον inſcribitur. Fingit poëta Timonem in trivio ſepultum et de hominum circa illum locum frequentia conquerentem. Conf. ad *Hegeſippi* Ep. VIII. T. I. P. II. p. 76. — V. 2. τύχῃ. Vat. Cod. utroque loco; in priore tamen οι ſuperſcriptum. — ¶. 505.] V. 3. πάντ' ἐπεὶ Τίμωνα νέκυν. Vat. Cod. loco pr. — Pro καλέουσιν idem loco ſec. πατέουσιν, quod non plane ſpernendum. Vulgata tamen Timonis ingenium melius videtur exprimere. — V. 4. καὶ μόνος. Ductus color ex *Archiae* Ep. XXXIII. in naufragum ad maris litus ſepultum: μόχθων δ' οὐδ' Ἀΐδης με κατεύνασεν, ἡνίκα μοῦνος Οὐδὲ θανὼν λείῃ κέκλιμαι ἡσυχίῃ. ubi vulgatam lectionem λείῃ ἡσυχίῃ nuper egregie munivit *Huſchke* in Analect. crit. p. 122. ſq.

LI. Vat. Cod. p. 301. Planud. p. 230. St. 334. W. Epitaphium in mulierem et nomine et forma *Pulchram*, eandemque caſtiſſimam. — V. 2. Χαρίτων ἔαρ. Charitum jucundiſſima. Ep. LVII. Similiter *Antip. Sidon.* Ep. LXXV. εὕδει καὶ Σμέρδις, τὸ Πόθων ἔαρ. Amoeniſſimam totius populi partem, juvenes, τὸ τοῦ δήμου ἔαρ appellabat *Demades rhetor* ap. *Athen.* L. III. p. 99. D. cui ſimilia dedit *Valcken.* ad *Herodot.* L. VII. 162. p. 580. Parum diverſum, quod noſter habet Ep. LVI. εὐθαλέων Χαρίτων ἄνθος Ἀναστασίη. — V. 3. συνεύνῳ μούνῳ. *Hyperides* ap. *Stob.* T. LXXII. p. 441. 18. τοὺς (καλλωπισμοὺς) περὶ τὰς ἐξόδους

οὐκέτι πρὸς τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἑτέρους. — V. 5. τίς λίθος. Epigr. ἀδεσπ. DCLVI. Τίς λίθος οὐκ ἐδάκρυσε, σέθεν φθιμένοιο, Κασάνδρου; Τίς πέτρος, ὃς τῆς σῆς λήσεται ἀγλαΐης; Pro ἐξήρπαξε in vulgatis edd. et ἐξήρπασε et ἐξήρπασσε legitur.

LII. Vat. Cod. p. 302. Planud. p. 230. St. 335. W. Facetum Epigramma. Gratias agit maritus conjugi, quod sibi morte libertatem reddiderit. — V. 2. ῥύσια. Pauperibus eleemosynam distribuit, ut animam tuam ex flammis et cruciatibus solveret.

LIII. Vat. Cod. p. 299. Plan. p. 250. St. 363. W. In naufragum, cujus cadaver undae in patriam detulerant. — V. 1. Ventis irasci debes, non undis. — V. 3. ἐδέμασαν. Vat. Cod. Ed. Flor. Ald. 1. 2. 3. Ascens. Nic. Sab. Eaedem edd. sequ. versu ἐξεκύλισε.

¶. 506.] *LIV.* Vat. Cod. p. 299. Plan. p. 250. St. 363. W. Naufragus nautis, qui ejus cadaver ex undis exceperant et humaverant, gratias agens, ut salvi in portum perveniant, precatur, aut, si quid acciderit, ut idem illis ab aliis beneficium contingat. — V. 2. Μαλειάων. Periculosissima nautis loca. Iis, quae notavimus ad *Gaetulici* Ep. VII. T. II. P. II. p. 35. adde *Propert.* L. III. 17. 7. ἀδύνατα cumulantem: *Et placidum Syrtes portum, et bona litora nautis Praebeat hospitio saeva Malea suo.* *Ovidius* II. Amor. XVI. 24. cum domina *Nec timeam vestros, curva* (f. *torva*) *Malea, sinus.* — V. 3. ῥέξει. Vat. Cod. — Minus recte *Jos Scaliger* in not. msc. tentabat ἦν δέ τυ ῥέξῃ, i. e. σὲ ῥ. quam formam Doriensibus propriam hoc carmen non admittit. Idem v. 1. corrigebat καὶ σῆμά τι χώσας — non magis feliciter. Vulgo quidem σῆμα, τάφον χεῦσαί τινι dicitur. *Sophocl.* Antig. 80. τάφον χώσουσ' ἀδελφῷ. Ibid. v. 1203. τύμβον ὀρθόκρανον χώσαντες. Plura cumulare nihil attinet. Quum

autem verbum χωννύναι proprie ſit, aggerere, affundere terram, ſignificare coepit etiam ſepelire, operire terra; cujus ſignificationis vi cum ablativo rei, quem vocant, jungitur. *Euripid.* Oreſt. 1585. ἀπόδος δάμαρτος νέκυν, ὅπως χώσω τάφῳ. qui locus noſtram lectionem abunde confirmat. Rem conficit Ep. Noſtri LXX. 3. γαῖα γὰρ αἰδομένη λιτῷ μέγαν ἀνέρα χῶσαι. — V. 4. τούτων ἀ. χ. Vat. Cod. Cf. Ep. XLVIII. 4.

LV. Cod. Vat. p. 299. ſq. Plan. p. 251. St. 364. W. Pamphilum, philoſophum, *Suidas* commemorat T. III. p. 14. ubi conſ. *Kuſterus*, an eundem, de quo hoc Epigr. agit, haud dixerim. — V. 1. ἔτικεν. Vat. Cod. σὲ τίκεν. Vulgo. — θῶκος Πλουτῆος h. l. nihil aliud eſt niſi ſepulchrum, quod Ἀίδης, Ἀίδου οἶκος appellatur; dicendi uſum docte illuſtravit *Huſchke* in Anal. crit. p. 124. ſqq. — V. 2. οὐρανόν. De Hercule *Euripides* in Heracl. v. 910. ἔστιν ἐν οὐρανῷ βεβακὼς θεὸς γόνος — φεῦγε λόγον, ὡς τὸν ἀΐδα δόμον κατέβα. — V. 3. Non adverſae fortunae hoc tribuendum, quod in maris fluctibus periiſti, ſed potius eam ob cauſam tibi evenit, ut omnium deorum regnis (κλήροις, partibus, quas quisque deorum in ſortitione accepit) ornamento ſis. Sic haec acceperunt *Brodaeus* et *Grotius*, qui vertit:

Non hoc paſſus eras, ut naufragus, optime, ſed tu,
Pamphile, ut ornares omnia regna Deûm.

Alium tamen ſenſum quaerebat *Iſ. Caſaubonus*, qui in not. mſc. κόσμον ἔχῃς tentavit, ſenſu non ſatis expedito.

LVI. Vat. Cod. p. 301. ſq. *Juliano* auctori tribuit, quod in Plan. p. 259. St. 373. W. *Paulo Silentiario* inſcribitur. Hoc et ſq. Epigramma ſcriptum eſt in Anaſtaſiam, quae haud major ſedecim annis, cum vix duodecim menſes cum marito exegiſſet, immatura morte exſtincta eſt. — V. 1. εἶχέ σε παστάς. Vulgata lectio, membranarum lectioni fortaſſe anteferenda. — V. 2.

χαρ. ἄνθος. Cf. ad Ep. LI. 2. — V. 3. κατκδάκρυα. junctim edd. ante Stephan.

LVII. Vat. Cod. p. 302. etiam hoc carmen ad *Julianum* refert, cum in Planud. p. 259. St. 374. W. *Eratosthenis* nomen gerat. Equidem *Juliani* esse vix puto, sed imitatoris cujusdam, ejusque minime boni. — V. 1. Tempestas ab inferis exorta, sive hiems apud inferos, quae te circumdat, ver tuum perdidit. — χαρίτων ἔαρ. ex Ep. LI. 2. Ad rem comparandus *Statius* III. Sylv. III. 126. *media cecidere abrupta juventa Gaudia, florentesque manu scidit Atropos annos; Qualia pallentes declinant lilia culmos, Pubentesque rosae primos moriuntur ad austros, Aut ubi verna novis exspirat purpura pratis.* — ὠμοφάγων. *Mors, quae perpetuo cunctos absorbet hiatu.* Anthol. Lat. L. IV. 63. p. 45. — ¶. 507.] V. 5. ἀλάωσεν. Vat. Cod. et edd. nec mutanda lectio. Verbum pendet a τύμβος, et accurate sibi respondent verba: σὲ μὲν ἥρπασε τύμβος ἀπ' ἠελιώτιδος αἴγλης et τύμβος σὸν πόσιν γ. τε ἀλάωσεν ἀνίαις. Mors et te solis lumine privavit, et conjugem tuum patremque luctu obcoecavit, quandoquidem tu illis pro face eras.

LVIII. Vat. Cod. p. 302. Plan. p. 259. St. 374. W. Colloquium de juvenis cujusdam immatura morte. Alter interlocutorum illum voluptatibus, alter malis vitae ereptum esse demonstrat. — V. 3. ἀλλά. De puero Ep. Anth. Lat. L. IV. 308. p. 229. *Vicisti priscos longaeva aetate parentes, Annis parve quidem, sed gravitate senex.* In mentem venit illud poëtae Itali: *Sotto biondi capei canuta mente.* — V. 3. ἀπεστυφέλιξε. Ed. pr. Flor.

LIX. Vat. Cod. p. 218. Plan. p. 271. St. 391. W. De Archilochi ad inferos descensu, ad Cerberum. V. 1. 2. *Suidas* laudat in δειμαλέος T. I. p. 530. Errabat *Toupius* in Epist. crit. p. 125. cum de Diogene mortuo

agi putaret. — V. 3. θυμὸν ἰάμβων δριμύν. Jambis tribuitur, quod poëtae fuit, quem *proprio rabies armavit iambo. Horat.* ad Pison. 79. — πικροχόλου. *Gaetulic.* Ep. VI. in tumulum Archilochi, ὅς ποτε πικρὴν Μοῦσαν ἐχιδναίῳ πρῶτος ἔβαψε χόλῳ. — V. 5. Nosti, quantum ipsius vox valeat, quae etiam Lycambis filias ad inferos coëgit descendere. — „δισσάς. Vulgo. τρισσάς. Cod. „Lascaris, quod ideo recepi, quia in antiquioris poëtae „carmine, quod Gaetulici est, supra p. 167. trium „Lycambis filiarum mentio.“ *Br.* At in talibus saepenumero discrepant scriptores (vide *Bayle* Dict. v. *Archilochus*, not. D.); nec *Gaetulicum* expressit Noster, sed alium quendam, cujus Epigramma periit.

LX. Vat. Cod. p. 218. Planud. l. c. Archilocho inferna regna accedente, Cerberum poëta hortatur, ut curatius quam antea Orci portas observet, ne umbrae Archilochicorum carminum timore ad fugam compellantur. — V. 1. τὸ πάροιθε, divisim, vulgo et ap. *Suidam*, qui hoc distichon laudat in βέρεθρον T. I. p. 430. — τρισσέ. triceps Cerbere. — V. 3. 4. *Suidas* in ἀλυσκάζειν T. I. p. 128. et in Λυκαμβιάδες T. II. p. 467. Utroque loco φθέγμα exhibetur, ut est in Plan. In Vat. Cod. φλέγμα, sed superscriptum γρ. θεγμα. Eadem est diversitas in *Erycii Cyzic.* Ep. XI. 4. ubi Parthenius, Homeri censor, Πιερίδεσσιν ἐνήμεσε μύρια κεῖνα φλέγματα. — V. 3. ἔλιπον. quaedam edd. vett. et ἀλισκάζουσαι.

LXI. Vat. Cod. p. 213. Planud. p. 277. St. 401. W. Cum hoc disticho in edit. Flor. conjungitur aliud, quod in Planudea proximo loco legitur (inter ἀδέσπ. DXXVII.); unde *Schneiderus* in Peric. crit. p. 122. totum carmen sic constituendum existimat:

Πολλάκι μὲν τόδ' ἄεισα, καὶ ἐκ τύμβου δὲ βοήσω·
  πίνετε, πρὶν ταύτην ἀμφιβάλησθε κόνιν·
ἀλλὰ πιὼν τέθνηκας, Ἀνακρέον. — ἀλλὰ τρυφήσας,
  καὶ σὺ δέ, μὴ πίνων ἵξεαι εἰς ἀΐδην.

Huic ſententiae non ſolum hoc patrocinatur, quod ſic ſenſus efficitur longe argutior, verum etiam hoc, quod alterum diſtichon *Juliano* diſerte tribuitur in Vat. membr. Εἰς τὸν αὐτὸν τοῦ αὐτοῦ. Vel ſic tamen membranarum auctoritatem ſequendam et duo haec diſticha ſeparatim a *Juliano* ſcripta eſſe exiſtimo. Huic enim poëtae argutas lectiones et acumina ex conjectura tribuentes, vereri debemus, ne ei affingamus, quod ipſe non agnoverit.

T. 508.] *LXII.* Vat. Cod. p. 301. „Planudeae regiorum codd. optimus, ut Vatic. membrana, epigramma hoc Juliano adſcribit. Non omnia vulgatae Anthologiae vitia Planudi ſunt tribuenda; multorum culpa liberandus eſt, quae in librariorum ſocordia haeret, quod ſaepe animadverti ex comparatione antiqui illius codicis cum Vat. membranis." *Br.* In Planud. p. 281. St. 407. W. ἄδηλον eſt. Scriptum eſt in Theodorum quendam, cum quo *Julianus* omnem veterum poëtarum multitudinem interiiſſe ait; quae *Brodaeus* de Theodoro interpretatur poëta, quem cum alia heroïca, tum carmen de Cleopatra ſcripſiſſe tradit *Suidas* in Θεόδωρος T. II. p. 176. Quod ſi verum eſt, *Julianus* Theodorum omnes veterum poëtarum virtutes carminibus ſuis expreſſiſſe et quaſi comprehendiſſe ait, ita ut illi, dum viveret, revixiſſe, et ſimul cum eodem periiſſe viderentur. Alius fuit Theodorus, admodum illuſtris, Tragoediarum actor, quem Aëropes (ſive Meropes, vide *Valcken.* Diatr. p. 182. A.) partes agentem crudeliſſimo tyranno lacrymas elicuiſſe tradit *Aelianus* V. H. XIV. 40. ubi vide *Perizon.* quemque inter clariſſimos hujus generis homines recenſet *Plutarch.* T. II. p. 348. E. Cf. *Fabricii* Bibl. Gr. T. II. p. 324. ed. *Harl.* Sed *Julianum* ſuae aetatis ſcriptorem celebraſſe veriſimile eſt. Eum Grammaticum fuiſſe, ex ſeq. Epigr. ſuſpicari licet. — V. 3. πᾶσα γὰρ ἔμπν. Vulgo. π. γὰρ ἄπνουν. Hîc ut *Brunckius*

optime dedit ἀμπνείοντι, sic γὰρ, quod praecedentis enuntiationis caussam reddit, temere ab eo mutatum esse puto. — V. 4. πάντα. Quasi, illis cum Theodoro sepultis, nihil jam supersit, quod in censum venire mereatur.

LXIII. Vat. Cod. p. 301. Plan. p. 282. St. 408. W. Ἰουλιανοῦ. In eundem Theodorum. — V. 1. μνῆμα. non tumulus tibi exstructus, sed libri, quos edidisti, pro monimento tuo habendi sunt. οὐδ' ἐνὶ τ. Vulgo. — V. 2. ἐνὶ β. Vat. Cod. quod suavius ad aures accidit. — V. 3. αἶσιν. Theodorus libris suis veterum poëtarum memoriam ab oblivione vindicaverat. μόχθος opera eorum significare debet. *Huetius* p. 28. hinc colligebat, Theodorum veteres poëtas carmine celebrasse. Eadem tamen de eo praedicare potuit noster, si veterum vitas enarravit et opera recensuit. Ex plurimis Theodoris nullus est, ad quem haec apte referri possint. — V. 4. νοερῶν Vat. Cod. et edd. Caussam mutationis, quae quidem sat gravis sit, non reperio.

LXIV. Vat. Cod. p. 295. sq. Planud. p. 285[a]. St. 412. W. in Craterum sophistam, cujus cathedra Ep. XXXVII. commemoratur. Ex hoc carmine eum immatura morte periisse intelligitur. — V. 2. ἄξιον. priscorum illorum temporum heroibus virtute comparandus. Similiter fere *Antip. Thess.* Ep. XXIV. στίχον αἴνεσον Ἀντιμάχοιο, Ἄξιον ἀρχαίων ὀφρύος ἡμιθέων. — V. 3. ἀνιγροῖς ἀντιπάλοις. pessimis adversariis. ἀνιγρὸς ὁ φαῦλος λέγεται, καὶ ἀνιγρὸν τὸ ἀνιαρόν. *Suidas*, ubi vid. *Kusterus*. — γόῳ insolenter de morte ipsa, cum proprie luctum de mortuis significet. An μόρῳ scribendum? — V. 4. δάκρυα. Vat. Cod. — V. 6. κόσμον ἄκοσμον. mundum mundo suo (ornamento) privare voluit.

LXV. Vat. Cod. p. 296. Planud. p. 285[a]. St. 413. W. Ejusdem Crateri eloquentiam et apud omnes

admirationem celebrans, illo defuncto, ait, omnes rhetores obmutuisse, cum nemo inveniretur, qui dicentibus aurem praeberet; eloquentiam igitur una cum Cratero interiisse. — V. 1. τί σοι πλέον. Quid tibi nunc prodest, quod eloquentiae tuae aemulis et dicendi et tacendi causa fuisti? — V. 3. Te vivente omnes loquebantur. — Nova laudandi ratio, cujus vim non penitus perspicio. Magnorum oratorum eloquentia, tantum abest, ut alios ad dicendum excitet, ut iis potius silentium imponere soleat. Acumen igitur in his latere videtur, quod non extrico. — ὑμετέρης. Notandus pluralis numeri usus pro singulari, τῆς σῆς. — ἔδησαν ὦπα. de obmutescentibus. Alio sensu δέδεται στόμα dixit *Lucillius* Ep. XLVIII. 2. — V. 5. τανύσσαι ὦτα λόγοις. arrectas dicentibus aures praebere. Taedet homines reliquorum sophistarum, quos tu dicendo tantopere superabas. — Κρατερῷ. Cratero et eloquentiae idem finis.

T. 509.] *LXVI.* Vat. Cod. p. 216. *Juliano* vindicat, quod in Planud. p. 283[b]. St. 419. W. ἄδηλον est. De Democrito ad Proserpinam, ut ridentem ejus animam benigne recipiat, Cereris memor, cujus vehementem luctum risus leniverit et temperaverit. — V. 1. laudat *Suidas* in ἀμείδητος T. I. p. 138. qui Περσεφόνη legit. — Male vulgo inciditur post Δημοκρίτου, cum εὐμενέως ad δέχνυσο pertineat. — V. 4. ἔκαμψε γέλως. Nota fabula. Vide *Heynium* ad *Apollodor*. I. 5. 1.

LXVII. Vat. Cod. p. 216. Planud. p. 289. St. 427. W. Vulgo sine auctoris nomine prostat. Paulo vividior foret oratio, si loquentem fecisset Democritum sic forte:

Πλούτων δέξο μ', ἄναξ, Δημόκριτον.

idque ipsum olim reponendum putabam. Nunc languidiorem lectionem *Juliani* ingenio magis convenire existimo. — V. 2. γελάοντα. Vulgo.

LXVIII. Vat. Cod. p. 298. Planud. p. 289. St. 426. W. in Pyrrhonem Scepticum. Ridet philoſophum de omnibus, etiam de morte ſua dubitantem. — V. 1. κάτθανεν. Vat. Cod. — ἐπέχω. Cf. *Luciani* Vitar. Auct. §. 27. T. III. p. 114. ſq. ed. Bip. — V. 2. ἐπέχῃ. Vat. Cod. — σκέψιν ἔπαυσε τ. Nihil hîc dicit poëta, quod Pyrrhonem ejusque in disputando rationem propius tangat. Inter vitam mortemque nihil intereſſe dicebat Pyrrho, cujus de hac re dictum laudat *Stob.* T. CXX. p. 607. Πύῤῥων ἔλεγεν μηδὲν διαφέρειν ζῆν ἢ τεθνάναι· καί τις ἔφη πρὸς αὐτόν· Τί οὖν σὺ οὐκ ἀποθνήσκεις; ὁ δέ, ὅτι, εἶπεν, οὐδὲν διαφέρει.

LXIX. Vat. Cod. p 300. Planud. p. 191. St. 279. W. „Lemma in cod. Vat. Εἰς Ἰωάννην τὸν γαμβρὸν Εὐφημίας γυ„ναικὸς Ἰουστίνου. At falſum eſt. Juſtinus enim ex Eu„phemia conjuge prolem nullam ſuscepit. Joannes au„tem, de quo hîc agitur, Hypatii, imperatoris Anaſtaſii „fratris, fuit nepos et uxorem duxit Praejectam Vigi„lantiae, Juſtiniani Imper. ſororis, filiam, quae Vigi„lantia hîc ἀνάσσης nomine deſignatur.“ *Br.* — V. 4. ἀρεταί. Sententia paſſim ap. veteres occurrit. Similes locos collegit *Rittershuſ.* ad *Oppian.* Halieut. L. II. 640. p. 251.

LXX. Planudem hoc carmen non intellexiſſe apparet inde, quod illud p. 251. St. 364. W. in caput de Naufragis retulit. „Hypatius, Magnae, Anaſtaſii Imp. „ſororis, filius. Vide *Du Cangium* de Famil. Byzant. „p. 87. auctoresque ibi laudatos. In mari non periit, „ut imperite Brodaeus interpretatur; ſed Juſtiniani „juſſu capite multatus eſt, et cadaver in mare pro„jectum. Argutum eſt Epigramma, quo laudatur Hy„patius absque peſſimi imperatoris invidia. In eundem „Hypatium factum eſt etiam ſequens carmen, ex quo „apparet, Juſtinianum, poſtquam ſublato rivali deferbuit

„ira, cenotaphii honorem manibus concessisse, quod „factum putida adulatione extollit Julianus. Unius „assis non sunt, quae satis prolixe de hoc carmine dis„putavit Reiskius." *Br.* Brodaeus de *viro consulari* agi putabat hoc carmine, de Hypatio ne cogitans quidem. Vide de eo *Gibbon History of the Decl. and Fall of the R. E.* VII. p. 70. Bas. Cenotaphium loquitur. — V. 3. Terra sese minus dignam putans, quae tantum virum tegeret, eum oceano potius tradidit.

¶. 510.] *LXXI.* Vat. Cod. p. 300. in cujus margine adscripta sunt haec: οὗτος ὁ ταλαίπωρος παρὰ Ἰουστινιανοῦ τοῦ βασιλέως ἀπεσφάγη ἐν περγκήτῳ. (sive περγκίτῳ, quae est pars Constantinopolis. Vide *Du Cange* Glossar. p. 1227.) ἦν δὲ ἀνεψιὸς Ἀναστασίου τοῦ πρώην βασιλεύσαντος. τοῦτον ἔστεψεν ὁ δῆμος μὴ βουλόμενον ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ. καὶ διὰ τοῦτο ταῦτα ἔπαθεν. Deinde: ἐῤῥίφη δὲ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἀπὸ προστάξεως Ἰουστινιανοῦ καὶ ταφῆς οὐκ ἔτυχεν. Edidit *Jensius* nr. 90. *Reisk.* in Anthol. p. 152. nr. 741. Vide *Brunck.* ad praeced. Epigr. Putidam *Juliani* adulationem, quam in eo reprehendit cl. editor, equidem non agnosco, sed eum potius sub laudantis specie Justinianum irridere puto, qui cenotaphium exstruxerit ei, quem prius trucidari et fluctibus committi jussisset. — V. 1. αὐτὸς ἄναξ. Justinianus ipse irascebatur fluctibus maris, qui Hypatii cadaver submersissent. πολυφλοίσβοισι. Vat. Cod. Idem v. 2. καλυψάμενος. Utrumque emendavit *Salmas.* in Ap. Guyet. — V. 4. Mare Hypatium occultans impedimento fuit, quominus Imperatoris munificentia et benignitas sese exsereret. — V. 5. μέγα δεῖμα. Vat. Cod. quod emendavit *Salmasius.* Cum *Jensius* edidisset κραδίης σήματι τῷδε, *Leichius* in Praef. ad Carm. Sepulcr. p. XIII. nomen ejus, qui cenotaphium exstruxisset, excidisse putabat. Sed μέγα δεῖγμα reponendum esse, verbo monuit *Dorvillius* ad *Charit.* p. 81.

cui, quamvis nullam auctoritatem afferenti, obsecutus est *Reiskius*.

Juliano Vat. Cod. tribuit Ep. ἀδέσπ. DXXVII. Conf. not. ad Ep. LXI.

MENSES AEGYPTIORUM.

Vat. Cod. p. 423. Planud. p. 122. St. 176. W. *Palladio* hos versus tribuit, nescio qua auctoritate, *Salmasius* ad *Solin.* p. 304. A. De Aegyptiorum anno ejusque in menses descriptione consulendus *Scaliger* de Emend. Temp. p. 194. et 236. Nostro carmine in recensendis mensium nominibus usus est *Jo. Baptista Pius* Annot. Poster. Syll. III. 65. (Lamp. crit. T. I. p. 472.) — V. 2. φαωθί. Vulgo. φαωφί. Vat. Cod. et sic emendavit *Jos. Scaliger* in not. msc. — V. 3. φαίνουσαν. In marg. Wech. γρ. καὶ δύνουσαν. — V. 5. Τυβί. Respondet Romanorum Januario. Schol. edit. Wech. Ἐν γὰρ τῷ Ἰανουαρίῳ τοὺς ὑπάτους οἱ Ῥωμαῖοι καθίστασαν. — V. 6. omittit Vat. Cod. — V. 7. Ἄρεως. Vat. Cod. — V. 9. δρεπάνησι φυλάττει. Vat. Cod. In marg. Wech. γρ. χαράσσει. — V. 11. Ἐπηφί. Vulgo et in Vat. Cod. — V. 12. φυσίζωον. Vat. Cod.

MARIANI SCHOLASTICI

EPIGRAMMATA.

¶. 511.] *I.* Planud. p. 330. St. 469. W. In simulacrum Amoris coelestis, pro arcu reliquoque apparatu, quo vulgo instructus incedit, tres coronas manu, unam in capite gerentis. Amorem quatuor coronis ornatum,

commemorat auctor Ep. ἀδεσπ. CCLIII. binas idem gerit in gemma exhibita a *Begero* in Thesauro Brandenb. p. 39. ubi nostrum carmen excitatur. Amorem armis et alis carentem sibi fingit *Themistius* Orat. XXII. p. 281. C. cujus verba adscribam, ut a vitio liberem: τὸ δὲ παιδίον ἐκεῖνο τὸ σεμνότερον τῆς ἡλικίας, ὃ τὰ χρύσεα φέρει δεσμὰ ταῖν χεροῖν, Ἔρως φιλίας ἐστὶν ὑπουργός. οὐκ ἔχει δὲ οὐδὲ πτερὰ οὐδὲ βέλη. οὔτε γὰρ πέτεσθαι βούλεται, καὶ ἀναίμακτον αὐτοῦ τὸ ἔργον. ἀλλ' οἵους ἂν καλούς τε καὶ ἀγαθοὺς καὶ οὕτως ἁρμόζοντας (f. καὶ εὖ προσαρμόζοντας), τούτους συγκολλᾷ καὶ συνδεῖ. — V. 5. Dicta sunt haec de Amore οὐρανίῳ ad mentem Pausaniae ap. *Platonem* in Conviv. p. 180. sq. T. X. p. 182. sqq. ed. Bip. — V. 9. Pro πισύρων Schedae Krohn. τεσσάρων ex glossa. — Quatuor sunt virtutes, quas cardinales vocant, inter quas sapientia primum locum tenet. Hujus coronam in capite gerit Amor.

II. Vat. Cod. p. 469. sq. Planud. p. 374. St. 513. W. In suburbium Amaseae, propter insignem amoenitatem Ἔρωτος nomine ornatum. Eodem nomine appellati cubiculi mentionem facit *Constantin. Porphyr.* in Ceremon. p. 118. A. quod lavacrum fuisse suspicatur *Reiskius* p. 81. Color descriptionis in nostro carmine ductus ex *Theocriti* Ep. IV. 5. sqq. — V. 3. ἐρσείης. Vat. Cod. — V. 4. πολύν. Vat. Cod. — ἰοστεφάνων καλύκων, rosae esse videntur violis cinctae, ut Ep. III. 6. ὑγρὸν ἴον ῥοδέῃ κιρνάμενον κάλυκι. κάλυξ enim cum florum folliculum in universum, tum rosas per excellentiam significat. — V. 5. Ex triplici ordine fistularum aqua prosiliebat. μαστός. Pars tubuli sive fistulae fuisse videtur, ex qua aqua exprimebatur. Latini eandem ob similitudinem *papillam* vocant, sive *mamillam*; utrumque enim legitur ap. *Varron.* de R. R. L. III. 14. 2. *si adduxeris fistulam, et in illam papillas imposueris tenues, quae eructent aquam.* — ἄλσος ἐπ' ἄλλῳ. Vat. Cod. — V. 6. Ναιάδος. Ibid. —

¶. 512.] V. 7. Erat illud suburbium haud procul a loco nemoroso, quem Iris alluebat. *Etymol. M.* Ἅλυς: ποταμὸς Παφλαγονίας κατὰ Οἰνόπην. Ἶριν δὲ αὐτὸν λέγει Καλλίμαχος. Irin ab Haly distinguit *Apollon. Rhod.* L. II. 366. ἀκτῇ ἐπὶ προβλῆτι ῥοαὶ Ἅλυος ποταμοῖο δεινὸν ἐρεύγονται· μετὰ τὸν δ' ἀγχίῤῥοος Ἶρις μειότερος λευκῇσιν ἑλίσσεται εἰς ἅλα δίναις. In γέρων haerebat *Jos. Scaliger*, qui in not. msc. ῥέων tentavit, quod codd. lectioni minime anteferendum. — δενδρήεντι. Vat. Cod. — V. 8. ἁβρόκομον. Vat. Cod. ἀγροκόμων invenit Aldus in Cod. quodam. — V. 9. Verba sic jungenda: ἀνὰ ὀργάδα εὔβοτρυν ἐριστάφυλον θειλοπέδων θάλλει πάντοσε καρπὸς λιπαρῆς ἐλαίης. — θηλοπέδων. edd. ante Stephan. Vide ad *Aristonis* Ep. III. T. II. P. II. p. 261. — Pro πάντοσε, quod ex Vat. Cod. receptum est, vulgo πάντοθι. — V. 11. ὃς δέ, pro οὗτος δέ, non valde elegans. Debebat esse ὁ δὲ τέττιξ, quod idem valet ac οἱ δὲ τέττιγες. *Scaliger* tentavit in not. msc. ὡς δέ — quod non magis satisfacit. — ἀντῳδόν. Cicadae obstrepunt lusciniis. — V. 13. τὸν ἀκλήϊστον δόμον. lucum appellat, quem quisque accedere potest. — λιτῆς ἀντίασον ξενίης. parvum munus, quale hospitibus porrigi solet, a me accipias; aliquid de fructibus, puta, quos hortus ferebat. Nescio, quid *Brodaeo* in mentem venerit, ut verteret: *has meas preces audi.* Nec *Grotius* satis accurate:

noli transire, viator,
Non quaesita nimis prandia si quis amas.

III. Vat. Cod. p. 470. Planud. p. 374. St. 514. W. Idem locus describitur. — V. 1. Haec similia sunt verbis in Ep. ἀδεσπ. nuper edito a cl. *Huschke* in Anal. crit. p. 232. τῇδ' ὑπὸ τὰν ἄρκευθον ἴτ' ἀμπαύοντες, ὁδῖται, γυῖα παρ' Ἑρμείᾳ σμικρὸν ὁδοῦ φύλακι. cum quibus conf. Ep. ἀδέσπ. CCLX. T. III. p. 203. et *Anytes* Ep. VI. — V. 2. πολυπλανέως. Ald. 1. 3. et Ascens. — V. 3. Junge:

ὄπρυ

ὅπου ὕδωρ αὐτόῤῥυτον καλῶς προῤῥεῖ ἐκ πολυκρούνων στομάτων ἐς μέσον χῶρον πλατάνων. Aquae ſalientis fiſtulas platanis circumdatas fuiſſe hinc apparet. — V. 5. πορφυρέης. florentis, ſplendentibus floribus ornatae. In voce πορφύρεος enim ſaepe, nulla coloris ratione habita, ad ſplendorem tantum et varietatem reſpicitur. *Virgil.* Georg. IV. 54. *Apes – ſaltus ſylvasque peragrant, Purpureosque metunt flores.* Eleg. in obit. Maec. v. 62. *purpurea candidiora nive.* Huc faciunt etiam *purpurei olores* ap. *Horatium* IV. Carm. I. 10. — V. 6. κρινάμενον. Vat. Cod. — V. 7. ἔρειψεν. Vat. Cod. — Hederae coma humida prata ornat. κισσὸς εὐχαίτης. πλόκαμοι κισσοῦ dixit *Anacr.* VI. 5, quod recte interpretatur *Fiſcherus* p. 31. — V. 9. λασίην ὄχθην. arboribus et fruticibus conſitam. Vide ad *Erycii* Ep. III. T. II. P. II. p. 354. — V. 10. ὑποξύων. *Dionyſ.* in Periegeſi v. 61. ἢ ὀρέων ἢ πέζαν ὑποξύουσα πολήων. *Callimach.* Ep. VI. ὑποτρώγων ἥσυχος ποταμός. *Silius Ital.* IV. 350. *Liris – perſtringit tacitas gemmanti gurgite ripas.* quae expreſſa videntur ex *Horatii* I. Carm. XXXI. 8. *rura, quae Liris quietà Mordet aqua, taciturnus amnis.* ubi inter plura ſimilia nec noſtrum locum omiſit *Mitſcherlich.*

IV. Vat. Cod. p. 463. Planud. p. 354. St. 493. W. Balnei cujusdam laudatur amoenitas, cujus cauſam poëta ab Amore repetit, qui Venerem in eo laverit ipſasque aquas face accenderit. Comparandum Ep. Anth. Lat. T. I. p. 476. XXVIII. de Bajis: *Ante bonam Venerem gelidae per litora Bajae; Illa natare lacus cum lampade juſſit Amorem. Dum natat, algentes cecidit ſcintilla per undas. Hinc vapor uſſit aquas; quicunque natavit, amavit.* Apud *Longum* L. II. p. 35. ed. *Moll.* Amor, ταῖς πηγαῖς, inquit, ταύταις λούομαι· διὰ τοῦτο καλὰ καὶ τὰ ἄνθη καὶ τὰ φυτά, τοῖς ἐμοῖς φυτοῖς ἀρδόμενα. — V. 3. Suavis odor, quem aqua ſpirat, huic balneo ab eo inde tempore proprius eſt, quo Veneris ſudor ſe cum aqua

miscuit. *Plinius* H. N. XXXI. 3. 22. *Unus in toto orbe traditur fons aquae jucunde olentis in Mesopotamia, Chabura. Fabulae rationem afferunt, quoniam eo Juno perfusa sit.* Eandem fabulam commemorat *Aelian.* H. A. XII. 30. p. 697. ed. *Gron.* Haud absimile, quod *Marianus* tradidit de fluvio Paphlagoniae Παρθένιος vocato, quem καλὸν εἶναι λόγος, ὅτι λουτρὸν Ἀρτέμιδι γένοιτο (f. ἐγένετο). — ¶. 513.] V. 4. πνοιῆς ἀὴρ, de odore suavissimo. Cf. ad *Julian. Aegypt.* Ep. LI. 2. Sic hoc malim interpretari ex usu dicendi poëtico, quam *vim odoris* (ἀὴρ. ἀλκή. *Hesych.* cujus interpretationis originem recte indicavit *Alberti*) cum *Wakefieldio* in Sylv. crit. T. II. p. 112.

V. Vat. Cod. p. 463. Planud. p. 354. St. 494. W. Earundem thermarum originem alia ratione interpretatur. Nymphas fingit, quum forte Amorem juxta fontem in platanorum umbra dormientem invenissent, ejusque facem extinguere conarentur, ipsam aquam incendisse. — V. 1. τάςδ' ὑπὸ τ. π. ἁ. πεπεδημένος ὕπνῳ. Vulgo. Hoc ex Vat. Cod. emendatum est, in quo tamen vulgari errore τετυμμένος legitur. Insolentius dictum τετρυμένος ὕπνῳ pro lassitudine confectus et in somnum delapsus. Nec hoc verbum cum ἁπαλῷ bene coire videtur. In talibus non satis diligentes fuerunt sequioris aevi poëtae, quos orationis variandae et a recepto usu abducendae studium saepe in errores induxit. Hoc quidem loco *Marianus*, si meliores poëtas sequi, quam nova fingere maluisset, scribere poterat:

ἁπαλῷ δεδμημένος ὕπνῳ.

ut est in Iliad. Κ. 2. εὗδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ. — V. 3. τούτῳ recte servatum est ex Planud. In Vat. Cod. τοῦτο, idque probabat *Salmas.* in not. msc. — V. 6. Ἐρωτίδες. Ald. 1. 2. 3. Ἐρωτιάδας poëta Nymphas vocat ob nomen Ἔρως, thermis illis tributum. — λωτροχεῦσιν. Vat. Cod. — ὡς ἂν ἔφλεξε. Sched. Krohn.

MUSARUM INVENTA.

Vat. Cod. p. 443. Planud. p. 94. St. 138. W. cum lemmate: Ὅσαι Μοῦσαι καὶ οἷαι. Cf. Fulv. Urſin. in Famil. Rom. p. 213. ſqq. — V. 4. εὗρε ex Vat. Cod. receptum eſt (idque ſua ſponte invenit *Joſ. Scalig.* in not. mſc.) pro vulgato ἔρε. quod ortum ex ηὗρε, ut in marg. membr. Vat. legitur. Hoc potiſſimum probabat *Salmaſ.* in not. ined. — V. 7. Poſt hunc verſum vulgo et in membr. Vat. legitur alius, in eandem Muſam:

Ἁρμονίην πάσῃσι Πολύμνια δῶκεν ἀοιδαῖς.

quem compoſuit aliquis, qui Polyhymniam muſices potius quam ſaltationis praeſidem eſſe putabat. At in muneribus Muſis tribuendis minime inter ſe conveniunt veteres. Cf. *Heynium* in Opuſc. Acad. T. II. p. 309. — V. 9. τε omittit Vat. Cod. — Latina carmina duo, noſtro ſimilia, vide in Anth. Lat. L. I. nr. LXXIII. LXXIV. p. 50. ſq.

THEAETETI SCHOLASTICI
EPIGRAMMATA.

¶. 514.] *I.* Vat. Cod. p. 145. Planud. p. 413. St. 549. W. Baeton piſcator, ſenio confectus, artis piſcatoriae inſtrumenta diis marinis dedicat. Ejusdem argumenti Epigrammata laudavi ad *Leonid. Tarent.* Ep. XXV. T. I. P. II. p. 86. *Philipp.* Ep. XXII. T. II. P. II. p. 165. — V. 1. λίνον πολυωπὸν καὶ εὔθηρον. alterum variavit: ἀπ' εὐθήρου ἄγρης, quae verba cum πόρε jungenda ſunt. πολυωπὸν (πολυωπὲς Vat. Cod.) epitheton ornans retis, propter maculas. — V. 3. πιστᾶν. Vat. Cod. — V. 4.

„κρούματι. Vulgo. κροὔσματι in Vat. Cod. ſcriptum eſſe „jam notaverat *Dorvill.* in *Charit.* p. 179.“ *Br.* κρούματι habet *Suidas*, qui h. v. laudat in ἀντιτυπῆσαι T. I. p. 230. — V. 5. laudat *Suidas* in 'Εχενηΐς T. I. p. 927. Anchora ἐχενηΐς, quae navem retinet; *remoram* appelles nomine piſciculi, quem, quia navium curſum morari putabatur, ἐχενηΐς vocabant. *Plin.* H. N. IX. 25. XXXII. 1. — δεσμῶν. Vat. — Durius dicta anchora δεσμὸς ἀέλλης, vinculum navis, ne tempeſtatibus abripiatur, impediens. — V. 7. „Melius ſcripſiſſet θαλασσοπόρος ἔστω B. quam „θαλασσοπόρος πόρε.“ *Br.* — V. 8. laudat *Suidas* in βριθομένη T. I. p. 456. Hoc ſumtum a *Philippo* l. c. ἔντρομος ἤδη Δεξιτερήν, πολλοῖς ἀχθόμενος καμάτοις.

II. Cod. Vat. p. 492. Planud. p. 77. St. 113. W. ubi multa hujus argumenti Epigrammata leguntur. Cum noſtro inprimis comparandum Ep. *Agathiae* LVII. In his carminibus ipſe Priapus, vere ineunte, nautas hortatur, ut, ſacris ipſi factis, navigationem inſtituant. Hunc igitur deum etiam noſtro carmine loqui exiſtimo, licet v. 11. de eo, ut de tertio quodam, agatur. Parum tamen intereſt, utrum haec omnia ex poëtae, an ex Priapi perſona dicta accipias. — V. 1. Ager, poëta ait, vernis Zephyris emollitus, ſegetem *parturit*, cujus prima folia ex purpureis folliculis, erumpunt. ἐπὶ εὐκάρποισι λοχείαις. In his ἐπὶ cauſam indicat; quaſi dixiſſet: ἐπ' ἐλπίδι εὐκάρπων λοχειῶν i. e. καρπῶν; ſeges, fruges aliquando prolatura. — Pro καλύκων Vat. Cod. κυλίκων habet. — V. 3. ἰσοζυγέων ſi nihil aliud ſignificat quam *aequales*, *ejusdem altitudinis*, elumbe eſt epitheton. Sed ad ramorum ſibi oppoſitorum ordines videtur reſpici. — V. 4. μουσ. Haec ducta videntur ex *Theocrito* Eid. XVI. 94. νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον, ἁνίκα τέττιξ Ποιμένας ἐνδίους πεφυλαγμένος ἔνδοθι δένδρων Ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν. μουσομανὴς autem cicada, quae ingenti Muſarum percuſ-

ſa amore indeſinenter canit. — V. 5. γεῖσσα. Vulgo. Modo uno, modo duplici σ ſcribitur. Vocem illuſtrarunt *Valcken.* ad Phoeniſſ. 1165. p. 401. et *Rubnk.* ad *Tim.* p. 65. — V. 6. Pullos hirundo nutrit in luteo nido. χελιδὼν — καρφίτην πηλοδομεῖ θάλαμον. *M. Argentar.* Ep. XXIV. κάρφεσι κολλητὸν πηξαμένη θάλαμον. *Agath. Schol.* Ep. LVII. — V. 6. ὑπνώει θάλασσα. Simili, ſed felici audacia *Alcman* ap. *Apollon. Soph.* v. Κνώδαλον: Εὕδουσι δ' ὀρέων κορυφαί τε καὶ φάραγγες, Πρώνές τε καὶ χαράδραι. — γαλήνης πεπταμένης. *Oppian.* Hal. I. 781. γαληναίης δὲ ταθείσης. *Homer.* Od. Z. 45. αἴθρη Πέπταται ἀννέφελος. quae *Bergler.* comparavit ad *Alciphron.* I. 1. p. 3. — πεπταμένη. Ed. Flor. et Ald. pr. — V. 9. nec contra navium puppes arietat mare. πρυμναίοισι κορύμβοις. *Heſych.* κόρυμβα. τὰ ὑπ' ἐνίων ἄφλαστα, τὰ ἀκροστόλια, τὰ ἄκρα τῶν πρυμνῶν. τὰ ἀπεξυσμένα πρὸς κόσμον τῶν νεῶν ἄκρα, καὶ ἐπικεκαμμένα, ἅ ἐστι κατὰ τὴν πρύμναν καὶ κατὰ τὴν πρώραν. — ¶. 515.] V. 11. παντομέδοντι. Vat. Cod. — V. 12 τευθίς. Latinorum *loligo.* Vide de eo *Ariſtotel.* Hiſt. An. IV. 1. V. 18. *Schneiderum* in Hiſt. nat. Sepiarum p. 114. et ad *Aeliani* H. A. IX. 52. p. 304. — De τρίγλῃ vide ad *Apollonidae* Ep. VII. T. II. P. I. p. 356. — ἴτυς de rotunda hujus piſcis forma accipiendum. Vide ad *Julian. Aegypt.* Ep. VI. 2. — V. 13. σκάρον αὐδήεντα. *Oppian.* Hal. I. 134. Καὶ σκάρον, ὃς δὴ μοῦνος ἐν ἰχθύσι πᾶσιν ἀναύδοις Φθέγγεται ἰκμαλέην λαλαγήν. — παρὰ vulgo. παραὶ Planud. Codd. Cf. *Agathiam* Ep. LVII. μοῦνον ἐνορμίταο παραὶ βωμοῖσι Πριήπου Ἢ σκάρον ἢ βῶκας φλέξον ἐρευθομένους. — V. 14. ἄτρεμος. Vat. Cod.

III. Planud. p. 337. St. 476. W. In Panis ſtatuam, poſt Perſas devictos a Miltiade poſitam. Vide not. ad *Simonid.* Ep. XXVIII. T. I. P. I. p. 219. — V. 2. μαλοφύλαξ. cuſtos ovium, h. l. cum αἰγίλας conjunctum, *cuſtos* ſimpliciter. — V. 3. „ὁ πολύσπορος eo ſenſu intel-

„ligi poteſt, quo exponunt Lexica; vel *multorum ſemi-* „*nibus concretus:* quippe cujus mater Penelope ab „omnibus procis compreſſa fuerat.“ *Br.* — V. 3. μεταvάσταc. Vulgo is eſt, qui, patria relicta, in peregrina terra degit, nihil diverſus a μέτοικος, (vide *Valckenar.* ad *Ammon.* p. 110. ſq.) hoc loco autem latiori ſignificatione is eſt, qui ad auxilium ferendum accurrit, βοηθός, σύμμαχος. *Heſychius:* Μετανάσται. μέτοικοι. φυγάδες. σύμμαχοι. Pan autem tum temporis nondum colebatur Athenis. *Herodot.* VI. 105. 106. Itaque Miltiades ei ſtatuam poſuit ξείνια ἀκλήτου συμμαχίης, *gratiam ei pro auxilio ultro lato referens,* hoc donum ei tanquam hoſpiti tribuens. — V. 7. ἄλλοις. Haec Minervam ſpectant, quae, quamvis in ipſa Athenarum arce culta, Athenienſibus tamen in illo bello praeſens auxilium non tulit. Ipſi Pani poſt pugnam Marathoniam antrum ſub arce dedicatum eſt. — μαραθωνομάχαις. Ducta vox ex *Ariſtoph.* Nub. 982. et Acharn. 180. His campus Marathonius quaſi ſacer putabatur, utpote ibi ſepultis, id quod illis propter ſingularem virtutem tributum eſt. Vid. *Thucyd.* II. 34.

IV. Planud. p. 334. St. 473. W. In Nemeſios ſimulacrum ex marmore a Perſis advecto ſculptum. Vide ad *Parmenion.* Ep. VI. T. II. p. 113. — V. 1. χιονέην. Ad colorem marmoris Parii refer, unde haec Nemeſis facta. *Pauſan.* L. I. 33. p. 81. Sic *niveos lapillos* dixit *Horat.* I. Serm. II. 80. Fruſtra igitur ad hoc vocabulum offendiſſe videtur *Scaliger,* qui in not. mſc. ἠονίην (*in litore inventam*) tentavit. — παλιναύξεος περιωπῆς. Lapicidinae circumſcriptio, quatenus ſaxa in monte ſeſe ipſa reſtaurant. — V. 3. ὄπως. ut tropaeum inde facerent, in victoriae, quam ſe ab Athenienſibus reportaturos eſſe ſperabant, memoriam. καμμονίην. τὴν ἐκ καταμονῆς νίκην. *Schol. Homeri* Il. ψ. 661. Cf. *Intrpp. Heſychii*

v. *Plutarch.* de Aud. Poët. c. 5. καμμονίην δὲ [νίκην Αἰολεῖς (καλοῦσιν)] τὴν ἐξ ἐπιμονῆς καὶ καρτερίας. Hoc loco de victoria ſimpliciter accipiendum. — V. 5. Μαραθών. pugna Marathonia, Perſis adverſa. ἀντέκτυπα. Tumidum vocabulum de bellatoribus hoſti fortiter obnitentibus. — V. 9. ἀντιταλαντεύω. Levibus hominum nimia ſperantium conſiliis Nemeſis infeſta, ſuam illis vim et robur opponit. — Νίκη. Athenienſium victoriam, Perſarum cladem et ultionem ſignifico. Marmor, unde haec Nemeſis facta, victoria partum eſſe indicaturus Phidias, deae capiti coronam impoſuerat, Victoriae ſigillis exornatam. Vide *Pauſan.* l. c.

¶. 516.] *V.* Vat. Cod. p. 468. Planud. p. 360. St. 500. W. In idem Praetorium, Juſtino regnante, Domnini cura refectum, legitur Ep. *Pauli Silent.* LXV. Juſtitia ſibi gratulatur, quod filium invenerit Domninum, qui ipſi ſenectute confectae opitularetur, et ſplendoris a matre accepti memor, gratiam ei referret. Praetorium CPolitanum ao. XII. imperii Arcadii incendio abſumtum, plebe, cum annonae inopia laboraret, ignem ſubjiciente. Vide Chronic. Alex. p. 717. Poſt Domnini reſtaurationem bis conflagravit. *Du Cange* CPolis Chriſt. L. II. p. 152. ſq.

VI. Planud. p. 291. St. 430. W. Ad Salvium Julianum, qui Hadriano imperante edictum perpetuum condidit, hoc diſtichon retulit *Brodaeus* et alii, quos propterea notat *Menagius* in Amoen. Iur. Civ. c. XXIV. p. 131. qui cum *Pithoeo* in capite Epitomes Novellarum, et *Fabroto* in Not. prioribus ad Theophilum, Julianum Patricium, Anteceſſorem CPolitanum, ſignificari ſuſpicatur. Conf. de hoc viro *Guil. Grotium* in Vit. Jure Conſ. II. 6. p. 122. — V. 2. Ῥώμη. Julianum illum Conſtantinopoli Profeſſorem Juris fuiſſe conſtat; eodem autem munere eum Romae eſſe functum, nemo

tradidit. Jam cum hoc loco Roma cum Beroa commemoretur, haeret *Menagius*, qui tum non meminerat, etiam Conſtantinopolin modo Ῥώμην, modo νέην Ῥώμην vocari. — Βεῤῥη in Βηρυτὸς fruſtra mutandum cenſebat *Bertrandus* de Jurisper. I. 1. p. 30. cum Beroë et Berytus diverſa ſint ejusdem urbis nomina.

HYMNUS IN BACCHUM.

¶. 517.] Vat. Cod. p. 446. Planud. p. 58. St. 82. W. et in *Eudociae* Violar. p. 123. — V. 1. in calce carminis repetitur in Vat. Cod. — εἰραφιώτην. Ductum ex *Orphei* Hymn. XLVII. 2. εἰραφιώτην Μηρῷ ἐγκατέραψας. Varia Bacchi epitheta illuſtrans *Eudocia* p. 121. εἰραφιώτην, παρὰ τὸ ἐῤῥάφθαι ἐν τῷ μηρῷ τοῦ Διὸς, ἢ ἀπὸ τοῦ ἔριν φαίνειν καὶ ἀφιέναι. Cf. *Intrpp. Heſychii* v. p. 1112. — V. 1. ἄγροικον. qui in agris habitat. — V. 4. γιγαντολέτην. *Horat*. II. Carm. XIX. 21. *Tu, quum parentis regna per arduum Cohors gigantum ſcanderet impia, Rhoetum retorſiſti leonis Unguibus horribilique mala.* — γελῶντα. *choreis aptior et jocis Ludoque dictus.* Ibid. v. 25. ἐγερσίγελως. *Paul. Silent*. Ep. XL. — V. 5. δίγονον. διμάτωρ ap. *Orpheum* Hymn. XLIX. 1. — διθυραμβογενής. Ridiculam hujus vocabuli explicationem dedit *Suidas*: Διθύραμβος. ὁ Διόνυσος. παρὰ τὸ δύο θύρας βῆναι, τήν τε τῆς μητρὸς Σεμέλης, καὶ τῶν μηρῶν τοῦ Διός. Alia non minus inepta vide ap. *Eudociam* p. 121. Satius erat, originem hujus vocabuli incertam fateri. — V. 6. εὐχαίτην. Intonſi Bacchi crines notiſſimi; ſed magis etiam recondita ſignificatio huic vocabulo ſubeſt, quam illuſtrat *Wernsdorf*. ad haec *Himerii* Or. XXI. 8. p. 742. Τιμῶμεν νῦν αὐτὸν μὲν ὡς ἥλιον, ὅταν ἐξ ὠκεανοῦ λουσάμενος ὑπὲρ γῆς ἱππεύῃ πυρσῷ κατάκομος λάμποντι· νῦν δὲ ὡς εὐχαίτην

Διόνυσον, ὅταν κοιμίσας τὴν φλόγα χοροῖς ἐναθύρῃ καὶ μέλεσι. — ἐγερσίκωμον. Vat. Cod. quod in marg. corrigitur. — V. 7. ζηλαῖον. Ex hoc loco *invidum* interpretantur, quod quomodo in Bacchum cadat, non video. Quum ζῆλος omnem fervidiorem animi affectum significet, ζηλαῖον eum esse puto, qui, quodcunque animo destinaverit, magno cum ardore exsequitur. — V. 8. ἠπεροπῆα. qui mortales decipit, sive propter varias, quas induit, formas, sive propter muneris suavitatem, qua se in hominum pectora leniter insinuat. — V. 9. θυρσοφόρον, θρήϊκα. Vat. Cod. — θυμολέοντα. ob fortitudinem in bello contra Gigantas praestitam. — V. 10. εἰραφιώτην. Vulgo et ap. Eud. contra literarum ordinem. — V. 13. μαινόλιον. *Clemens Alex.* Protrept. p. 11. Διόνυσον μαινόλην ὀργιάζουσι Βάκχοι. Plura de hoc vocabulo collegit *Arnaldus* in Animadv. p. 261. — μεθυδώτην omnes edd. vett. ante Stephan. ubi μεθυδότην. — V. 14. Νυκτέλιον. Aram Bacchi Nyctelii commemorat *Pausan.* I. 40. p. 97. *Ovidius* varia Bacchi epitheta recensens Metam. IV. 11. *Bacchumque vocant, Bromiumque Lyaeumque, Ignigenamque satumque iterum* (δίγονον), *solamque bimatrem. Additur bis Nyseus, indetonsusque Thyoneus, Et cum Lenaeo genialis consitor uvae, Nyctelius Eleleusque parens, et Iacchus et Evan.* Cf. Eund. in A. A. I. 567. Propter sacra noctu peragi solita *nocturnus Bacchus* vocatur ap. *Virgil.* Georg. IV. 521. — νεβρόδετα. Vat. Cod. — V. 15. ξυστοβόλον. qui hastas jaculatur. Thyrsum, Bacchantium arma, significat, cujus ἐπ' ἀκροτάτῳ κορύμβῳ Χαλκοβαρὴς πετάλοισι κατάσκιος ἦεν ἀκωκή. *Nonni* Dionys. XIV. 244. Cf. *Euripid.* Bacch. v. 751. *Salmas.* ad *Solin.* p. 379. — „ξενοδώτην. Ita vetus codex. Sed ad oram correctum ξεινοδώτην. *hospitalia dantem munera.* quod non deterius „est.“ *Br.* ξενοδώτης appellatur propter sodalitatem mysteriorum. — V. 18. ῥηξίνοον. vim faciens animis, lene tormentum ingeniis adhibens. — ῥηκνώδεα. Vat.

Cod. ῥικνώδης vocatur a ſaltatione et motibus vehementioribus, quibus Bacchici utuntur. *Pollux* IV. 99. ῥικνοῦσθαι, ὅπερ ἦν τὸ τὴν ὀσφὺν φορτικῶς περιάγειν. *Suidas:* ῥικνοῦσθαι — τὸ καμπύλον γίνεσθαι ἀσχημόνως, καὶ κατὰ συνουσίαν καὶ ὄρχησιν κάμπτοντα τὴν ὀσφύν. Cf. *Sallier.* ad *Moer. Att.* p. 335. *Toup.* Emend. in Heſych. P. I. p. 301. — Mox vulgo ῥυνοχοεῆα legitur, quod *Joſ. Scaliger* in not. mſc. cum ῥινοτορῆα permutandum cenſebat. In Vat. Cod. τῷ χ ſuperſcriptum eſt φ. ῥυνοφορεὺς idem eſt quod ſupra νεβριδόπεπλας. — V. 19. σκιρτητήν. τὸ σκιρτᾶν Satyris proprium. Hinc ad Bacchum translatum. *Eudacia* p. 119. Ἐκστάσεως δὲ σύμβολόν εἰσιν οἱ Σάτυροι — καὶ οἱ Σκιρτοὶ ἀπὸ τοῦ σκαίρειν. Exercitt. critic. T. II. p. 9. — σεμελιγενέτην. Vat. Cod. — V. 20. τυρηνολέτην. Vat. Cod. Nota fabula de piratis Tyrrhenis, a Baccho in delphinos mutatis. — V. 21. ὑπνοφόβην. qui ſomnum pellit propter ſacra nocturna. — ὑμενήϊον. ad venereos amplexus provocantem. — V. 22. In marg. Vat. Cod. φώρομανῆ. φηρομανής, qui inter feras verſatur easque amat. De tigribus cogitandum aliisque feris, quas ille mitigaſſe dicitur. Cf. *Mitſcherlich.* ad *Horat.* II. Carm. XIX. 19. p. 540. et ad III. Carm. 3. 14. p. 42. — V. 23. χρυσόκερων. *aureo cornu decorus. Horat.* l. c. 29. — χαλίφρονα. Vocabulum Homericum, Odyſſ. δ. 371. ſive a χαλᾶν derivandum, ſive a χάλις, χάλιξ, οἶνος. Vide *Villoiſ.* et *Tollium* ad *Apoll. Soph.* Lex. Hom. p. 705. ed. T. — V. 24. ψυχόπλανῆ. Vat. Cod. — ψοφομηδέα. qui clamorem meditatur, clamoſum; propter ſtrepitum Bacchantium. — V. 25. ὀρεινομανῆν, ὀρεσσίτροφον, ὀρεσσίλοιπον. Vat. Cod. ὠρεσίτροφον edd. vett. ante Stephan. qui ὀρεσίτροφον dedit. ὀρείτροφον emendavit *Joſ. Scaliger* in not. mſc. Idem ſq. vocabulum ὀρεσίλοιπον, nam ſic in Planudea legitur, in ὀρεσίκοιτον mutabat. — ὠμηστὴν de Bacchis crudis ferarum carnibus veſcentibus docte interpretatur *Brodaeus.*

HYMNUS IN APOLLINEM.

¶. 518.] Vat. Cod. p. 447. Planud. p. 58. St. 84. W. — V. 1. Hic verſus in fine carminis repetitur. — „Typothetae errore excuſum eſt ὑμνεύω pro „ὑμνείω. At neutrum rectum eſt. Scribendum ὑμνέωμεν, „ut in praecedenti μέλπωμεν. In Vat. membr. primus „ſingulorum Hymnorum verſus initio non legitur, ſed „in fine, et iterum ſummae orae appoſitus. Scriptum „autem in membr. ὑμέομεν omiſſo ν. [In Apogr. Gotha„no ὑμνέομεν, et in fine ὑμνέωμεν legitur.] Bonum qui„dem eſt ὑμνέομεν, et ſic ſaepe apud Homerum et alios „poëtas indicativus pro ſubjunctivo occurrit; ſed alte„rum ὑμνέωμεν probabilius eſt. Eſt autem triſyllabum, „facta ſynizeſi vocalium εω, ut in iſto Homerici in Apol„linem Hymni:

„αὐτὰρ ἐγὼν οὐ λήξω ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα
„ὑμνέων ἀργυρότοξον, ὃν ἠΰκομος τέκε Λητώ."

Br. — V. 4. γιγαντολέτην. Propter Tityum, terrae filium, ab Apolline ſagittis confixum. — V. 5. δρακοντολέτην. qui Pythonem interemit. Vide *Exercitt. crit.* T. II. p. 161. — V. 7. ζηνόφρονα. *Brodaeus* de divinandi facultate a Jove accepta interpretatur. Idem mox ζηλοδοτῆρα legit, ſtudii honeſti datorem. Emendatione vix opus. Idem ſignificant epitheta ζηνόφρων et ζηνοδοτήρ, nempe eum, qui oracula ſive conſilia Jovis cum mortalibus communicat. Apollo ap. *Aeſch.* Eum. 602. οὐ πώποτ' εἶπον, ait, μαντικοῖσιν ἐν θρόνοις — Ὃ μὴ κελεύσῃ Ζεὺς Ὀλυμπίων πατήρ. — V. 8. ἠπιόχειρα. Ad medicae artis peritiam referendum videtur. Ob eandem cauſam conjux Aeſculapii Ἠπιόνη vocatur, cui μαλακὰς χεῖρας tribuit *Crinagoras* Ep. XIII. 4. Cf. *Valckenar.* Diatr. p. 290. B. C. — V. 9. θηροφόνον. Apollinem λυκοκτόνον ſignificat.

Vide *Schol.* ad *Soph.* Electr. v. 6. et ad *Aeschyli* VII. c. Th. v. 147. — V. 10. ἰαφέτην. qui sagittas jaculatur. ἰήϊος ὁ Ἀπόλλων, εἰς ὃν ἡ ἀγυεία τῶν λοιμῶν ἀναφέρεται· ἢ ὅτι ἐπίφθεγμα κοινόν ἐστι καὶ Ἀρτέμιδος. *Schol. Sophocl.* Oed. T. 172. Cf. *Callim.* H. in Apoll. 98. *Apollon. Rhod.* L. II. 714. — V. 11. κοσμοπλόκον. ornatum quasi nectens, i. e. ornans omnia et coelestia et terrestria. ἀκτῖνας ἀμπλέκειν Solem dicit *Dionys.* in Hymno v. 12. T. II. p. 254. Fortasse tamen κοσμοπλόκος is est, qui universum mundum quasi nectit i. e. ordinat. Sic quidem de Apolline *Orpheus* H. XXXIII. 16. σὺ δὲ πάντα πόλον κιθάρῃ πολυκρέκτῳ Ἁρμόζεις. — Κλάριον. De nobilissimo Apollinis Clarii oraculo in Colophoniorum agro vide *Spanhem.* ad *Callim.* p. 123. — V. 12. λυροθηγέα. Vat. Cod. — V. 13. μυστοπόλον. Vulgo. — μυριόμορφον. quia Sol sub multis nominibus colitur, quod *Macrobius* plurimis in locis docere conatus est. — V. 14. „νευροχαρῆ. Vulgo „male νεβροχαρῆ legitur, quod epitheton Baccho, non „Apollini convenit. In libris calamo exaratis frequen„tissima permutatio literarum υ et β, de qua Casaubo„nus ad Athen. p. 334. et Hesychii interpp. in νεβρίς. „Inde in formis expressis multae corruptelae. νευροχαρής, *nervis*, citharae scilicet, *gaudens*." *Br.* — νηφαλίον τε. Vat. Cod. — V. 15. ξεινοδοτῆρα. in notis habet *Brodaeus*. Cf. Hymn. in Bacch. v. 15. Vulgata lectio et omnia hujus versus epitheta ad Solem omnibus communem spectant. — V. 18. ἠπιόπονον. propter medicam facultatem, ut puto. *Brodaeus* ad Solem occidentem retulit, laboribus finem imponentem. ῥηξικέλευθον idem de Sole oriente, viatoribus iter ostendente et quasi aperiente, interpretatur. — V. 20. τερψίχορον. cui stellae choreas agunt, quique iis laetatur. Vide ad *Dionysii* Hymn. 14. T. II. P. II. p. 249. — τελέστορα. quatenus tempora, rerumque adeo initia et fines designat. *Orpheus* Hymn. XXXIII. 15. σοὶ τ' ἀρχή τε τελευτή τ' ἐστὶ

μέλουσα. — V. 21. „ὑετόεντα expungendum eſt. Apol„lini non convenit hoc epitheton, quod Jovi proprium „eſt. In Vat. membr. ſcriptum eſt ὑψοεντα [ὑψόεντα] per„peram pro ὑψήεντα, quod reponendum, niſi quis malit „ὑψιμέδοντα. In Planudeae codd. reperitur ὑετόωντα et „ὑετόεντα." *Br.* — V. 23. χρημαγόρην. Vat. Cod. et mox χρυσόχροον. — V. 24. ψυχοδοτῆρα, omnibus vitam tribuentem, ſecundum eos philoſophos, qui animam igneae naturae, ignemque omnes naturae partes penetrare cenſebant. — V. 25. ὠκύπορον. Vat. Cod. — Ultimum vocabulum in ὠρεσικοίτην mutandum putabat *Joſ. Scaliger* in not. mſc. quem ὠρεσικοίτην ſpiritu leni ſcripſiſſe exiſtimo, *in montibus cubantem*, νόμιον, ſignificans.

MENSES ROMANORUM.

¶. 519.] Vat. Cod. p. 423. ſq. Planud. p. 123. St. 177. W Ejusdem argumenti carmen vide inter *Leontis* reliquias T. III. p. 130. nr. VII. et in Anthol. Lat. T. II. p. 358. ſqq. — V. 1. Januarius, initium anni et conſularis ap. Romanos dignitatis. *Ovid.* Faſt. I. 81. *Jamque novi praeeunt faſces; nova purpura fulget: Et nova conſpicuum pondera ſentit ebur.* Plurima alia huc facientia ex latinis poëtis collegit *Burmann.* ad Anth. L. p. 362. — Vulgo ὑπ' ἠελίοιο θόρετρα. In Vat. Cod. ὑπνε若λίοιο. Bis hoc diſtichon tentavit *Joſ. Scaliger* in not. mſc. Primum ὑπηνέοιο, quam conjecturam commemorat etiam *Huetius* p. 13. (qui ipſe ὑπηελίοιο, *anni ſolaris*, corrigit) deinde: ἐξ ἐμέθεν λυκάβαντος ὑπ' ἠελίοιο θόρετρα Αὐσονίοις· ὕψος (ſive ὑψοῦ) δ' ἔρχεται ἥλιος. Idem vir ſagaciſſimus ὕψος in ὕπτοις i. e. ὑπάτοις mutandum ſuſpicabatur. Omnium harum conjecturarum nulla accedit ad

elegantiam lectionis Brunckianae, de qua cl. editor ne verbum quidem monuit. — V. 2. Αὐσονίοις. Vulgo et in Vat. Cod. — δέρχεται. Aldin. 2. 3. — Quum ego anni januam aperui, Sol summum Ausoniae honorem (consules in Capitolium adscendentes et magistratum auspicantes) videt. — V. 3. θαμινῆς γαίην. Vulgo. quod ex membr. Vat. emendatum est. — V. 5. ἀπ' ἐμεῖο. Primum Martii diem loqui puta. — γλάγος ἡδὺ est ex emendatione *Hüetii* p. 13. — Vulgo et in Vat. membr. ἤδη habetur. Poëta Martium mensem describens in Anth. Lat. p. 363. *Tempus vernum boedus petulans et garrula hirundo Indicat, et* s i n u s *l a c t i s e t h e r b a v i r e n s.* — V. 7. Mensem Aprilem ab insitione significat. Praeclaram lectionem ἐπ' ἀγροτέρῃ unde sumserit, non indicat *Br.* Vulgo ἐπ' ἀκροτάτῃ. Versu praeced. τῆμος, omisso δε, Vat. Cod. — V. 10. ὥριον. tempus est naves ex portubus in mare educere. Pro ἄγειν Vat. Cod. ὕγειν. — V. 11. Junius medius inter rosas et lilia, illis jam deciduis, his adhuc florentibus. Poëta latinus in hujus mensis descriptione p. 364. *Lampas maturas Cereris designat aristas, Floralesque fugas lilia fusa docent.* — V. 13. Καρκίνος. Vat. Cod. a pr. m. μετανίσσεται. Ibid. — V. 14. καρφαλέας. Vat. Cod. — V. 15. πυῤῥόν. Vulgo. *flava grana* vertit *Brodaeus.* πυρὸν emendavit *Jos. Scaliger* in not. msc. Sed revocanda est Cod. Vat. lectio:

Κρίνω ἐγὼ Δηώ.

Cererem a paleis secerno. Ap. *Homerum* ipsa Ceres frumenti grana secernit, Il. ε. 500. ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ Κρίνει ἐπειγομένων ἀνέμων καρπόν τε καὶ ἄχνας. — V. 16. ἀπεκτέα. Hunc versum priores interpretes non attigerunt. *Grotius* vertit: *Naïadum nunquam purius unda fluit* — fortasse quia mense Augusto rarius pluit, nec igitur fontes pluvia aqua miscentur. Sed verum hujus loci sensum aperit Ep. *Antiphili* XXXI. in torrentem:

Ἠ μεθύεις ὄμβροιο, καὶ οὐ Νύμφαισι διαυγὲς
νᾶμα φέρεις, θολερὰ δ' ἠράνισαν νεφέλαι.
ὄψομαι ἠελίῳ σε κεκαυμένον, ὅστις ἐλέγχειν
καὶ γόνιμον ποταμὸν, καὶ νόθον οἶδεν ὕδωρ.

ἀτρεκέα χεύματα nihil mihi differre videntur a γονίμῳ ποταμῷ, five *genuino flumine*, non ex imbribus nato, fed ab ipfis Naïadibus effufo. — V. 17. πᾶσι. Vat. Cod. — V. 19. „Pro πέλει fcribendum πέλοι. τίς δ' ἂν πέλοι." *Br.* Sic emendavit etiam *Jof. Scaliger* in not. mfc. — V. 20. „Vat. membr. ληνῷ ἐπικατάγω – et vox ληνῷ in „fine praecedentis deeft. Planudea ἡδὺ ἐπικατάγω, clau„dicante itidem metro. ἡδυεπὴς frequens Bacchi epithe„ton. In fuperiori hymno, ubi ejus attributa κατὰ στοι„χεῖον recenfentur, ἡδύθροος dicitur, quod idem eft." *Br.* Egregia emendatio. *Jof. Scaliger* in not. mfc. ἡδὺ ἐπισταλάω minus feliciter emendavit. — V. 22. καμάτων de palaeftrae laboribus interpretatur *Huëtius*, cui accedit *Grotius* vertens:

Exprime, tempus adeft, jam baccas Palladis; inde
Quod fluet auxilium grande laboris erit.

— V. 23. γλαγόωντι. fucci plenae. *lactentes berbas* vocat *Nemefian.* Cyneg. v. 291. — V. 24. ῥηγεδανή. Vat. Cod.

IN MUSARUM IMAGINES.

---

§. 520.] Vat. Cod. p. 443. fq. Planud. p. 94. St. 138. W. — V. 1. Etiamfi pictor Terpfichoren non viderit, tamen ejus fimulacrum, tanquam vivum et fpirans, oculos fpectantium fallit. Οὐκ ἴδε. color, ut ap. *Platon.* Ep. IX. 5. — V. 2. Felici emendatione, nihil tamen monitis lectoribus, *Brunckius* δεῖκαλον repofuit,

pro εἴκελος, quod vulgo legitur. εἴκελον ἀτρεκίῃ Vat. Cod. — V. 3. ἀκούσῃς. Vat. Cod. — V. 4. ἐριτήμονα. Vat. Cod. unde εὐφήμονα *Salmasius* corrigebat in not. ined. Cogites de εἰδήμονα; sed hoc contextui vix satis accommodatum est. — V. 5. λιγαίνω. Vat. Cod. a man. sec. Spiritus, quo tibia inflatur, cum cantum suavissimum edat, ὀχετηγὸς σοφῆς μελίσσης, i. e. suavitatis cum arte conjunctae, vocatur. De vocis suavitate vocabulum μέλισσα passim occurrit. Ap. *Christodorum* in Ecphr. v. 109. Erinna ἐνὶ σιγῇ Πιερικῆς ῥαθάμιγγας ἀποσταλάουσα μελίσσης. Etiam *Agathias* Ep. XLIII. Sophistae cuidam imagines positas esse ait ὑπὲρ μύθων τε καὶ εὐτροχάλοιο μελίσσης. — Ad ἐπισπείρουσα ex praecedentibus δονάκεσσι subaudiendum est. Hujus versus lectio mihi sincera videtur, quam tamen doctissimus *Visconti* (Museo Pio-Clement. T. I. p. 36.) sensum habere negans, corrigit: ἐπισπείρουσα μελείας pro εὐμελείας, epitheton σοφῆς, quod etiam api tribuitur, corruptelae locum dedisse suspicatus. — V. 7. Θάλεια vett. edd. omnes usque ad Stephan. — V. 8. θηλυτέρῃσι. Vat. Cod. — οὐχ ὁσίων. Solebat nimirum vetus Comoedia, *si quis erat dignus describi, quod malus aut fur, Quod moechus foret, aut sicarius, aut alioqui Famosus, multa cum libertate notare. Horat.* I. Serm. IV. 3. — φιλοκροτάλοισιν. ob spectatorum plausum. — V. 9. σῆς. Vat. Cod. Flor. pr. et Ald. 1. — Sapientiae specta imaginem; nam Calliopen videns ipsam tibi sapientiam spectare videberis. — ¶. 521.] V. 13. ἀνάγκην ἀστερόην. astra certa ratione sese moventia et eodem orbe redeuntia. — μέτρῳ ψήφοιο. calculorum ope, ratione mathematica. — V. 15. σκέπτο. Vat. Cod. — V. 17. „Distichi in Polymniam pessime „vulgo legitur hexameter: σιγῶ φθεγγομένης παλάμης „θελξίφρονα παλμόν. Vaticanus et Planudeae codd. ha„bent φθεγγομένη, quod ut verum est, ita necessarium „erat reponere θελξίφρονι παλμῷ. Poëta latinus in simili

„de Musis carmine: *Signat cuncta manu, loquitur Po-„lymnia gestu.*" *Br.* Apte *Schneiderus* comparat *Nonni* Dion. L. V. p. 146. de eadem Musa: μιμηλὴν δ' ἐχάραξεν ἀναυδέος εἰκόνα φωνῆς, Φθεγγομένη παλάμῃσι σοφὸν τύπον ἔμφρονι σιγῇ. Translata sunt in Musam, quae in pantomimis conspiciuntur, quorum *loquaces digiti* laudari solent. Inprimis huc facit *Cassiodorus* Var. I. Ep. 20. *His sunt additae orchestrarum loquacissimae manus, linguosi digiti, clamosum silentium, expositio tacita.* quem locum cum aliis adscripsimus Epigrammati *Antip. Thess.* XXVII. T. II. P. I. p. 309. Aliam hujus loci interpretationem dedit vulgatae inhaerens *Visconti* in Museo Pio-Clem. T. I. p. 46. „Polyhymnia, inquit, Musa „memoriae est. Haec animi facultas cum maxime firme„tur et roboretur mente in se ipsam conversa et col„lecta (per mezzo del raccoglimento), statuarii hanc „Musam cogitabundam finxere et peplo involutam. „Hinc factum, ut eidem silentium et taciturnitas quasi „propria tribuerentur. In picturis Herculanensibus con„spicitur digito labris imposito, qui gestus egregie con„firmatur Epigrammate graeco:

„Σιγῶ, φθεγγομένης παλάμης θελξίφρονα παλμὸν,
„νεύματι φωνήεσσαν ἐπαγγέλλουσα σιωπήν.

„*Taccio, ma parla in grazioso gesto*
„*Mossa la mano, e taciturna in atto*
„*Un loquace silentio a tutti accenno.*"

Finis Partis tertiae Voluminis secundi.

Emendanda.

P. 9. 8. l. *εἰς Ἀντίπατρον.*

P. 19. 3. a fin. dele *tamen.*

P. 76. med. post *possis* ponendum ?

P. 88. 8. a fin. *ῥαπισθῆναί τε.*

P. 95. 10. a fin. *verbo.*

P. 119. 14. qud *in κεκράγειν.*

P. 135. 12. *iter* pro *inter.*

P. 138. lin. ult. *πόλις.*

P. 225. l. 20. *αἰτίᾳ.*

P. 287. l. 12. copulantur.

P. 295. 4. Lyronem.

Einige

Verlagsbücher

der

Dykischen Buchhandlung

in Leipzig.

Jacobs, Fr., Exercitationes criticae in scriptores veteres. T. I. Auch unter dem Titel: Curae posteriores in *Euripidem*. 8vo maj. Auf Schreibp. 1 Thlr.
Auf Druckp. 18 Gr.

— — Exercitationes etc. Tom. II. Auch unter dem Titel: Animadversiones criticae in Callistrati Statuas et Philostratorum Imagines. Accedit Descriptio nondum edita anaglyphorum in templo Apolloniadis. 8vo maj. Auf Schreibp. 1 Thlr.
Auf Druckp. 18 Gr.

Cajus Vellejus Paterculus römische Geschichte; übersetzt von *Friedrich Jakobs.* 8vo. 20 Gr.

Jakobs, C. W., Ideen über Gegenstände der Criminal-Gesetzgebung. gr. 8vo. 20 Gr.

(Der vierte Aufsatz betrifft die Hinrichtung Ludwigs XVI.)

Beck, Christ. Daniel, Commentarii historici Decretorum Religionis Christianae et Formulae Lutheriae. 8vo maj. 3 Thlr. 12 Gr.

Manso, J. C. F., Sparta; ein Versuch zur Aufklärung und Geschichte dieses Staates. Erster Band in zwey Theilen. gr. 8vo. Auf Schreibp. 3 Thlr. 8 Gr.
Auf Druckp. 2 Thlr. 12 Gr.

(Der zweyte Band ist unter der Presse.)

— — Versuche über Gegenstände aus der Mythologie der Griechen und Römer. (Venus, Amor, die Grazien, Horen etc.) gr. 8. 1 Thlr. 12 Gr.

Manso, *J. C. F.*, vermischte Schriften. 2 Theile. 8vo. 2 Thlr. 12 Gr.

— — das befreyte Jerusalem, ein episches Gedicht in zwanzig Gesängen. Nach dem Italienischen des *Torquato Tasso*. Erster Band. 8vo. 1 Thlr.

— — die Kunst zu lieben; ein Lehrgedicht in drey Büchern. Mit 7 Vignetten. 8vo. 1 Thlr. 12 Gr.

Charaktere der vornehmsten Dichter aller Nationen, als Nachträge zu *Sulzers* allgemeiner Theorie der schönen Künste; von einer Gesellschaft von Gelehrten, (den Herren *Jakobs*, *Manso*. *Schaz*, *Maass*, *Eberhard*, *Horstig* und einigen andern). gr. 8. 5 Bände, und 6ten Bandes 1stes Stück; jedes Stück 16 Gr. 7 Thlr. 8 Gr.

(Wird fortgesetzt.)

Epimenides aus Kreta; eine kritisch-historische Zusammenstellung aus Bruchstücken des Alterthums, nebst zwey kleinern antiquarischen Versuchen; von *Carl Friedrich Heinrich*. gr. 8. 16 Gr.

Platon's Leben; nebst Bemerkungen über dessen *schriftstellerischen* und philosophischen Charakter. Aus dem Englischen übersetzt und mit Anmerkungen und Zusätzen versehen von *Karl Morgenstern*. gr. 8vo. 16 Gr.

Morgenstern, *Karl*, Ueber des Herrn Grafen *Friedrich Leopold zu Stollberg* Uebersetzung auserlesener Gespräche *Platon's*. gr. 8vo. 3 Gr.